संगीत नाटक अकादेमी
ग्रंथालय

Sangeet Natak Akademi
Library

793.01 Kav-B
(M.R)
kośa

583

SANGEET NATAK AKADEMI

SANGEET NATAK AKADEMI
NEW DELHI
110001
LIBRARY

SANGEET NATAK AKADAMI LIBRARY
Accession No. 4605
Date 14.4.57
NEW DELHI

780.954003
KAV-J1

VENKATESVARA ORIENTAL SERIES No. 30.

Editor :—Prof. P. V. RAMANUJASWAMI, M.A.

BHARATAKOŚA

A dictionary of technical terms with definitions collected from the works on Music and Dramaturgy by Bharata and others

COMPILED BY

M. RAMAKRISHNA KAVI, M.A.

READER IN SANSKRIT

SRI VENKATESVARA ORIENTAL INSTITUTE

TIRUPATI

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF

SRI C. ANNA RAO, B.A.

Executive Officer

ON BEHALF OF THE BOARD OF TRUSTEES

TIRUMALAI-TIRUPATI DEVASTHANAMS, TIRUPATI.

1951

PRINTED AT

THE T. T. DEVASTHANAMS PRESS,

TIRUPATI

श्रीवेङ्कटेश्वरप्राच्यग्रन्थमाला—सं ३०

सम्पादकः – श्रीपरवस्तु वेङ्कटरामानुजस्वामी, एम्. ए.

भरतकोशः

भरतादिप्रणीतनाट्यसङ्गीतशास्त्रग्रन्थस्थपारिभाषिकपदकोशः परिशिष्टसहितः

५

श्रीवेङ्कटेश्वरप्राच्यपरिशोधनालये
संस्कृतशाखाप्रधानविमर्शकेन एम्. ए. इत्युपाधिधारिणा
श्रीमानवल्लि रामकृष्णकविना
समुट्टङ्कितः

तिरुमल–तिरुपति देवस्थान मुद्रणालये मुद्रितः
१९५१

780·954002
KAU-JL

INTRODUCTION.

In placing this work before the public I have not much to say except by way of apology. When I undertook the edition of *Naṭya Śastra* of Bharata with the most scholarly commentary of Abhinavagupta it was not realised by me that the task was like the lifting of a mountain without scientific aid or machinery. Chapters 28 to 34 deal with music all through. Abhinava is a profound scholar and one of the greatest thinkers in Philosophy and Aesthetics. To ensure myself of the right significance of the expression of Bharata and his great spokesman, both of whom possess terse and deep voice capable of lifting one's soul to the highest pinnacle of ethical æsthetics, I had of necessity to acquire and study all the available works in *Nāṭya*, *Saṅgīta* and *Kavyālaṅkāra* and a few decades of my life saw me wading through the ocean of thought of great sages who devoted their lives to the science. The task is endless and the span of life is short; memory is like the foot-prints on the sands and infirmities of old age darken the dying glow of intellect. Considering the needs of the research world it was thought feasible that an index of the technical words used in those great works with the definition of the authors will be of immense help to scholars who devote themselves to the study of the science and on the advice of the Director of the Institute the compilation was begun and God Sri Venkateśvara has shed His divine grace for its completion in two years and a half. Though the work exacted all the resources of my mind, yet, I see it is not a fitting compliment to the vastness of studies it involved. Everything has its uses and every user may derive inspiration from the utterances of great thinkers culled here, and I find solace if it proves useful to any scholar who is ardent in turning over these pages.

The subjects that the technical terms are culled from are four, viz., Dramaturgy or *Nāṭakalakṣana*, music or *Gīta*, Dancing or *Nṛtta* and Instruments or *Vadya* with Prosody relating to Divine song *Dhrvagāna*. Originally it was proposed to include *Alaṅkāra* or rhetoric, subtleties in expressions or *Dhvani*, erotics or *Kāmaśastra* and all the branches of architecture (of temples, royal mansions, town-planning, Painting and Iconography.) But in consideration of the length of time and extension of the studies which these subjects would involve, the scope of the work was limited while a more powerful factor in the decision is that the latter subjects are not kindred, though of equal importance and therefore deserve separate treatises. Of the five subjects excluded, prosody is given a minor place; prosodial terms as used in the other three subjects are included. It was found necessary to extend the selection to *Prākrt* languages. Bharata deals at length with all these subjects and his ideas are only augmented and never altered or revised by subsequent writers and as he is still the fountain-head, this compilation is named *Bharatakośa.* The conspectus of this introduction may be put as (1) the extension of each subject, (2) the manner of the inclusion of technical terms and (3) bibliographical notice of authors who contributed material for the denotation of each word.

I **Dramaturgy**:— Bharata restricts himself to the description of ten kinds of dramatic composition, excluding *Geya* or lyrical plays. Kohala includes ten more and later scholars describe more than thirty. The composition of the story and the five units with

sub-divisions thereof are dealt with at length. They are called *Sandhyaṅgāni*. *Pūrvaraṅga* is described in two or three ways by Bharata, Mātṛgupta, Kīrtidhara etc. *Rasa* and *Bhāva* come under Dramaturgy.

II **Music** *(Saṅgīta)* proper treats of *Svara, Gīta, Rāga, Prabandha* (Musical Composition) and *Prakīrṇa* (Miscellaneous). Here what is dealt with in chapter 31 of Bharata called *Tāladhyāya* is considered as seven divine songs *(Sapta gīta)* which are now extinct. Bharata, Dattila, Nānya and Kumbhakarṇa have defined the subject well.

III **Instrument** *(Vādya)* is classified broadly into *Vīṇā, Vaṁśa* (Flute), *Mṛdaṅga* (Drum) and *Tāla*. *Vīṇas* have changed in shape and use in every century and with each user.

The shape of *Dhanus* (a bow), as we see in the sculptures, called *Pināka* by Gautamīputra, was considered as an accompaniment of a beggar to earn his livelihood in 1400 A. D. *Mattakokila* of Bharata, *Citra* of Mataṅga, *Vipañcī* of Svāti have all gone out of date. In this compilation definitions are given for as many kinds of lute as one can find in literature. The old lutes require high *Śrutijñāna* (perfect knowledge of all varieties of tunes); but the modern instrument wherein frets are permanently fixed and each *Rāga* has a determined *Sthāna* to play on, the matter is much simplified and several conveniences are introduced in a single machine. For, in times when *Vīṇa* had seven or more upper strings, without frets or with movable ones, more than one instrument was necessary to sing more than one *Rāga* in a royal court or in *Yajñaśālā*. The case is similar with flute which is now fixed with one or two tunes which suit the player, but which in olden times differed in more than three pipes to suit the kind of audience near or distant, *Nāgara* or *Upanāgara*. Similarly *Tripuṣkara* (three kinds of *Mṛdaṅga*) of Bharata was displaced by modern *Mṛdaṅga* which is easy to learn, handle and carry; but the scope in older instruments was greater while on the other hand expert ready knowledge should be pledged for good results. *Tāla* (keeping time) as an art has undergone great modifications and every day witnessed new combinations or rather permutations. The older *Tālas* are *Mārga* and the later *Deśis* are such as alone grew almost to swell the formula to a permutation of six or seven figures.

The terms relating to all the five subjects stated above are incorporated in our work and their definitions are given as noted in the best work on each subject. Some of the definitions may contain again terms which are deemed to be technical; but they are defined in their proper place. Explanation to every quotation would involve endless labour and long time without much benefit to the reader.

An English or Vernacular translation for every word is really desirable; but when once the work was given some shape in one language, linguists can easily translate it into their own tongues.

A bibliographical notice appears to be necessary for all further research in the subject; and if it is chronologically set forth, it affords ample help to find out what work one has to refer to for each stage of research without wandering in the mist.

Bharata's *Nāṭyaśāstra* with the best commentary of Abhinavagupta:— Bharata as I am led to think, lived about 500 B. C. or even earlier, and his work consists of 6000

granthas in 36 chapters. Its commentator is a Kashmirian Philosopher of *Pratyabhijña* school who lived about 1000 A. D. Bharata's expression is highly refractory and often misleads even a great thinker. Abhinava, in interpreting it, has saved both Aesthetics and Psychology from dropping from the highest pedestal of thought. Bhoja, of the same age as of Abhinava, is a great analyst of human thought and expression and the world of Aesthetics he has created for us, though seemingly what we are in, yet transports our soul to the most latent mysticism of life. His *Śṛṅgāraprakāśa* in 36 sections reveals the two components, viz., expression and Aesthetic thought, and is far easier than Bharata's production. Bhoja was the celebrated king of Dhārā.

Viśākhila :— is an ancient writer of the 3rd or 4th century A. D. He is well versed in older forms of music *viz.*, *Gāndharva.*

Śārdūla :— is a writer on *Abhinaya.* In his *Hastābhinaya* he names 16 kinds which are called *Bhāsas.* It is quoted by Mataṅga. His work is not available. He lived about 4th or 5th century A. D.

Viṣṇudharmottara :— is a *Purāṇa* comprising several treatises on various subjects, chiefly on music and on the art of embellishments (Alaṅkāra).

Nandin :— seems to have been the author of *Bharatārṇava.* But from the work we examined, it is inferred that it belongs to later than the 11th century A. D. The work has been very much changed. It consists of 1500 verses. The author seems to have written another work on *Tāṇḍava* called *Karaṇabhūṣaṇa* which reads very different from the present work. There is much similarity in thought between this Nandin and Haripāla, a writer of the 12th century. The original *Bharatārṇava* must have been lost and the present work takes its place. This work mentions Pārvatī as the author of *Bharatārthacandrika* :—

भरतार्थचन्द्रिकायां भूधरराजन्यदुहितृरचितायाम् । नानार्थहस्तमुद्रा सुमते बहुधाऽस्ति तत्र संक्षिप्तम् ॥

The work consists of 15 chapters and it is incomplete and what is given here is not found in other books.

Rāhula :— was a Buddhist and lived about 500 A. D. or even earlier. His definitions are purely Buddhistic.

Mataṅga :— is the author of *Bṛhaddeśi*, a work on music consisting of 8 chapters including those on *Tāla* and instruments. He lived about 850 A. D. He introduced *Dvādaśasvaramūrchanā* in twelve Svaras which continued for two centuries. In dramaturgy he introduced a new form of *Vīṇā* which discended into three kinds.

Kīrtidhara :— is an ancient writer mentioned by the commentator Abhinavagupta in chapters six and twenty nine on the *Nāṭyaśāstra.* Vema calls him a king. He is largely quoted by Jāyana in his *Nṛttaratnāvali.* He seems to have been a great authority on the theory of *Rasa* and general terms on *Saṅgīta.*

Devaraja :— is an unknown writer on Music. His work is lost. He must have lived about 900 A. D.

Sarasvatīhṛdayālaṅkāra :— of Nānyadeva, king of Magadha, next deserves our notice. He lived about 1080 A. D. He appears to be a *Rāṣṭrakūṭa* scion of *Karnāṭa* kings. His brother Kīrtirāja ruled at Benares. Nānya's work is unfortunately a fraction of his labour consisting of only fifteen chapters (7000 granthas) on music and instruments *(Vādya)* and the manuscript is so erroneous that any attempt at correction must result in producing a new book.

Next come two writers from Saurāṣṭra (Gujarat), one, a king and the other, the holder of the rod of office, *Vetrahasta.* Haripāla, the king, lived about 1175 A. D. probably at Navanagar and wrote his *Saṅgītasudhākara* a few years later at *Śrīraṅgam* on the Kāveri in South India.

Saṅgītakalpadruma : is different from *Saṅgītakalpataru* which is a work of about the 10th century, for Bhoja quotes from it. *Kalpadruma* has a commentary on it, probably written by the author in 1290 or 1300 A. D. during conquest of Bengal and conversion of the Hindu king to Mahommadanism. It is to that Hindu king that the work is attributed.

Someśvara and his son Jagadeka or Pratāpa hail from the imperial rulers of the Western Chalukyas whose capital was Kalyāṇa. Someśvara's father, Tribhuvanamalla or Vikramāṅka, the recipient of all the encomiums of Bilhana, also wrote a Saṅgīta work which has escaped our attention. Someśvara's chapters on *Gīta*, *Vādya* and *Nṛtta* form a part of his Encyclopaedia, *Abhilaṣitārthacintāmaṇi.* He wrote besides it the *Vikramāṅkābhyudaya* in praise of his father's military glories. His musical chapters form a beautiful resumé of musical standard works and bristle with original strokes everywhere. Being not a *Vaidika brahman* he has rejected all *Grāmarāgas* of Bharata and his followers. He has explained all the *Prabandhas* (compositions) by examples. He is frequently quoted as an authority for new innovations in *Prabandhas* by many later writers. His work extends over 1600 *Granthas.* His son Pratāpacakravartin or Jagadekamalla ruled, from 1134 - 43 and wrote *Saṅgītacūḍāmaṇi*, a standard work of merit for several centuries. Only sections I, II, V *(Tāla, Rāga, Nṛtta)* are now available. But there is a work in Malabar called *Sāra* which is only a recast of Jagadeka's work with later additions. *Pārśvadeva*, later by two centuries, has incorporated Jagadeka's verses throughout his work seemingly as his own.

Saṅgītaratnāvali : by Somabhūpāla consists of nine small chapters. The work was composed in 1180 A. D. and is much earlier than *Saṅgītaratnākara.* Bharata, *Vādimattagajāṅkuśa* and *Bṛhaddeśī* are older than *Saṅgītaratnāvali.* This author is a powerful writer and, though the work is small, it contains many important points. The first chapter deals with general matter, the second deals with *Svara* and *Grāmas*, the third with *Prabandha.* The fourth deals with *Rāgas* forty two in number. The fifth chapter deals with *Deśī Rāgas;* the sixth with *Tālas;* the seventh, eighth and ninth deal with *Vādya.* The work begins with :—

" मदमलिनगण्डमण्डलमिलदलिकुलकलकलेन वाचालः । आशीर्वचांसि नमतां दधान इव गणपतिर्जयति ॥ "

" क्षोणीकल्पतरुः समीकसुभटश्वापोत्कटग्रामणी योगीन्द्रो नवचन्द्रनिर्मलगुणस्फूर्जत्कलानैपुणः ।
श्रीचौलुक्यनरेन्द्रवेत्तृतिलकः श्रीसोमराजस्स्वयं विद्वन्मण्डलमण्डलाय तनुते सङ्गीतरत्नावलीम् ॥ "

Thus he shows he was a *Vettradhara* under the king Ajayapāla. He says:—

" सततमजयपालक्षोणिपालादिसेवासमधिगतगरिष्ठः प्रातिहार्यप्रतिष्ठः ।
सकलसुखनिदानं श्रीजगद्देवसूनुर्भृतिपरिणतकीर्तिर्गीतमुच्चैस्तवीति ॥ "

Thus he is, as he calls himself चौलुक्यनृपतिप्रतीहारचूडामणिः। He introduces several new methods in the chapter on *Dhruvas.* Under *Somarāga* he mentions the following:—

" वसन्तो गूर्जरी चैव देवशाखा च तोडिका । पञ्चमश्च घनासी च रागो गौडश्च सप्तमः ॥
षड्जादिस्वरयोगः स्यात्पदादौ च स्वराक्षरम् । यत्र श्रीसोमराजेन सोमकीर्तिस्सकीर्तितः ॥
अत्र चञ्चत्पुटस्ताळो नान्दी नाम तथापरः । सिंहनन्दनसंज्ञस्तु प्रोक्तः प्रतापशेखरः ॥
जयमङ्गल इत्यन्यः सोमवल्लभ एव च । सोमकीर्तिः क्रमेणैते वसन्तादिषु सप्तसु ॥
सोमकीर्तिप्रबन्धोऽयं गीयमानो यथाविधि । नेतुः श्रोतुश्च गातुश्च जायन्ते सर्वसम्पदः ॥ "

This is one of his *Rāgas.*

His chapter on *Nāṭya* is begun thus:—

" वितन्वाने विष्णौ पटुपटहपाटप्रकटनं मृदङ्गन्यासङ्गं रचयति विरिञ्चौ भगवति ।
कृतानन्दे नन्दिन्युरुडमरवादिन्यवतु वः शिवः कुर्वन्नाट्यं सुरवरचमत्कारचतुरम् ॥ "

He gives the description of एकतन्त्री and आलापिनी in *Vīṇās* and चन्द्रकलालक्षण and ends the chapter thus:—

" चुलुक्यनृपतिलक्ष्मीलुब्धसामन्तचक्रप्रबलबलपयोदव्रातसंवर्तवातः ।
अगणितगुणसंपत्स्वेन चापोत्कटानामधिकृतरतिहृद्यां वाद्यविद्यां ततान ॥ "

At the end of the work the poet says

" आसीद्धम्मीरलक्ष्मीहठहरणदृढप्रौढवल्गत्कृपाणः संग्रामोच्चापचापोत्कटकुलनलिनीषण्डचण्डांशुरूपी ।
द्वाःस्थः श्रीभीमभर्तृर्नृपमकुटमणिः श्रीजगद्देवनामा तस्य श्रीसोमराजः समजनि तनयः काश्यपीकल्पवृक्षः ॥
प्रक्रीडत्कलिनिर्विवेकविकलस्फारस्फुरन्नायकध्वस्ताधारसरस्वतीकृतवपुर्मानेन दानेन यः ।
दारिद्र्यं दळयत्यशेषविदुषामस्तोकलोपं घृणा प्रेङ्खत्पुण्यगुणोदयः स जयति श्रीसोमराजश्चिरम् ॥ "

Rāmacandra and Guṇacandra:— jointly wrote several works on *Kāvya*, *Nāṭaka* etc. They lived about 1250 A. D. and were pupils of Hemacandra. They followed Abhinavagupta and other writers of Hinduism. Though they are Jains they stand midway between Hinduism and Jainism.

Sārṅgadeva's *Saṅgītaratnākara*:— comes to our notice next chronologically. He wrote in about 1230 A. D. He descended from the *Karaṇa* family of Kashmir and perhaps, his ancestors for two or three generations served under the *Yādavas* of Devagiri. His knowledge of *Nāṭya* (in all its branches) was distinctly Kashmirian and in several places he faithfully follows Abhinava. *Ratnākara* is a complete work in seven books on *Svara*, *Rāga*, *Prakīrṇa* (miscellaneous), *Prabandha*, *Tāla*, *Vādya* and *Nṛtya*. The work represents the

time-honoured opinions of established schools in music and as such, they vary with later ideas of the ever-changing musical world. It is a surprise that writers like Kumbhakarṇa and Raghunātha (of Tanjore) complain of Śārṅgadeva's ways but lavishly and blindly follow him. It reveals the strong grip of *Ratnākara* over the minds of music experts. Śārṅgadeva's verse is terse and comprehensive. Hence commentaries to elucidate its meaning became necessary. Singabhūpāla of Recharla family, Keśava, Kallinātha and Viṭṭhala (in Telugu), sought to explain it. Singa is short and precise; Kallinātha is heavy for readers. In spite of these elaborations *Ratnākara* is still abstruse in many places, especially where he is very meagre. He lived at a time when *Gīta*. *Vādya* and *Nṛtta* were undergoing great changes like the royal fortunes of the day. His patrons Siṅgana and his father Jaitrasimha wrote works on *Saṅgītaka*, but they have perished in the immediate turmoils of war.

The next writer that demands our notice is Jāyana, the master of the elephant forces under Gaṇapati, the king of Warangal. The king is also credited with a production in *Saṅgīta* but it is not extant now. Jāyana, the king's brother-in-law, wrote *Nṛttaratnāvali*, in eight sections — the first four dealing with *Mārga Nṛtta* (Vaidika form), the last four on the *Deśī Nṛtta* as current in his state in his day *viz.*, 1249 A. D. He confined his thoughts to *Gīta (Gītaratnāvali)* and *Vādya (Vādyaratnāvali)* in two other treatises which are not now forthcoming. He is a powerful writer with a vigorous florid style. His indebtedness to Taṇḍu and Kīrtidhara is testified by vast quotations from them. He was a profound scholar and master of rhetoric. His work does not reveal any acquaintance with Śārṅgadeva's work.

Paṇḍitārādhyacaritam is a Telugu work by Pālkuriki Somanātha. Among *Vīṇas* he mentions the following:—

Vīṇottama, *Brahma Vīṇa*, *Kailāsa Vīṇa*, *Sāraṅga Vīṇa*, *Kūrma Vīṇa*, *Ākāśa Vīṇa*, *Mārga Vīṇa*, *Rāvana Vīṇa*, *Gaurī Vīṇa*, *Ambikā Vīṇa*, *Bāṇa Vīṇa*, *Kāśyapa Vīṇa*, *Svayambhu Vīṇa*, *Bhujaṅga Vīṇa*, *Bhoja Vīṇa*, *Kinnara Vīṇa*, *Trisari Vīṇa*, *Sarasvatī Vīṇa*, *Molli Vīṇa*, *Manoratha Vīṇa*, *Gaṇanātha Vīṇa*, *Kaumāra Vīṇa*, *Rāvaṇahasta*, *Citrika*, *Nāṭyanāgarika*, *Kumbhika*, *Vipañci*, *Kasari Vīṇa*, *Parivāri Vīṇa*, *Svaramaṇḍala*, *Ghoṣavatī*, *Audumbarī*, *Tantrīsāgara*, and *Ambuja Vīṇa*.

And in *Mṛdaṅga*, *Samahasta*, *Baiśalam*, etc. are dwelt with. He quotes Nandin's one hundred and eight *Bhaṅgas* and forty-nine kinds of *Vaṁśas*, twenty-two *Gamakas*, one hundred and eight *Rāgas*, twelve *Vācakas*, five *Svādus*, three *Sthānas*, thirty-two *Śuddha thāyas*, fifteen *Sālaga thāyas*, forty-eight *Lāsyāṅgas*, twenty *Angahāras* and twenty-two *Tānakas* in *cāris* forty-three and in standing posture several *Gatis*. These are given in *Parvataprakarana* in Telugu language. Most of them are unknown elsewhere. The writer finished the work about 1270 A. D.

Cārumati:— is a Jain Kāvya in Canarese language. There are quotations from various *Śāstras* in the work in which several new developments on *Saṅgīta* and *Arthaśāstra* are found. The work must have been written about 1200 A. D.

Haripāla: is an authoritative writer who was a king by birth. He wrote a work *Saṅgītasudhākara* in five big chapters and in the introduction he stated that he was a

descendant of Chālukya Kings. He was born of Bhīmadeva of Gujarat. He was called the king of Abhinavapura, probably Navanagar in Gujarat. He was called Vicāracaturmukha. He says :—

"स सर्वविद्याश्रमवेदिनीनां गोपायिता घूर्जरचक्रवर्ती । व्यधत्त सङ्गीतसुधाकराख्यं प्रबन्धमालोडितपूर्वशास्त्रः ॥"

Though he follows Bharata he adds much from *Bharatārṇava*. In *Karaṇas* he follows Nandin and Kīrtidhara. The first chapter deals with *Nṛtta*, the second and third deal with *Vādya*, the fourth deals with *Gīta*. Among the *Vīṇas* he mentions *Kinnara Vīṇa*, *Kailāsa Vīṇa*, *Pinākī* and *Ākāsa Vīṇa*. In *Vṛttas* he gives five kinds along *Kaiśikī* etc. with *Brāhmī*.

"ब्राह्मी नाम भवेद् वृत्तिः ब्रह्मशान्ताद्भुताश्रया । ब्राह्मी ब्रह्मोद्भवा तत्र शेषा नारायणोद्भवाः ॥"

He gives one hundred and thirty *Karaṇas*. He mentions *Laṭakamelaka* as an example of *Īhāmṛga*. That is new to literature.

"अभिनवपुरनाथं हारिसङ्गीतविद्यं प्रशमितकविखेदं स्पर्शनैः काञ्चनानाम् ।
यमनिशमभिनन्दन्यादवीनेत्रचन्द्रो मुदमयति सवेणुर्द्वारवत्यां मुकुन्दः ॥"

He is said to have known six languages. He says :—

"ऐन्द्रं स्थानमुपाश्रितेषु कविषु प्राच्येषु भूमण्डलीमम्भःकम्पनजृम्भदम्बुधिकृतावेष्टामिमां रक्षितुम् ।
षड्भाषारचितास्पदा रसगुणालङ्कारिणी निस्तुषा वक्त्रे यस्य परं विहाररसिका जाता गिरां देवता॥"

He says of himself :—

"वीणातन्त्रविशारदेन विविधैरङ्गैरभङ्गोज्ज्वलैरन्वीतं रसनिर्भरं विदधिरे येन प्रबन्धाश्शतम् ।
आलापस्वरमानघूर्जरवधूकण्ठानुकण्ठभ्रमन्मूर्छामुग्धमनीषगीतिहृदयः कण्ठोपरागोद्यतः ॥"

Saṅgītasamayasāra by Pārśvadeva :—

The author is a Jain who lived in 1300 A. D. and the work of *Saṅgītasamayasāra* is in ten chapters. It was published in Travancore; the first one and a half chapter of the second are not found. The first chapter deals with music as found in Vedic lore. The second begins with the symptoms of *Garbha* relating to *Nāḍi*. The remaining chapters deal with *Deśī* as practised in Northern India. The work begins with—

"समवसरणसंपत्कर्मठो दुर्मुखेन क्षणकलितकटाक्षप्रेक्षितेनैव रम्भाम् ।
जयति कुजरलास्यं तन्वतीं गीतवाद्यैरनुगतमनुपश्यन्पातु देवोऽनिशं वः ॥"

The poet describes his parentage thus :—

"श्रीकण्ठान्वयदुग्धवार्धिलहरीसंवर्धनाब्धिः कळा गौरी यज्जननी लसद्गुणगणो यस्यादिदेवः पिता ।
यच्चेतो जिनपादपद्मयुगलध्यानैकतानं सदा सङ्गीताकरधीमतो विजयते तस्यैव सेऽयं कृतिः ॥"

The work consists of ten chapters while the printed edition has omitted the first chapter and forty verses in the second. The extent of the work is about fourteen hundred verses. The work is more useful for the beginners and the first commentator on *Saṅgītaratnākara* has quoted many verses from this book.

The first chapter deals with music proper dealt with in the *Vedas* which is really *Marga*. The remaining nine chapters deal with *Desī*; but at the end of certain chapters, for example the eighth chapter, appear *Bhaṅga*, *Upabhaṅga* and *Vibhaṅga* in *Tāla* which belong to *Mārga* music of the old type. In the first chapter, he defines *Mārga* as *Jāti Gaṇam* and *Mantra nirukta* and he defines *Mantra* as *Nirukti*. He names sixty-six *Śrutis* and relies mostly on Kohala. He admits only two *grāmas* for *Mūrchanas*. He discusses *tāna-yajña* thus:—

" ननु तानयज्ञानामेकत्र कथं व्यवहारः । उच्यते । एकस्मिन्नपि ताने उच्चरितेऽन्यस्मिन्सामादियागानामेकयागस्य फलोपलब्धेर्गायकानां यज्ञतानमिति नामार्थसिद्धिः ।

Another question he decides thus:—

" ननु कथं मूर्च्छनातानयोर्भेदः प्रतिपादितः । उच्यते । आरोहावरोहक्रम एकः । स्वरसमुच्छ्रयो मूर्च्छना । कूटतानस्तु कथम्? आरोहक्रमेणावतरतीति तयोर्भेदः । अष्टादशजातिभेदा ब्रह्मवक्त्रविनिर्गतसामवेदसमुद्भवाः ।"

And at the end of the chapter he declares:—

" गीयत इति गीतम् । आसादितम्, पाणिकम्, वर्धमानम्, मद्रकम्, उल्लोप्यकम्, रोविन्दम्, ओवेणकमिति गीतं सप्तकम् ।"

He begins the second chapter with *Desi* and the third with *Rāgas*. He names some of the important *Rāgas* but he does not find sentiment to define them as for instance *Śankarābharaṇa*. The last chapter deals with *Tālas*. He refers to Someśvara and Dattila who are really very poor in *Tālas*. *Prastāra* and *Naṣṭoddiṣṭa* are poorly treated. He says:—

" नानाराजसभान्तरालरसिकस्तुल्यश्रुतिज्ञानसच्चक्रेशो रसभावभेदनिपुणः साहित्यविद्यापतिः ।
सङ्गीताकरनामधेयविबुधः श्रीपार्श्वदेवो वरं चित्रं सर्वजगत्प्रियं व्यरचयत तालस्य षट्प्रत्ययम् ॥"

Hammīra:— was the author of *Sṛṅgārahāra*. He mentions besides Devas, Somarāja, Mataṅga, Dattila, Abhinava and *Ratnākara (Saṅgītaratnākara)*. He must have lived earlier than 1300 A. D. He was the king of Śākambhari. He quotes from *Gāndharvāmṛtasāgara* of Brahma. He adds in the last chapter about *Rasa* and gives examples from *Amaruka*, *Uttararāmāyaṇa*, *Saptaśati* (Prākṛit), *Meghasandeśa*, *Kumārasambhava*, *Vīracarita*, *Nāgānanda* and *Śākuntala*. He belongs to Maharaja's family. He praises besides the older writers, Arjuna, Yāṣṭika, Rāvaṇa, Durgāśakti, Anila, Kohala, Kambala, Jaitrasiṁha, Rudraṭa, Bhoja, Vikrama, Jagadeka, Keśideva, Siṁhana, Gaṇapati and Jayasiṁha. These are considered as kings or music writers:—

" जैत्रसिंहनृपतिश्च रुद्रटो भोजविक्रममहीभुजौ तदा "

" जगदेकमहीपालः केशिदेवोऽथ सिंहणः । गणपत्यवनीशश्च जयसिंहादयो नृपाः ॥"

The poet is an ardent devotee of Śiva. Many new items were given by him in the work. He is a great writer on *Prakṛt*. He enumerates fifty *Prasiddhālankāras*. Brahma seems to have given in his *Gāndharvāmṛtasāgara* eighteen kinds of *Gatis*. He says that *Jātis* are derived from *Sāmaveda*. He gives apart from the older *Rāgas* twenty *Bhāṣā Rāgas* and

fifteen *Janaka ragas* as derived from the author Yāṣṭika. He gives fifty-three *Deśi Ragas* and then deals with *Aksharapraśasti, Kamagaṇa* etc. He enlarges chapters on *Rūpa* and *Gīta* into ten and six kinds. This work was copied by *Mokshadeva* here and there. Hammīra gives *Tāladhyāya* of one hundred and twenty *Tālas* and in Vīṇas *Ekatantrī, Nakula, Kinnarī, Ālapini* and he enters into *Abhinaya*. He describes *Dṛṣṭis* well and then he devotes *Puṣpāñjali* and at the end of the work he gives a chapter on the drāma.

Allarāja: — belongs to 1300 A. D. He is the author of **रससत्त्वसमुच्चय** । The work consists of five chapters. The last one dealing with the construction of literary works. The first four chapters deal with music. He is a powerful writer with a correct acumen.

Mokṣadeva, son of Bhīmadeva, was a Minister or Treasurer to king Bhīma of Gujarat. *Mokṣa* was also a commentator on Bhāskarāchārya's Līlāvatī. He belonged to *Śrimālā* family. His work also embraces the three topics *Gīta, Vādya* and *Nṛtta*. *Ratnakara* is frequently mentioned. After enumerating *Grāma Rāgas* he gives out about fifty as *Pravartaka rāgas* in current use. He seems to have flourished about 1320 A. D.

Madana: — was the king of Delhi who ruled over it in 1375 A. D. He was a Telugu Prince and was the author of several works on *Dharmaśāstra, Nighaṇṭu* and *Music*. He was assisted by a great scholar called Viśveśvara who ascribed all his works to king Madana. His *Karmavipāka* is a valuable work. *Ānandasañjīvini* is quoted by Kumbhakarṇa in *Nṛtyaratnakośa* and by *Paṇḍitamaṇḍali* in *Saṅgītaśiromaṇi*. The work is in the form of Aphorisms which form verses. He begins with *Tāladhyāya* where he mentions about one hundred and thirty *Tālas* and then enters into *Prastāra*. The second chapter deals with *Saṅgīta* especially of *Rāgādhyāya*. The next chapter deals with *Prabandhas* which suddenly comes to an end. Our manuscript was copied in 1529 and consists of no errors. The work is much condensed., *e. g.*—

निःशङ्क लगपश्चात: । गोलोद्रौ राजमार्तण्ड: मृगाङ्को द्रलघुर्मत: ।

as the line reads three *Tālas* and thus one hundred and thirty *Tālas* are given. Then comes *Prastāra*. In *Rāgādhyāya*:—

" चतुस्त्रिद्विचतुर्वेदत्र्यद्विश्चतधरा अमी । ज्ञेया द्वाविंशतिस्तस्मात् श्रुतयो नाम यास्त्विमा: ॥ "

and in the description of *Rāgas* he gives much in a conservative manner.

सादिमध्या निषादान्तो हम्बीरपरियुक् चरा ।

सगम धनिस सनिध मगस साङ्गमधानां स इति डु(ह ?)म्बीरलक्षणम् ।

गुण्डक्रीलक्षणम्

गुण्डक्रीरि धनार्डास्यात्सक्रिया च क्रियाङ्कका ।

सगम पनिस सनिप मगस सराम गमप मपनि पनस ॥ इति !

वराटीलक्षणम्

शुद्धा वराटिकाभाषात्रिधा षड्जपमन्विता ।

सा री ग म प ध नी सा सा नी ध प मगरि सासा रीगा

रीग मम गमप मपध पधनि धनिसा ॥ इति ।

Sudhākalaśa was a Jain writer. He dedicated his works in 1380 (*Vikramaśaka*) and 1324 and 1350 A. D. to his master in Jain literature. He belonged to *Harṣa* Puri branch. The name of his work is *Saṅgītopaniṣatsāra*. He deals with *Dharmas* and *Maṅṭha Talas*. He gives for everything a Jain origin. He gives *Talas* including *Pṛthvikuṇḍala*. The whole work enters into six chapters. His colophon reads:—

" मलधारिगच्छमण्डनवादीन्द्र श्रीराजशेखरसूरिशिष्यवाचनाचार्य श्रीसुधाकलशविरचिते स्वोपज्ञसङ्गीतोपनिषत्सारोद्धारे षष्ठोऽध्यायः ॥ "

Vipradāsa wrote *Saṅgītachandra* in which only *Nṛttaprakāśa* is available. He calls himself as son of Nidhikara, Suklapandita, Satyavāk, Śivavallabha, Vicitravāk, Karaṇāgraṇi and *Prabhusuri*. He mentions Ratnākara, Siṅgana, Mādhava and several older authors. He says he wrote *Gīta* section also. He writes in precise terse style and deeply indebted to Abhinava. His *Nṛtta* section was commented upon in Nepali language by king *Jyotirmalla* of Nepal who lived about 1625 A. D. Vipradāsa says:—

" अभ्यर्थितस्सहसुरैस्सुरनायकेन वेदेभ्य एव यमसृज्यत नाट्यवेदम् ।
धाता ददौ तमृषये भरताय सोऽपि लेभे विशेषमथ तण्डुगिरीन्द्रजाभ्याम् ॥
तत्ताण्डवाख्यमथ लास्यमिति प्रसिद्धं सर्वं न्यधान्निजसुतेषु तथाप्सरस्सु ।
तेभ्यो मुरारिमहिळा जगृहुस्तथान्ये नाट्यं विदग्धजनराजकुमारिकाद्याः ॥
एवं परंपरा प्राप्तनाट्यवेदार्थसङ्ग्रहः । क्रियते ह्यभिलाषेण विद्वच्चरणसेविना ॥ "

At the end of the book the following *Śloka* is given:—

" नास्त्येव तत्किमपि यन्नगुणानुविद्धं तद्दुर्लभं यदिह दोषविवर्जितं स्यात ।
अस्याप्यभिन्नहृदयं गणना न किं स्यात् प्रत्यग्रनिर्मितिरसाविति चेन्न दोषः ॥ "

Devanabhaṭṭa, the author of *Saṅgītamuktāvali*, lived probably in the second half of the 14th century. His work deals mostly with *Nṛtta* even of late type. His verses on *gatis* were quoted by Devendra in his *Saṅgītamuktāvali*. Traces of medieval development of *Nṛtta* can be found in Devana's work, which appear in a more improved form in Devendra's *Saṅgītamuktāvali*. Compilers of Tanjore catalogues have adduced the identity of Devana and Devendra as the manuscript of the latter is in *Śārada* script which was not consulted having relied upon the same name of the works of both the authors.

Devendra wrote *Saṅgītamuktāvali* mentioned by *Paṇḍitamanḍali* in 1429 A. D. and by *Śubhankara*. *Devendra* was a pupil of *Rudrachārya* and probably lived in *Gopachala* state (Gwalior). His work entirely confines to *Nṛtta* and even in it to that of later type.

Aumāpatam:— is a work of Umāpati in thirty chapters ending with *Tāladhyāya.* It consists of small chapters of fifty ślokas or less each. The work deals with music in a detailed form but not according to Bharata. It treats of only *Gīta* and *Dhrvas* of various kinds are mentioned. The authors named are Bharata, Yaṣṭika, and Jagadekamalla. The author belongs to the Tamil country, at a place he says:— एकनाडीपरिज्ञानं शुद्धद्रमिडभाषया। The work is entirely new. — now published by the Oriental MSS Library Madras.

Bhuvanānanda:— *(Saṅgītaloka* in *Viśvapradīpa)* Bhuvanānanda was a Maithila. He is called *Kavikanthābharana. Viśvapradīpa* is a title of the book consisting of several sciences. On *Saṅgīta*, the portion is called *Saṅgītāloka.* It consists of 2600 *Ślokas.* The first chapter deals with *Nāda* etc., the second with *Rāgas*; the third *Tāla*; the fourth *Gīta*; the fifth mixed; and the sixth deals with *Vādyas.* He quotes the following writers:—

" तच्छास्त्रं शिवनन्दिकेश्वरशिवारम्भास्तथा तुम्बुरः वायुर्नारदकम्बलाश्वतरवह्निश्चावसुः काश्यपः ।
शार्दूलः परमर्दिकुण्डिनभरद्वाजाङ्गनाः कोहलः शक्तिः श्रीभरतोऽथ याष्टिकदशग्रीवोद्भटा लोल्लटः ॥

श्रीशङ्कुकाभिनवगुप्तविशाखिलश्रीभूवल्लभानिलजलाहकमातृगुप्ताः ।
अन्ये तथा निजानिज (?) जित्वलसंहिताभिः प्रीत्याखिले जगति पल्लवयां बभूवुः ॥ "

Śṛṅgāraśekhara:— He is the author of *Abhinayabhūṣaṇa* which consists of about one thousand *Granthas.* He belongs to Warangal, Teliṅgāna. The book is accompanied by Tamil meaning. The work is completly new and has nothing to do with the school of Bharata. The Tamil commentary is very good. The work begins with the definitions of Bhāva. He quotes from Śukrāchārya, Skanda, Bṛhaspati, Kohala, Durvāsas, Arjuna, Vayusūnu, Bharatārṇava, Nandikeśvara etc., He gives the musical description of *Nakshatras* and *Rāsis* and mentions as his teacher Vīrabhallaṭa who flourished in the court of Pratāparudra of Warangal. He gives Abhinaya for every part of the body.

Amṛtānanda:— He is a writer on rhetoric. The work is called *Alaṅkārasaṅgraha.* It consists of thirteen chapters. Each chapter extends over one hundred to one hundred and fifty *Ślokas.* The work is recently printed. His date is questionable- He might have lived about the 12th century or three centuries later. He probably lived under the suzerainty of the Telugu Princes.

Aśokamalla:— He is the author of a Saṅgīta work the name of which is not known. The *Abhinaya* section comprising about 2000 *Ślokas* of the work is alone available. He was called Vīrasiṁha's son and quotes from Hanumān, Kīrtidhara, Kohala, Abhinavagupta and from later writers Sudhābdhi and Siṅgana. This Siṅgana may be an early writer. He follows Bharata and also the other writers. In the chapter on *Dṛṣṭi* he gives details from various works as *Vikośa, Visl.ṣta, Ardhamukula* and six seasons are described well. At the end of the book, he gives definitions on variety of subjects. He includes *Cālakas, Deśi, Cālis, Muḍupus, Lāsyāṅgas* and *Kalāsas.* These chapters are new to several writers. After giving fifty *Cālakas* he adds five from *Matāntara* as *Anaṅgāṅgamoṭanam, Digvarṣābhidham* and so on but leaves off *Svastikatryasara* of Kshemarāja, which shows that Kshema wrote a bigger work who lived about 850 A. D. *Muḍupus* were taken from Kohala and they are

twenty-five. In *Lasyanga* he gives twelve; under *Sthitapathya*, he gives a *Prakrt* verse. He gives the sloka: –

"कन्ध्येत्राणनताङ्गी तन्वी विरहविह्वला । स्थिता पठेत्प्राकृतं चेत्स्थितपाठ्यं तदोदितम् ॥"

and quotes a *Prakrt* verse which was copied by Kumbhakarṇa. At the end of the work he gives twenty-two *Kalāsas* like *Vidyutkalāsa*, *Khadgakalāsa*, *Bakakalāsa*, *Plavakalāsa*. The book suddenly stops as it begins.

Panditamandali is a conference of *Saṅgīta* scholars assembled from all directions in India by king Sultasāhi who ruled at a place called Kadam, between the Jamuna and the Ganges in 1429 A. D. He cites a list of works on Saṅgīta which he acquired in his conquests and asks the scholars to compose a comprehensive work based upon his material without unnecessary discussions and dilations. This work serves as a mile-stone to measure the age of several Saṅgīta authors.

A few Muhammadan sovereigns in spite of their tendency to destroy the holy monuments of the Hindu religion have spared their fine arts, especially music and poetry. The reigns of the Moghul kings especially of the first three or four emperors are marked with great religious toleration, and they revived even the ancient arts of the Hindus to such a degree that the world would interpret that they adopted Hindu religion and art. During the Moslem administration chief executive officers were still the Hindus and in several cases the Hindu generals led their armies. Thus the influence of the Hindu service was brought to bear upon their rulers in matters of taste and luxury. But till the Moghul Empire formed and settled itself, the Afghan Conquerors acquired the country by intrepedity, cruelty and terror and the destruction of its memorable treasures of art and literature more than their sword, induced the Hindus to submit immediately, sometimes even without a blow. Even among the sultans themselves envy and treachery guided their policy and fortunes. The mightier swallowed up the weaker as the Indian politicians call it 'the law of the fish' *matsya-nyāya*. In the midst of such upheaval and confusion in the political world there are stray instances worthy of notice of the Sultans, who had glorified the Indian fine arts, and incidentally their own fame, by their munificence and display of luxury. Ghiaz-ud-din Muhammad, the sultan of Mandvi in Guzerat liberally entertained the literary and musical courts and an instance is noted by Vitthala, a Telugu writer,[1] that his father was honoured by that sultan with a thousand tolas of gold for demonstrating the twenty-two *srutis* in Indian music.

In the court of Alim shah of Guzerat, Mandana wrote his *Saṅgītamandana*.[2] The subject of this paper is to introduce another Sultan who had only a passing notice in the

1. तत्पुत्रो लोकमित्रः सुभगजनमनोभास्करो विष्णुभट्टाचार्याख्यो माण्डवीशं महमदुगयासुदीन् सुरत्राणमेत्य ।
....अन्यैर्विज्ञापितोऽभूदिति यवनपतिनांपरसूर्यशास्त्रे ॥

सुरत्राणः स्वैरं स्वयमपि समाक्षिप्य समितौ श्रुतिप्राधान्यत्वं स्वरयुगविभेदप्रकटनम् ।
दशप्राणान् तासां.........................विलोक्यार्थं चादाद्दशशततुलं स्वर्णमतुलम् ॥

Vitthala's Telugu commentary on *Saṅgītaratnākara*.

2. *Ms.* is in the Jain Library of Pathan (page 50 Catalogue of Pathan Mss. *Gaekwad series*).

political history and demands our greatful mention for his greater liberality resulting in more permanent results. He was the ruler of Kaḍa (Kara) a city on the southern bank of the Ganges about 40 miles from the Veṇī (Allahabad) and was a feudal chief subordinate to the king Ibrahim (of Jaunpur). Ibrahim defeated and punished the king of the Gauḍas for the oppression of the Prophet's faith and installed his more prudent son, who embracing the conqueror's religion retained his ancestral possessions.

" .... संग्रामवल्लिषु । अस्पत्नं व्यधात् राष्ट्रमिभराहिमभूपतेः ॥

व्यानम्राखिलभूमिपालमुकुटप्रत्यग्ररत्नप्रभा किम्मीरीभवदङ्घ्रियुग्मनखरज्योतिर्वितानोज्ज्वलम् ।
कीर्तिच्छत्रसुवर्णदण्डसदृशस्फूर्जत्प्रतापोच्चयं लोकेऽस्मिन् इबराहिमं क्षितिपतिं को ना श्रयेत पार्थिवः ॥

घनाटोपं गजेन्द्रजतुरगसेनाजलधरैः समं नीत्वा शङ्कं शकशलभसमार्चिषमयम् ।
तुरुष्कं निर्माय प्रकटितनयं तस्य तनयं व्यधाद्गौडान्प्रौढः पुनरपि शकानां जनपदान् ॥

आदक्षिणोदधेरा च हिमाद्रेरा च गाजनात् । आगौडादुज्ज्वलं राज्यमिभराहिमभूभुजः ॥

अस्यैव सार्वभौमस्य प्रतापात् पृथिवीपतेः । मलिकःसलिकः सुल्ता मध्यदेशाधिपोऽभवत् ॥

गङ्गायमुनयोर्मध्ये गङ्गाया विपुले तटे । कडाख्यं नगरं तस्य वेण्या योजनपञ्चके ॥

....

बहादुरमलिक् अस्य पुत्रो ग्रन्थमचीकरत् । सर्वेषामुपकाराय यशसे शाश्वताय च ॥"

The sultan of Kaḍa[1] gathered a large library in *Natya* and *Saṅgīta* and invited the best scholars proficient in those subjects as well as in grammar, logic and *Mīmamsa* to a conference. They came from all parts of India. At the conference the Sultan, in his presidential address pointed to the best of his collection and requested them to compose a work on music after due deliberation, discussion and the settlement of differences in various older schools, registering their conclusions and theories. Their combined effort, supported by the royal patronage and focussed to unanimity by the noble impartiality of the president, pro duced a large work in music called *Saṅgītasirōmaṇi*. This work probably consisting of five sections embraces the whole field of the dance, instrument and music. The composers of the book, whose names are not found in the available portions of the manuscripts have furnished us the date of composition and the conference with details about the sultan and his sovereign. These details which proclaim their military glories fade away in importance before the curiosity and interest aroused in the minds of the scholars doubly bent on the academic research by a list of the choice works laid before the conference; thus giving an opportunity to determine the earlier dates of all those works mentioned therein.

The date of the composition or the time of the convention of the conference is given as V. S. 1485 and S. S. 1350 in the two *eras* then in vogue which corresponds to 1429 A. D. The chief works consulted by the leaders of the conference and about the convention itself are in their own words:—

"सपादलक्षं भरतं निर्मितं शास्त्रमादिमम् । आदाय दक्षिणादेशात्सुलुतासाहिरलतः ॥

1. Kaḍa may be Kara, now a small zamindari near Allahabad.

नानादेशागतान् ग्रन्थान् तदर्थानपरानपि । सङ्गीतसागरं रागार्णवं सङ्गीतदीपिकाम् ॥
सङ्गीतचूडामणिं च वादिमत्तगजाङ्कुशम् । सङ्गीतरत्नाकराख्यं तथा सङ्गीतदर्पणम् ॥
तालार्णवं च सङ्गीतकल्पवृक्षं सविस्तरम् । सङ्गीतरत्नावलीं च नृत्यरत्नावलीमपि ॥
सङ्गीतमुद्रां सङ्गीतोपनिषत्सारमुत्तमम् । सङ्गीतसारकलिकां श्रीसङ्गीतविनोदकम् ॥
आनन्दसञ्जीवनाख्यं तथा मुक्तावळीमपि । मनोहरं भारतीयव्याख्यानं बालबोधनम् ॥
पूर्णानपूर्णानन्यांश्च सङ्गीतज्ञैः कृतादरान् । सङ्गीततत्त्वसंसिद्ध्यै समाहृत्य महाशयः ॥
पौलस्त्यान् दाक्षिणात्यांश्च पाश्चात्यानुत्तरोद्भवान् । पदवाक्यप्रमाणज्ञान् सङ्गीतार्थविशारदान् ॥
आनाय्य पण्डितानुच्चैर्ग्रामहेमाम्बरादिभिः । सत्कृत्याऽह च सङ्गीतग्रन्थाः सम्पादिता मया ॥
नैतेऽल्पबुद्धिभिर्ज्ञेया गूढाश्चात्यन्तविस्तृताः । मनीषाभिरभिप्रायांस्तेषां ज्ञात्वा तिरोहितान् ॥
सारमुद्धृत्य संत्यज्य विरुद्धानि यथोचितम् । मार्गदेशीप्रसिद्धानि लक्ष्याण्यनुपमृज्य च ॥
ग्रन्थेनाल्पेन सर्वेषामेतेषामर्थसङ्ग्रहम् । कुरुध्वमैकमत्येन निश्चितार्था विपश्चितः ॥
एवमाज्ञापितैः प्राज्ञैः सुलुताशाहि रुत्तमम् । अचीकरदमुं नाम्ना श्रीसङ्गीतशिरोमणिम् ॥
इभराहिमसाम्राज्ये शकराज्यं प्रशासति । वर्षे चतुर्दशशते पञ्चाशीत्यधिके गते ॥
वैक्रमाब्दे खबाणाग्निशशिसङ्ख्ये च शाकके । पदान्यपरिवर्त्यानि यानि रत्नाकरादिषु ॥
तान्येव क्वचिदत्रापि सङ्गृहाय क्रमोऽन्यथा । .... ॥"

Fortunately, in the case of works on music the authors are either kings or their chief officers and this fact enables us to easily determine their chronology. But very few works give the list of books consulted by their authors. Śārṅgadeva in *Saṅgītaratnākara* (1230 A. D.), Hammīra, the king of Śākambarī in Rājaputāna in his *Śṛṅgārahāra*, (1300 A. D.) Allarāja in *Rasaratnadīpikā* (1330 A. D.?), Jagaddhara in *Saṅgītasarvasva* (1450 A. D.?), king Raghunātha of Tanjore (1620 A. D.) in *Saṅgītasudha*, Raṅganātha in *Saṅgītadugdhābdhi* (1700 A. D.) and an anonymous author in an anonymous work of a recent date, have favoured us with the names of their authorities.[1] Of course every work mentions some

1. Hammīra :—

जैत्रसिंहनृपतिश्च रुद्रटो भोजविक्रममहीभुजौ तथा ॥
जगदेकमहीपालः केशिदेवोऽथ सिंहणः । गणपत्यवनीशश्च जयसिंहादयो नृपाः ॥

Allarāja :—

पूर्वाचार्यैर्विरचितं नाट्यार्णवमथापि च । नाट्यलोचनमानन्दवर्धनं भरतोदयम् ॥
भावप्रकाशनं चैव तथा शृङ्गाररसागरम् (हारकम् ?) ॥

Jagaddhara :—

नाट्यदर्पणसङ्गीतवल्लीं सङ्गीतशेखरम् । नाट्यलोचनसङ्गीतकल्पवृक्षौ निरूपयन् ॥
दशरूपं रत्नकोशं भरतोक्तादिकं तथा । सङ्गीतसर्वस्वमिदं तनोति श्रीजगद्धरः ॥

Raghunātha mentions — *Nandīsvara-samhitā*, *Yāshṭika-samhitā*, *Bharatīyam*, *Bṛhaddesī*, *Sangīlacandrikā*, *Hanumat-samhitā*, Vidyāranya's *Sangītasāra* and *Sangītaratnākara*.

Raṅganātha :—

रत्नाकरं दर्पणं च भरतं नन्दिकेश्वरम् । कोहलं वीरभद्राख्यं शिवरत्नाकरं परम् ॥
तथा चन्द्रकलां चापि विलोक्य त्रिबुधेश्वरम् (!)

earlier names or sites older passages, such citations profuse in every branch of literature conduct for us a gallery of chronology where if one step is fixed rightly the others are determined in relation to it. Thus the Sultan Sāhi and others supply us the mile-stones of the chronology in musical literature.

Saṅgītaśiromaṇi probably consists of five or six *prakāśas* or sections on *gīta* and *rāga*, *tāḷa*, *prabandha*, *prakīrṇa* (characteristics of songsters and flourishes in songs), *vādya* and *nṛtya ;* but out of which the portions of the first and the fourth section alone are now available. An examination of the first section shows that the composers aimed at brevity and precision in both matter and expression; wherever more schools than one existed on any particular topic and those followed by the minority are also treated in addition to the general opinion. For instance after the treatment of three *grāmas*, *shaḍja*, *madhyama* and *gāndhāra* as defined by the schools of Bharata the council proceeds to give the definitions of those maintained by Nārada, Hanumān, and the author of *Vādimattagajāṅkuśa*, which are *nandyāvarta*, *jīmūta* and *subhadra*.[1]

Vādimattagajāṅkuśa deals at length with *nandyāvarta*, *jīmūta* and *subhadra* *grāmas* which have nothing in common with the three *grāmas* of the Bharata school.

नन्द्यावर्तोऽथ जीमूतो सुभद्रस्तु तृतीयकः । तेषां तु लक्षणं स्पष्टं कथयिष्ये पृथक् पृथक् ॥

षड्जर्षभगान्धाराख्याणां जन्महेवतः । नन्द्यावर्तो भवेत् षाड्जो जीमूतो ऋषभात्तथा ॥

गान्धाराच्च सुभद्राख्यो विज्ञातव्यास्त्रयः क्रमात् ।

In *Saṅgītasāra*, which is in the form of a dialogue between Śiva and Pārvati, it is given as:

त्रयो ग्रामास्तारमन्द्रौ घारः स तु तृतीयक । नन्द्यावर्तादयो ग्रामा यैरुक्तास्तन्मते यथा ॥

adding the *mūrchanas* peculiar to these *grāmas* which agree with those enumerated by Nārada. But the learned council condemns this school thus:

ग्रामाणामीदृशं लक्ष्म प्रायो न बहुसम्मतम । रागलक्ष्मण्यसंस्पर्शान्न चास्माकमिहादरः ।

Grāmas of this school are useful more for the regulation of *tānas* used in sacrifices than for the pleasure with which *rāgas* can entertain the public mind. Later on when the form of *vīṇā* interpreted by *śruti* values was altered by the permanent fixture of frets the old *grāma*-system became obsolete.

Among the works enumerated herein, Bharata's *Śāstra* leads the others, as the oldest. It is said that its extent is 1,25,000 *granthas*. *Nāṭyaśāstra* of Bharata as available consists of 6000 *granthas*, while another work called *Dvādaśa-sāhasrī* is apparently lost. A number of verses quoted under Bharata by Sāgaranandin, Jagaddhara, Śrīnidhi etc., are not

---

1. Bharata mentions only the *shadja* and *madhyamc grāmas* and abandons the *gāndhāra* as it is not useful to the *dhruvāgāna* in a drama. The *grāmas* are distinguished by the prefection of concordant or *saṁvādi* svaras either natural or strained. *Shaḍja grāma* has natural s*aṁvāditva* for three *svaras*, while a little strain on the *panchama* and *dhaivata* produces the *madhyama grāma* but the *gāndhāra grāma* has the least concordance unless the *svaras* are greatly shifted in *sruti* values. Thus Nānyadeva and Abhinavagupta say that it presents too low or too high a pitch. *("atitāramandratvāt")*

found in the available work.[1] Śāradātanaya and Tamil writers refer to *Panchabharatīya* (five works in the name of Bharata and his pupils) and the following conjecture may induce research scholars to work out the problem in a more satisfactory manner :—

Bharata :	6,000	
Vrddha Bharata :	12,000	(*Dvādaśa-sahasrī*)
Kohala :	(8,000 ?)	
Mataṅga :	6,000	(including portions on *vādya* and *nṛtya*)
Dattila :	2,000	do. ”
Aśmakuṭṭa :	2,000	
Nakhakuṭṭa :	2,000	
Gāndharva-veda :	20,000	
Mātṛgupta :	6,000	
Nandin :	4,000	
Śiva and Pārvati :	4,000	

Even such liberal and imaginary estimation does not take us beyond 72,000 *granthas*. Unless commentaries are included in Bharata's work the total of 1,25,000 cannot be made up.[2] Abhinavagupta alone gives us 40,000 *granthas* and Udbhata 8,000 (?), Lollaṭa 15,000 (?) and Śaṅkuka 6,000 (?). Kīrtidhara and Dhanañjaya have written independent works, and not commentaries on Bharata.

Bharata's work is said to have been obtained from the South.[3]

A brief notice may be taken of the other works. It is yet to be determined whether the convention intended any chronological sequence in the enumeration of the books kept at their disposal.

Saṅgītasāgara and *Rāgārṇava* :— Nothing is known of these two works. A large fragment of Aśokamalla's book on *nṛtya* is available which bears no name in the manuscript, which has neither beginning nor end ; it may be a section of *Saṅgītasāgara* or *Saṅgītārṇava*.

---

1. अत्रार्थे मुनेर्भरतस्य वचनं यथा—

विभावनावक्ववः प्रभुत्वेष्वग्ये मनाङ्मुग्धमथ द्वयोश्च । समुद्धमेषु त्रिषु मादमासां स्त्रीणां समृद्धमाह ॥

सागरनन्दी Page 101

नृत्यभूमिर्मवेद्रङ्गो नेपथ्यं वर्णिका क्षितिः । काव्यस्याल्पतया यत्र पात्रं नैव प्रदृश्यते ॥

जगद्धर in मुद्राराक्षसव्याख्या

देवतादर्शनान्तं हि कर्तव्यं नाटकं बुधैः । राजर्षिदर्शनान्तं वा ते हि देवैः समा मताः ॥

श्रीनिधि in his com. on *Anargharāghava*.

2. Even Jyōtirmalla Maharāja of Nepal (1600 A. D. ?) says

लक्षपद्यमिति नाटकसूत्र यत्कृतं भरतेन तु तच्छ्रुतम् । तन्नु पूर्णमिह नैव दृश्यते वर्तते किमथवा न वा तु यत् ॥

3. Bhartṛhari states a similar instance of Patānjali's *Mahābhāṣya*, when it was lost in the north, was obtained only at Sriparvata on the banks of the Krishna. Jagajjyotirmalla, the king of Nepal, with great difficulty obtained a copy of *Sangītaoandra (i e. Sangītacandrodayam)* from South India Copies of Abhinavagupta's commentary are now proeured only from Malabar, on which alone the printed edition is based.

Whether *Rāgārṇava*, *Tāḷārṇava*, *Gītārṇava*, *Deśīnṛttārṇava* are independent works or sections of *Bharatārṇava* or *Saṅgītārṇava* can be ascertained only by further discoveries of some of these works. In some places the names of works are used as *yoga* and in others as *rūḍhi*.[1] In others they have to be treated as different works e. g. *Saṅgitārṇava and Saṅgitaratnākara*, and *Nāṭyārṇava* and *Nāṭyaratnākara* are separate treatises.

Saṅgītadīpikā :— was composed by Mādhavabhaṭṭa, a resident of Benares. It is a small work of 1000 *granthas*. Its author enumerates the three *grāmas* as *nandyavarta* and his division of *rāgas* are based on *rāga-rāginī* system. King Raghunātha mentions this work in his *Saṅgita-sudhā*. A copy of Mādhava's work is found in the Tanjore Library. It was probably composed about 1400 A. D.

Saṅgītadarpaṇa :— A work of this name is available everywhere but it is the production of Dāmōdara of about 1600 A. D. for his son Ananta was the tutor of Veda to the author of *Saṅgītamakaranda*, who wrote it under the patronage of Śahājī, father of Śivājī. Hence the work referred to in the Sultan's collection must be an earlier production. A work called *Nāṭyadarpaṇa* is available to us but whether it forms the *Nāṭya* section of *Saṅgītadarpaṇa* is yet to be known.

Tāḷārṇava :— An early work referred to in *Tāḷābdhi* and *Tāḷaratnākara*. There is a Tamil work of the same name which is probably its translation.

Saṅgita-kalpavṛkṣa :— with *Vistara* or its commentary was written by Rāya Gaṇesh, son of Vīrasiṁha of Chāhuvāna family. The commentary was composed to please a great songstress called Mālā.

Saṅgītaratnāvaḷi :— There are two different works of this name written by different authors. Jāyana, the commander of the elephant forces of Kākatīya Gaṇapati of Warangal (1198—1263 A. D.) composed a work of this name about 1240 A. D. Somarājadeva, the *pratīhāra* (door-keeper) of Bhīmadeva II of Anahilapatak is another author of the work of the same name. The former work consists of eight chapters and the latter nine sections. Somadeva was the son of Jagaddeva of Chāpotkaṭa family who defeated Amir (of Sind). Somarāja was also the master of the elephant forces. His work consists of 1,000 *granthas* and may be assigned to 1200 A. D.[2] Hammīra of Śākambhari mentions him with honour thus: "*prōkta Śri Sōmarājēna nāṭyavedaviriñcinā.*" Somarāja was commander under both Ajayapāla and Bhīmadeva, between whom Haripāla, the author of *Saṅgītasudhākara* ruled for four years.

Nṛttaratnāvaḷi :— was written by Jāyasenāpati mentioned above. It is divided into *mārga* and *deśī* modes of dances each being treated separately in four chapters. It was

---

1. "*Dēsīyanṛtya-samudrākhye*" (Kallinātha's quotation). "*Dēsīyanṛttajaladheḥ*" (Vemabhupāla), *Desī-nṛtta-prayoge*" (Jāyana)—are the synonyms of the same work when they referred to *pāda-paṭāḥ* (foot-poses).

2. Somarājadeva closes his work thus—

प्रत्यर्थिक्षितिपालकालरजनीदोःस्तम्भबद्धाश्रयश्रीसंरक्षणसौविदः परकरिस्कन्धच्छिदाकोविदः ।

यः पट्टंकुरुते स्म राज्यमखिलं चौलुक्यचूडामणेः श्री मद्भीमनृपस्य तेन तदिदं द्वाःस्थेन शास्त्रं कृतम ॥

composed in the Kali year 4355, (Ānanda) when Gaṇapati was reigning in Warangal.[1] It is one of the best works on *nṛtya*, following Abhinavagupta and Kīrtidhara for *mārga* type and Mataṅga for *deśī* system. The author traces the *Citra Goṇḍalī* dance to the aesthetic conceptions of Bhūlokamalla–Someśvara.[2]

Saṅgītamudrā :— Nothing is known about it and no reference to it is found in any other work.

Saṅgītavinoda :—It is not known who composed the work and what portions of *nṛtya*, *gīta* and *vādya* are treated in it. All the three copies available give us three different commentaries on a single verse which enumerates the categories in music proper. In two of the commentaries a portion of it on *hastābhinaya* (poses of hand) was lost and it was apparently restored by king Anūpasiṁha of V. S. 1649, as the manuscript was copied then. If only one śloka forms the work it is really a *vinoda* in music and the name of the book is quite appropriate.

Muktāvaḷi :—This is evidently an abreviation for *Saṅgītamuktāvaḷi*. There are many works of that name, one by Devaṇabhaṭṭa and the other by Devendrabhaṭṭa; copies of both are available in the Tanjore Palace Library. Devendra quotes from Devaṇa's work which seems to have been written about 1400 A. D. under the patronage of a Karṇāṭa king. His *guru* was Rudra or Rudraṭa honoured by the scholars at the courts of the Āndhra, Karṇāṭa, Mahārāṣṭra, Gauḍa, Gurjara and Gwalior.[3] In the evolution of *Pūrvaraṅga* of Bharata, (Chapter V.) which was restricted to the exhibiton of a drama great modifications have been made as time went by. About 1400 A. D., quite a modern system of combination of dance, instrument, and vocal music came into vogue and the oldest description of it available is found in Devendra's work, then in the *Saṅgītadarpaṇa* of Dāmodara and afterwards in *Saṅgītamakaranda* of Veda. Devendra was a profound scholar in grammar, logic, and *mīmāṁsā* and frequently quotes from the opinions of scholars of the Andhra and Karṇāṭa countries.[4] *Muktāvaḷi* seems to be defferent from the two books named.

---

1. इदानीं भारते वर्षे काले वैवस्वतेऽन्तरे । कलौ यातेषु वर्षेषु भूतबाणाग्निसागरैः ॥
मितेष्वानन्दसंज्ञेऽब्दे जगदानन्ददायिनि । शश्वत्कुवलयोल्लासियशःप्रालेयरोचिषि ॥
तौर्यत्रितयविज्ञानरहस्तत्त्वविशारदे । .... ॥
मार्गदेशीविभागस्य विवेचनविचक्षणे । महाराजाधिराजेऽस्मिन् गणपत्यवनीश्वरे ॥
समुद्रमेखलामेनां बाहुना रक्षति क्षमान् । या देशी वर्तते लोके सास्माभिः कथ्यते स्फुटम् ॥

This Gaṇapati was regarded as a great patron of letters, especially *sangīta* and probably as an author too. Hammira a king of Sākambhari extols him in his *Sṛṅgārahāra* (a fine work in *saṅgīta* and *nātya*).

जैत्रसिंहनृपतिश्च रुद्रटो भोजविक्रममहीभुजौ तथा ॥
जगदेकमहीपालः केशिदेवोऽथ सिङ्गणः । गणपत्यवनीशश्च जयसिंहादयो नृपाः ॥

2. Jāyana says :—
कल्याणकटके पूर्वं भूतमातृमहोत्सवे । सोमेशः कुतुकी कांचिद् भिल्लवेषमुपेयुषीन् ॥
नृत्यन्तीमथ गायन्तीं स्वयं प्रेक्ष्य मनोहरम् । प्रीतो निर्मितवान् चित्रगोण्डलीविधिमित्ययम् ॥
यतो भिल्ली महाराष्ट्रे गोण्डिलीत्यभिधीयते ।

3. यो गोपाचलगौडगूर्जरमहाराष्ट्रान्ध्रकर्णाटकक्षोणीपालसभासमागतबुधश्रेणीभिरभ्यर्हितः ।
श्रीरुद्रस्य गुरोर्गिरांपतिरपि प्रस्तौति यच्चातुरीं तस्याहर्निशमाश्रये पदयुगं विद्यावतां प्रीतये ॥

4. fa) कर्णाटद्रमिडैरेष क्रमो नैव विवक्षितः । अन्ध्रा गोपाचलीयास्तु प्रोक्तरीत्या क्रमं विदुः ॥ Gopāchala is Gwalior.
(b) ध्वाढनृत्तं पृथक्त्वेन नेष्यते क्रमगुम्भितम् । कर्णाटद्रमिडान्ध्राणां नटानां क्रमकर्मणाम् ॥
नन्दीश्वरमतात्तत्तु ध्वाढनृत्तमुदाहृतम् ।

Bālabodhana :—This appears to be a commentary on Bharata's *Nāṭyaśāstra* and seems to have been composed about 1350 A.D. and the work is not mentioned elsewhere. On the *Nāṭyaśāstra* of Bharata, (*i.e.*, the *Ṣaṭsahasri*), Udbhaṭa, Lollaṭa Śaṅkuka, Ghanṭaka, Kīrtidhara, Abhinavagupta, Jagadekamalla, Śrīraṅgarāja have commented. Abhinavagupta's is the best among them. Śrīraṅgarāja is referred to as *Bhāṣyavyākhyāta* by Achyutarāya of Vijayanagar (1530—1544 A.D.) in his work on the *tāḷa* section.[1] Kumbhakarṇa (1450 A.D.) studied completely four of the above commentaries, and Jāyana (1240 A.D.) was well acquinted with Lollaṭa, Kīrtidhara and Abhinava. *Bālabodhanā* also is not available to us.

Saṅgīta-Śiromaṇi :—is found quoted by Gajapati Nārāyaṇa (probably of 1700 A.D.) in his *Saṅgītanārāyaṇa*. The manuscripts of *Saṅgītaśiromaṇi* are found in the Libraries of the Royal Asiatic Society of Bengal, Calcutta, and of H. H. the Maharajah of Bikanir. Both of them are incomplete. The Society's copy extends over the *gīta* section alone. The first leaf of this manuscript gives the beginning of a different work on *tāḷa* and has no connection with the text of *Saṅgītaśirmaṇi*.

One of the colophons reads :—

इति श्रीमलिक शरक सुल्तान साहेरादेशेंन नानादेशीयपण्डितमण्डलीविरचिते सङ्गीतशिरोमणौ तानप्रकाशः ॥

The copy in the library of H. H. The Mahārājah of Bikanir extends over sections of *prabandha* (musical composition) and *prakīrṇa* miscellaneous. Someśvara and his son Jagadekamalla are mentioned frequently as they are the great authorities on *prabandha* compositions. If the whole work is available it would surely form a noble addition to the Library of Music.

Kumbhakarṇa :—The Rajaput king of Citrakuṭa next deserves our notice. He wrote his *Saṅgītarāja* in 1449 A. D. and *Gītagovivdavyākhyā* and *Chaṇḍī* grammar a few years earlier. He waged great and long wars with the various Mahammadan Sultans in Hindustan. His work in Saṅgīta comprises five books of four sections each, and four chapters to each section. Thus eighty chapters cover 16000 *Granthas* where the first two books form about half the whole work. A study of his work reveals that he very closely followed Śārṅgadeva and supplemented the ideas from Abhinavagupta, Vipradāsa, Aśoka, Devendra, Madana and Paṇḍitamaṇḍali. In book four. *Nṛtta*, he copiously copies from Vipradāsa and in *Prabhandhas (Deśi)*, he follows Paṇḍitamaṇḍali. He enters into Śāstric discussions so well mastered by Abhinava. *Gītagovindaṭīkā* and *Saṅgītarāja* are mentioned by his son and daughter in inscriptions about 1480 A. D.

It is most singular and surprising to see that a king called Kālasena, son of Tamaraja, contests the authorship of *Saṅgītarāja* and *Gītagovindaṭīka* as well. The body of the whole work remains the same while wherever the name of Kumbhakarṇa and his numerous titles appear there we find the name of Kālasena and his more numerous titles which are almost parallel in expression frequently found in the long and short colophons. For instance Kumbha lived at Citrakuṭa while Kālasena at Brahmādri, both of which were turned into

---

1. In the commentary on his own *Taḷadbi*, Achyutarāya says on the *sloka* -

आद्यन्तयोरनियमो विषमश्च प्रकीर्तितः । मात्राधिक्यं च तस्यैव केचिन्क्रापि प्रचक्षते ॥

केचिदिति रङ्गराजप्रभृतयो भरतभाष्यव्याख्यातारः विषमग्रहस्य लक्षणं भट्टलोल्लटशङ्कुकप्रभृतीनां मतस्य भिन्नत्वेनाहुः ।

earthly paradise. Both the kings defeated a number of Hindu and Mahammadan kings. Kālasena, in addition to Kumbha's qualifications, was an author of Dramas in Telugu, Kanarese and Maharāṣṭra and a good musician (both vocal and instrumental). His wife was a fine accomplished lady while his scholarly mother was Jakṣmāmbikā. The places that Kumbha conquered extend in Rajapuṭāna and Central provinces; Kālasena's are in Mahratta country, while a few are in western part. From the incomplete mention of Kālasena and his discovery of *Saṅgītarāja*, the date of his accession is given as 1506 A. D. This assigns to him the beginning of the new century while Kumbha's authorship was mentioned in 1480 in two inscriptions. What right had Kālasena to have *Saṅgītarāja* ascribed to his name fifty years after its composition? It may ingeniously be suggested that ancestors, or some scholar in his father's court, an ancestor of his court poet, might have composed the work and the dedication of it to Kumbha probably not having much benefit was ascribed once more to Kālasena. Whatever the theories may be the fact remains to the infamy of Kālasena that he got the work ascribed to him. Kumbha, it is rumoured, was the real author, but one Maṇḍana (probably *Maṇḍanasūtradhāra* who wrote a work on *Śilpa* under Kumbha's patronage) composed *Saṅgītarāja* in his master's name. Such stories are current with every case of royal authorship, though a few cases may not be false. For our purpose Kumbha's authorship of *Saṅgītarāja* has been assumed. Claim of Kālasena is a fitting case for decision of a full bench of scholars.

Vemabhūpāla, the king of Koṇḍavīḍu in Āndhra country, was the author of *Saṅgītacintāmaṇi* which was produced about 1400 A. D. He belonged to the royal family of the Reddis whose seats were Addaṅki, Koṇḍavīḍu and Rajahmundry. Vema was a great scholar and wrote, besides his work on *Saṅgīta*, *Sāhityacintāmaṇi*, a good book on poetics and commented on *Amarukaśataka* and *Gōthāsaptaśati* of Hāla. Great poets like Śrīnātha and Vāmanabhaṭṭabāṇa flourished in his court. *Vādya* and *Nṛtta* sections alone in *Saṅgītacintāmaṇi* are available and this part extends over 6000 *Granthas*. It is regrettable that the *Gita* section is lost. Vema's precise and unambigous exposition is couched in easy and elegant diction.

Jagaddhara, author of *Saṅgītasarvasva*, probably lived about 1500. He mentions *Saṅgītavallī*, *Saṅgītaśekhara*, *Nāṭyalocana* (of Trilocana) and *Naṭyadarpaṇa* (different from Guṇacandra's work). A manuscript labelled as सं० स is thought to be a part of *Saṅgītasarvasva*, where the author calls himself *Sarasvatīdāsa* and mentions the king Udayavatsa probably of Orissa or Bengal. This work is based on *Ratnākara* and portions are poetic renderings of Kallinātha's commentary. Jagaddhara commented on *Mālatīmādhava* and *Mudrārākṣasa* where he quotes from *Vasantarājīya* of about 1390 A. D.

Śubhaṅkara, the author of *Saṅgītadāmodara*, lived later than Jagaddhara and wrote *Hastamuktāvaḷī* to which a commentary was attached by Ghanaśyāma of Nepal. *Saṅgītadāmodara* is a small but fine work on various topics on *Saṅgīta* Dramaturgy in poetics. In *Sangīta* there are different schools of thought in India, east and west. Śubhaṅkara gives out the position of both and shows a comprehensive and correct knowledge of the subjects he handles. He mentions two *Nāṭyaḷocanas* (Abhinava and Trilocana), two *Nāṭyadarpanas* (Guṇacandra and an anonymous writer) Natoragī, *Śārada* (of Śāradātanaya) *Saṅgitachūḍāmaṇi*, *Ratnakośa* (of Sāgaranandin), Tumburu Naṭaka, *Nāgarasarvasva* (of Padmaśri) and *Dhūrtasamāgama* (of Jyotirīśvara dedicated to a Karnātic king of Nepal).

Nāṭyadarpaṇa :—is a work on Nāṭyaśāstra but probably it contains other chapters as well. The end of the available book contains the following *Śloka* :—

" यन्मन्दस्मितसिन्धुसुन्दरमुखोद्गीतं तदानीमभूत् कन्दर्पायुतकल्पनापटुतरा एतादृशो विभ्रमाः ।
या च प्राकृतगीतगानकलना तस्यास्तदेतत्प्रदाप्यग्रे मे स्फुरतीतरत्वमनुकिमस्याः (?) जगत्तन्मयम् ॥ "

It deals with *Gatibhedaḥ* and *Bhramarī*. The work as obtained is small.

Dattilla-Kohalīyam :—Dattila, a writer on *Saṅgīta*, lived in the first century A. D. Kohala, a pupil of Bharata, lived in the third century B. C. The connection of these two with the author of *Dattila-Kohalīyam* is an egregious blunder but the work follows closely *Saṅgītaratnākara* :—

" तथा हि करिहस्तेन हस्तं लोकेऽभिधीयते । भट्टाभिनवगुप्ताद्यैरिदमप्युपगम्यते ॥ "

thus the author mentions Abhinavagupta.

" बृवन्तः केचिदाचार्या हस्तमप्रतिमूचिरे । तेषामीषद्विकारेऽपि विनियोगेष्वनन्यथा ॥ "

This verse has been found to contain the thought of Haripālikā.

The book is important in *Vīṇalakṣaṇa*. The author's name is not found anywhere. The book was written in 1642 Vikrama era.

Lakṣmīnārāyaṇa wrote *Saṅgītasūryodaya* under the auspices of Kṛṣṇadevarāya of Vijayanagar (1509—1530). *Sūryodaya* is called *Lakṣmaṇabharata* and unhappily works labelled as *Mataṅgabharata* in Tanjore Palace Library are parts of *Sūryodaya*. Lakṣmaṇa alludes to *Anūpaprabandha* which, if it refers to Anūpasiṁha. can carry him earlier than the sixteenth century. Lakṣmaṇa's work deals with *Tāla*, *Prabandha* and *Nṛtta*. He omits *Rāga* section. He names one hundred new *Tāḷas* in his own name as *Desī tāḷas*. His father Viṭṭhala wrote a Telugu commentary on *Ratnākara* where he speaks of his father as a recepient of 3000 tolas of gold from Giazuddin, Sultan of Mandva in Guzerat. Lakṣmaṇa in naming the *Karaṇas* in Tāṇḍavanṛtta changes *Gaṅgāvataraṇam* of Bharata into *Kṛṣṇāvataraṇam* referring to Kṛṣṇarāya. This king was a great patron of letters and a great warrior. Great poets who lived in this century belong to Kṛṣṇarāya, including Achyuta his brother and Rāmadevarāya his son-in-law. The author of *Saṅgītasūryodaya* is a brahmin. Here and there in his work he adds new points. The first chapter being very big deals with Dhruva *viz.* *Tāla* and in the third chapter he describes *Gāndhārasvara-mūrchanā* in the following words :—

" लक्ष्मीनारायणाख्योऽयं सङ्गीताम्बोधिपारगः । गान्धारमूर्च्छनाग्रामं व्यवहारक्षमं यथा ॥
करोति लक्ष्ययोगेन पूर्वलक्षणयोगतः । गान्धारो रिमयोर्यस्मिन्नेकैका शुद्धमेलने ॥
श्रुतिं भजत मेदस्तु पञ्चमस्य श्रुतिं ततः । निषादः पश्रुतिं पश्येत् श्रुतिं च स्वीकरोति च ॥
तथा गान्धारविख्यातो ग्रामोऽयं वारदोदितः । "

In Adhyāya five all *Prayogas* are given; in it he gives the following five kinds not mentioned by others. They are *Tarkish*, *Kharāśana*, *Pārśvaja*, *Mūlatrāṇa*, *Laṭaka* and

Anasīyadhana. These are six kinds used in North and Western India. The author states some details regarding them :—

" गजलुः कौलुहसकं परितालस्यमञ्जरी । शंकरी चेति तेषां च कमाल्लक्षणमुच्यते ॥

खरवद्यस्समश्नाति सजनः स्यात खराशनः । तद्देशजं गीतनामा गजलुः परिकीर्तिता ॥

नायकं नायिकां वादात्यख्यो मालिता यदि । गर्जत्या रोदनं येन स गर्जरुरिति स्मृतः ॥

एकमात्रादिषण्मात्रापर्यन्तं तालकर्मनि । तालौ च तद्वयेनैव पल्लवास्यमुखं भवेत् ॥

तत्तद्गुणकलायुक्तपथं नामार्थसंभवम् । चतुरावृत्तितालेन आभोतो युग्मनामकः ॥

पुनः पल्लवकेनाद्यं वृत्तिरारभटी भवेत । आयुधोदन्त एव स्याच्चार्युत्प्रेरणसंभवा ॥

युग्मपात्राभिमयभूर्नैकस्यायुधपाणिता । हतेन गतिना दूति नायिका तु तदन्ययोः ॥

इति गुर्जकलक्षणम् ।

Achutarāya, the brother of Krisnarāya, was a king of Vijayanagar after the death of the latter in 1530. Achyuta wrote *Tālakalāvardhi*, a very good critical work on *Tālas*. He discusses every theory till then current quoting *Saṅgītacandrodaya*, *Manidarpana*, *Vidyāvinoda*, *Caturasabhāvilāsa*, *Tālakalāvilāsa*, *Nrttacudāmani*, *Kātyāyana*, *Saṅgītarnava*, Raṅgarāja's *Bharatabhāsya*. All these works are now extinct. While others mention these works, Achyuta actually quotes from these books ; their existence therefore can be vouchsafed. In the middle of the work it is said that one Somabhaṭṭa wrote this work. The work is accompanied by a Telugu commentary. Whether Somabhaṭṭa wrote the original work in Achyuta's name or only its Telugu commentary, cannot be determined. Achyuta lived itll 1543 A. D. It is a small work of great interest to scholars of research.

Somanārya of Aṣṭāvadhāna is probably Somabhaṭṭa mentioned above or at least the pupil of Sītārāma under whom Somabhaṭṭa studied. Somanārya wrote *Svararāgasudhārasa* and *NāṭyaCūdāmani*. He tries to devise a new method of classifying *Rāgas* into ninty-six *Melas*, which classification was discarded even by his contemporaries.

Rāmāmātya, author of *Svaramelakalānidhi* lived about 1550 and wrote under Aliya Rāmarāya who died in his old age on the battle-field of Tālikota. The small work dealing with *Gīta* subject alone has departed from older classification of *Rāgas* in introducing nineteen *Mēlas* or classes of *Rāgas* with certain characteristic divisions of seven *Svaras*. He enumerates the kinds of *Vīṇas* used in his days and explains *Rāja* classes *(Mēlas)* with reference to them. He talks of *Svāyambhu* tones (Sub-tones) on strings, which was accepted by Viṭṭhala and Śrīkaṇṭha, his younger contemporaries. His popularity was so great that he became practically an authority on *Rājas* and it excited Veṅkaṭamakhi, a hundred years later, to pour fourth his vehement vituperation on Rāma's fame.

(Pandarīka) Viṭṭhala, was a great *Saṅgīta* author who lived about 1560—70. He belonged to Śivagaṅga Village in Karṇāṭa and wrote several works. In his *Nartananirṇaya* he confined himself to eighteen *Śrutis* instead of twenty-two according to Bharata. In his *Candrodaya* or *Ratnākara* he describes three kinds of *Vīṇas* and alludes to *Svāyambhu* tones on the strings. He classifies *Rāgas* into one hundred classes *(Melas)*.

Śrīkaṇṭha flourished in the court of Śatruśalya of Jain Dynasty—which ruled over Jāmnagar in Guzerat. The manuscript of *Rasakaumudi*, (Śrīkaṇṭha's work) is dated 1583 though his patron Śatruśalya ruled till 1600 A. D. The author says:—

" द्वारावत्यास्समीपे नवनगरपुरक्ष्मापतिः पूर्वभागे जामः श्रीशत्रुशल्यस्सकलजनमनोरञ्जकः पुण्यराशिः ।
श्रीकण्ठस्तत्सभायां कविरमलमतिर्विद्यते विप्रवर्यस्तेन प्रौढप्रमेयव्यतिकरसुभगं रच्यते काव्यमेतद् ॥ "

Rasakaumudi, called *Naṭya-śāstra* is composed of *Saṅgīta* and *Sāhitya* each containing five chapters. The first five chapters deal with all sections of *Saṅgīta*, viz., *Gīta*, *Vādya* and *Nṛtta* in a very compendious manner. He describes also three *Vīṇas* current in his day and classifies *Rāgas* into fifteen *Meḷas*. He refers to *Svayambhu* tones which his father proved to him by experiment. He was the pupil of Rūpadeva. Śrīkaṇṭha is verbose and periphrastic in diction and more poetry is found in him than the *Śāstric* way of thought in discussions.

Meḷa and *Madhyameḷa* and these two further, he devides into *Sarvaikurāgameḷas*. He describes *Anumandrasvara*. His *Vīṇa* is very well analysed. He calls *Patapañcama* as example.

" पतपः प्रथमः शुद्धपञ्चमस्तदनन्तरम । षड्जः पतादिरित्येते प्रोक्ता मन्द्रस्वरा मया ॥ "

He describes all *Hastavyāpāras* on *Vīṇas* on these two *Vīṇas* and describes *Rāgas* in eleven groups.

Next comes Somanātha, author of *Rāgavibodha* to our notice. He wrote his work in 1609 and added a commentary to it. It is said that he is an author of a Mīmāmsa work but it is still to be proved. He has described *Rudravīṇa*, *Suddha* and *Madhyameḷa Vīṇas* at length. *Rāgavibodha* treats of *Gīta* subject alone, comprising *Svara*, *Vīṇa*, *Meḷa*, *Prastāra* and important *Rāgas*. He has given twenty-three *Meḷas* as predominent out of nine hundred and sixty and in playing certain *Rāgas* on his *Vīna* he has created new signs for their modes of fingering.

Rāmānanda:— He is the author of *Rasamālikā* in three chapters. In the third chapter he defines human character and in the first two chapters he illustrates *Svaras*. His definitions appear to be peculiar.

Raghunātha, the king of Tanjore, produced his *Saṅgītasudhā* about 1620 A. D. The town of Tanjore is said to have been built under his able minister, Govindadıkṣita, who seems to have assisted the king in the composition of *Saṅgītasudhā*. The work as available is incomplete and takes us through Gīta section in *Svara*, *Gīta*, *Rāga*, *Prakīrṇa* and *Prabandha* topics. Raghunātha was a great scholar in Sanskrit and Telugu and had geniuses in his court in both sexes. A number of Kāvyas in Telugu and Sanskrit were even produced by him and his court-poets who are entitled to rank. Karnāṭa music attained its highest glory under his patronage. He describes *Vīṇas (Śuddha and Madhyameḷa* type) and then introduces his own kind, a modified form of *Madhyameḷa*. He names fifteen *Meḷas* as important and gives details of fiifty *Rāgas* which were popular in his day. He was fond of *Nāṭarāga*. In the *Rāga* section Raghunātha defines two hundred and sixty-four *Rāgas* as given out but not explained by Śārṅgadeva based upon the works of Nandi, Bharata, Mataṅga, Mādhava, Yāṣṭika, Śārṅgadeva and Vidyāraṇya. Then he proceeds to deal at length with fifty *Rāgas* in current use. To give the correct *Svara-śruti* value to them, he classified them

into fifteen *Meḷas.* beginning with *Nāṭa.* But what are those current *Rāgas?* He names and describes them with their *Meḷas.* Since what time are they current? Is it from the times of Bharata, Mataṅga or Śārṅgadeva or still later? He says:—

" कर्णाटसिंहासनभाग्यविद्यारण्याभिधश्रीचरणाग्रणीभ्यः । आरभ्य रागान्प्रचुरप्रयोगान् ॥ "

that is, he selects *Rāgas* in frequent use *(Pracuraprayoga)* from the days of Vidyāraṇya and goes on giving details. Ignoring the use of Ablative case *(agraṇībhyaḥ* and *ārabhya)* a few opine that the fifteen *Mela* classification was borrowed by Raghunātha from Vidyāraṇya. *Meḷa* system was current only from 1540 A. D. In older days *Jāti* classification existed and later on, at least in Northern India, *Rāgas* were arranged into sexes, male, female and neuter classes where the weaker sex followed the male in the chief characteristics. Six, eight, ten and twelve *Rāgas* are treated as husbands who possess each six to ten wives. The musician is directed by the shape each *Rāga* is said to assume. This classification appealed to the emotional side but *Meḷas* aimed at precision in *Śrutis* for each *Rāga*, which itself is possible on a regulated *Vīṇā* which always changed with each author till it was finally fixed by Govinda about 1700 A. D. a comparatively unknown man who made a permanent instrument.

Nāgamalla, the king of Jyotipur (Jodhpur) wrote his *Nāgendra Saṅgīta* about 1700 A. D. He wrote it for songstress and dancer, Rūpiṇi and Kusumavatī and has touched upon several later phases of dancing, unknown in Southern India.

Veṅkaṭamakhin of about 1630 A. D. lived in the court of Vijayarāghava, son of Raghunātha of Tanjore, noticed above. Veṅkaṭamakhin was son of Govindadīkṣita, Raghunātha's minister, and younger brother of Yajñanārāyaṇa, a good Sanskrit poet and a great musical composer. Veṅkaṭa was a great Mīmāṁsa and Advaita scholar. In his *Caturdaṇḍiprakāśa* he recognises *Śuddha* and *Madhya Meḷa Vīṇas* and introduces his own *Veṅkaṭādhvari Vīṇā* which came into disuse probably in his lifetime. He is said to have founded seventy-two *Meḷas* which he arrives at by permutations of variable *Svaras* while he reduced the *Vikṛtis* to only five in number which was done by the author of *Rāgasāgara* before him. But his malicious attack of Rāmāmātya, who lived about a century before him, is absolutely unprovoked and proclaims his gross ignorance of Rāma's basis of *Meḷas.* Unpardonable errors, as Veṅkaṭa claims, are common even to Raghunātha whose work is attributed by him to his own father, whom he calls a shepherd, not of course the divine one who saved all mankind. *Caturdaṇḍi* deals in ten chapters with *Gīta (Prabandha)* and *Tāḷa* portions of *Saṅgīta.*

About 1630 Dāmodara, author of *Saṅgītadarpaṇa*, hails from the Mahārāṭṭa country. His work in five chapters deals with *Gita*, *Tāḷa* and *Nṛtta*, and in the last section several new phases of dancing, probably imitated from the Mughal courts, are given prominence. It is a small work of great merit. Veda, the pupil of Ananta, son of Dāmodara, has given us *Saṅgītamakaranda* wherein he develops Dāmodara's dancing postures and adds several more current in his day. He was patronised by king Shāhi, father of the celebrated Śivāji and thus he may be considered as a Mahārāṭṭa scholar.

Govinda, the author of *Saṅgrahacūḍāmaṇi*, should find a glace in our notices, though he is neither a king nor attached to any royal court and himself a poor scholar in Sanskrit. His whereabouts and time are not known. But it is he who made all the modifications in

Vīṇā now in use and settled seventy-two *Meḷakartas* once for all. Some of the mnemonic names of the *Meḷas* are ungrammatical and the grammar of the *Rāga* definitions is very poor. Yet the new terms and construction of the *Vīṇā* have survived to this day and the latter is capable of challenging the most scientific instruments of the West. Govinda probably flourished between 1680 to 1700 somewhere in South India. He was a Telugu Brahman by birth

King Tulaja of Tanjore (1729—1735) wrote *Saṅgītasārāmṛta* mostly in Sanskrit prose on all the three sections of *Saṅgīta*. He quotes Vema, Viṭṭhala and Rāmāmātya among later writers. He enumerates twenty-one *Meḷas* beginning with *Śrirāga*, his favourite one. In several places he departs from *Caturdandiprakāśa* and imports new modifications.

Bālarāma of Malabar wrote a treatise on *Nṛtta* about 1760 A. D. He brought great innovation in the science of *Nṛtta*. Evidently he has introduced minute shades of action and its uses in *Āṅgikābhinaya* and if the work is completely written or available, it would extend to over 20,000 *Granthas*. Such voluminous works as *Kohalīya*, *Bharatārṇava*, *Deśīvṛtta-samudra* perished only by their unwieldy bulk.

Ahobala wrote his *Saṅgītapārijata* in the latter half of the 17th century. The chief merit of his work lies in that he gives the lengths and intervals of frets on *Vīṇā* which he defines. He describes about fifty current *Rāgas*.

Bhāvaviveka is a small book written by a Malayāli whose name is not mentioned. It consists of beautiful definitions on *Bhāvas*.

Saṅgītasāroddhāra:— It was composed by Raṅganātha of Śrīraṅgapaṭṭaṇa near Mysore about 1750. He is a good Vedic scholar. He follows Bharata. He quotes Nārada and Svarameḷakaḷānidhi. He describes *Saṅgīta* from *Veda* and gives quotations to maintain his theory. His book is important in furnishing Vedic quotations. The remaining portion of the book is ordinary and follows Bharata.

Parameśvara is the author of *Vīṇālakṣaṇa* in six chapters, a very small work treating of the *Vīṇā*, its fingering, produces in ten *Melas*, thirty *Rāgas*. It is a modern work written about 1750. He says that he is proficient in Astrology *(Mantraśāstra)* and Philosophy.

Vicitrakaumudi:— This is a small work written by an unknown person. To compare with any other book the following beginning is quoted:—

" आविरस्तु पुरस्तान्मे वस्तु स्तम्बेरमाननम् । उद्गायन्त्यळिनो वेदान्यद्गण्डामोदमोदिनः ॥
अग्रे इतं पुरा शास्त्रेष्वाचार्यैर्दत्तिलादिभिः । तच्चित्रकुण्डलीनृत्तमधुना वक्तुमुत्सहे ॥
अभ्यस्तं पुरा पार्श्वं हिमाद्रेर्भाग्यसम्पदा । भवानी शिवनर्तितं च पापापरदुर्लभम् ॥" etc.

The poet describes Kailāsa and Śiva as teaching *Naṭyaśāstra* to Devas. In the course of his teaching he takes up this work which contains nine points:—

" आर्जवं करणं तालमानं पश्चात्क्रियाह्वयः । भ्रूश्चाराख्यः पादमणीरमणीर्वर्तनास्ततः ॥
चालकाश्चेति नवधाख्यां तान्निर्तयेत् ।"

He gives the details from Kohala for all the nine points. He gives *Piṇḍībandhas* in detail and closes with the following verse:—

" एतत्तु कुण्डलीनृत्तं पापकोटिविनाशनम् । प्रेक्षकाणां प्रयोक्तृणामानन्दसुखकारणम् ॥

इति कुण्डलिनर्तनं नृ॥ ये भुवि पश्यन्त्यखिलक्रियाभिरम्यम् !

सुचिरं त इहोपलभ्य लक्ष्मी समयेऽन्त्ये विभजन्ति शम्भुपादम् ॥ ''

Bharatakalpalata :— It is a work of this century consisting of several new things *e. g.*, seventy-two forms of *Meḷakartas*, thirty-six kinds of *Rāgas* and a host of definitions of various items. The editor of the book borrowed from a work probably a century old. His *Meḷakartas* we have utilised in this edition, though difference of names exists in similar works.

Jagannāthamalla :— He is a modern writer on music. There is an ancient writer (1150 A. D.) of the same name and a confusion has arisen as to the authorship of the portions quoted.

Saṅgītanārāyaṇa and *Saṅgītasaraṇi*, works of doubtful authorship, are not noticed in the above list, a few great works, like *Kuṇḍalīmaṇidarpaṇa*, *Vīṇārahasya*, *Kohalamata*, *Vārtika* etc., though known to exist, could not be obtained. *Pañcamasāra-saṁhitā* *Saṅgītaśekhara*, *Saṅgītavidyā*, which are of course small works (in Bengal), and *Saṅgītakalpalatā*, *Saṅgītamahodadhi*, *Hastamuktāvalī* and its commentary, *Saṅgītasārasaṅgraha*, *Saṅgītāloka* (of Nepal), *Sarvasaṅgītasāra* (of Nādiad), *Tāḷacandrikā*, *Nṛttaratnākara* (of Malabar) have eluded our grasp. Posterity may be more fortunate to acquire them and improve our maiden attempt.

I will be failing from my duty if I do not thank, before the conclusion of this introduction, the following distinguished personalities from whom I received manuscripts for the present voluminous edition of *Bharata-kośa*. All of them are Maharajas such as H. R. H. The Maharaja of Nepal, H. H. The Maharaja of Bikanir, H. H. The Maharaja of Baroda and H. H. The Maharaja of Travancore.

I must also acknowledge the help that I received from the following libraries: the library of Lahore, the library of Jodhpur, the library of Bikanir and the Asiatic Society of Bengal and the B.O.R. Society of Poona. I should like to mention the libraries that helped me greatly in this connection such as the Government Oriental Manuscripts Library, Madras; Government Oriental Manuscripts Library, Trivandrum; Palace Library, Tanjore and the Government Oriental Library, Mysore.

It is not beside the mark to mention some owners of manuscripts in Malabar and a host of gentlemen who happened to own manuscripts in Sanskrit and Prākṛt languages, Tamil, Telugu, Kannada and Malayālam.

In getting the work through the press my thanks are also due to Mr. V. Narasimhatatāchari, Siromani, who worked as a Research Student very brilliantly during the period. Finally I must also thank Mr. K. Dakshiṇāmurthy M.A., B.O.L. for his able assistance in the preparation of this introduction.

TIRUPATI
6—10—1951

M. RAMAKRISHNA KAVI.

भरतकोशः

श्रीरस्तु

श्रीसरस्वत्यै नमः

भरतकोशः

प्रवेशाक्षेपनिष्क्रामप्रसादान्तरितं जगत् ।
कृतं नाट्यायितं येन तं नमामि महानटम् ॥
यस्या लास्याङ्गसङ्गत्या ताण्डवौद्धत्यमैश्वरम् ।
सुकुमारपथे क्षिप्तं देवीं तां श्रेयसे स्तुमः ॥

त्रिस्थानशोभिमधुरस्वरगात्रलीन-
तन्त्रीविलाससुभगामृतदिव्यसिन्धौ ।
यस्याः परं परमहंसगणा विविक्तं
क्रीडन्ति सा वितरतान्मम सूक्तिभिक्षाम् ॥
भरतकोहलनारददत्तिला गुहविशाखिलकाश्यपशैलजाः ।
पवनसूनुमतङ्गफणीश्वरा महितगीतविदोऽपि जयन्ति ते ॥

आसीद्वेङ्कटकृष्णाख्यः प्रवरः सोमपीथिनाम् ।
तत्पुत्रो रामशास्त्रीति विश्रुतः शंसितव्रतः ॥
अष्टादशसु भाषासु विद्यास्वपि कृतश्रमः ।
व्याख्याता नाट्यशास्त्रस्य रसिको जनरञ्जनः ॥
तत्पुत्रो रामकृष्णाख्यः पूर्वाचार्यविनिर्मितान् ।
नष्टप्रायान्महाग्रन्थान्समन्वेष्टुं समुद्यतः ॥
भट्टाभिनवगुप्तार्यप्रोक्ताभिनवभारतीम् ।
व्याख्यां भरतसूत्राणां महार्थगुणगौरवाम् ॥
संपाद्य तां परिज्ञातुं निःशेषं नाट्यवाङ्मयम् ।
द्रष्टव्यमिति निश्चित्य सोऽध्यगीष्ट चिराय तत् ॥

भरतः कोहलो नन्दी नारदः शैलकन्यका ।
तुम्बुरुः काश्यपश्चैव दत्तिलो वायुनन्दनः ॥
मतङ्गः पाण्डुपुत्रश्च नान्यः सोमेश्वरस्तथा ।
जगदेकः सोमराजो हरिपालश्च सिङ्गणः ॥
शार्ङ्गदेवो ज्यायनश्च हम्मीरो भीमनन्दनः ।
अशोको विप्रदासश्च मदनो देवणस्तथा ॥
देवेन्द्रः पार्श्वदेवश्च सुधाकलशनामभाक् ।
वेमपृथ्वीश्वरः सुल्तासाहेः पण्डितमण्डली ॥
मण्डनः कुम्भकर्णश्च माधवश्चाप्युमापतिः ।
गोपेन्द्रतिप्पभूपालो जगद्धरशुभङ्करौ ॥

लक्ष्मीनारायणः सोमनार्योऽच्युतमहीपतिः ।
रामामात्यो विट्ठलश्च कृष्णदासः कलाङ्कुरः ॥
श्रीकण्ठः सोमनाथश्च उत्तुङ्गः पुरुषोत्तमः ।
नारायणोऽहोबलश्च रघुनाथक्ष्मापतिः ॥
दामोदरोऽनूर्पसिंहो वेदाख्यो वेङ्कटाध्वरी ।
गोविन्दो बालरामश्च तुलजः परमेश्वरः ॥
नागमल्लो रङ्गनाथः कुलशेखरभूमिभृत् ।
एते महानुभावाश्च सङ्गीताम्भोधिपारगाः ॥
गोपीनाथोऽथवा सिंगक्ष्मापतिश्चैव केशवः ।
कल्लिनाथो विट्ठलश्च शार्ङ्गदेवार्थवेदिनौ ॥
खण्डाखण्डात्मकान् लब्धांस्तेषां ग्रन्थान्विलोक्य च ।
अज्ञातकर्तृकानन्यान्वादिमत्तगजाङ्कुशम् ॥
वीणारहस्यनामानं कुण्डलीमणिदर्पणम् ।
नृत्तरत्नाकरं नाट्यदर्पणं नाट्यलोचनम् ॥
आन्ध्रद्रविडकर्णाटकेरलानां च वाङ्मयम् ।
दृष्ट्वा गान्धर्ववेदार्थं काव्यालङ्कारलक्ष्मणि ॥
अनुतन्त्रे च भोजादिनिर्मितानतिविस्तृतान् ।
अन्तर्विगाहितुं सम्यग्दुःशकानेकजन्मनि ॥
संगृह्य सम्यगेतेभ्यः सुशब्दान्पारिभाषिकान् ।
निरुक्तांस्तत्र तत्रैव स्वातन्त्र्यमपहाय च ॥
नाम्ना **भरतकोशो**ऽयं विद्याव्यसनिनां मुदे ।
रामकृष्णेन कविना सार्धवर्षद्वयावधौ ॥
एकोनसप्ततितमे वयस्यारच्य लीलया ।
श्रीवेङ्कटेशदिव्यश्रीपादयोरर्पितो मुदा ॥

अपभ्रंशाः प्रमादाश्च संभवेयुः कुचित्कुचित् ।
अपास्य दोषान् गृह्णन्तु सरसीवान्तरं जलम् ॥
यथागुणममुं धीरा ज्ञातविद्यापरिश्रमाः ।
प्रीणातु भगवांश्चास्मिन्वाग्रूपकुसुमार्चने ॥

निष्कृष्य कविना प्रोक्तो न्यायवेदान्तवेदिना ।
नृसिंहताताचार्येण श्रीमताऽलेखि सुष्ठ्वयम् ॥

अंशः—गीयमानम्

बहुशो गीयते येन स्वरेणांशः स कथ्यते ।

तुलजः

अंशः—जातिलक्षणम्

अयमपि दशलक्षणः ।

यस्मिन्भवति रागश्च यस्माच्चैव प्रवर्तते ।
मन्द्रश्च तारमन्द्रश्च योऽत्यर्थमुपलभ्यते ॥
ग्रहापन्यासविन्यासन्याससन्यासगोचरः ।
अनुवृत्तश्च यस्येह सोंऽशः स्याद्दशलक्षणः ॥

भरतः

यस्मिन्विद्यमाने रागो रक्तिः जातिस्वरूपं च भाति शिरसीव पुरुषस्वरूपं, एवं यमाश्रित्य स्थितः प्रकर्षेण वर्तते । यस्मादिति ल्यब्लोपे पञ्चमी । एतदुक्तं भवति । यस्य संवादी वानुवादी वा प्राधान्यं प्रतिपाद्यते मन्द्रोवद्ग्रामविषये । तत एव विनाप्यंशत्वमंशसंवाद्यनुवादिनोरेव प्राधान्यम् । ननु जातिविवादिनः तदर्थमेव तारविधिमपेक्ष्य वक्ष्यमाणपञ्चस्वरत्वादिना तारमन्द्रस्थितिः । यश्च समस्ताद्यस्वरापेक्षया बाहुल्येन भाति स यश्च स्वयमेव स्वसंवाद्यनुवादिरूपं वा ग्रहादिपञ्चकरूपं करोति न तु कदाचिद्विवादिनं यश्चान्यानपि स्वरान्स्वपराङ्गावच्छादनेनानुरञ्जयन्निव वर्तते सोंऽशः । प्रधानभागवत्वाद्दशलक्षण इति । सर्व एते धर्मा मिलिताः सन्तोंऽशत्वे प्रयोजकाः । अत एव वादिलक्षणं चांशलक्षणात्पृथगेवोक्तम् ।

अभिनवगुप्तः

यस्मिन् क्रियमाणे रागाभिव्यक्तिर्भवति सोंऽशः । अंशो वादिस्वर एव । स त्रिषष्टिभेदभिन्नोऽष्टादशजातिषु ।

मतङ्गः

अंशः—रागे प्रयुज्यमानः

या रक्ती रञ्जके गेये यस्य सर्वे तु गामिनः ।
यस्स्वयं ग्रहतां यातो न्यासादीनां प्रयोगतः ।
यस्य सर्वत्र बाहुल्यं स्वरायंशो नृपोपमः ॥

कृष्णदासः

अंशगतिः—देशीलास्याङ्गम्

शास्त्रव्यायामभेदेषु नर्तनेष्वितरेष्वपि ।
रम्यानंशान् क्षणं नृत्ते नर्तकी दर्शयेत्तदा ।
उचितावसरे कांश्चित्तदंशगतिरुच्यते ॥

ज्यायनः

अंसपर्यायनिर्गतम्—चालकः

संप्राप्तौ स्वस्तिकत्वं प्राक् करावंसाद्विनिःसृतौ ।
कटीपर्यन्तमासाद्य भूयोऽपि स्वस्तिकीकृतौ ।
यत्र तं चालनं प्राहुरंसपर्यायनिर्गतम् ॥

वेमः

"बध्वा तु स्वस्तिकं पूर्वं कलासमये यदा" इत्यशोको विनियोगमस्य कलासावसरे वक्ति ।

अंसवर्तनिकम्—अंसविवर्तितम्

अशोकः

अंसविवर्तितम्—चालकः

विलसत्कूर्परस्तब्धमणिबन्धप्रकोष्ठकौ ।
हस्तौ पूर्वं समुद्गम्य नर्तनक्रिययान्वितम् ॥
ततस्तौ मस्तकादूर्ध्वे किञ्चित्साचीविलोलितौ ।
परागधोमुखीकृत्य चालयित्वा ततः परम् ॥
लुठितौ चेत्पुरो भूमौ तत्स्यादंसविवर्तितम् ।

वेमः

अकृत्रिमम्—दर्शनम्

स्वभावालोकनं यत्र तदकृत्रिममुच्यते ।

शारदातनयः

अक्लेशकेशवकुञ्जरतिलकः—सूडप्रबन्धः

गीतो भैरवरागेण ताले वर्णयतौ तथा ।
आभोगान्तः स्थितैः पाठैः स्वरैः पद्याञ्चितस्ततः ।
अक्लेशकेशवादिमकुञ्जरात्तिलकाभिधः ॥

कुम्भः

अक्षमा—नाट्यालङ्कारः

परस्य दर्पासहिष्णुता । यथा वेण्यां तृतीये अश्वत्थाम्ना पादताडनम् ।

सागरः

अक्षरसङ्घातम्—लक्षणम्

यत्राल्पैरक्षरैः श्लिष्टैर्विचित्रार्थोपवर्णनम् ।
तदप्यक्षरसङ्घातं विद्याल्लक्षणसंज्ञितम् ॥

भरतः

अत्राक्षरशब्देन यदृच्छया शब्दप्राधान्यम् । तेनाल्पैरेवाक्षरैः श्लिष्टैः विचित्रं रसोचितविभावादिभावं प्राप्यमाणोऽर्थ उपवर्ण्यते यत्तस्मिन्कविव्यापार अक्षरसङ्घातः । तथा हि—मानिनी इतीर्ष्याविप्रलम्भे । तरुणीत्याभिलाषिके । वरतनुरिति संभोगे ।

अभिनवः

अक्षरसङ्घातो विविधश्लेषोक्त्या वा अक्षरविपर्यासेन वा उक्तिप्रत्युक्तिवैचित्र्यम् । "यत्राल्पैरक्षरैः श्लिष्टैः विचित्रमुपवर्ण्यते" इति भरतपाठान्तरं दृश्यते । यथा—शाकुन्तले षष्ठेऽङ्के शकुन्तलावण्णं प्रेक्खस्व इत्यत्र श्लेषाक्षरसङ्घातः ।

गौरी कान्ता तवाप्यस्ति तवाप्यस्ति वृषे रतिः । इत्यत्र

सागरः

अल्पाक्षरैरनल्पार्थविवृतिस्त्वक्षरावलिः ।

सर्वेश्वरः

अक्षरसमम्—पुष्करवाद्ये अक्षरादिसमताविधानम्

यद्वृत्तं तु भवद्गानं गुरुलघ्वक्षरान्वितम् ।
तद्वृत्तं तु भवेद्वाद्यं तदक्षरसमं भवेत् ॥

भरतः

अक्षरावलिः—लक्षणम्

अक्षरसङ्घात एवाक्षरावलिः । तत्र द्रष्टव्या ।

अग्निकोपः—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प नि स.
(अव) स नि प म ग स.

मुम्नः

अग्निचित्—तानः

मध्यमग्रामे रिवर्जितषाडवः ।
ग स नि ध प म.

कुम्भः

अग्निष्टोमः—तानः

नि ध प म ग रि' (षड्जलोपः षाडवः)

कुम्भः

अग्निष्टोमिकः—तानः

मध्यमग्रामे नारदीयतानः
म प ध नि स ग.

नान्यः

अग्रगः—पादः

चरणाग्रे द्रुतं गच्छन् सोऽग्रगः पिच्छिलक्षितौ ।

अशोकः

अग्रतलसञ्चरः—पादः

उत्क्षिप्तपार्ष्णिः प्रसृताङ्गुष्ठको न्यञ्चिताङ्गुलः ।
यः पादोऽसावग्रतलसञ्चरः प्रेरणे भवेत् ॥
पीडने कुट्टने स्थाने भ्रमणे रेचके मदे ।
भूस्थापसारणे भूमिताडनेऽपि मतः सताम् ॥

अशोकः

अग्राम्यः—नादः (प्रबन्धे)

यः संचारिषु वर्णेषु स्थितः कर्णरसायनम् ।
स नादोऽग्राम्य इत्युक्तो वन्धैरग्राम्यकर्मभिः ।
नादाक्षरगवावृत्तिरग्राम्य इति केचन ॥

कुम्भः

अङ्कः—रूपकाङ्गम्

अङ्क इति रूढिशब्दो भावैश्च रसैश्च रोहयत्यर्थान् ।
नानाविधानयुक्तो यस्मात्तस्माद्भवेदङ्कः ॥
यत्रार्थस्य समाप्तिर्यत्र च बीजस्य भवति संहारः ।
किञ्चिदवलग्नबिन्दुः सोऽङ्क इति सदावगन्तव्यः ॥
ये नायका निगदितास्तेषां प्रत्यक्षचरितसंभोगः ।
नानावस्थोपेतः कार्यस्त्वङ्कोऽविकृष्टस्तु ॥
नायकदेवीगुरुजनपुरोहितामात्यसार्थवाहानाम् ।
नैकरसान्तरविहितो ह्यङ्क इति स वेदितव्यस्तु ॥
क्रोधप्रसादशोकाः शापोत्सर्गोऽथ विद्रवोद्वाहौ ।
अद्भुतसंभवदर्शनमङ्के प्रत्यक्षजानि स्युः ॥
एकदिवसप्रवृत्तं कार्यस्त्वङ्कोऽर्थबीजमधिकृत्य ।
एकाङ्केन कदाचिद्बहूनि कार्याणि योजयेद्धीमान् ॥
रङ्गं तु ये प्रविष्टाः सर्वेषां भवति तत्र निष्क्रामः ।
बीजार्थयुक्तियुक्तं कृत्वा कार्यं यथार्थरसम् ॥
ज्ञात्वा दिवसावस्थां क्षणयाममुहूर्तलक्षणोपेताम् ।
विभजेत्सर्वमशेषं पृथक्पृथक्कार्यमङ्केषु ॥
अङ्कच्छेदं कृत्वा मासकृतं वर्षसञ्चितं वापि ।
तत्सर्वं कर्तव्यं वर्षादूर्ध्वं न तु कदाचित् ॥
यः कश्चित्कार्यवशाद्गच्छति पुरुषः प्रकृष्टमध्वानम् ।
तत्राप्यङ्कच्छेदः कर्तव्यः पूर्ववत्तज्ज्ञैः ॥
युद्धं राज्यभ्रंशो मरणं नगरोपरोधनं चैव ।
प्रत्यक्षानि तु नाङ्के प्रवेशकैः संविधेयानि ॥
न वधः कर्तव्यः स्याद्योऽभ्युदयी नायकः ख्यातः ।
अपसरणमेव कार्यं ग्रहणं वा सन्धिरेव वा योज्यः ॥

भरतः

अङ्क इत्ययं लक्षणे रूढः शब्दः । अन्यतो व्यवच्छेदकं लक्षणम् । अभिनेये रसभावैरुपलक्षितानप्यर्थान् रोहयति । हृदयसंवादसाधारणताकरणेन प्रत्यक्षीभावनया रसाकारोदयप्ररोहो भवति । प्रारम्भाद्यवस्थालक्षणो यत्र समाप्यते सोऽङ्कः । मुखादिषु यथाक्रमं बीजस्य दशाविशेषाः संहारशब्दवाच्याः अनेकरसाङ्कितत्वादङ्क इति नाम । न केवलं चरितसंभोगावेव प्रत्यक्षौ । किन्तु अन्यदपि क्रोधादि रञ्जनातिशयोऽस्ति । युद्धे शस्त्रसंपातस्य बाहुल्यम् । राज्यभ्रंशेऽपि पतनमरणादेः । नगरोपरोधे बलस्य यन्त्रसुरङ्गादिदानस्य कारणाद्युद्धादि वर्ज्यम् । मरणविषये यत्र प्रत्यापत्तिशून्यं मरणं तत्प्रक्रियाविलोपकत्वान्न प्रयोज्यम् । यत्तु कचित्प्रत्यापत्तिः जीमूतवाहनस्येव क्षणमात्रानिश्चितचेष्टात्मकं प्रयोज्यमेव ।

अभिनवः

युद्धादिकं नाङ्के प्रत्यक्षं कर्तव्यम्। प्रवेशकैरेव वक्तव्यम्। यथा—कुम्भाङ्के तिलोत्तमाभानुमतीभ्यां कुम्भकर्णस्य युद्धमावेदितम्। लङ्कोपरोधनं च प्रावृडङ्के। कङ्कालकेन वालिमरणं च। नलविजये चतुरिकामालवीभ्यां नलस्य राज्यभ्रंशः प्रवेशकैः सूचितः। नाटके शत्रोरपि वधोऽभ्युदयिनो न कर्तव्यः। पलायनं सन्धिः ग्रहणं वा कार्यम्। रावणदुर्योधनकंसादीनां वध एव न साक्षात्कर्तव्यः। प्रकरणे तु कवेः स्वातन्त्र्यात्सन्ध्यादिः सकृद्विपयः। बहुकालप्रणेयं कार्यं नाङ्के विधेयम्। कस्यापि नाहेतुकोऽङ्के प्रवेशो जायते।

सागरनन्दी

अङ्कः—रूपकम्

प्रख्यातवस्तुविषयोऽप्रख्यातविषयः कदाचिदेव।
दिव्यपुरुषैर्वियुक्तः शेषैरन्यैर्भवेत्पुंभिः॥

करुणरसप्रायः, प्रवृद्धयुद्धोद्धतप्रहारश्च, स्त्रीपरिदेवनाबहुलः, नानाव्याकुलचेष्टः आरभटीकैशिकीविहीनः, अङ्कः।

सागरनन्दी

अयमुत्सृष्टिकाङ्क इति भरतादिभिः कथ्यते। निर्वेदितभाषितश्च सात्वत्यारभटीकैशिकीहीन इति। "यद्दिव्यनायककृतं काव्यं सङ्ग्रामबन्धवधयुक्तम्। तद्भारते तु वर्षे कर्तव्यं काव्यबन्धेपु" इति च भरत आह।

उत्सृष्टिकाङ्के प्रख्यातमितिवृत्तं क्वचिद्भवेत्।
कदाचिदेतदुत्पाद्यमप्रख्यातं कवेर्धिया॥
कैशिकीवृत्तिहीनः स्यात्सात्वत्यारभटीयुतः।
क्वचिद्भयानकप्रायः कर्तव्योऽभ्युदयोऽन्तिमः॥
अस्याङ्कमेकं भरतो द्वावङ्काविति कोहलः।
व्यासाञ्जनेयगुरवः प्राहुरङ्कत्रयं यथा॥
विष्कम्भकोऽत्र सङ्कीर्णस्तत्र तत्र प्रवेशकः।
मुखनिर्वहणे सन्धी इति कोहलभाषितम्॥
ईहामृगवदित्यन्ये केऽप्याहुर्डिमसन्धिभिः।
न वधादयः क्वचित्स्युर्निबन्धनीयाः प्रयोज्याश्च।
भवेयुः क्वापि यद्येते प्रत्युज्जीवत्यनन्तरम्॥
जीमूतवाहनस्यापि नागानन्दे वधो यथा।
दिव्येन मर्त्यस्य वधः कार्यस्यावश्यभावतः॥
निबन्धः सूच्य एवाङ्के विच्छिद्यैष प्रवेशकैः।
इत्याहुर्भारते वर्ष इति शङ्कुकभाषितम्॥

शारदातनयः

अङ्कचारिणी—प्रबन्धः

इष्टेनार्थेन तालेन रागेणाभीप्सितेन च।
रच्यते बिरुदैरेव पाटेनाभिमतेन च।
वर्ण्यनामसमोपेता सा भवेदङ्कचारिणी॥

सोमेश्वरः

अङ्कध्वनिः—प्रबन्धः

स्वरैः पदैस्तेन्नतालैर्यस्य तालत्रयं भवेत्।
रागमङ्कः प्रतिभागमङ्कध्वनिरसौ मतः॥

जगदेकमल्लः

अङ्कमुखम्—अर्थोपक्षेपकः

विश्लिष्टमुखमङ्कस्य स्त्रिया वा पुरुषेण वा।
यदुपक्षिप्यते पूर्वं तदङ्कमुखमिष्यते॥

कोहलः

यत्रत्वनुसन्धानमात्र प्राणत्वेन तदुपयोगितया वृत्तान्तमुच्यते तदुपश्लिष्टमङ्कमुखम्।

अभिनवः

सूत्रणं सकलाङ्कानां ज्ञेयमङ्कमुखं बुधैः।

इति येनैकत्र सकलानामङ्कानां सूत्रणं क्रियते तदङ्कमुखम्। यथा—कामन्दक्यवलोकितयोः प्रथमाङ्कतः सौदामनीवार्ताप्रस्तावतः कपालकुण्डलाघोरघण्टादिकथाभिः सकलमेव कथितमङ्कजातम्।

सागरः

अङ्कावतारः—अर्थोपक्षेपकः

अङ्कस्याङ्कान्तरे योगस्त्ववतारः प्रकीर्तितः।

कोहलः

अङ्कावतारस्त्वङ्कान्ते पातोऽङ्कस्याविभागतः।
पूर्वाङ्कस्यावसानोक्तकथाविच्छेदपूर्वकम्॥
प्रवेशो भाविनोऽङ्कस्य सोऽङ्कावतर इष्यते।
समाप्यमान एकस्मिन्नितराङ्कस्य सूचनम्॥
समासतो हि नाट्यज्ञैरङ्कावतर इष्यते।

यथा—मालविकायां च प्रथमाङ्कावसानके विदूषकप्रवेशादिनिष्क्रामान्तं यदुच्यते।

पात्रकृत्यं द्वितीयेऽङ्के तत्सङ्गीतकमादितः।
आरभ्य गणदासादेरविच्छेदेन कल्पितः॥
अङ्कावतारो विष्कम्भाद्यनन्तरित एव सः।
समाप्यमाने पूर्वाङ्के यथा गौरीगृहाभिधे॥
भाव्यङ्कनायकावस्थासूचनं तद्विलोक्यते।

शारदातनयः

गौरीगृहे—नागानन्दप्रथमाङ्के।

अङ्कास्यम्—अर्थोपक्षेपकः

अङ्कमुखमिति नामान्तरम्। तत्र द्रष्टव्यम्।

अङ्कुरः—करव्यापारः

भूतवाक्यार्थविषयमुपजीव्य प्रवर्तितः।
चित्तवृत्त्यर्पकोऽङ्गानां व्यापारोऽङ्कुर ईरितः॥

कुम्भः

अङ्गम्—वाद्यप्रबन्धः

अङ्गमङ्गीकृतं सान्द्रैरपाटैर्व्यापकाक्षरैः ।

शार्ङ्गः

व्यापकैरक्षरैः सान्द्रैरपाटैश्च विनिर्मितम् ।
यत्ता च शुद्धया युक्तमङ्गमङ्गीकृतं बुधैः ॥

वेमः

अङ्गम्—तालप्राणः

तालसम्बन्धाक्षरं द्रुतलघुगुरुप्लुतभेदेनाङ्गमित्युच्यते । आञ्जनेयस्तु विरामद्रुतलघुगुरुप्लुतानीति पञ्चधाह ।

तालकलाविलासे आञ्जनेयोक्तविरामस्थानेऽनुद्रुतं पठित्वा तथैवाह पञ्च भेदान् । तद्ग्रन्थकर्ता नाट्येऽप्यनुद्रुतद्रुतयोश्च प्रयोज्यत्वात्तयो रुद्देश इति वक्ति ।

हंसपादं काकपादं पष्ठाङ्गं केचिदूचिरे ।
चतुर्भिर्लघुभिर्युक्तं निःशब्दे चित्रतालके ॥

तालकलाविलासे लघुः पञ्चधा उक्तः चतुरश्रत्र्यश्रमिश्रखण्डसङ्कीर्णभेदेन क्रमाच्चतुस्त्रिसप्तपञ्चनवलध्वक्षरोच्चारणकालनियतः । नृत्तचूडामणिकारस्तु पञ्चवर्णात्मक एव लघुः सर्वासु जातिषु—इति वक्ति । अन्येषां कल्पनामात्रं न तु लक्ष्यानुसारत इति च ।

अच्युतरायः

अङ्गदम्

केयूरस्योर्ध्वतः कूर्परोपरि भूषणम् ।

अङ्गपाटः—वाद्यप्रबन्धः

सान्द्रैश्च सरसैः पाटैर्यतिर्यत्र च वाद्यते ।
सोऽङ्गपाटप्रबन्धस्तु वाद्यज्ञैः परिकीर्तितः ॥

वेमः

अङ्गपाटकः—वाद्यप्रबन्धः

पाटैरेव यतिः सान्द्रैः प्राञ्जलैरङ्गपाटकः ।

शार्ङ्गः

अङ्गप्रत्यङ्गानि

अमीषां वाद्यभाण्डानां परस्परसमुच्चयात् ।
ध्वन्यनुग्रहणे चाङ्गप्रत्यङ्गाभिधया विदुः ॥
मृदङ्गो दर्दरश्चैव पणवश्च त्रिपुष्करम् ।
अङ्गं प्रत्यङ्गमन्ये तु झल्लरीपटहादयः ॥
एवमन्येषु वाद्येषु अन्योन्यानुग्रहादिह ।
अङ्गप्रत्यङ्गमुख्यत्वमूहनीयं विचक्षणैः ॥

नान्यः

अङ्गभ्रमरी—नाट्यभ्रमरी

वितस्त्यन्तरितौ पादौ कृत्वाङ्गभ्रमणं तदा ।
तिष्ठेद्यदि भवेदङ्गभ्रमरी भरतोदिता ॥

नाट्यदर्पणे

अङ्गभ्रमरी—भ्रमरी

समपादस्थितो यत्र भृशं मध्यविवर्तनात् ।
सत्वरं भ्रमयेद्गात्रं दण्डपक्षकरावपि ।
प्रयोगवशगौ कुर्यादङ्गभ्रमरिका तु सा ॥

वेमः

अङ्गरचना

वर्णैर्यदङ्गवर्तनं कार्यं साङ्गरचना । तस्य वर्णाः सितः नीलः पीतः रक्तः । एते प्रधानवर्णाः । संयोगजवर्णा उपवर्णा इत्युच्यन्ते ।

अङ्गरूपकम्—वाद्यप्रबन्धः

यत्रोच्यते द्विरुद्ग्राहः ध्रुवाभोगध्रुवास्ततः ।
क्रमेणैव प्रयोज्यन्ते तद्भवेदङ्गरूपकम् ॥

वेमः

द्विरुद्ग्राहो ध्रुवाभोगध्रुवास्त्यक्रमशस्ततः ।
यत्राङ्गरूपकं प्राह तत्तेजोन्वयदीपकम् ॥

शार्ङ्गः

अङ्गलता—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)

(आ) स ग रि ग म प नि ध स.
(अव) स नि ध म रि स.

अङ्गसमम्-पुष्करवाद्ये अङ्गप्रत्यङ्गसंज्ञानां वाद्यानां समत्वापादनम्

ध्रुवाणां ग्रहमोक्षेषु कलान्तरकलासु च ।
यदङ्गं क्रियते वाद्यं तदङ्गसममुच्यते ॥

भरतः

यत्तु चच्चत्पुटादीनां ध्रुवाङ्गेन स्थितादिना ।
साम्यं भवेत्प्रयोगज्ञैस्तदङ्गसममुच्यते ॥

नान्यः

अङ्गहारः—देशीलास्याङ्गम्

पर्यायात्पार्श्वयोर्यत्र तालश्छन्दोऽनुसारिणी ।
नतिर्गात्रस्य कन्दर्पधनुर्वल्ली मनोहरा ।
नर्तक्या क्रियते नृत्ते सोऽङ्गहार उदाहृतः ॥

वेमः

अङ्गहारविधिः

विनियोगोऽङ्गहाराणां पूर्वरङ्गाङ्गगो बुधैः ।
ज्ञातव्यो मुरजाद्यैश्च वाद्यैस्तालवानुगैः ॥
वर्धमानासारितेषु पाणिकागीतिकादिषु ।
उत्थापनादिषु प्रायः श्रेयः परमकाङ्क्षिभिः ॥

अङ्गहारान् गतानां तु करणानामपीरितः ।
विनियोगः फलं वापि पृथक्त्वेन प्रयोगतः ॥

कुम्भः

अङ्गानङ्गः—देशीलास्याङ्गम्

अङ्गं लास्याङ्गमादिष्टमनङ्गं ताण्डवं मतम् ।
यत्र नृत्येऽनयोर्योगस्तदङ्गानङ्गमीरितम् ॥

अशोकः

अङ्गानि

शिरोहस्तावुरःपार्श्वे कटिपादाविति क्रमात् ।
षडङ्गान्याहुरपरे मुखमप्यत्र मन्वते ॥

विप्रदासः

शिरो नेत्रे करौ पादौ चत्वार्यङ्गानि नर्तने ।
उपाङ्गान्यधरः पार्श्वे भ्रुवौ वक्षस्तथा कटिः ॥
प्रत्यङ्गान्युदरं पृष्ठं नासेति त्रितयं मतम् ।
इति द्वादश लक्ष्यन्ते प्राधान्यान्नृत्तकर्मणि ॥
अष्टादशविधान्यङ्गान्युक्तानि भरतादिभिः ।
अत्रैवान्तर्भवन्तीति न तानि कथितानि पट् ॥

हरिपालः

अङ्गिराः—तानः

षड्जग्रामे सपहीनौडुवः
रि नि ध म ग.

कुम्भः

अङ्गुलादिमानम्

लिक्षाष्टकमिता यूका यवो यूकाष्टको मतः ।
तिर्यग्यवोदरैः षड्भिः निस्तुषैः स्यादिहाङ्गुलम् ।
अनेनाङ्गुलमानेन वंशनिर्माणमिष्यते ॥

वेमः

अङ्गुलिपृष्ठगः—पादः

तिष्ठन् सर्वाङ्गुलीपृष्ठैरङ्गुलीपृष्ठगो भवेत् ।
स्फुरितायां तदास्थाने बुधैर्नृत्ये विधीयते ॥

ज्यायनः

अङ्गुलिमुद्रा—अङ्गुलिभूषणम्

पक्षिपद्माद्याकारेणोपेता ।

अङ्गुष्ठसंलग्नाः—पादाङ्गुल्यः

अङ्गुष्ठेन सहाङ्गुल्यः संहताश्च परस्परम् ।
संलग्नाः कथितास्तासामाकर्षे स्यान्नियोजितः ॥

सोमेश्वरः

अग्रे स्तम्बेरमस्येव रज्जुगर्भप्रवेशने ।
आमुक्तौ नूपुरादीनां दूरस्याकर्षणेऽपि च ॥

ज्यायनः

अङ्गोपाङ्गानि

करयोः करभौ पार्ष्णिगुल्फौ चरणयोर्द्वयोः ।
तलेऽङ्गुल्यश्च विज्ञेयान्युपाङ्गान्यत्र पञ्चधा ॥
वक्षो जत्रु स्तनौ पार्श्वकट्योरप्येवमूहयेत् ।
अङ्गेषु हस्तचरणावुपाङ्गेष्वपि दृष्टयः ।
प्रधानमेतेषु यतः सर्वं नृत्तं प्रतिष्ठितम् ॥

विप्रदासः

अङ्घ्रिताडिता—देशीचारी

वैशाखसंज्ञिते स्थाने स्थाने वा समसूचिनि ।
स्थित्वा तु चरणद्वन्द्वं समुत्प्लुत्य परस्परम् ।
तलाभ्यां ताडयेत्तत्र सैषा स्यादङ्घ्रिताडिता ॥

वेमः

अचितः—धाधनलागनृत्तम्

जोडे यदि भवेत्तिर्यक् सम्मुखं निपतेद्भुवि ।
विरलेनाङ्घ्रियुग्मेन कथितः सोऽचितो बुधैः ॥

वेदः

अजः—स्वरजातिः

एकपञ्चाशता प्रोक्ता स्वरेणाज उदीर्यते ।

औमापतम्

अजक्रान्तः—तानः

षड्जग्रामे नारदीयतानः
म प नि स ग.

नान्यः

अजसत्वा—स्त्री

कृशा तनुभुजोरस्का निष्टब्धस्थिरलोचना ।
संक्षिप्तपाणिपादा च सूक्ष्मरोमसमाचिता ॥
भयशीला जलोद्विग्ना बह्वपत्या वनप्रिया ।
चञ्चला शीघ्रगमना ह्यजसत्वाङ्गना स्मृता ॥

भरतः

अच्युतरायः

तालकलाब्धिकर्ता । कालः क्रैस्तवम् १५२९—१५४३.

अश्वतिका—अवनद्धे जातिः

करणैर्बहुभिश्चित्रैः सर्वमृदङ्गप्रहारसंयुक्ता ।
स्वाभाविकोत्तमगतावश्वतिका सा तु विज्ञेया ॥

भरतः

अञ्चितम्—उत्प्लुतिकरणम्

समपादस्थितो यत्र कृतोत्थानोत्प्लुतिर्दिवि ।
विवृत्तः पूर्ववत्तिष्ठेत् तदञ्चितमुदीरितम् ॥

ज्यायनः

अञ्चितम्—करणम्

उक्तोऽथ स्वस्तिको हस्तो दक्षिणो यः स एव चेत् ।
व्यावृत्या परिवृत्या च नासादेशेऽलपद्मवत् ॥
अञ्चिताङ्घ्र्यनुसारी स्यात्तदञ्चितमुदाहृतम् ।
एतस्य सम्मुखानात्मविषये भृशकौतुकात् ॥
वाक्यार्थे विनियोगोऽस्य मतो निर्वर्णनात्मके ।

ज्यायनः

कुम्भस्तु,
स्वस्वामिकौतुकार्योज्यं सम्मुखप्रेक्षणे हितत् ।
इति विनेयोगं वक्ति ।
स्वकृते कौतुके योज्यं स्यात्सात्विकविचक्षणे ।

लक्ष्मणः

अञ्चितम्—दर्शनम्

पर्यायेण चलत्तारं मन्दं मन्दमथाञ्चितम् ।

शारदातनयः

अञ्चितं स्यान्मन्दमन्दं पर्यायचलतारकम् ।

वेमः

अञ्चितम्—वीथ्यङ्गम्

प्रपञ्चस्य नामान्तरम् । नानार्थानामुपक्षेपोऽञ्चितम् । श्लिष्टानि यत्र पदानि तद्वा अञ्चितम् । यथा —

विचित्ररूपसंपन्ना सामाकान्तवयोन्विता ।
श्यामा रैवतभूमीव धिनोति तिलकोज्वला ॥

अन्ये अञ्चितस्य स्थाने प्रपञ्चन्नाम बीथ्यङ्गं वर्णयन्ति । यदसंभूतवचनसंस्तवयुक्तो द्वयोः परस्परत एकस्यार्थस्य कृते आलापो हासजननश्च स प्रपञ्चः । यथा–कलावत्यां किञ्चिदेहीति विदूषकवचनम् ।

सागरः

अञ्चितम्—शिरः

शिरः स्यादञ्चितं किञ्चित्पार्श्वतो नतकन्धरम् ।
रुक्चिन्तामोहमूर्छासु तत्कार्यं हनुधारणे ॥

शार्ङ्गः

किञ्चित्पार्श्वे नतग्रीवं ज्ञेयं मस्तकमञ्चितम् ।
व्याधौ मोहेऽथ मूर्छायां चिन्तायां चैतदिष्यते ।
अञ्चितस्यैव संज्ञान्या स्यात्स्कन्धानतशब्दिता ॥

विप्रदासः

व्याधौ मोहे च मूर्छायां चिन्तायां मदनिद्रयोः ॥

कुम्भः

अञ्चितः—पादः

यो भूमिस्थितपार्ष्णिः सन्नुत्क्षिप्ताग्रतलस्ततः ।
प्रसृताङ्गुलिकः पादः सोऽञ्चितोऽभिहितस्तदा ।
पादाहतौ तथा नानाभ्रमणादिषु कीर्तितः ॥

अशोकः

अञ्चितः—बाहुः

उरसः प्राप्य शीर्षं यो वक्षः पुनरुपाश्रितः ।
स बाहुरञ्चितः खेदे नियोज्यो नृत्यपण्डितैः ॥

अशोकः

अञ्चिता—ग्रीवा

चञ्चला प्रसृता या सावञ्जिताधो निरीक्षणे ।
केशपाशाकर्षणे च विनियुक्ता नियोक्तृभिः ॥

अशोकः

अञ्चितिका—अवनद्धे जातिः

यस्य चित्राः प्रहारास्तु मृदङ्गस्तम्भसंभवाः ।
राज्ञां चैषां चोत्तमानां गतावञ्चितिकेति सा ॥
अस्यामञ्चन्ति गच्छन्ति जातावुत्तमभूमिकाः ।
ततो ह्यञ्चतिकेत्येतां राजनारायणोऽब्रवीत् ॥

नान्यः

अञ्जलिः—हस्तः

वक्ष्यमाणपताकायुर्हस्तद्वितयबन्धनात् ।
हृदयासक्तितस्तज्ज्ञैरञ्जलिः समुदाहृतः ॥

उमा

पताकहस्ततलयोः संश्लेषादञ्जलिर्मतः ।
देवतागुरुविप्राणां नमस्कारेष्वयं क्रमात् ।
कार्यः शिरोमुखोरस्थो नृभिः स्त्रीभिर्यथेष्टतः ॥

शार्ङ्गः

पताकतलयोः श्लेषादञ्जलिः प्रणतौ क्रमात् ।
भूदेवगुरुदेवानां वक्षोवक्त्रशिरःस्थितः ।
क्रोधे च परिहासे च नास्त्ययं नियमः पुनः ॥

ज्यायनः

अङ्गुष्ठौ करशाखाश्च करभाङ्गुष्ठमूलके ।
संश्लिष्य यदि तिष्ठन्ति सर्पशीर्षकरद्वये ॥
तदासावञ्जलिर्नाम करः प्रोक्तो मनीषिभिः ।

सोमेश्वरः

मस्तके स्तनमध्ये वा स्थानमस्य विधीयते।

हरिपालः

अट्टः—ध्रुवतालः

अट्टताले द्रुतौ द्विद्वयक्षरकालावुभौ स्मृतौ।
पञ्चपञ्चाक्षरमितौ लघू द्वौ तदनन्तरम्।
चतुर्दशाक्षरीकालो ज्ञातस्तेनाट्टतालकः॥

वेङ्कटमखी

अट्टताली—देशीतालः

लौ द्रौ भवेदट्टताली ।। ० ०

मदनः

अठः—ध्रुवालङ्कारः

अठतालेन संयुक्तमठतालं प्रचक्षते।
अठताले द्रुतौ द्विद्वयक्षरकालावुभौ स्मृतौ॥
पञ्च पञ्चाक्षरमितौ लघू द्वौ तदनन्तरम्।
चतुर्दशाक्षरीकालो ज्ञातस्तेनाठतालकः॥
स रिई गअ स रि गअ मा मा।
रि गअ मअ री ग मअ पा पा॥

वेङ्कटमखी

अठतालः

अटतालः, अट्टतालः, अड्डतालः, अडतालः, अष्टतालः इति बहुभी रूपैर्दृश्यतेऽयं शब्दः।

अठतालः—गीतालङ्कारः

शङ्खः कीलश्च विजयश्चारो निःशङ्क एव च।
मकरन्दः परो ज्ञेयः अठतालश्च षड्विधः॥

सं॰ सारः

अठाणा—मेलरागः

(आ) स रि म प ध नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

हरिकाम्भोजीमेलजन्यः

मेललक्षणे

(आ) स रि म प धा नि स.
(अव) स नि ध प म प गा रि स.

श्रीरागमेलजोऽयं रागः। अठाणायां धैवते तु श्रुतियुक्तत्वमिष्यते।

परमेश्वरः

अडन्तरम्—स्थलस्थध्वाङनृत्तम्

अडादस्य पदद्वन्द्वं संयोज्य निपतेद्भुवि।
अडन्तरमिति प्रोक्तं कोहलेन महात्मना॥

वेदः

अडालहुरुमयी—स्थललागनृत्तम्

अडालाद्या हुरुमयी वामपादेन भूतले।
यदा तिष्ठेन्निगदिता गणने तण्डुना तदा॥

वेदः

अड्डतालः—प्रबन्धः

अड्डतालाभिधस्ताल उद्ग्राहध्रुवयोरिह।
आभोगे नामनेतुः स्यादड्डताल इतीरितः॥

हरिपालः

अड्डदिण्डम्—देशीनृत्तम्

दाण्टपादस्य संलग्नं जानुमूर्ध्नि पदं परम्।
तिर्यक् प्रसारणे लग्नाद्वलनद्वितयं भवेत्।
अड्डदिण्डमिति प्रोक्तं नाम ध्वाडविशारदैः॥

वेदः

अड्डस्खलितिका—पादपाटः

अर्धस्खलितिकाया क्षणमूह्यम्।

अड्डाणरागध्यानम्

अठाणेति नामान्तरम्।

कुटजस्रजा विराजन् कुन्तीकृतकेतके स्फुरन्मकरः।
अड्डाणो वनवर्णो रमते रतिसङ्गरे नितराम्॥

अयं मेघकर्णाटयोर्मित्रम्।

सोमनाथः

अड्डितम्—मण्डलम्

उद्घट्टितो दक्षिणोऽङ्घ्रिर्बद्धां चारीमतः परम्।
समोत्सरितमत्तल्लीं मत्तल्लीं तदनन्तरम्॥
अतिक्रान्ताभिधां चारीम् कुर्याद्वामोड्डितां तथा।
अध्यर्धिकां च पादोऽन्यः कुर्याच्चापगतिं ततः॥
समोत्सरितमत्तल्लीं मत्तल्लीं तदनन्तरम्।
अतिक्रान्ताभिधां चारीं ऊरूद्वृत्तां तथैव च॥
विद्युद्भ्रान्तां तथा चैव भ्रमरीं कुरुते क्रमात्।
वामस्तु शकटास्याख्यां दक्षिणश्चरणः पुनः॥
द्विर्द्विश्चापगतिं कुर्याच्चारीं वाड्डितां तथा।
अध्यर्धिकां च पादोऽन्यः कुर्याच्चापगतिं ततः॥
समोत्सरितमत्तल्लीं मत्तल्लीं भ्रमरीमपि।
वामोऽथ स्यन्दितां कुर्यादथ पादस्तु दक्षिणः॥
तलेनास्फोटयेद्भूमिं यदि तद्वैस्तदड्डितम्।

वेमः

अड्डितमार्गः

अड्डिता ध्रुवा (ध्रुवाध्यायोक्ता) शृङ्गारविषयका तत्रोचितेति कृत्वा अड्डितमार्गः।

अभिनवगुप्तः

ध्रुवाध्याये ध्रुवा पूर्वं योक्ता स्यादङ्किताभिधा।
शृङ्गारहास्यरसयोरित्थं मार्गो विधीयते ॥

नान्यः

अङ्कितमार्गः—मृदङ्गे मार्गः

तत्रांकिकमृदङ्गप्रहारयुक्ते ऽङ्कितमार्गः। यथा—भटकटथिधधट-घेघोघहमंथिधं घनधिधि इत्यङ्किता मार्गः।

भरतः

अङ्किता—चारी

स्वभावावस्थितस्याङ्घ्रेरेकस्याग्रे च पृष्ठतः।
सङ्गच्छते क्रमादन्यः पादोऽग्रतलसञ्चरः।
यत्र सैषाङ्किता चारी कीर्तिता नृत्तकोविदैः ॥

वेमः

अङ्किता—ध्रुवा

शृङ्गाररससंभूता तद्गतगुणशालिनी।
सापेक्षभावा हृद्या या सा भवेदङ्किता ध्रुवा ॥
अङ्किता तु ध्रुवा कार्या दिव्यपार्थिवयोषिताम्।

वेमः

आद्यमन्त्यं चतुर्थं च पञ्चमं च तथा गुरु।
यस्यां ह्रस्वानि शेषाणि सा ज्ञेया त्वाङ्किता बुधैः ॥

भरतः

अतिक्रान्तम्—करणम्

यत्र चारीमतिक्रान्तां प्रयोगानुगतौ करौ।
कुर्वीत तदतिक्रान्तमुद्धतस्य परिक्रमे।
हस्तौ गरुडपक्षाख्यौ भट्टतण्डुरिहाब्रवीत् ॥

ज्यायनः

अतिक्रान्तम्—नृत्तकरणम्

स्थानं विषमसूच्याख्यं शिरः स्यादवधूतकम्।
हस्तौ तलमुखौ रौद्रदृष्टिश्चार्यपि सैव हि ॥

अत्र रौद्री चारी रौद्रीगतिः। यथा—
अत्युत्कटा च साटोपा रौद्री भ्रुकुटिभीषणा।
अतिक्रान्तोऽर्धजानुभ्यां कृता भीतिकरी मता ॥

नन्दी

अतिक्रान्तम्—मण्डलम्

जनितां शकटास्यां च कुरुतेऽङ्घ्रिस्तु दक्षिणः।
वामोऽलातां दक्षिणस्तु पार्श्वक्रान्तामथेतरः ॥
सूचीं कुर्याद्दक्षिणोऽङ्घ्रिः पार्श्वक्रान्तस्तथैव च।
वामः पादस्तथा सूचीं भ्रमरीं च तथापरः ॥
ऊरूद्वृत्तामथो वामस्त्वलातामथ दक्षिणः।
वामपादश्च कर्तव्यौ छिन्नाख्यकरणाश्रयौ ॥
ततश्च बाह्यभ्रमरीं पादेनाङ्केन कल्पयेत्।
वामः कुर्यादतिक्रान्तां दण्डपादां तु दक्षिणः।
यत्रैतन्मण्डलं प्रोक्तमतिक्रान्ताभिधं बुधैः ॥

वेमः

अतिक्रान्ता—चारी

एकस्य गुल्फपर्यन्तमन्यमुद्धृत्य कुञ्चितम्।
किञ्चित्प्रसार्य चोत्क्षिप्य चतुस्तालप्रमाणतः ॥
पादस्वभावादथ च पातयेदग्रतो यदि।
अतिक्रान्ताभिधां चारीमामनन्ति मनीषिणः ॥

वेमः

अतिकीर्णः—आविद्धधातुः

लघुर्यत्रातिकीर्णोऽसौ।

शार्ङ्गः

लगौ यत्र चतुर्वारमन्ते चैव लघुस्तथा।
सोऽतिकीर्णो भवेद्धातुर्नवलघ्वात्मकोऽथवा ॥

कुम्भः

अतिचित्रतमः—तालप्राणः

मार्गशब्दे द्रष्टव्यम्

अतिचौंधी—श्रुतिः

ऋषभस्य द्वितीया श्रुतिः। हनुमन्मते ऋषभो द्विश्रुतिः। हनुमन्मतेऽष्टादशैव श्रुतयः।

अतिजगतीच्छन्दोवृत्तानि

शतमष्टौ सहस्राणि द्व्यधिका नवतिः पुनः। ८१९२

भरतः

अतिधृतिच्छन्दोवृत्तानि

अतिधृत्यां सहस्राणि चतुर्विंशतिरेव च।
तथा शतसहस्राणि पञ्चवृत्तशतद्वयम्।
अष्टाशीतिश्च वृत्तानि वृत्तज्ञैः कथितानि तु ॥ ५२४२८८

भरतः

अतिनादिनी—श्रुतिः

मन्द्रधैवतद्वितीया श्रुतिः।

मण्डली

अतिपातः—आविद्धधातुः

अतिपातो लगाभ्यां द्विः।

शार्ङ्गः

द्विर्लघ्वाङ्को यत्र धातुस्तमतिपात इतीरितम् ।
चतुर्भिर्लघुभिः कैश्चिदतिपातः प्रकीर्त्यते ॥

कुम्भः

अतिवलम्—गर्भसन्ध्यङ्गम्

बुधैरतिबलं प्रोक्तं कपटे नातिवञ्चनम् ।

सिंगः

अतिबलम्—वीथ्यङ्गम्

स्पर्धयान्योन्यसामर्थ्यव्यक्तिस्त्वतिबलं भवेत् ।

यथा — मा भूच्चिन्तेत्यादिश्लोकः । अत्र नटसूत्रधारयोः परस्परस्पर्धया स्वप्रयोगसामर्थ्यप्रकाशनादतिबलम् ।

सिंगः

अतिभाषा, आर्यभाषा—पाठ्यभाषा

अतिभाषा तु देवानामार्यभाषा तु भूभुजाम् ।
संस्कारपाठ्यसंयुक्ता सम्यङ्न्याय्यप्रतिष्ठिता ॥

भरतः

अतिशक्करी—छन्दो वृत्तानि

द्वात्रिंशत्तु सहस्राणि सप्त चैव शतानि च ।
अष्टौ षष्टिश्च वृत्तानि ह्याश्रयन्त्यतिशक्करीम् ॥ ३२७६८

भरतः

अतिशयः—लक्षणम्

उत्तमार्थाद्विशिष्टो यः स चाप्यतिशयः स्मृतः ।

भरतः

उक्तादप्यर्थाद्विशेषो यथा—यावन्त्येव पदानीति श्लोके ईर्ष्यात्मा यः प्रेमण्युत्तमेऽर्थस्ततोऽपि विशेष उक्तः । न चेयमतिशयोक्तिः । संभाव्यमानत्वात् । अन्यत्र पठ्यते ।

बहून्गुणान्कीर्तयित्वा सामान्यजनसंभवान् ।
विशेषः कीर्त्यते यत्र ज्ञेयः सोऽतिशयो बुधैः ॥

अभिनवः

बहून् गुणान्कीर्तयित्वा सामान्यजनसंभवान् ।
विशेषः कीर्त्यते यस्तु ज्ञेयः सोतिशयो बुधैः ॥

भरतः

यथा—विलक्षकुरुपतौ धृतराष्ट्रं प्रति एतत्ते हृदयमित्यादि भीष्मवचनमतिशयः ।

अतिसूक्ष्मा—श्रुतिः

तारपञ्चमस्य तृतीया श्रुतिः ।

पार्श्वः

अतिहसितम्—हास्यरसभेदः

हास्यशब्दे द्रष्टव्यम् ।

अत्यग्निष्टोमः—तानः

षाडवः षड्जलोपः

ध प म ग रि नि.

कुम्भः

अत्यष्टिच्छन्दोवृत्तानि

एकत्रिंशत्सहस्राणि वृत्तानां च द्विसप्ततिः ।
तथा शतसहस्रं च छन्दस्यत्यष्टिसंज्ञिते ॥ १३१०७२

भरतः

अथर्विणी—श्रुतिः

षड्जस्य द्वितीया श्रुतिः हनुमन्मते । हनुमन्मते अष्टादश एव श्रुतयः ।

अद्भुतम्—करणम्

आस्थानकुट्टनयुतचरणोऽञ्जलिप्रभृतः ।
स पुनः शीघ्रमारब्धः करौ तदनुसारिणौ ।
यत्र तुल्यं भवेन्नाम्ना करणं चाद्भुतं तु तत् ॥

हरिपालः

अद्भुतः—रसः

अथाद्भुतो नाम विस्मयस्थायिभावात्मकः । तस्य दिव्यजनदर्शनेप्सितमनोरथावाप्त्युपवनदेवकुलादिगमनसभाविमानमायेन्द्रजालसंभावनादयो विभावाः । नयनविस्तारानिमेषप्रेक्षणरोमाञ्चाश्रुस्वेदहर्षसाधुवाददानप्रबन्धहाहाकारबाहुवदनचेलाङ्गुलिभ्रमणादयोऽनुभावाः । स्तम्भाश्रुस्वेदगद्गदरोमाञ्चावेगसंभ्रमप्रहर्षचपलतोन्मादधृतिजडताप्रलयादयो भावाः ।

भरतः

मायेन्द्रजालेति ।

वंचनं मन्त्रशक्त्या यत्सा मायेत्यभिधीयते ।
इन्द्रजालो वञ्चनं स्यात्कुहकौषधशक्तितः ॥

विप्रदासः

माया रूपपरिवर्तनादिका । इन्द्रजालं मन्त्रद्रव्यवस्तुयुक्त्यादिना असंभवद्वस्तुप्रदर्शनम् ।

अभिनवः

दिव्यश्चानन्दजश्चेति द्विधा ज्ञेयोऽद्भुतो रसः ।
दिव्यदर्शनजो दिव्यो हर्षाच्चानन्दजो मतः ॥

विप्रदासः

अर्थवैचित्र्य इत्यस्य धातोरद्भुतनिर्वहः ।
विचित्रा यस्य भवति चित्तवृत्तिस्ततोऽद्भुतः ॥

शारदातनयः

अद्भुतप्राप्तिः—निर्वहणसन्ध्यङ्गम्

उपपन्नेतरप्राप्तिरद्भुतप्राप्तिरुच्यते ।

सर्वेश्वरः

अद्भुता—दृष्टिः

या चाकुञ्चितपक्ष्माग्रा साश्चर्योद्वृत्ततारका ।
सौम्या विकसितान्ता च साद्भुता दृष्टिरद्भुते ॥

भरतः

समाकुञ्चितपक्ष्माग्रा मनागुद्वृत्ततारका ।
सौम्या विकसितप्रान्ता साद्भुता दृष्टिरद्भुते ॥

सोमेश्वरः

सौम्या निर्मलशुक्लांशा सुव्यक्तामलतारका ।
ईषत्कुञ्चितपक्ष्माग्रा दृष्टिरुक्ताद्भुताभिधा ॥

विप्रदासः

अद्यकालवीणायां स्वरस्थापनम्

मेलशब्दे द्रष्टव्यम् ।

अधःक्षिप्ताः—चरणाङ्गुल्यः

मुहुः पातादधःक्षिप्ता विव्वोके किलिकिञ्चिते ।

विप्रदासः

अधममददृष्टि

सनिमेषानिमेषा च किञ्चिद्दर्शिततारका ।
अधोभागचरीदृष्टिरधमे तु मदे स्मृता ॥

भरतः

अधरः (ओष्ठः)

विवर्तितः कम्पितश्च विसृष्टो विनिगूहितः ।
सन्दष्टकसमुद्गश्चोद्वृत्तायतविकासिताः ।
रेचितश्चेति दशधा बुधैरोष्ठ उदीरितः ॥

कुम्भः

मुकुलः कूणितोद्वृत्तौ रेचितः कम्पितायतौ ।
सन्दंशश्च (सन्दष्टश्च) विकासी च प्रसारितनिगूहितौ ।
इत्योष्ठो दशधा प्रोक्तो नामतो लक्ष्म लक्ष्यते ॥

सोमेश्वरः

विवर्तितो विसृष्टश्च कम्पितो विनिगूहितः ।
सन्दष्टकस्समुद्गाख्योऽधरः षोढेति दर्शितः ।
रेचितोद्वृत्तायताश्च विकासीत्यपरे विदुः ॥

अशोकः

अधरमध्याद्विरुत्तरः—धातुः

मन्द्राद्यन्तो भवेत्तारोऽधरमध्याद्विरुत्तरे ।

शार्ङ्गः

अधरमध्याद्विरुत्तरः—वीणायां धातुः

मन्द्रद्वयमध्ये तारस्वरः ।

अधरादिद्विरुत्तरः—वीणायां धातुः

पूर्वं तारः । परं द्वे मन्द्रहनने ।

अधरादिद्विरुत्तरः—धातुः

सकृत्तारोऽथ मन्द्रो द्विरधरादिद्विरुत्तरे ।

शार्ङ्गः

अधराद्युत्तरान्तः—वीणायां धातुः

आदौ तारः । अन्ते मन्द्रः ।

अधराद्युत्तरान्तकः—धातुः

यस्त्वादितारो मन्द्रान्तः सोऽधराद्युत्तरान्तकः ।

शार्ङ्गः

अधिकाक्षरा—प्राकृते मालावृत्तम्

द्वौ चतुर्मात्रिकौ, जो वा नलौ वा, द्वौ चतुर्मात्रिकौ, पञ्चमात्रिक एकः ।

विरहाङ्कः

अधिबलम्—गर्भसन्ध्यङ्गम्

कपटेनातिसन्धानं ब्रुवतेऽधिबलं बुधाः ।

भरतः

परस्परवचनप्रवृत्तयोः यस्यैवाधिकं कर्म सहायबुद्ध्यादीनवलम्बयति स एव तं अतिसन्धातुं वञ्चयितुं समर्थ इति तदिदं कर्म अधिबलम् । यथा—सागरिकावेषं धारयन्ती वासवदत्ता विदूषकबुद्धिदौर्बल्यात् राजानमतिसन्धत्ते किं पद्मस्येत्यादिश्लोकान्तमधिबलम् ।

अभिनवगुप्तः

कपटस्यान्यथाभावमधिबलमाहुः । यथा—रत्नावल्यामातान्रतामित्यादि राजवचनं वासवदत्तां प्रति वञ्चनं विफलमासीत् । एके तु सोपालंभवाक्यमधिबलमिच्छन्ति । यथा—वेण्यां पञ्चमेऽङ्के धृतराष्ट्रमुद्दिश्य कृष्टेति भीमवाक्यम् ।

रामचन्द्रः

कपटस्यान्यथाकरणमधिबलम् ।

सागरः

अतिसन्धानमाचार्याः नाटकेऽतिबलं विदुः ।

सर्वेश्वरः

अधिबलम्—वीथ्यङ्गम्

परवचनमात्मनश्चोत्तरोत्तरसमुद्भवं द्वयोर्यत्तु ।
अन्योन्यार्थविशेषकर्माधिबलमिति तद्बुधैर्ज्ञेयम् ॥

भरतः

परस्य वचनमात्मनश्च वचनं परस्परमर्थविशेषलाभो यत्र भवतीत्युत्तरोत्तरस्याधिकाधिकस्यार्थस्य समुद्भवो यत्र तदधिबलम् । यत्रोक्तिप्रत्युक्तिक्रमे क्रियमाणे परस्परप्रज्ञानोपजीवन-

बलात्स्वपक्षसुघटितादधिबलसंबन्धादधिबलम्। यथा—नागानन्दे रागस्यास्पदमित्यारभ्य मया परार्थं प्रतिपाल्यते इत्यन्तं प्रथमाङ्के।

अभिनवः

उत्तरोत्तरसंभूतमात्मनश्च परस्य च।
विद्यादधिबलं वाक्यमेकवस्तु विशेषणम्॥

सागरः

अधिष्ठानम्—शब्दगुणः

तस्य सप्तविधं प्राहुरधिष्ठानं पुरातनाः।

कुम्भः

अधीरा—नायिका

अधीरा दयिता श्लिष्टा रतिचेष्टां न बुद्ध्यति।
मोदते मुह्यति मुहुः स्वेदरोमाञ्चमन्थरम्॥
अपराधे सति मुहुर्हुंहुमित्येव भाषते।
सखीसमक्षं कुरुते केशाकर्षणताडनम्॥

शारदातनयः

अधोमुखम्—शिरः

लज्जादुःखप्रणामेषु स्यादन्वर्थमधोमुखम्।

शार्ङ्गः

अधःकृतमुखं यत्स्यात्तदन्वर्थमधोमुखम्।
दुःखे प्रणामे चिन्तायां लज्जायामपि युज्यते॥

विप्रदासः

अधोगतमवाचीनस्थिताननमधोमुखम्।
अभिवन्दनमन्दाक्षविषादप्रमुखेषु तत्॥

ज्यायनः

अधोमुखः—बाहुः

भूतलाभिमुखं गच्छन् भवेद्बाहुरधोमुखः।

वेमः

अध्यर्धम्—मण्डलम्

दक्षिणश्चरणो यत्र जनितां स्पन्दितां ततः।
बद्धां समोत्सारितकमत्तल्लीं तदनन्तरम्॥
मत्तल्लिकामतिक्रान्तां तदाङ्घ्रिभ्रमणे करः।
जनितां स्पन्दितां चैव बद्धां चारीं तथैव च॥
समोत्सरितमत्तल्लीं मत्तल्लीं च ततः परम्।
अतिक्रान्ताभिधां चारीं क्रमादध्यर्धिकामपि॥
दक्षिणस्य कटीभ्यां च विधायाशाचतुष्टये।
मण्डलभ्रमणं कुर्यादध्यर्धं परिकीर्तितम्॥

वेमः

तदा चाध्यर्धविषयमध्यर्धं मण्डलं भवेत्।

कुम्भः

अध्यर्धिका—चारी

यत्र दक्षिणपादस्य पार्ष्णिदेशे विधीयते।
वामः पादो दक्षिणश्चाप्यपसृत्य स्वपार्श्वयोः॥
सार्धतालप्रमाणेन स्थापितस्त्र्यस्त्रभावतः।
एवमङ्गान्तरेणापि यदि साध्यर्धिका भवेत्॥

वेमः

अध्यवसायः—नाट्यालङ्कारः

कीचकाङ्के—एतत्प्रियेतिवचनं इत्यादि भीमवाक्यम्।

सागरः

अध्यात्मम्—गीतगुणः

अध्यात्मसङ्गतम्—रञ्जनगुणः

गूढार्थैः परमार्थैश्च संसारसुखदूषकैः।
पदैर्नियोजितं गीतं साध्यात्मं योगिवल्लभम्॥

सोमेश्वरः

अध्यापिका—श्रुतिः

तारधैवतस्य तृतीया श्रुतिः मण्डलीमते।

अनङ्गः—देशीताल:

अनङ्गो लपसो ज्ञेयः (। ऽ ॥ ऽ ऽ) (?)

मदनः

लघुप्लुतौ सकारश्च स्यादनङ्गाभिधे पुनः। (। ऽ̂ ॥ ऽ)
री री गा मा पा धा नी सा.

जग

अनङ्गमण्डनः—देशीतालः

लचतुष्कं द्रुचतुष्कं गुरुश्चानङ्गमण्डने।
अष्टौ मात्राः ॥॥ ० ० ० ० ऽ

तालप्रस्तारः

अनङ्गाङ्गमोटनम्—चालकः

यदा मण्डलतो हस्तौ लुठित्वा स्कन्धदेशयोः।
तद्वत्त्र शिरः क्षेत्रे नयनानन्ददायकम्।
लोडितौ तदनङ्गाङ्गमोटनं कीर्तितं तदा॥

अशोकः

अनङ्गुष्ठयुताः—पादाङ्गुल्यः

अनङ्गुष्ठयुताः प्रोक्तास्त्यक्ताङ्गुष्ठा मिथः श्रिताः।
पादपारोहणे पूगदग्धादिग्रहणे स्मृताः॥

ज्यायनः

अनङ्गोद्दीपनम्—चालकः

विलोड्योरःस्थले हस्तौ क्रमाद्दत्तमण्डलौ।
विलासेनांसपर्यन्तं गत्वाभ्यन्तरमागतौ॥

उद्वेष्टितक्रियापूर्वं यत्राधोवदनो यदा।
विद्वद्भिस्तत्समादिष्टमनङ्गोद्दीपनं तदा॥

अशोकः

अनलमुखीवर्तना

नाममात्रप्रसिद्धा।

कल्लिनाथः

अनलसः

वैमनस्यं श्रमो वापि व्यापारे नैव जायते।
यस्य रागश्च वर्धेत स नरो ह्यलसेतरः॥

भावविवेकः

अनवरतत्यागी—देशीतालः

अथानवरतत्यागिताले दीप्तौ शरास्त्रयः।
चापौ पुष्ट्लास्त्रयश्चापौ लयः काण्डा प्लुतौ द्रुतः॥
ऽऽ॥।ऽऽ॥।ऽऽ॥।ऽऽ०

गोपतिप्पः

अनामिका—श्रुतिः

मन्द्रमध्यमद्वितीया श्रुतिः।

मण्डली

अनालम्बनम्—वीणावादने दोषः

अनवस्थितसंस्थानमनालम्बनमीरितम्।

कुम्भः

अनिबद्धगीतम्

आलप्त्याद्यनिबद्धं स्यात्स्वरमात्रेण तद्भवेत्।

जगदेकः

अनिर्युक्तप्रबन्धः

अङ्गमात्रेण विहिता अनिर्युक्ता इतीरिताः।

पार्श्वदेवः

अनिलावलिः—मेलरागः खरहरप्रियामेलजन्यः

(आ) स रि ग म नि ध नि स.
(अव) स नि प म रि स.

मञ्जः

अनीकिनी—चतुष्पदागीतम्

आदिमध्यान्तकलितैरनुस्वारकृताक्षरैः।
सन्निपातैश्चानियतैः शेषैः पादैरनीकिनी॥

वेमः

मध्याद्यन्तैः सन्निपातैरनुस्वारकृताक्षरैः।
शेषैरनियता पादैर्विज्ञेया सा त्वनीकिनी॥

भरतः

अनुकम्पा

अनुकम्पा तु सा ज्ञेया दुःखितान्प्रति देहिनः।
उपकारपरत्वं यत्कुरुते चित्तविक्रियाम्॥

भावविवेकः

अनुक्तसिद्धिः—लक्षणम्

प्रस्तावेनैव शेषोऽर्थः कृत्स्नो यत्र प्रतीयते।
वचनेन विनानुक्तसिद्धिः सा परिकीर्तिता॥

भरतः

यथा—तापसवत्सराजे परमतो जानाति देवी स्वयं इति वासवदत्तां प्रति मन्त्रिवाक्यम्।

✓**अनुगतम्**—वाद्यम्

किञ्चिद्गीतानुहरणाद्वाद्यं त्वनुगतं मतम्।
यथा विरतिरन्यत्र स्थितिः स्थानान्तरेऽपि।
विलम्बिते गीतलये वैदग्ध्याद्द्रुतवादनम्॥

शार्ङ्गः

अनुगतम्—गीतवाद्यमेलनप्रकारः

विलम्बितलये गीते सति द्रुतलयान्वितम्।
स्याद्वादनं तथा गीतिविश्रामादन्यतो गतिः॥
किञ्चिद्गीतानुगमने सति वाद्यस्य लक्ष्यते।
तद्गीतानुगवाद्येषु भवेदनुगतं त्विदम्॥

कुम्भः

अनुगतम्—मृदङ्गवाद्ये अक्षरानुसरणं वादनम्

समपाण्यवपाणियुतं स्फुटप्रहारकरणानुगं चैव।
गेयस्य च वाद्यस्य च भवेदवघातो यत्तदनुगतम्॥

भरतः

अनुगतिः—शिल्पकाङ्गम्

अकामोपनतेनैव साध्वीरित्यादिनोच्यते।
यथा वामेन वानीर इत्याद्यनुगतिर्मता॥

शारदातनयः

प्रस्थितस्य हर्षादनुयानमनुगमनम्। यथा—मायाशकुन्ते इयं दर्भश्रेण्यादि नलवाक्यम्।

सागरः

वामेनेति। कुन्दमालायां सीतामुद्दिश्य वाल्मीकेर्वचनम्। मायाशकुन्तो नलविजयनाटके कश्चनाङ्कः।

अनुघर्षणः—तालप्राणः

मार्गशब्दे द्रष्टव्यः।

अनुचर्चरः—देशीतालः

दलौ दलौ दत्रयं भो नजौ पश्चानुचर्चरे ।

१८॥ मात्राः ।

तालप्रस्तारः

अनुचारिका

सर्वावस्थाप्रचारेषु अनुगच्छति या नृपम् ।

विज्ञेयं नाम तस्यास्तु नृपतेरनुचारिका ॥

भरतः

अनुडिण्डिमः—देशीतालः

सदौ लौ दचतुष्कं च लो गौ गश्चानुडिण्डिमः ।

१२॥ मात्राः ।

तालप्रस्तारः

अनुत्पाद्येतिवृत्तम्—कथाशरीरम्

यथावगतवर्तमानातीतमहाराजादिवृत्तवर्णनं विषयतामस्या आचष्टे । यथा—हर्षवर्धनराज्यवर्धनादिवर्णनं हर्षचरिते ।

भोजः

आनुलुटी—तालप्राणः

मार्गशब्दे द्रष्टव्या

अनुत्सेकम्—दर्शनम्

यद्विनम्रपुटापाङ्गं तदनुत्सेकमुच्यते ।

शारदातनयः

अनुद्दिष्टसंहारः—सन्धिः

प्रशान्तजातिनाटके पञ्चमः सन्धिः ।

शारदातनयः

अनुनयः—लक्षणम्

उभयोः प्रीतिजननो विरुद्धाभिनिवेशयोः ।

अर्थस्य साधकश्चैव विज्ञेयोऽनुनयो बुधैः ॥

भरतः

अनुनीतिः—लक्षणम्

अपूर्वक्रोधजनितमपराधं प्रमृज्य यत् ।

सेवार्थं मधुरं वाक्यं सानुनीतिः प्रकीर्तिता ॥

भरतः

अपूर्वस्य सातिशयस्य क्रोधस्य जननाय कोपायत्तम् । यथा—प्रसीदेति ब्रूयामित्यत्र (रत्नावली) ।

अभिनवः

अनुपस्कृतम्—दर्शनम्

प्रौढरागारुणापाङ्गं यत्स्यात्तदनुपस्कृतम् ।

शारदातनयः

अनुबन्धः—धातुः

सजातीयविजातीयभेदसंमिश्रणोद्भवः ।

अनुबन्धाभिधो धातुः शार्ङ्गदेवेन कीर्तितः ॥

शार्ङ्गः

अनुबन्धः—व्यञ्जनधातुः

आविद्धस्यानुबन्धेन व्याख्यातोऽस्यानुबन्धकः ।

कुम्भः

नन्वेकलक्ष्मभेदोऽयं गण्यते किं पृथक् पृथक् ।

नैवं तद्धातुभेदानां बाहुल्यं यत्र दृश्यते ।

विशिष्टो धातुना तेन सोऽनुबन्धाभिधां व्रजेत् ॥

शार्ङ्गदेवः

"तत्तद्धातुभेदानां पृथक्त्वे सत्येव पूर्वपूर्ववदित्यतिदेशस्य मिश्रणमात्रविषयत्वेन चतुर्णामपि भिन्नलक्षणत्वात्पृथग्गणनमुपपद्यते" इति कल्लिनाथः ।

अनुबन्धः—वीणायां धातुः

विस्तारभेदः ।

सजातीयविजातीयधातुभेदविमिश्रणात् ।

धातुभेदोऽनुबन्धाख्यः कुम्भभूपेन कीर्तितः ॥

कुम्भः

अनुबन्धः—करणधातुः

अस्यानुबन्धो विज्ञेयो विस्तरस्यानुबन्धवत् ।

कुम्भः

"विस्तरस्येति । यथायोगं रिभितादिमिश्रणोद्भव इत्यतिदेशार्थः" इति कल्लिनाथः ॥

करणस्यानुबन्धस्तु स्याद्विस्तारानुबन्धवत् ।

शार्ङ्गः

अनुबन्धः—आविद्धधातुः

अस्यानुबन्धो विज्ञेयः करणस्यानुबन्धवत् ।

कुम्भः

अत्र क्षेपादीनां मिश्रणादनुबन्धः ।

द्वाभ्यां त्रिभिश्चतुर्भिश्च नवभिर्लघुभिः क्रमात् ।

क्षेपादयोऽत्र चत्वारो भवतीत्यपरेऽब्रुवन् ॥

शार्ङ्गः

अनुबन्धः—स्वराङ्गम्

अनुबन्धो नाम पदान्तरेषु विच्छेदोऽनुच्छ्वासनं वा ।

नान्यः

अनुबन्धा—ध्रुवा

यतिं लयं वाद्यगतिं पदवर्णमथाक्षरम् ।

विभावांश्चानुभावांश्च भावांश्च व्यभिचारिणः ॥

गीते रसे च नियतमनुबध्नाति या क्रमात् ।
सा ध्रुवा चानुबन्धाख्या नाट्यविद्भिर्निरूपिता ॥

वेमः

अनुभावः

अनुभावो नाम लोके कारणादुत्पन्नस्य स्थायिभावस्य भूयशो विकारः कटाक्षादिः कार्यलक्षणः ।

अनुभावो विकारस्य भावसंसूचनात्मकः ।

सोऽपि विकारत्वाद्विभावादनुभूयमान एव भावपोषक इति वेदितव्यम् । विभावनिष्पन्नाननुभावयति । स्वाद्यतां नयतीत्यनुभावः इदमेवानुभावस्यानुभावत्वं यदयमनुभूयमानो भावकानां भावेषु स्वाद्यतालक्षणमुत्कर्षं निदधाति । अत्र मुनिः—यदयमनुभावयति नानार्थान्विभावनिष्पन्नान् वागङ्गसत्वकृतोऽभिनयान् । अत्र श्लोकः—

वागङ्गाभिनयेनैव यस्मात्त्वर्थो विभाव्यते ।
शाखाङ्गोपाङ्गसंयुक्तस्त्वनुभावस्ततः स्मृतः ॥

यथा—"स्तिमितविकसितानामुल्लसद्भ्रूलतानामित्यादि । एवं च विभावानुभावयोस्साक्षाद्भावकोऽनुभावकर्मतया भावोत्कर्षहेतुत्वं साधर्म्यमित्युक्तं भवति ।

अयं तु विशेषोऽनुभावस्य । यदयं लोककार्यत्वेनापि य आत्मनीनकार्ये कारणत्वापन्नो अनुभावनाव्यापारेणानुभावशब्दवाच्यः स्थायिभावान्भावयतां सामाजिकानां भावसंसूचनाश्रुरोमाञ्चादिविकारलक्षणकार्यरूपोऽपि सद्भावं पोषयति । लक्षयन्ति हि प्राकृता अपि रसिकानां सन्ततप्रसादानन्दजलबिन्दुदन्तुरपुटानि लोचनानि समुन्मिषत्स्फटिकनिकुरुम्बकरम्बितकपालान्यपि मुखान्यवलोकयन्तो नूनमेषां चेतसि कोऽपि चमत्कारकोरकितो विकारः प्रादुरस्ति । न चेत्कोयं नामैषामीदृशी शृङ्गारविक्रियेति । विभावानुभावव्यभिचारिलक्षणा निखिललोकयात्रा । तस्माद्रसं रिरंसयिषुभिः प्रतिरसं विभावानुभावौ यथायथमादरादधिगन्तव्यौ । उक्तं च—

विभावः कारणं तेषामुत्पत्तेर्जीवनस्य वा ।
बोधकस्त्वनुभावः स्याद्विज्ञेयौ तौ प्रयत्नतः ॥
हर्षादीर्ष्यादिसंभूतो बाष्पः स्याद्बहुहेतुकः ।
न विभावं विना शक्यो विज्ञातुं किं कुतोऽप्यसौ ॥
चित्तवृत्यात्मको भावः परोक्षः प्राणिनामिह ।
अनुभावं विना वक्तुं विज्ञातुं वा क्षमोऽत्र कः ॥

रसविवेकः

अनुभावः

अथानुभाव इति कस्मादुच्यते । यदयमनुभाव इति वागङ्गसत्वकृतमभिनयम् । अत्र श्लोकः—

वागङ्गसत्वाभिनयैर्यस्मादर्थो विभाव्यते ।
वागङ्गोपाङ्गसंयुक्तस्त्वनुभाव इति स्मृतः ॥

भरतः

यत्त्वाह भगवानत्रानुभावो भावबोधकः ।
यतोऽनुभावयन्त्येते विभावजनितां रतिम् ।
विस्मृतां बोधयन्त्येवमनुभावाः प्रकीर्तिताः ।
रसतां गच्छति स्थायी कार्यं यदुपलभ्यते ।
अनुभावः स विज्ञेयो भावसंस्थानसूचकः ।
तत्र नाट्यविदां तावद्रतिरेषा प्रवर्तते ।
विभावपरिपुष्टे तु रत्यादौ स्थायिनि स्थिते ।
समुद्रकाल्यकल्लोलस्थानीया व्यभिचारिणः ।
चेतोविकारा निर्वेदप्रमुखास्तेऽपि कीर्तिताः ।
साक्षाद्दुरधिगमत्वाद्विकारत्वेन चेतसः ।
तत्सूचकास्तु ये वागारम्भविक्षेपकादयः ।
कटाक्षप्रमुखास्ते स्युः निर्वेदादेस्तु स्फुटम् ।
तदानुभावयन्त्येते निर्वेदाद्यमतो मताः ।
अनुभावा इदं चाभिधानमेषां प्रगल्भते ।
निरूपका रसस्यैकेऽन्यथा प्राहुस्तदुच्यते ।
कैशिकीप्रमुखा रत्यादिकं स्थायिनमञ्जसा ।
विकाराद्यैरनुमिता दृष्टैरनुभवास्पदम् ।
निर्वेदाद्याः समानीता भावयन्त्यनुभावताम् ।
नातीव क्रियतेऽत्रापि निबन्धो नाममात्रके ।
यतो विप्रतिपत्तिस्थं स्थीयतामिदमेव हि ।
भ्रूलीला दृग्विकाराश्च मुखरागोष्ठकम्पने ।
हस्तपादविकाराश्च कराद्यभिनयः स्मितम् ।
लीलादिहाववर्गश्चानुभावा मुनिसम्मताः ।

कुम्भः

अनुमन्द्रः—नादभेदः

नादोऽतिसूक्ष्मनामा नाभौ वदते(ती)ति शार्ङ्गदेवेन ।
सूचित इहानुमन्द्रो वीणार्होऽयं तदुक्तोऽत्र ॥

सोमनाथः

अनुमन्द्रा—श्रुतिः

मन्द्रषड्जद्वितीया श्रुतिः ।

मण्डली

अनुमानम्—गर्भसन्ध्यङ्गम्

रूपानुगमनमनुमानम् । रूप्यत इति रूपं वस्तु । यथा—

तस्यानुमानयति काञ्चनकान्तिगौरः ।
कायश्च सूर्यतनयत्व-मधृष्यता च ॥

सागरः

अनुमानन्निश्चयो लिङ्गात् । लिङ्गाद्धेतोः नान्तरीयकस्य लिङ्गिनो निश्चयोऽनुमानम् । निश्चयरूपत्वादेव चोहरूपायाः युक्तेर्भिद्यते ।

यथा—स्वप्नवासवदत्ते शेफालिकामण्टपशिलातलमवलोक्य वत्सराजवचनं पादाक्रान्तानीति। अत्र कश्चिद्रहस्यं निवसत्येवेति निश्चयः।

रामचन्द्रः

अभ्यूहश्चेष्टिताकारैरनुमानमुदाहृतम्।

सर्वेश्वरः

अर्थस्याभ्यूहनं लिङ्गादनुमानं प्रचक्षते।

सिंगः

लिङ्गाल्लिङ्गिपरिज्ञानमनुमानं मतं यथा।

अमृतानन्दी

रूपानुरूपगमनमनुमानम्

भरतः

रूपानुगमनं लिङ्गादनुमानमिति भरतपाठान्तरम्।

रूप्यमानेन प्रत्यक्षाद्युपलभ्यमानेन रूपस्य व्यापकस्याविनाभाविनो गमनं ज्ञानमनुमानम्। निश्चयात्मकत्वादूहः। उपायायुक्तेरन्यत्वात्। यथा—रत्नावल्यां पालीयमित्यादि राजवाक्यम्। अत्र ह्याघ्रायाघ्राय गन्धमिति गन्धात्कुसुमानि तेभ्यः पादपाः तेभ्योऽपि मार्गमनुमापितम्। इति राज्ञा विदूषकस्योक्तिः।

अभिनवः

अनुमानम्—देशीलास्याङ्गम्

नृत्तं प्रस्तुतयोर्गीतवाद्ययोः सदृशं द्रुतम्।
कृतैकभ्रूलताक्षेपा वितर्कयति नर्तकी।
डोलायितमना यस्मिन्ननुमानमिदं मतम्॥

ज्यायनः

अनुरणनम्—फूत्कारगुणः

नादानुरणनं नाम घण्टाध्वनितसोदरम्।

कुम्भः

अनुरागः

कामस्तु सामान्यरूपो विशेषरूपो वा सुखमेवाभिधीयते तं चानुराग इत्याचक्षते। तमभिलाषादिभेदाच्चतुःषष्टिप्रकारं व्याहरन्ति। यथा—अभिलाषः, आकाङ्क्षा, अपेक्षा, उत्कण्ठा, ईप्सा, लिप्सा, इच्छा, वाञ्छा, तृष्णा, अभिष्वङ्गः, सक्तिः, मोहः, आकूतं, कुतूहलं, विस्मयः, रागः, वेगः, अध्यवसायः, व्यवसायः, कामता, वासना, स्मरणं, संकल्पः, लालना, स्पृहा, लौल्यं, गन्धः, श्रद्धा, रुचिः, दोहदं, आशा, आशीः, आशंसा, मनोरथः, आस्था, अभिनिवेशः, अनुबन्धः, आग्रहः, विमर्शः, मनीषा, अभिप्रायः, पक्षपातः, लोभः, आसङ्गः, भावः, रासः, रतिः, प्रीतिः, दाक्षिण्यं, अनुग्रहः, वात्सल्यं, अनुक्रोशः, विश्वासः, विस्रंभः, वशीकारः, प्रणयः, प्राप्तिः, पर्याप्तिः, अभिमानाप्तिः, स्नेहः, प्रेम, आह्लादः, निर्वृतिः, इति। सोऽयमनुरागः चतुःषष्टिप्रकारोऽपि प्रतिप्रकारमष्टधा संभवति। यथा— नित्यानुरागः, नैमित्तिकानुरागः, सामान्यानुरागः, विशेषानुरागः, प्रकाशप्रच्छन्नकृत्रिमाकृत्रिमानुरागाश्च। तेषु कालादिकारणविशेषानपेक्षो नित्यः। तद्विपरीतो नैमित्तिकः। जातिविषयः सामान्यः। व्यक्तिविषयो विशेषः। स्वाङ्गनादिगोचरः प्रकाशः। पराङ्गनादिविषयः प्रच्छन्नः। प्रयोजननिरपेक्षोऽकृत्रिमः। तद्विपरीतः प्रयत्ननिर्वर्त्यः कृत्रिमः। तत्र नित्योऽपि चतुर्विंशतिधा भिद्यते। नैमित्तिकोऽपि कालसमयवेलोपाधिसाधनसमावेशदेशादिभेदाच्चतुर्विंशतिधा भवति। सामान्यानुरागोऽपि द्रव्यगुणकर्मसंक्षेपविक्षेपसमस्तव्यस्तशुद्धसंकीर्णसाधर्म्यवैधर्म्यमहाल्पविषयकदेश-कालधर्मधर्मिसमयसंबन्धप्राकृतवैकृतवयोवैदग्ध्यसौभाग्यकृतश्चतुर्विंशतिः।

भोजः

अनुलोमविलोमा—मुड्डपचारी

चारीत्रिकोणचारी चेदनुलोमविलोमगा।
स्वस्थाने स्थापितपदा ततस्तत्रापि कुट्टिता।
तदा निगदिता सद्भिरनुलोमविलोमगा॥

अशोकः

अनुल्बणम्—दर्शनम्

अविकारि विकारस्य हेतौ यत्तदनुल्बणम्।

शारदातनयः

अनुविद्धः—वाद्यालङ्कारः

शुद्धानुविद्धं यद्वाद्यं सर्वातोद्येषु दृश्यते।
परस्परानुवेधेन सोऽनुविद्ध इति स्मृतः॥

भरतः

अनुवृत्तम्—दर्शनम्

कात्स्‌र्न्येन दृश्यग्रहणादनुवृत्तं चिरस्थिते।

विप्रदासः

अनुवृत्तं तदुक्तं यद्भूयो भूयो निरीक्षणम्।

हरिपालः

अनुवृत्तम्—दृष्टिः

रूपनिर्वर्णनायुक्तमनुवृत्तमिति स्मृतम्।

भरतः

अनुवृत्तिः—नाट्यालङ्कारः

आक्षेपेन चलितस्यानुगमनम्। यथा—वेण्यां सहदेवेनेत्यादि वाक्यम्।

सागरः

अनुवृत्तिः—भाणिकाङ्गम्

निदर्शनोपन्यासः अनुवृत्तिः। यथा—शाकुन्तले षष्ठेऽङ्के साक्षात्प्रियामिति।

सागरः

अनुवृत्तिः—लक्षणम्
प्रश्रयेणार्थसंयुक्तं यत्परस्यानुवर्तनम् ।
स्नेहाद्दाक्षिण्ययोगाद्वा सानुवृत्तिस्तु संज्ञिता ॥
भरतः

अर्थानुवृत्तिरिति लक्षणोद्देशे पठिता। कैश्चिन् अर्थः अनुवृत्तिः इति द्वे लक्षणे पठिते ।
अभिनवः

अनुशयः
प्रमादादपराद्धेषु कर्मस्वहमहो वृथा ।
इति निन्दात्मिकावृत्तिर्मनसोऽनुशयः स्मृतः ॥
भावविवेकः

अनुश्रवणिका—पाटवाद्यम्
पाटाक्षरं वा पाटो वा श्रूयते यत्र भूरिशः ।
अनुश्रवणिकावाद्यमेतदाहुर्मनीषिणः ॥
वेमः

अनुष्टुप्छन्दोवृत्तानि
षट्पञ्चाशच्छते द्वे च वृत्तानामप्यनुष्टुभि । २५६
भरतः

अनुसन्धिः—अर्थप्रकृतिः
प्रधानार्थानुयायित्वादनुसन्धिः प्रकीर्त्यते ।
एकोऽनेकोऽपि वा सन्धिः पताकायां तु यो भवेत् ॥
भरतः

अनुसर्पणम्—प्रतिमुखसन्ध्यङ्गम्
पूर्वमुपलब्धस्य पुनरन्तरितस्येतिवृत्तवशादभिलषितस्यार्थस्येहान्वेषणं अनुसर्पणम्। यथा—पार्थविजये युधिष्ठिरं प्रति द्रौपदीवचनम्। दिवसपरिवर्तनगणनया किणीभूतहृदयस्य दुःशासनकेशग्रहवृत्तान्तो विस्मृत इत्याह। अत्र पूर्वदृष्टं कालहरणाद्विस्मृतं नष्टमिति तमनुस्मारयति ।
रामचन्द्रः

अनुसृतः—वाद्यप्रकारः
मुरजः पणवो वापि पटहो दर्दरोऽथवा ।
अनुवादी यदा वाद्ये भवेदनुसृतस्तु सः ॥

अत्र नेपालादर्शे पाठान्तरम्
मुरजं पणवो वापि पणवं दर्दरोऽथवा ।
अनुयाति यदा वाद्ये भवेदनुसृतस्तु सः ॥
भरतः

मुरजः पणवश्चैव वाद्यं दर्दरसंश्रयम् ।
दर्दरः पणवश्चैव वाद्यं च मुरजाश्रयम् ॥

सादृश्येनानुकुर्वीत तदानुसरणादयम् ।
अलङ्कारोऽनुसृत इत्ययं ज्ञेयः प्रयोक्तृभिः ॥
नान्यः

अनुस्मृतिः—विरहावस्था
मुहुर्मुहुर्निश्वसितैर्मनोरथविचिन्तनैः ।
प्रद्वेषाच्चान्यकार्याणामनुस्मृतिरुदाहृता ॥
नैवासने न शयने धृतिमुपलभते स्वकर्मणि विहस्ता ।
तच्चिन्तोपगतत्वात्तृतीयमेवं प्रयुञ्जीत ॥
भरतः

अनुस्वनितम्—व्यञ्जनधातुः
तलस्थानेऽधस्तन्त्रीणामनुस्वनितमुच्यते ।
भरतः

तथानुस्वनितं भवेत् । तलं कृत्वावरोहेण घाते
कुम्भः

तलेन मन्द्रतन्त्रीणामाहतेः स्वरितं तु यत् ।
तदनुस्वनितं प्राहुः वीणावाद्यप्रयोगिनः ॥
नान्यः

अनूपसिंहः
अयं हृदयप्रकाशः, अनूपसिंहविलास इत्यादिग्रन्थानां कर्ता। कालः क्री. श. १६०० स्यात् ।

अनूराधाभिनयः
मुष्टिसूचीहस्ताभ्यां कर्तव्यः ।
महाराष्ट्र

अनूराधाहस्तः
(छत्रदण्डाकृतिरनूराधा)
पूर्वोक्तौ मुष्टिहस्तौ तु तर्जन्योर्ध्वं प्रसारितौ ।
मुष्टिसूचिरिति प्रोक्तो ह्यनूराधानिरूपणे ॥
शृङ्गार

अन्तरः—वाद्यप्रबन्धः
प्रस्तुतस्यानुसारेण गीतवाद्यस्य सन्धितः ।
मानेन वाद्यते यस्तु स भवेदन्तराभिधः ॥
सोमेश्वरः

निबद्धो वादितो गीतवाद्यसंधौ मतोऽन्तरः ।
शार्ङ्गः

अन्तरक्रीडा—देशीतालः
विधातव्यान्तरक्रीडा विरामान्तं द्रुतत्रयम् ० ०
प प नी
जग

अन्तरपाटः—वाद्यप्रबन्धः

अन्तरं वादयित्वा चेदनिबद्धस्य वादनम् ।
क्रियतेऽन्तरपाटः स्यात्तदा निश्शङ्कसम्मतः ॥

शार्ङ्गः

निबद्धं वादयेदादौ वाद्यतेऽथ यदृच्छया ।
वादनं पुनराद्यस्य सोऽन्तरापाट उच्यते ॥

सोमराजः

अन्तरं वादयित्वादावनिबन्धश्च वाद्यते ।
वाद्यमन्तरपाटोऽसौ कथितो वाद्यकोविदैः ॥

वेमः

अन्तरभाषिका—रागजातिः

भाषाविभाषयोरन्तरुत्पन्नान्तरभाषिका

कुम्भः

अन्तरवाद्यानि

अनुबन्धः, विप्रहारितं, सिद्धिः, ग्रहणं, परिच्छिन्नमिति । तत्रानुबन्धसंज्ञमन्तरवाद्यम् । यथा धोणाधोक्कवे इति पाठ्यविरामे । विप्रहारितं यथा—धं द्रां कोखोणा इति । सिद्धिरपि—

ऐश्वर्ये विस्मृते श्रान्ते वस्त्राभरणसंयमे ।
सिद्धिर्वादयितव्या तु नानाकरणसंश्रया ॥

सा च सिद्धिर्यथा—समार्गकरणाश्रया कार्या । विचित्रकरणा पञ्चकला । अवस्थान्तरे पुनरेवमेव कृता भवत्यपि । साध्यविरामे वाद्यम् । परिपत्साधनकृते विरामे च वस्त्राभरणानां निपाते प्रकुर्यादभ्यञ्जने काले । अथ परिच्छिन्नम् । सार्वभाण्डिकं ध्रुवाया ग्रहोपशमने गम्भीरधीरप्रहारमुद्धतं यथा रसं च षट्कलम् । तत्रोत्तमानां वितस्तमार्गाश्रितं द्रं द्रं क्ले घे के इति । उत्तमस्त्रीणामङ्कितमार्गाश्रयम् । प्रासादिकी प्रावेशिक्याक्षेपिक्यवकृष्टासु टें कखा किटिकिटिता इति । तत्र प्रासादिकीप्रावेशिक्योः समपाणौ विभक्तकरणं द्रुतायामुपरिपाणिर्विचित्रकरणं स्थितावकृष्टायामर्धसन्निपातकृतमिति । प्रासादिक्यामन्तरायां च एवमेतत्प्रयोक्तव्यम् । परिवर्ते गीतमेव भाण्डं विना प्रयोजयेत् । सन्निपातावसानेषु भाण्डवाद्यग्रहो भवेत् । अथोद्धात्यम् ।

संभ्रमावेगहर्षार्थे विस्मयोत्साहशोकजे ।
ग्रहे गानस्य यद्वाद्यमुद्धात्यं संप्रकीर्तितम् ॥

अङ्कितावस्थितावकृष्टासु ध्रुवासु मोक्षो विधातव्यः । एते ग्रहा मोक्षाश्च नैष्क्रामिकी प्रावेशिक्याक्षेपिक्यन्तासु ध्रुवासु भवन्ति ॥

भरतः

अन्तरा—चारी

संयुताभ्यां च हस्ताभ्यां सोत्प्लुतिभ्रमणं यदा ।
वामे सत्रिपताकाभ्यामुक्ता सा भ्रमिरन्तरा ॥

नागमल्लः

अन्तरा—ध्रुवा

विषण्णे मूर्च्छिते श्रान्ते वस्त्राभरणसंयमे ।
दोषप्रच्छादने या च गीयते सान्तरा ध्रुवा ॥

भरतः

अन्तरालगम्—उत्प्लुतिकरणम्

कृत्वालगं निपत्योर्व्यामुत्तानितमुरो दधेत् ।
स्थितश्चेत्पृष्ठतो जानुपर्यन्तन्यस्तमस्तकः ।
तदान्तरालगं नाम करणं भणितं बुधैः ॥

वेमः

अन्तर्जानुभ्रमरी—तिरिपनृत्ताङ्गम्

चतुरश्रे वामहस्तो वामपार्श्वे प्रसारितः ।
दक्षिणं हृदये न्यस्य शिखरं वामभागतः ॥
गारुडे वामहस्तस्तु पुरतश्च प्रसारितः ।
दक्षभागे दक्षिणश्च पताकः संप्रसारितः ॥
वामाङ्घ्रिप्रपदं पृष्ठे दक्षजानोश्च लापितम् ।
स्तनयोः शिखरद्वन्द्वं दक्षिणावर्ततो भ्रमेत् ।
अन्तर्जानुभ्रमिः प्रोक्ता ग्राह्या नृत्यविशारदैः ॥

वेदः

अन्तर्भेदी—श्रुतिः

तारनिषादस्य द्वितीया श्रुतिः ।

पार्श्वः

अन्तर्भ्रमरी—तिरिपनृत्ताङ्गम्

चतुरश्रे दक्षकरः शिखरो हृदये यदि ।
वामः पताकः प्रसृतः पार्श्वे सैव पुरो भवेत् ॥
दक्षिणः प्रसृतः पार्श्वे संहतस्थानके स्थितिः ।
उत्प्लुत्योऽन्तरभ्रमरीं कुर्यान्नटविचक्षणः ॥

वेदः

अन्तर्भ्रमरी—भ्रमरी

अस्या एव विपर्यासादन्तर्भ्रमरिका भवेत् ।

कुम्भः

अस्या इति बाह्यभ्रमरी विवक्षिता ।

अन्तश्छाया—करणम्

पादश्चेद्दण्डपादायाः स्वस्वगात्रस्य पृष्ठतः ।
इतरस्कन्धदेशाच्चेन्निर्गतान्येन पाणिना ।
आकर्षितः पुनः पाणिपार्श्वे मुष्टिकसंज्ञकः ।
प्रसारितस्तदा प्रोक्तमन्तश्छायाभिधं बुधैः ॥

देवेन्द्रः

अन्तशीर्षका—चतुष्पदागीतम्

अर्थो यस्यामुपक्षिप्तो यस्स एव समाप्यते ।
शीर्षकेन च संयुक्ता सा विज्ञेयान्तशीर्षका ॥

वेमः

अन्ताहरणम्—गीताङ्गम्

स्थितलक्षणोपेतं गीतान्तस्याहरणम् । यथा—पृथिवी कपाल-जलधि सरोजे ज्ञाननिमित्तम् ।

नान्यः

अन्तावहरणा—चतुष्पदागीतम्

यस्यामाद्यः सन्निपातोऽनुस्वारोऽन्ते विधीयते ।
एषा ह्यन्तावहरणा भणिता गीतवेदिभिः ॥

वेमः

स्यात्त्वन्त्यः सन्निपातश्च सानुस्वारोऽन्त्य इष्यते ।
समाद्यन्तावहरणा सानुस्वारकृता तथा ॥

भरतः

अन्दुकाः—पादभूषणम्

आयताश्च सुचक्राश्च कटकाकारनिर्मिताः ।
अन्दुका इति विख्याता योषितां पादभूषणम् ।

सोमेश्वरः

अन्धाली—भाषाङ्गरागः

शुद्धपञ्चमभाषाया दाक्षिणात्या तदुद्भवा ।
पञ्चमांशग्रहन्यासा तारगा निविवर्जिता ।
अन्धाली सरिपा......दिनादौ गीयते शुचौ ॥

भट्टमाधवः

अन्धाली—रागः

पञ्चमांशग्रहन्यासा सरिपाढ्या गवर्जिता ।
अन्धाली स्यादपप्राज्या समन्द्रा शुद्धपञ्चमा ॥

मोक्षः

गहीना मध्यमांशा च षड्जमन्द्रा च षाडवा ।
निधाल्पा मध्यमन्द्रा च धन्या सांधालिका मता ॥

सोमराजः

अन्धाली भाषया ज्ञेया पञ्चमैः परिपूरिता ।

मद

अतः परं स्यादन्धाली जाता मालवपञ्चमात् ।
गान्धारे च परित्यक्ता मध्यमांशा सषाडवा ॥
षड्जमन्द्रा गताल्पत्वं निषादे धैवते पुनः ।
मध्यमे मन्द्रतां प्राप्ता तथैव न्यासपञ्चमा ॥

हरि

पञ्चमांशन्याससयुक्ता स्वल्पगान्धारशोभिता ।
कम्पिता च निजस्थाने षड्जमन्द्रविराजिता ॥
सुसंपूर्णा सुतिरिपा नादबाहुल्यसंयुता ।
आन्ध्रदेशोद्भवा रम्या सान्धालीति प्रकीर्तिता ॥

सोमेश्वरः

न्यासांशग्रहपञ्चमयुक्ता षड्जे च मन्द्रतापन्ना ।
गान्धारसप्तमाल्पा पूर्णा तारर्षभान्धाली ॥

नान्यः

रितारा षड्जमन्द्रा च संपूर्णा च निगाल्पिका ।
अन्धाली पञ्चमन्यासा ग्रहांशपरिकीर्तिता ॥

मतङ्गः

यथाभिहितविशेषभेदितं गूर्जरिकाया इवैतस्याप्यालापकं रूपकमवगन्तव्यम् ।

विभाषान्धालिका प्रोक्ता जाता मालवपञ्चमात् ।
बृहतीदक्षिणाहीना मध्यमांशकषाडवा ॥
षड्जमन्द्रा च निगपवर्जिता मध्यमन्द्रभाक् ।
पञ्चमन्याससंयुक्ता श्रीरागे विनियुज्यते ॥

जगदेकः

अन्या—नायिकाभेदः

सैवान्या भवेत्कर्तृव्यतिक्रमे ।
व्यतिक्रमे तु कन्यायाः साप्यन्या नाकुलाङ्गना ।

सैवेति । स्वीयैवेत्यर्थः ।

शारदातनयः

अन्वयः—भक्तिः

परस्परस्य ग्रथनं पदानामन्वयः स्मृतः ।
स जायेत त्रिधा शक्तो वैभक्त उभयात्मकः ॥

तत्राख्यातसुब्विभक्तिभ्यां कर्तृकर्मणोरभिधाने शक्तः । संबन्धविभक्त्या वैभक्तः । उभयात्मकः शक्तिविभक्तिमयः ।

साहित्यमीमांसा

अपकुञ्चिता—देशी चारी

आकुञ्चिताङ्घ्र्योः क्रमशः पश्चाद्गत्यापकुञ्चिता ।

वेमः

अपक्षेपा—देशी चारी

ऊरुमेकस्य पादस्य स्पृष्ट्वान्यो बाह्यपार्श्वतः ।
तं मिश्रयन्नितम्बं स्वं यत्रापक्षेपिता स्मृता ॥

वेमः

अपक्रान्तम्—करणम्

यत्र बद्धां विधायापक्रान्तां चारीं समाचरेत् ।
प्रयोगानुगुणौ हस्तौ तदपक्रान्तमीरितम् ॥

ज्यायनः

अपक्रान्ता—चारी

बद्धां चारीं विधायादौ चरणं कुञ्चितं ततः ।
उत्क्षिप्याधः क्षिपेत्पार्श्वेऽपक्रान्ता साभिधीयते ॥
यद्वोरुवलनं कृत्वा तदैव भ्रमरीमपि ।
उद्धृत्य कुञ्चितं पादं पूर्ववत्पातयेद्यदि ।
भूमौ सा चाप्यपक्रान्तसंज्ञा चारी निगद्यते ॥

वेमः

अपन्यासः

अवान्तरसमाप्तिं यो रागस्य वितनोति सः ।
अपन्यासः स स्मृतः

तुलजः

अपराजितः—अङ्गहारः

दण्डपादव्यंसितप्रसर्पितकनिकुट्टार्धनिकुट्टाक्षिप्तोरोमण्डलकरिहस्तकटिच्छिन्नानां नवानां करणानां क्रमात्प्रयोगेऽपराजिताङ्गहारः ।

शार्ङ्गः

अपरान्तकम्—सप्तगीतिभेदः

अथ वस्तूनि षट् सप्त पञ्च वाप्यपरान्तके ।
स्याच्छाखाध्यर्धमात्राणि तेष्वेवं पाणिकल्पना ॥
अष्टमी विंशिका चैव द्वे शम्ये परिकीर्तिते ।
द्वादशाष्टादशौ तालावेकविंशस्तथैव च ॥
उपोहनं यथामार्गमादावाद्यस्य वस्तुनः ।
कला द्वादश कर्तव्याः चतस्र इतरादिषु ॥
वृत्तिमार्गे प्रयुञ्जीत द्वे वा दक्षिणमार्गके ।
नवाप्युपोहनानि स्युः मध्ये स्रोतोगता यतिः ॥
तत्रोपवर्तनं कार्यं गते वस्तुचतुष्टये ।
पूर्वातीतनिवृत्तैस्तु पदैस्तदुपपातयेत् ॥
पूर्वतुल्यं तु गीत्या स्यादुत्तरे तद्यथास्थिते ।
तस्यार्धेऽर्धसमाप्तिं च न्यासं चाह विशाखिलः ॥
एवमेव शिरोऽन्ते स्यात्प्रतिशाखा ततः परम् ।
शाखावत्प्रतिशाखा च भवेदन्यपदा तु सा ॥
तालिकाख्यस्तयोरन्त्यः कलाषट्को निवृत्तिमान् ।
अस्याङ्गेषु यथायोगं योक्तव्ये विवधैकके ॥

दत्तिलः

पूर्वमिति । पूर्वार्धं मद्रकस्य । पूर्वतुल्यं पूर्वपादेन समम् । उत्तरे तालावतीतनिवृत्तौ । यथास्थिते इति द्वावुत्तरावन्वर्थतां भजन्तौ । तस्येति । उपपातस्येत्यर्थः । वस्तु, पाणि, उपोहन, उपवर्तन, निवृत्त–शिरःशाखा–प्रतिशाखा – तालिका – निवृत्तयः, विवध, एकक, एतानि ताला‌ङ्गानि ।

विशाखिलः । आचार्यः । अष्टमीति । त्र्यश्रतालस्य त्रिप्रभृतिक्रमेण षट्कृत्वा द्वैगुण्येन प्रागेव प्रतिपादितम् । पातक्रमस्तु आनिविप्रा आनिविश—आनिविता आनिविप्र आनिविश इति ।

अपवादः—अवमर्शसन्ध्यङ्गम्

अपवादः (परीवादः) स्वपरदोषोद्घट्टनम् । यथा—पुष्पदूषितके हतः पुत्र इत्यादि ब्राह्मणवाक्यस्वदोषोद्घट्टनम् ।

रामचन्द्रः

दोषप्रख्यपनं यत्तु सोऽपवादः

भरतः

यथा—रत्नावल्यां राज्ञोक्तम्—श्वासोत्कम्पिनीत्यादि । अत्र देवीगुणानां सातिशयकोपनत्वेनापवदनं कृतम् ।

अभिनवगुप्तः

स्वदोषस्थापनमपवादः । यथा—जानकीराघवे रावणवाक्ये सीता केवलं स्त्री तस्मादवज्ञा, कपिर्दिगम्बरः । एते दोषा मम व्यसनं घोरतरं करोति इत्यात्मन्यपवादः ।

सागरः

दोषप्रख्यापवादः स्यान्निर्दोषपरयेतरस्य वा ।

सर्वेश्वरः

अपवारितम्—नाट्यधर्मी

रहस्यं कथ्यतेऽन्यस्य परिवृत्यापवारितम् ।

रसिकरसायनम्

अपविद्धम्—करणम्

आवर्त्य शुकतुण्डाख्यमूरुपृष्ठे निपातयेत् ।
वामहस्तश्च वक्षस्थोऽप्यपविद्धं तु तद्भवेत् ॥

भरतः

चतुरस्रकरः स्थित्वा हस्तं व्यावर्त्य दक्षिणम् ।
निष्क्रामयन्भजेच्चारीमाक्षिप्तामथ दक्षिणम् ।
शुकतुण्डं करं तस्यैवोरौ तु परिपातयेत् ॥
यत्रापविद्धं तद्वामे वक्षःस्थे खटकामुखे ।
तत्कोपासूययोर्योज्यं उक्तं सोढलसूनुना ॥

शार्ङ्गः

चतुरस्रतया स्थित्वा सव्यमावर्तितं करम् ।
आक्षिप्तया विनिष्कास्य शुकतुण्डकरं पुनः ॥

स्वस्योरोः पृष्ठतो न्यस्येत्ततस्तु खटकामुखम् ।
वक्षःस्थलस्थितं वामं वर्तनाचातुरीवशात् ॥
कुर्याद्यत्रापविद्धं तदसूयाकोपयोः स्मृतम् ।

ज्यायनः

अपविद्धम् – चालकः

नाभौ कण्ठप्रदेशे च करौ चेद्वामदक्षिणौ ।
लुठन्तौ मण्डलाकारमपविद्धं तदीरितम् ॥

वेमः

अपविद्धः—अङ्गहारः

यदा अपविद्धसूचीविद्धाख्यं करणद्वयं कृत्वोद्वेष्टितेन करणेन बद्धया चार्या त्रिकं वलितं कृत्वा, ऊरूद्वृत्तोरोमण्डलकटीच्छिन्न-करणानि प्रयुक्तानि तदापविद्धाङ्गहारः ।

शार्ङ्गः

अपविद्धः—बाहुस्तथा भूता

उरसो मण्डलाकारभ्रान्त्या यो निःसृतो भुजः ।
सोऽपविद्धो गदाखड्गयुद्धादिषु नियुज्यते ॥

अशोकः

अपवेष्टितम्—हस्तप्राणः

अधस्ताद्गमनं यत्तु हस्तानामपवेष्टितम् ।

शृङ्गारः

अपसर्पितः—अङ्गहारः

अपक्रान्तकरणं, व्यंसितस्य केवलकरक्रिया, करिहस्तं, अर्धसूची, विक्षिप्तं, कटीछिन्नं, ऊरूद्वृत्तं, आक्षिप्तं, करिहस्तकं, कटीछिन्नं, एतानि करणानि यदा प्रयुज्यन्ते तदा स अपसर्पितः ।

शा.ः

अपसृतम्—पार्श्वम्

अपसृतं तन्निवृत्या स्यात्पार्श्वस्य निवर्तने ।

अशोकः

परिस्रुत्यापसारे च कुर्यादपसृतं बुधः ।

सोमेश्वरः

अपस्मारः—चित्ताभिनयः

धातुवैषम्यदोषेण भूतावेशादिना कृतः ।
चित्तक्षोभस्त्वपस्मारः ॥
शिरःपार्श्वे सूचिहस्तः चक्राकारं तु चालितः ।
आलोलितं शिरश्चैव भूतावेशे विधीयते ॥
मुखस्थाने मयूरस्तु पैत्यभावनिरूपणे ।

विनायकः

अपस्मारः—व्यभिचारिभावः

देवयक्षनागब्रह्मराक्षसभूतप्रेतपिशाचग्रहणानुस्मरणोच्छिष्टशून्यागारसेवनाशुचिकालान्तरापरिपतनव्याध्यादयो विभावाः । स्फुरितनिश्वसितोत्कम्पितधावनपतनस्वेदस्तम्भनवदनफेनजिह्वा-परिलेहनादयोऽनुभावाः ।

भरतः

भूतप्रेतपिशाचानामपस्मारोऽधिरोहणम् ।
मन्त्रतन्त्रक्रियालोपैः सोऽपि सम्पद्यते नृणाम् ॥
भ्रूपादकम्पस्वेदास्यलालाफेनोद्गमादयः ।

सर्वेश्वरः

अपस्यन्दिता—चारी

निषण्णोरुर्दक्षिणोऽङ्घ्रिर्वामस्तिर्यक् प्रसारितः ।
पञ्चतालान्तरं यत्र सैषापस्यन्दिता भवेत् ॥

वेमः

अपहसितम्—हास्यरसभेदः

हास्यशब्दे द्रष्टव्यम् ।

अपूर्णा—श्रुतिः

धैवतस्य तृतीया श्रुतिः ।

पा.सोमः

अप्पलाचार्यः

तालचिन्तामणिकारः । श्रीमुष्णवासी । शतद्वयवर्षात्पूर्वं स्यादिति ज्ञायते ।

अप्रतिपत्तिः—शिल्पकाङ्गम्

प्रतिपत्तिमूढता अप्रतिपत्तिः । यथा—कोसलाङ्के प्रियसखीत्यादि कौसल्यावचनम् ।

सागरः

कोसलाङ्कः । सागरनन्दिकृतजानकीराघवे कश्चनाङ्क इत्यूह्यते ।

अप्रदेशी—मेलरागः (ऋषभप्रियामेलजन्यः)

(आ) स ग म प ध नि ध स.
(अव) स नि ध म ग स.

अप्रमेयः—मेलरागः (मेचकल्याणीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प ध स.
(अव) स नि ध म ग म रि स.

अप्रमेया—द्वादशाक्षरवृत्तम्

ययययाः ।

भरतः

अप्सराः—प्राकृते मात्रावृत्तम्
द्वौपञ्चमात्रौ ज ग।

विरहाङ्कः

अभङ्गः—देशीतालः
अभङ्गे लप्लुतौ ज्ञेयौ । ऽ

श्रीकण्ठः

अभङ्गताले विज्ञेयौ क्रमेणैव लघुप्लुतौ । ऽ

वेमः

अभङ्गताले कर्तव्यं लघोरग्रे त्रिमात्रिकम् । ऽ

नन्दी

अभयम्—हस्तः
अभयन्तु समोन्नतम्।

उमा

अभिकृतिच्छन्दोवृत्तानि
तथा शतसहस्राणि पञ्चत्रिंशच्च संख्यया।
तिस्रः कोट्यः सहस्राणि चतुष्पञ्चाशदेव च।
शतानि चत्वारि तथा द्वात्रिंशत्प्रविभागतः।
वृत्तान्यभिकृतौ चैव च्छन्दोज्ञैः कथितानि वै॥ ३५३५४४३२

भरतः

अभितप्ता—दृष्टिः
मनागलसतारा च चलितैश्च पुटैर्युता।
निर्वेदे चाभिघाते च कार्यादिभिरुपप्लुता॥

सोमेश्वरः

पुटौ प्रचलितौ यस्यास्तारे वीक्षितुमक्षमे।
या सव्यथेव सा दृष्टिरभितप्तेति गीयते।
विनियोगोऽभिघाते स्यात्तापनिर्वेदयोरपि॥

विप्रदासः

अभितप्ता दृष्टिः
मन्दायमानताराया: पुटैः प्रचुरितैस्तथा।
सन्तापोपप्लुता दृष्टिरभितप्ता च सव्यथा॥

भरतः

अभिनन्दः—देशीतालः
ताले स्यादभिनन्दाख्ये लद्वयं दद्वयं गुरुः। ।।००ऽ

वेमः

मा पा ग री रि सा

जय

अभिनन्दः—प्रबन्धः
यः पाटैस्तेन्नकैर्युक्तः प्रयुक्तो गीतकोविदैः।
अभिनन्दोऽभिनन्देन तालेनैष विभूषितः॥

जग. मल्लः

अभिनन्दनः—देशीतालः
अभिनन्दस्य नामान्तरम्।

अभिनयः
अभिशब्देनाभिमुख्यं नशब्देन निषेधः यशब्देन यदर्थे लक्ष्यते। तेन स्वपार्श्वोन्मुखदेशागमनेन आभिमुख्यं अभिमुखत्वम्। पार्श्वक्षेत्रे तु रेचनपूर्वं अधोमुखोत्तानपरिवर्तनेन च यच्छब्दार्थमभिनयेत्।

भट्टतोतः

अभिनयः—देशीलास्याङ्गम्
भावसंसूचकैरङ्गैर्नर्तकी यत्र नृत्यति।
यथावत्करणैरुक्तोऽभिनयो नयकोविदैः॥

कुम्भः

अभिनयः
रत्यादिकानभिव्यक्तिं नयन्तो वासनामयान्।
रसावसाना व्यापाराः कथ्यन्तेऽभिनया इति॥
आङ्गिका वाचिकाश्चैव आहार्याः सात्विका इति।
चतुर्विधास्ते करणैश्चतुर्भिरुपपादनात्॥
अङ्गैः शिरःप्रभृतिभिर्निर्वृत्ता आङ्गिका मताः।
वाग्भिर्विरचिता गीतप्रबन्धाद्यास्तु वाचिकाः॥
आहार्यं भूषणादिः स्यादाहार्यास्तत्प्रदर्शिताः।
सत्वं मनोभाविताः स्युस्तेन ये सात्विकास्तु ते॥
यद्यप्यलङ्कार्यशेषा अलङ्कारास्तथाप्यमी।
प्राधान्येन विभावादीनानयन्ति यदा तदा॥
विवक्षितप्रधानत्वाद्भवन्त्यभिनयाभिधाः।
ते च गात्रेषु हाराद्याः शब्देषु यमकादयः॥
स्तम्भाद्या आङ्गिकत्वेऽपि सात्विकत्वं यदा भवेत्।
तथोपपादयिष्यामो व्यक्तं भावनिरूपणे॥
अङ्गैरलङ्कृतैरेव भावितैरेव भाषितैः।
विभावादिरभिव्यक्तो रसाभिव्यञ्जको यतः॥
तस्मादाहार्याभिनया न भण्यन्ते पृथक्तया।
वृत्यभावादुपाङ्गेषु गणनाच्च न ते पृथक्॥
तस्मात्कायमनोवाग्भिर्निर्मितास्त्रिविधा इमे।
चतस्रो जातयोऽमीषां त्रयाणामपि कीर्तिताः॥

कैशिक्यारभटी वृत्तिः सात्त्वती भारतीति च ।
वर्धन्तेऽभिनया आश्रित्यैतासामेव वृत्तिता ॥
अकुर्वतां क्रियां काश्चिच्छोभामात्रोपयोगिनाम् ।
केशानां वृत्तिरिव या वृत्तिः सा कैशिकी मता ॥
हारः शस्त्रसमूहोऽत्र सोद्योगात्पुरुषा भटाः ।
तेषां वृत्तिसमां वृत्तिं विदुरारभटीं बुधाः ॥
सत्संवेदनमस्त्यस्मिन्निति सत्त्वं मनोऽस्य या ।
वृत्तिः सा सात्त्वती यस्यां साम्मुख्यात्सात्र सात्त्वती ॥
भारत्यप्यर्हिता यत्र सा वृत्तिर्भारती स्मृता ।
ऋग्वेदाद्भारती जाता यजुर्वेदात्तु सात्त्वती ॥
आथर्वणादारभटी सामवेदात्तु कैशिकी ।
वाचिकाभिनयाः सर्वे भारत्यां सुप्रतिष्ठिताः ॥
आङ्गिकाभिनयाः सर्वे तिसृष्वन्यासु वृत्तिषु ।
आङ्गिकाभिनयेष्वेव पर्यवस्यन्ति सात्त्विकाः ॥
तस्मान्मुख्यावभिनयौ ज्ञेयावाङ्गिकवाचिकौ ।
अर्थप्रतीत्युपायत्वाद्वाचिकेऽपि न मुख्यता ॥
वाचिकोपकृतस्तस्मादाङ्गिको मुख्य उच्यते ।
आङ्गिकोऽपि पुनस्त्रेधा शाखानृत्ताङ्कुरैर्भवेत् ॥
करप्रधानो व्यापारः तेषु शाखेति कीर्त्यते ।
स्थानकार्यैरुपक्रान्तं हस्तकार्यैः प्रवर्तितम् ॥
करणैरङ्गहारैश्च निष्पन्नं नृत्तमुच्यते ।
भूतवाक्यार्थमाश्रित्य चित्तवृत्त्यर्पणक्षमाः ॥
दृष्टिप्रधाना व्यापाराः कथ्यन्तेऽङ्कुरसंज्ञया ।
सूच्याः स्युरङ्कुरा एव भाविवाक्यार्थसूचनात् ॥
आरभट्यां स्थिता शाखा सात्त्वत्यामङ्कुरः स्थितः ।
कैशिक्यां वर्तते नृत्तं त्रयोऽप्येते तिसृष्वपि ॥
वर्तने तत्वतो भेदो भावकैरेव भाव्यते ।
देशकालवयोवस्थाविषभाषणशक्तितः ।
आङ्गिकोऽभिनयो वृत्तित्रयवाचिकसंश्रितः ॥

विप्रदासः

अभिनयप्रकाशः

कर्ता न ज्ञायते । बहवः श्लोका अस्माद्ग्रन्थादुद्धृता अभिनयलक्षणे दृश्यन्ते । अभिनयलक्षणं तञ्जापुरकोशागारे वर्तते ।

अभिनयभूषणम्

शृङ्गारशेखरकृतम् । तञ्जानगरकोशागारे वर्तते । कालः क्री. श. १३५०

अभिनवगुप्तः

नाट्यशास्त्रव्याख्याता । कालः क्रै. श. १००० काश्मीरदेशस्थः । वितस्तानदीतीरे प्रवरपुरे एकस्मिन्मठे अभिनवभारत्यनेन व्यरचि । गीर्वाणभाषायां व्याख्याग्रन्थेषु महाभाष्यं विना अस्य व्याख्या परां काष्ठां लभते । अस्यां व्याख्यायामनुपयुक्तं न किञ्चिदुक्तम् । अबोधितं संशयितं वा न परित्यक्तम् । उद्भटलोल्लटशङ्कुकप्रभृतिमतानि सम्यक् शोधयित्वा व्याख्याता स्वमतं सम्यक् स्थापयामास । तदेव मम्मटादिभिः प्रमाणीकृतम् । अस्य कीर्तिः प्रत्यभिज्ञाशास्त्रविशदीकरणेन सर्वत्र विदिता ।

अभिप्रायः—लक्षणम्

अभूतपूर्वो यो ह्यर्थः सादृश्यात्परिकल्पितः ।
लोकस्य हृदयग्राहि सोऽभिप्राय इति स्मृतः ॥

भरतः

अभूतपूर्व इत्यसत्पदार्थः । केवलकल्पितः । केचित्साध्यवस्तुन्यभिमान इत्याहुः । तद्वैचित्र्यरहितत्वादुपेक्ष्यम् । यथा—तापसवत्सराजे सोऽयमसूत्रः पटः क्रियते इति यौगन्धरायणोद्योगं विमृश्य साङ्कृत्यायन्योक्तम् । सोऽभिप्रायः ।

अभिनवः

अभिप्रायः

यदर्थं स्वाभिमुख्येन पदार्था ह्युपकुर्वते ।
सोऽभिप्रायस्तदुत्कर्षः प्रायः शब्देन कथ्यते ॥

शारदातनयः

अभिप्लुतार्थम्—काव्यदोषः

अभिप्लुतार्थं विज्ञेयं यत्पादेन समस्यते ।
यथा—स राजा नीतिकुशलः सरः कुसुमशोभितम् ।
सर्वप्रिया वसन्तश्रीः ग्रीष्मे मालतिकागमः ॥

अत्र प्रतिपादमर्थस्य परिसमाप्तत्वादेकवाक्यत्वेन निमज्जनाभावादभिप्लुतत्वम् ।

भरतः

अभिमानम्

अभिमानमिति प्राहुः स्वपौरुषगुणाश्रयाम् ।
प्रतीतिं सुखमाक्रान्तां महतीनां समुद्भवाम् ॥

भावविवेकः

अभिमानः—नाट्यालङ्कारः

आरब्धात्यागः । यथा—वेण्यां मात इति दुर्योधनः । (५-३)

सागरः

अभिमानः—लक्षणम्

धार्यमाणस्तु बहुभिः वचनैः कार्ययुक्तिभिः ।
न यः पर्यवतिष्ठेत सोऽभिमानस्तु संज्ञितः ॥

भरतः

यथा—ममैव शीतांशोरमृतच्छटेति श्लोके तादृशी अर्थस्य अर्थघटना कृता यस्यां कार्ययुक्तिभिः फलयोजनाभिः धार्यमाणो हृदये स्थाप्यमानो नावतिष्ठते इत्युदाहरणम्। एतदेव सादृश्य-नाम्नाप्यन्यैरुक्तम्।

अभिनवः

अनिर्णयोऽभिमानः स्यादभिधेयस्य हेतुभिः।

सर्वेश्वरः

अभिरुद्गता—मूर्छना

षड्जग्रामे सप्तमी मूर्छना।

(आ) रि ग म प ध नि स

(अव) स नि ध प म ग रि

प. मण्डली

अभिरोदितीत्यभिरुतस्योद्गता चाभिरुद्गता।
मूर्छना रिषभेणार्य वरुणश्चात्र दैवतम्॥

नान्यः

अभिलषितार्थचिन्तामणिः

सोमेश्वरकृतः। अयं ग्रन्थः पञ्चप्रकरणात्मकः शताध्याय-परिमितो राजकुमाराणां बोधनाय प्रवृत्तो राजविद्याविषयकः। तस्मिन्सङ्गीतभागश्चतुर्थप्रकरणे षोडशशतोत्तरसहस्रग्रन्थपरिमितो वर्तते। तत्र भरतस्य चौक्षग्रामरागाः वैरस्यजनका एवेति निराकृताः। ग्रन्थस्तु नाट्यसङ्गीतशास्त्रेपूत्कृष्टः। प्रबन्धानां च स्वोपज्ञोदाहरणानि सम्यक् दत्तानि। बहुभिर्ग्रन्थकारैरसौ प्रामाणिकत्वेन गृह्यते। मानसोल्लास इत्यस्य ग्रन्थस्य नामान्तरमस्ति। कालः क्री-श. ११४०

अभिलापः—विरहावस्था

व्यवसायात्समारब्धः सङ्कल्पेच्छासमुद्भवः।
समागमोपायकृतः सोऽभिलाषः प्रकीर्तितः॥
व्यवसायादिति। काम्यजनज्ञानं तस्मात्।
निर्याति विशति च मुहुः करोति चाकारमेव मदनस्य।
तिष्ठति च दर्शनपथे प्रथमस्थाने स्थिता कामे॥

भरतः

अभिलापि—दर्शनम्

अभिलापि भवेत्तद्याचमानमिवेक्षणम्।

वेमः

अभिसारिका—नायिका

हित्वा लज्जां तु या श्लिष्टा मदेन मदनेन च।
अभिसारयते कान्तं सा भवेदभिसारिका॥

भरतः

मदो मद्यकृतः। चकारात् द्वयं वदन् मदनस्यैव प्राधान्यमाह। अभिसरः सहायः। तस्य व्यापारेण प्रियतममतिक्रामति।

अभिनवः

अभूताहरणम्—गर्भसन्ध्यङ्गम्

अभूताहरणं सद्भिः कथ्यते छद्मचेष्टितम्।

सर्वेश्वरः

कपटापाश्रयं वाक्यमभूताहरणं विदुः।

भरतः

यथा—रत्नावल्यां वासवदत्तया चित्रफलको दृष्टः। तदनर्थकारीति मत्वा विदूषकः कपटेन आह। आत्मानमालिखितुं कष्टमिति आर्यपुत्रेणैवेदं चित्रं लिखितं विज्ञानमपि दर्शितमिति अत्र कपटम्।

अभिनवः

एतदेवासत्याहरणमित्युक्तं कैश्चित्। यथा—मालविकाग्निमित्रे राजप्रसादपरीक्षार्थं। विदूषकेन केतकीकण्टकक्षतस्य हस्तस्याः सर्पदंशता प्रकाशितेति।

रामचन्द्रः

अभ्यन्तरावहरणा—चतुष्पदागीतम्

द्वितीयः सन्निपातः स्याद्यस्यां मध्येऽक्षराणि च।
इत्यभ्यन्तरावहरणा सानुस्वारा निरूप्यते॥

वेमः

अभ्यस्तः—हस्तपाटः

करवर्तनया घातादभ्यस्तो जायते यथा।
धणगिणगिधणगिधणगिणगिततिथिगित्त॥

अभ्यासः

बहुत्वशब्दे द्रष्टव्यम्।

अभ्युच्चयः—वर्णालङ्कारः

एकान्तरैः स्वरैर्यत्र स्यादारोहक्रमात्स्वतः।
अभ्युच्चयमलङ्कारं मेनिरे तं पुराविदः॥
स ग प नि

प. मण्डली

अभ्युच्चये स्वरोच्चारश्चैकं त्यक्त्वान्तरान्तरा।
स ग प नि

जगद्धरः

अभ्युच्चयः—वर्णालङ्कारः (अवरोही)

(अव) नि प ग स.

प. मण्डली

अभ्युदयः—तानः

मध्यमग्रामे रिवर्जितषाडवः।

म ग स नि ध प.

कुम्भः

अभ्रागमः—तानः

गान्धारग्रामे नारदीयतानः ।

नि ग म प ध ?

नान्यः

अमङ्गलहस्तः

हस्तेन हस्तं कुञ्चयित्वामङ्गलकरो भवेत् ।
अमङ्गलः पुरोभागे शापार्थे विनियुज्यते ।
दुःखवाक्यस्य श्रवणेऽमङ्गलकरो भवेत् ॥

विनायकः

(अङ्गुलीनामन्तः अङ्गुलीप्रवेश्यपर्वसन्धीः स्फोटयित्वा तासामधोनयनम् ।)

अमन्दमुकुन्दमकरन्दः—सूडप्रबन्धः

नट्टो रागस्तृतीयाख्यस्तालो मध्यलयः क्वचित् ।
पदानां शोभयालापगुम्भनं गानहेतुकम् ॥
अन्ते पाटाः स्वरास्तेनास्तदन्ते पद्यगुम्भनम् ।
एषोऽमन्दमुकुन्दाद्यमकरन्दाभिधानवान् ।
प्रबन्धः प्रीतये गीतः श्रीपतेः कृष्णभूभुजा ॥

कुम्भः

अमरः—गीतालङ्कारः (प्रतिमठ्यभेदः)

गुरुरेको भवेद्यत्र सन्निपातः स कथ्यते ।
अमरः प्रतिमठ्योऽसौ विद्वद्भिस्तेन गीयते ॥

संगीतसारः सं. 1

अमराली—श्रुतिः

तारपड्जस्य तृतीया श्रुतिः ।

पार्श्वः

अमरावली—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म ध स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

अमर्षः—चित्ताभिनयः

अधिक्षेपावमानाद्यैः क्रोधोऽमर्ष इतीरितः ।
पार्श्वभागे पताकस्तु विसृष्टो नीचभावने ।
फालस्थले पताकस्तु चलितश्चावमानके ॥

विनायकः

अमर्षः—व्यभिचारिभावः

विद्यैश्वर्यबलाधिकैरधिक्षिप्तस्यावमानितस्य वा समुत्पद्यते । शिरःकम्पनप्रस्वेदनाधोमुखचिन्तनध्यानाध्यवसायोपायसहायान्वेषणादयोऽनुभावाः ।

भरतः

अमर्षो विहितः सद्भिर्दोषेष्वभिनिवेशनम् ।
अधिक्षेपप्रमादाद्वा रोषाद्वा जायते च सः ॥

अत्र स्वेदाङ्गचलनताडनग्रहणादयोऽनुभावाः ।

सर्वेश्वरः

अमलम्—हस्तः

तदेवोर्ध्वीकृतं हस्तममलं परिकीर्तितम् ।

उमा

अमात्यः

कुलीना बुद्धिसंपन्नाः श्रुतिनीतिविशारदाः ।
स्वदेश्याश्चानुरक्ताश्च शुचयो धार्मिकास्तथा ।
अमात्या मन्त्रिणश्चैव गुणैरेतैर्भवन्ति हि ॥

भरतः

अमृतवाहिनी—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प ध नि स.
(अव) स नि ध म ग रि स.

अमृता—श्रुतिः

धैवतस्य तृतीया श्रुतिः ।

जग

अम्बरम्—रागः

ग्रहांशन्यासषड्जः स्यादङ्गं हिन्दोलकस्य च ।
समन्द्रश्च नितारश्च रागः पूर्णोऽयमम्बरः ॥

अम्बरीकल्याणीरागध्यानम्

युवतिभुजाञ्चलहस्तां स्वभुजादेशनिवासतत्कराग्राम् ।
रासक्रीडालोलां मनसि ध्यायामि चाम्बरीकल्याणीम् ॥

रागसागरः

अम्बिकावीणा—वीणा

पाल्कुरिकि सोमनाथेन स्मृता—अस्या लक्षणं न विद्यते ।

अयगतिः—मेलरागः (सूर्यकान्तमेलजन्यः)

(आ) स ग म प म ध नि स.
(अव) स नि ध प म ग म रि स.

अरगन्ती—रागः

धांशा धबहुला चैव तारनिर्मुक्तमध्यमा ।
स्फुरितोद्गमकैः पूर्णा पापन्यासारगन्तिका ॥

नान्यः

मध्यमतारविमुक्ता धैवतबहुला च स्फुरितगमकैः ।
सम्पूर्णस्वरारगन्ती पापन्यासेन रञ्जनी भवति ॥

कश्यपः

अरण्यपत्रः—तानः
षड्जग्रामे नारदीयतानः ।
निसगमप(?)

नान्यः

अरालः—हस्तः
तर्जन्यादिष्वङ्गुलीषु प्राच्याः प्राच्याः परा परा ।
दूरस्थोच्चा मनाग्वक्रा धनुर्वक्रा तु तर्जनी ॥
अङ्गुष्ठः कुञ्चितो यत्र तमरालं प्रचक्षते ।
आशीर्वादादिषु प्रोक्तः स पुंसां हृदयस्थितः ॥
अथ स्त्रीणां केशबन्धे केशानां च विकीर्णने ।
द्विकिः कार्योऽन्यपार्श्वात्तु स्वपार्श्वे वर्तुलभ्रमः ॥
आत्रजञ्जनसंघे स्यादाह्वाने पतदङ्गुलिः ।
विवाहे त्वङ्गुलाग्रस्थस्वस्तिकाकारयोजितम् ॥
प्रदक्षिणं करद्वन्द्वं स्याद्भ्रमत्केवलः पुनः ।
प्रदक्षिणं भ्रमन्कार्यं देवतानां प्रदक्षिणे ॥
कस्त्वं कोऽहं क संबन्ध इत्यसंबद्धभाषणे ।
बहिः पुनः पुनः क्षिप्ताङ्गुलिर्भालस्थितः पुनः ।
भालस्वेदापनयने त्रिपताकोदितेषु च ॥

शार्ङ्गः

अरालखटकामुखौ—नृत्तहस्तौ
पताकौ स्वस्तिकीकृत्य व्यावृत्तपरिवर्तितौ ।
अलपद्मावथैवाथ पद्मकोशौ करावुभौ ॥
क्रमादूर्ध्वमुखौ कृत्वा व्यावृत्तपरिवर्तितौ ।
अथारालं करं वाममुत्तानं रचयेत्ततः ॥
यथान्यं खटकावक्त्रं चतुरश्रमधोमुखम् ।
कुर्यादेवं तथा हस्तावरालखटकामुखौ ॥
अथवा स्वस्तिकाकारावरालखटकामुखौ ।
विधायादावरालौ चेद्रेचितौ खटकामुखौ ॥
तथा वा भवतो हस्तावरालखटकामुखौ ।
वितर्के सविवादानां वणिजामेप युज्यते ॥
वक्षोग्रस्थः पुरो वक्त्रः खटकास्याभिधः करः ।
उन्नताग्रः परोऽरालः तिर्यक्किञ्चित्प्रसारितः ॥
पार्श्वव्यत्यासतो यद्वा निजे पार्श्वे करौ यदा ।
तालान्तरौ स्थितौ स्यातां तदैतावपरे जगुः ॥

अशोकः

अरालवर्तना
कर्मणा वेष्टिताख्येन रचयित्वा यदा करः ।
अरालो वर्तितः पश्चाद्यत्नोद्वेष्टितकर्मणा ।
प्रत्यपादि तदा धीरैररालकरवर्तना ॥

अशोकः

तर्जन्याद्यङ्गुलीनां यदन्तरावेष्टनं क्रमात् ।
आवेष्टितक्रियापूर्वं सा प्रोक्तारालवर्तना ॥

कल्लिनाथः

अरुणम्—दर्शनम्
व्याघूर्णमानमरुणं मुहुरामीलदन्तरा ।

शारदातनयः

अरुणः— मुखरागः
ईषद्रक्तोऽरुणो ज्ञेयः कोपे चामर्षशोकयोः ।
माने चापि प्रयोगोऽस्य दर्शितो वेमभूभुजा ॥

वेमः

अरुणकान्तः—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)
(आ) स रि म प म ध नि स.
(अव) स नि ध प म ध म ध ग रि स.

अरुणचन्द्रिका—मेलरागः (खरहरप्रियामेलजन्यः)
(आ) स ग म प नि स.
(अव) स नि प ध प म ग स.

अरुणज्वलितम्— मेलरागः (धर्मवतीमेलजन्यः)
(आ) स रि ग म ध नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

अरुद्राम्बरी—मेलरागः (मायामालवगौलमेलजन्यः)
(आ) स रि ग म प ध नि स.
(अव) स नि प म रि स.

अरोचकम्—दर्शनम्
अपाङ्गकूणनं यत्र तदरोचकमुच्यते ।

शारदातनयः

अर्कवर्धिनी—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)
(आ) स रि ग म प स.
(अव) स नि ध प म ग स.

अर्गलम्—करणम्
वामपादकनिष्ठायाः क्षेत्रगो दक्षिणः पुनः ।
सार्धतालद्वयं स्रस्ताजङ्घः पादः प्रसारितः ॥
तस्यैवानुगतस्तद्वद्बाहुः सन्नलपल्लवः ।
करे वामेतरे यत्र तदर्गलमितीरितम् ॥
एतदङ्गदमुख्यानां प्लवगानां परिक्रमे ।
पादे नूपुरपादावत्प्रयुक्तः प्रमृतस्ततः ॥

प्रसार्य पुरतः कार्यावुभौ पादानुगौ करौ ।
इत्यत्र करणे प्रोक्तं व्याख्याने भट्टतण्डुना ॥

ज्यायनः

"महावीरपरिक्रमे" इति लक्ष्मणः ।

अर्घकारी—देशीतालः
प्लुतेनैकेनार्घकारी। ३ मात्राः ।

तालप्रस्तारः

अर्घ्यहस्तः
उत्तानितौ चक्रतलौ श्लिष्टौ हस्तौ वरानने ।
बहिरङ्गुष्ठसंयुक्तावर्घ्यहस्तं प्रकीर्त्यते ॥

अर्जुनः
समतालप्रदीपिकाकारः । अयं प्रबन्धाध्यायेषु प्रमाणीकृतः ।

अर्जुनः—देशीतालः
अर्जुनाख्ये तु ताले तु द्रुतो लघु द्रुतः शरः :
द्रुतत्रयं लघुश्चैको द्रुतश्च लविरामवान् ॥
०। ०। ०००। ०।

दामोदरः

अर्जुनः—मेलरागः
गौरीमेलसमुद्भूत आरोहे मनिवर्जितः ।
गधहीनावरोहः स्याद्गादिरर्जुनसंज्ञकः ॥
द्वितीयप्रहरोत्तरगेयः ।

अहोबिलः

अर्जुनतालः—तालः
अर्जुनाख्ये क्रमात्ताले द्रुतो लघुर्द्रुतः शरः ।
द्रुतत्रयं लघुश्चैको द्रुतश्च सविरामवान् ॥
०।०।०००।०

वेदः

अर्जुनतालोड्डुपम्—देशीनृत्तम्
अर्जुनाख्ये क्रमे ताले द्रुतो लघुर्द्रुतः शरः ।
द्रुतत्रयं लघुश्चैको द्रुतश्च सविरामवान् ।
अर्जुनाख्यस्य तालस्य कथितं चोड्डुपं बुधैः ॥
०।०।०००।०

वेद

अर्जुनबाणः—काडनृत्ताङ्गम्
पिण्डः स्याद्द्वादशयुतं बिन्दूनां शतमुत्तमम् ।
सप्तमालो ब्रह्मतालः सव्यहस्तेऽष्टधा भवेत् ॥
चतुर्वारं वामहस्ते दक्षपादे द्विवारतः ।
वामाङ्घ्रावेकवारं स्यादधस्तादूर्ध्वमाचरेत् ॥
योजना पिण्डबिन्दौ च दक्षहस्ते द्रुते द्रुतः ।
द्रुतद्वये च सरलो वामहस्ते द्रुतः परम् ॥
द्रुतद्वये द्रुतः प्रोक्तो दचतुष्के लघुर्भवेत् ।
दक्षपादे दचतुष्के द्रुतः स्याद्दाष्टके लघुः ॥
वामपादे दाष्टके च द्रुतोऽत्र षोडशो लघुः ।
अर्जुनाद्यो बाणनामा प्रसिद्धः काड ईरितः ।
नृत्ते वाद्ये च ताले च ऋजुः स्यात्संप्रदायतः ॥

वेदः

अर्जुनभ्रमरी—चारी
एकोऽङ्घ्रिश्च.........भूगतः.........पृष्ठदेहगः ।
उ...... रणं भवेत् वामाङ्घ्रिनैव...... अर्जुनभ्रमरी ॥

नागमल्लः

अर्जुनमतम्
मुडुम्बिनरसिंहाचार्यकृतम् । प्राचीनमतसंग्राहकोऽयं ग्रन्थः । अस्य कर्ता क्रि. श. १९२५ समीपे मृतः ।

अर्थप्रकृतयः
ताः पञ्चविधाः—बीजं, बिन्दुः, पताका, प्रकरी, कार्यं चेति । अथैतासु (आरम्भविधिषु) कथाशरीरोपादानकारणभूताः पञ्चार्थप्रकृतयो भवन्ति । चतसृषु हि विधासु तत्वं परिसमाप्यते—कर्ता कर्म करणं क्रियेति । ताश्च प्रकृतिपञ्चकोपलक्षणेन प्रतिपाद्यन्ते ।

भोज

बीजं बिन्दुः पताका च प्रकरी कार्यमेव च ।
अर्थप्रकृतयः पञ्च ज्ञात्वा योज्या यथाविधि ॥

भरतः

अर्थप्रतिपत्तिविधिः
नादादिहेतुको यः स्यादक्षराणां समुच्चयः ।
आनुपूर्वीसमुल्लेखः स शब्दव्यपदेशभाक् ॥
साध्यसाधनसंयोगः सामानाधिकरण्यकाः ।
पदार्थप्रतिपत्तेश्च विधिः पञ्चविधः स्मृतः ॥
अधिष्ठानं स्वभावश्च गुणः कार्यान्वयस्तथा ।
तादात्म्यं चेति शब्दस्य तद्गुणाः पञ्च कीर्तिताः ॥

कुम्भः

अर्थविशेषणम्—नाट्यालङ्कारः
अर्थस्य विरूपतया प्रतिपन्नस्य पुनः पुनः शिरःकम्पहुङ्कारैर्विशेषणम् । यथा—केकयीभरताङ्के—कैकेयी जननीति हनुमद्वाक्यम् ।

सागरः

अर्थव्यक्तिः—काव्यगुणः

सुप्रसिद्धाभिधाना तु लोककर्मव्यवस्थिता।
या क्रिया क्रियते काव्ये सार्थव्यक्तिः प्रकीर्त्यते ॥

भरतः

पाठान्तरम्

यस्यार्थानुप्रवेशेन मनसा परिकल्प्यते।
अनन्तरप्रयोगस्य साऽर्थव्यक्तिरुदाहृता ॥

प्रसिद्धमभिधानं अभिधाव्यापारो यस्यां काव्यक्रियायां सा अर्थव्यक्तिः शब्दगुणः। यश्चार्थो वर्ण्यते किरातादिनिदर्शनं स तथैव लोके प्रसिद्ध इत्यर्थस्य गुणोऽर्थव्यक्तिः।

अभिनवगुप्तः

यत्रार्थस्वरूपस्य पूर्णं दर्शनं तत्रार्थव्यक्तिः।

साहित्यमीमांसा

अर्थव्यक्तिः पदोद्देशात्समस्तार्थावबोधिनी।

सर्वेश्वरः

अर्थव्यक्तिं तु विद्वांसः प्राहुः संपूर्णवाक्यताम्।

प्रकाशवर्षः

अर्थहीनम्—काव्यदोषः

अर्थहीनं त्वसंबद्धं सावशेषार्थमेव च।

भरतः

अर्थान्तरम्—काव्यदोषः

अवर्ण्यं वर्ण्यते यत्र तदर्थान्तरमिष्यते।

भरतः

अर्थापत्तिः—लक्षणम्

अर्थान्तरस्य कथने यत्रान्योऽर्थः प्रतीयते।
वाक्यमाधुर्यसंपन्ना सार्थापत्तिरुदाहृता ॥

भरतः

यथा—धूर्तविटे आदष्टेत्यादिश्लोकः। जन्मान्तरेऽपि विरागो न प्रभवतीति अर्थान्तरं प्रतीयते।

अर्थोपक्षेपकः

नीरसं लौकिकापेतमशास्त्रीयं च यद्भवेत्।
तद्वस्तु सूचनीयं स्यादत्र विष्कम्भकादिभिः ॥

सर्वेश्वरः

नीरसोऽनुचितस्तत्र संसूच्यो वस्तुविस्तरः।
अर्थोपक्षेपकैः सूच्यं पञ्चभिः प्रतिपादयेत् ॥
विष्कम्भचूलिकाङ्कास्याङ्कावतारप्रवेशकाः।
सूच्यार्थसूचनोपाया एते पञ्च प्रकीर्तिताः ॥

अतः प्रवेशकप्रायः प्रथमाङ्के निषिद्ध्यते।
आदौ विष्कम्भकं कुर्यादिति भोजेन दर्शितम् ॥

शारदातनयः

अर्धकर्तरी—वादनम् (उभयहस्तव्यापारः)

दक्षिणः कर्तरीं कुर्याद्वामहस्तस्तु तन्त्रिकाम्।
यत्र सारणया हन्ति प्राहुस्तामर्धकर्तरीम् ॥

शार्ङ्गः

अर्धकर्तरी—वीणायामुभयहस्तव्यापारः

कर्तरीं कुरुते हस्तो दक्षिणो यत्र तन्त्रिकाम्।
हन्ति सारणया वामः प्राहतामर्धकर्तरीम् ॥

कुम्भः

अर्धकर्तरी—हौडुक्किकहस्तपाटः

विरलानामिकामध्या तर्जन्यङ्गुलिताडनात्।
अर्धकर्तरिका संज्ञः पाटः सञ्जायते यदा ॥
गिटाखुं खुंम्रेह चेटम्रेह चैझे हंझे हंगित्थोटें.

वेमः

अर्धकुञ्चितम्—जानु

नमनात्तु नितम्बस्य प्रोक्तं जान्वर्धकुञ्चितम्।

अशोकः

लवनेत्वर्धकुञ्चितम्।

सोमेश्वरः

अर्धखञ्जा—चतुष्पदागीतम्

त्र्यश्रात्वर्धेन भिन्नाचेदर्धखञ्जेति कथ्यते।

वेमः

गुर्वक्षरप्रायपदा लयत्रयसमन्विता।
अर्धखञ्जेति विज्ञेया तालैर्द्वादशभिर्युता ॥
नेपालादर्शे एवायं भरतश्लोको वर्तते।

भरतः

अर्धचतुरश्रः—भङ्गतालः

लद्वयं दद्वयं अष्टावर्त्तौ भवेत्तदा।
॥ ० ० ॥ ० ० ॥ ० ० ॥ ० ० ॥ ० ० ॥ ० ० ॥ ० ० ॥ ० ०

नान्यः

अर्धचतुरश्रौ—नृत्तहस्तौ

दक्षिणे खटकास्यः स्याद्वामः स्याद्रेचितो यदा।
तदर्धचतुरश्राख्यौ स्यातामित्याह माधवः ॥

विप्रदासः

अर्धचन्द्रः—वादनम् (उभयहस्तव्यापारः)
स्पर्शोऽङ्गुष्ठकनिष्ठाभ्यामर्धचन्द्रोऽभिधीयते ।
शार्ङ्गः

अर्धचन्द्रः—वीणायामुभयहस्तव्यापारः
कनिष्ठाङ्गुष्ठौ स्पृशतो यत्र तन्त्री सदैव तु ।
अर्धचन्द्रं तदा प्राह पूर्णचन्द्रनिभाननः ॥
कुम्भः

अर्धचन्द्रः—हस्तः
एकतोऽङ्गुलिसंघाते यत्राङ्गुष्ठे स्थितेऽन्यतः ।
चन्द्रलेखाकृतिर्भाति सोऽर्धचन्द्रोभिधीयते ॥
उपर्युत्तानितोऽर्धेन्दावूर्ध्वगो बालपादपे ।
पराङ्मुखस्तु खेदे स्यात्कपोलफलकं दधत् ।
प्रयोक्तव्यः कृशे मध्ये बलान्निर्वासनादिषु ॥
शार्ङ्गः

अर्धचन्द्रस्वस्तिकहस्तः
कटिस्थले त्वर्धचन्द्रौ निक्षिप्तौ स्वस्तिको मतः ।
कटिपार्श्वे चार्धचन्द्रः कटिभागनिरूपणे ॥
विनायकः

अर्धनर्कुटा—चतुष्पदागीतम्
अर्धेन भिन्ना विज्ञेया चतुरश्रार्धनर्कुटा ।
वेमः

अर्धनिकुट्टकम्—करणम्
स्यान्निकुट्टकमेवार्धेनाङ्गेनार्धनिकुट्टकम् ।
अञ्चिताविति शब्देन क्रियावैशिष्ट्यमीरितम् ॥
मुनिनैवालपद्मस्य स्मरता पूर्वलक्षणम् ।
स्वदेहाभिमुखं पृष्ठभागेनाकर्षणं मतम् ॥
षण्मुखप्रमुखैः प्रोक्तमञ्चितं तन्नसङ्गतम् ।
अप्ररूढनिजश्लाघारूपवाक्ये तदिष्यते ॥
ज्यायनः

अञ्चितौ बाहुशिरसि (?) हस्तस्त्वभिमुखाङ्गुलिः ।
निकुञ्चितार्धयोगेन भवेदर्धनिकुट्टकम् ॥
भरतः

तदेवार्धनिकुट्टकं स्यादेकेनाङ्गेन चेत्कृतम् ।
अप्ररूढवचः प्रोक्ते तत्रैवार्थे नियुज्यते ॥
शार्ङ्गदेवः

अर्धनिकुट्टकः—अङ्गहारः
नूपुरविवृत्तनिकुट्टार्धनिकुट्टार्धरेचितरेचकनिकुट्टकललितवैशाखरेचितचतुरदण्डरेचितकवृश्चिककुट्टितनिकुट्टकपार्श्वसंभ्रान्तोद्वृत्तोरोमण्डलकरिहस्तकटीछिन्नानां सप्तदशकरणानां प्रयोगे अर्धनिकुट्टकः ।
शार्ङ्गः

अर्धपताकः— हस्तः
त्रिपताककनिष्ठा चेत्तु नता सोऽर्धपताककः ।
क्रकचे क्षुरिकायां च ध्वजगोपुरशृङ्गयोः ।
युज्यतेऽर्धपताकोऽयं तत्तत्कर्मप्रयोजकैः ॥
गौरीमतम्

त्रिपताके कनिष्ठा चेद्वक्रितार्धपताकिका ।
पताकार्धः पुरो भागे बध्वा पल्लवदर्शने ॥
तिर्यग्बध्द्वा तु यो हस्तः फलकस्य प्रदर्शने ।
तर्जन्योर्द्वौ पुरो भागे बध्वा तीरनिरूपणे ॥
ऊर्ध्वभागे पुरोभागे चलनं चोभयार्थकम् ।
पृष्ठभागे पुरोभागे चलनं ककुभे तथा ॥
पुरोभागे चोर्ध्वमुखे बध्वा तु छुरिकार्थके ।
पार्श्वस्थले तु तिर्यक् च चलितौ सन्धिभावने ॥
वामभागे चानुकूल्ये ऊर्ध्वाग्रे संयुतौ यदि ।
चलितौ क्रीडमानार्थे चैकमत्स्यनिरूपणे ॥
शिरःस्थले तु यो हस्तः ध्वजार्थे गोपुरार्थके ।
शृङ्गार्थेऽपि नियोक्तव्यो भरतागमवेदिभिः ॥
विनायकः

अर्धपाणिः—हस्तपाटः
एकहस्ताग्रघातेन त्वर्धपाणिरुदाहृतः ।
धगिड धगिड दरगिड दरगिड ।
वेमः

अर्धपुराटिका—पादपाटः
भूमिस्थितेनोद्वृत्तेन पादेनैकेन यत्तदा ।
उद्वृत्तस्यादधस्तादग्रैः क्रियते चेन्निकुट्टनम् ।
तदा नृत्तविशेषज्ञैः कथितार्धपुराटिका ॥
वेमः

अर्धप्रवृत्ता—चतुष्पदागीतम्
स्थितं प्रवृद्धमथवा द्वयं वाऽर्धे निवेशितम् ।
यस्यामर्धप्रवृत्ता सा कथिता वेमभूभुजा ॥
वेमः

अर्धमण्डलवर्तना

सविलासं यदा स्यातामुरः पार्श्वार्धमण्डलौ ।
वर्तितौ स्वोक्तरीत्यैव त्वर्धमण्डलवर्तना ॥

अशोकः

अर्धमण्डलिका—देशीचारी

तलसङ्घष्टभूभागौ चरणौ मन्दमाहतौ ।
भ्रमन्तौ यत्र गच्छेतां पश्चाद्भागे यथाक्रमम् ।
अर्धमण्डलिकामाहुश्चारीमेतां विपश्चितः ॥

वेमः

अर्धमण्डली—गतिः

मण्डली मण्डलाकारा तत्रार्धा चार्धमण्डली ।

देवणः

अर्धमत्तल्ली—करणम्

स्खलन्नपमृतौ पादौ हंसपक्षो धृतभ्रमः ।
वामः सव्योऽर्धचन्द्रस्तु यत्र कट्यां विधीयते ॥
अर्धमत्तल्लितत्वज्ञैः ज्ञेयं तत्तरुणे मदे ।
पक्षवञ्चितकं कट्यामत्र कीर्तिधरोऽब्रवीत् ।
हस्तं नितम्बमत्रैव परे प्राहुर्मनीषिणः ॥

ज्यायनः

अर्धमागधी—गीतिः

अथार्धमागध्यपि लक्ष्यतेऽत्र विलम्बितेनैव फलेन युक्तम् ।
गायेत्कलायां पदमादिमायां पदान्तरेणाथ युतं तदर्धम् ॥
गायेत्पुनर्मध्यलयेन युक्तं कलां द्वितीयामधिकृत्य सम्यक् ।
कलां तृतीयामधिकृत्य पश्चादर्धे तृतीयस्य पदस्य गायेत् ।
पदान्तरं च द्रुतमानयुक्तं सैवार्धमागध्यभिधावती स्यात् ॥

रघुनाथः

अत्रार्धमिति पदसंबन्ध्यर्धपादत्वेनार्धमागधी। न च पादाद्य-निवृत्तिनिवृत्तावर्धः, प्रवृत्तिनिवृत्तिगः हेतुर्मन्तव्यः। यतः साम-वेदगीतप्रधाने आवृत्तिष्वर्धं आद्रियते। य उ वृत्यात्मा जातवेदसम्।

मतङ्गः

अर्धमागधी—चतुष्पदागीतम्

द्रुतमध्यलयोपेता लघुगुर्वक्षरान्विता ।
तदर्धतालकलिता मागध्येवार्धमागधी ॥

वेमः

अर्धमायूरी — पुष्करवाद्ये स्वरोत्पत्तिक्रमः

वामके पुष्करे षड्जर्षभौ च दक्षिणे तथा ।
ऊर्ध्वके धैवतश्चैवमर्धमायूर्युदाहृता ॥

भरतः

अर्धमायूरी—मार्जना

जायते पुष्करे वामे षड्जश्चेदृषभः पुनः ।
वामे तले पुष्करे स्याद्धैवतस्तूर्ध्वपुष्करे ।
तदा ज्ञेयार्धमायूरी मार्जना मार्गवेदिभिः ॥

वेमः

अर्धमुकुला—दृष्टिः

अर्धसंफुल्लतारा च युक्तार्धमुकुलैः पुटैः ।
गन्धस्पर्शरसाह्लादे योज्यार्धमुकुला बुधैः ॥

सोमेश्वरः

अर्धव्याकोचतारा च ह्लादार्धमुकुलैः पुटैः ।
स्मितार्धमुकुला दृष्टिः किञ्चिल्ललिततारका ॥

शारदातनयः

अर्धमुक्ता—वंशगतिः

रन्ध्राष्टकेऽर्धपिहिते वंशः संपूर्यते यदा ।
अर्धमुक्ता गतिर्ज्ञेया द्रुतशब्दविधायिनी ॥

कुम्भः

अर्धमुक्ता—वंशेऽङ्गुलिगतिः

अर्धमुक्तेन चाप्यस्या अर्धमुक्ता तु जायते ।
अस्या अङ्गुल्याः ।

विशाखिलः

अर्धरेचितम्—करणम्

मण्डलस्थानके स्थित्वा वक्षस्थं खटकामुखम् ।
सूच्यास्यनृत्तहस्तेनापसृत्या गच्छतायुतम् ॥
पार्श्वं च सन्नतं वामं विभ्रत्पादं निकुट्टयेत् ।
यत्रार्धरेचितं तत्स्यादसमञ्जसचेष्टिते ॥

ज्यायनः

अपविद्धः करः सूच्या पादश्चैव निकुट्टितः ।
सन्नतं यत्र पार्श्वं च तद्भवेदर्धरेचितम् ॥

भरतः

मण्डले स्थानके स्थित्वा वक्षस्स्थः खटकामुखः ।
सूचीमुखं चापसार्य यदा तस्यान्तिके कृतः ॥
अङ्घ्रिरुद्घट्टितः पार्श्वं सन्नतं चापसारणे ।
तदर्धरेचितं योज्यमसमञ्जसचेष्टने ॥

शार्ङ्गदेवः

अर्धरेचितौ—नृत्तहस्तौ

चतुरश्रस्तयोरेकश्चेत्तदात्वर्धरेचितौ ।

अशोकः

दक्षिणो रेचिताकार वामः स्यात्खटकामुखः ।
यत्रैतौ नृत्यतत्त्वज्ञैः कथितावर्धरेचितौ ॥

विप्रदासः

एकतो रेचितस्त्वेवं चतुरस्रोऽन्यतः स्थितः ।
त्रिपताकौ करौ नृत्ये भवेतामर्धरेचितौ ॥

सोमेश्वरः

अर्धवीणा

सैवार्धवीणा कथिता या तुम्बरहिता यदि ।
मन्द्रतन्त्रीविहीना च कम्बुः स्यादुन्नता पुनः॥
ककुभादिलक्ष्म तद्ज्ञाः तुम्बुरीगतमूचिरे ।
एषार्धवीणा प्रायेण गानसाहाय्यकारिणी ॥

नारायणः

अर्धसञ्चः—हस्तपाटः

उदग्रे पटहादौ तु तर्जन्यङ्गुष्ठताडनात् ।
ततः करतलोल्लासादर्धसञ्चो भवेद्यथा ॥
खें खें दरिखें दरिखें खेटखे खेट ।

वेमः

अर्धसमः—हस्तपाटः

विषमस्य विपर्यासात्पाटस्त्वर्धसमो यथा ।
दर्दगिरि गिरिकिट दगिदं धों गिं धों गिदं ।

वेमः

अर्धसामुद्रः—गीताङ्गम्

अर्धसामुद्रो द्वैगेयकविधानेन षोडशगणो भवति ।

नान्यः

अर्धसावित्रः—तानः

षड्जग्रामे नारदीयतानः ।
म प ध स रि ?

नान्यः

अर्धसावित्री—तानः

मध्यमग्रामे षड्जहीनषाडवः।
रि नि ध प म ग

कुम्भः

अर्धसूची—करणम्

अर्धाङ्गेन कृते सूचीत्यर्धसूचि निगद्यते ।

ज्यायनः

अर्धस्खलितिका—पादपाटः

अर्धस्खलितिका तिर्यगेकाङ्घ्रेः स्खलनाद्भवेत् ।

वेमः

इयं व्यवहारे अङ्घ्रिस्खलितिकेत्युक्ता ।

अर्धस्वस्तिकम्—करणम्

चरणौ स्वस्तिकौ हस्तः करिणो यत्र दक्षिणः ।
अपरो वक्षसः स्थाने तदर्धस्वस्तिकं विदुः ॥
सव्यं कीर्तिधराचार्यभट्टतण्डुपुरोगमाः ।
कटिहस्तं पठन्त्यत्र व्याख्यानं तस्य कथ्यते ॥
अर्धचन्द्राभिधः कट्यां पक्षप्रद्योतकोऽथवा ।
पक्षवञ्चितको वापि यथाशोभं विधीयते ॥

ज्यायनः

कुम्भस्तु
"करिहस्तो दक्षिणः स्यादितरः खटकामुखः"
इत्यपरहस्तं निर्दिशति।

अर्धस्वस्तिकम्—नृत्तकरणम्

चरणौ स्वस्तिकौ हस्तः करिणो यत्र दक्षिणः ।
अपरो वक्षसि स्थाने तदर्धस्वस्तिकं विदुः ॥
अर्धचन्द्राभिधः कट्यां पक्षप्रद्योतकस्तदा ।
पक्षवञ्चितको वापि यथाशोभं विधीयताम् ॥

नन्दी

अस्मिन्करणे मौलिरेचितकचालको प्रयुज्यते ।

अर्धार्धपाणिः—हस्तपाटः

करार्धयोस्ताडनेनार्धार्धपाणिर्भवेद्यथा ।
खुधां खुधां ।

वेमः

अर्धावकीर्णः—वाद्यालङ्कारः

द्रुतं लयं समारभ्य पणवो दर्दरोऽपि वा ।
अवपाणौ यदास्यातां तदा त्वर्धावकीर्णकः ॥

भरतः

अर्धावकीर्णः—वाद्यप्रकारः

द्रुतं लयं समारभ्य पणवो दर्दरोऽपि वा ।
अवपाणौ पुनर्याति तदा त्वर्धावकीर्णकः ॥

भरतः

अत्र नेपालादर्शे आकीर्ण इति पठितम् ।

अर्पणम्—स्वराङ्गम्

अर्पणं नाम लीलायमानमधुरवर्णनास्वरेण पूरयदिव रसं यत्पठ्यते तदर्पणम् ।

नान्यः

अलक्षितत्यागशौण्डः—देशीतालः

अलक्षितत्यागशौण्डे लौ बिन्दुलौ चतुर्द्रुती ।
लौ दो लौ वेदबिन्दुभ्यः परं ह्रस्वौ द्रुतं लघू ॥

।।० ।।०००० ।।० ।।०००० ।।०।।

गोपतिप्पः

अलगम्—उत्प्लुतिकरणम्

अवाङ्मुखः समुत्प्लुत्य विवृत्य गगने पुरः ।
निपत्य चोत्कटे स्थाने स्थितश्चेदलगं भवेत् ॥

वेमः

अलगम्—पादमणिः

यस्मिन् समस्थितस्याङ्घ्रेर्जानुक्षेत्रेऽपरः पुनः ।
चरणः कुञ्चितोत्क्षिप्तं तथा वलितजानुकम् ॥
स्वस्तिकं विच्युतिं चैव कुर्वन्नुर्वीतलं मुहुः ।
विदिक्षु ताडयेदेतदलगं परिकीर्तितम् ॥

वेमः

अलगभ्रमरी—भ्रमरी

वैष्णवं स्थानमास्थाय भुवि वामाङ्घ्रिणा स्थितः ।
प्रसार्य पादं पुरतः भ्रामयेद्भूमिमस्पृशन ॥
ऊर्ध्वकायतिरश्चीनो नमनोन्नमनैर्मुहुः ।
अलगभ्रमरीमेनामामनन्ति मनीषिणः ॥

वेमः

अलगमदिण्डः—धावनलागनृत्तम्

जोडस्योर्ध्वपदद्वन्द्वं वलनेन पतेद्भुवि ।
स एवालगमो दिण्डः कथितो भरतेन च ॥

वेदः

अलगाञ्चितम्—उत्प्लुतिकरणम्

कृत्वालगं यदा वेगादञ्चितं रचयेन्नटः ।
तदालगाञ्चितं ज्ञेयं सद्भिरन्वर्थनामकम् ॥

अशोकः

अलगोत्प्लवनम्

उत्प्लुत्य पार्श्वयुगलं कटिदेशे तु विन्यसेत् ।
बध्वा कराभ्यां शिखरावलगोत्प्लवनं भवेत् ॥

नाट्यदर्पणम्

अलग्नः—पाटवाद्यम्

स्यादलग्नः कोणघातात्कुण्डलीस्पर्शवर्जितः ।

वेमः

अलग्नः—हौडुक्किकहस्तपाटः

अलग्नः कुण्डलीहस्तो यत्रालग्नो भवेदसौ ।
खुखुंदः खुखुंदः हझें हझें हझें गिरें गिघोटें ।

वेमः

अलङ्कारः—नेपथ्यभेदः

अलङ्कारस्तु विज्ञेयो माल्याभरणवाससाम् ।
नानाविधः समायोगोऽप्यङ्गोपाङ्गविधिः स्मृतः ॥

भरतः

अलङ्कारः

तत्रालङ्कारशब्देन किमुच्यते । अलङ्कारशब्देन मण्डनमुच्यते । यथा—कटककेयूरादिनालङ्कारेण नारी पुरुषो वा मण्डितः शोभामावहेत् । तथा एतैरलङ्कारैः प्रसन्नादिभिरलङ्कृता वर्णाश्रया गीतिः गातुः श्रोतॄणां सुखावहो भवति । व्युत्पत्तिस्तु डुकृञ् करणे इति धातुः । अलंशब्दपूर्वः अलंकृतमलङ्कारः । घञन्तोऽयमलङ्कारशब्दः ।

मतङ्गः

अलङ्कारः—देशीतालः

अलङ्कारे प्लुतद्वन्द्वान्मध्ये स्याद्द्रुत तल्लघुः (?) ऽ०ऽ

लक्ष्मणः

अलङ्कारः

विशिष्टानां स्वराणां यः सन्दर्भो रक्तिवर्धनः ।
वर्णश्चित्रप्रयोगस्तमलङ्कारं प्रचक्षते ॥

पण्डितमण्डली

अलङ्करोति यो रागं मूर्छनाजातिवर्णकैः ।
स्वरैः शुद्धैश्च विकृतैः षाडवौडवभूषितैः ॥
नानाचित्रकलायोगे सोऽलङ्कारोऽभिधीयते ।
अलङ्कारः स्वरूपं स्याद्विशिष्टे वर्णगुम्भने ॥

लक्ष्मीनारायणः

अलङ्कारविधिः

अलङ्कारप्रकारेण मूर्छना प्रथमस्वरः ।
मन्द्रो ज्ञेयः स परः स्याद्द्विगुणस्तारसंज्ञिकः ॥
पूर्वः पूर्वोऽथवा मन्द्रो भवेत्तारः परः परः ।
ज्ञेयो मन्द्रसमानार्थः प्रसन्नश्च मृदुस्तथा ॥
तारो दीप्तसमानार्थो मन्द्रो बिन्दुशिरालिपौ ।
ऊर्ध्वरेखाङ्कितशिरा तारस्त्रिः कथितः प्लुतः ॥

पण्डितमण्डली

अलङ्काराः—त्रिपुष्करे

उत्कर्षहेतुरन्योन्याश्रयरूपा अलङ्क्रिया ।
य आतोद्यान्तराणां हि परस्परसमन्वयः ॥
तमलङ्कार इत्येवमूचे स भरतो यथा ।
चित्रः समो विभक्तश्च चतुर्थश्छिन्न एव च ॥
छिन्नविद्धः प्रविद्धश्च वाद्यसंश्रय एव च ।
तदा चानुसृतो ज्ञेयोऽलङ्कारः प्रतिविद्धुतः ॥
दुर्गोऽवकीर्णोऽप्यर्धविकीर्णश्चापि तथा परः ।
परिक्षिप्त एकरूपस्तथैव नियमान्वितः ॥
साचीकृतः समलेखश्चित्रलेखस्तथैव च ।
सर्वसमवायकृतो दृढ इत्येकविंशतिः ॥

नान्यः

अलङ्कारिका—श्रुतिः

मध्यमस्य चतुर्थी श्रुतिः । मण्डलीमते तारमध्यमस्यैव ।

अलङ्कारिणी—श्रुतिः

मध्यमस्य तृतीया श्रुतिः ।

पाल्कुरिकिसोमः

अस्य मते मध्यमः त्रिश्रुतिरेव ।

अलङ्घनम्

बहुत्वशब्दे द्रष्टव्यम् ।

अलपद्मवर्तना

अलपद्मकरे यत्र व्यावृत्तिक्रियया यदा ।
वर्तितः सालपद्माख्या वर्तना गदिता बुधैः ॥

अशोक.

अभ्यन्तरे कनिष्ठाया वर्तन्तेऽङ्गुलयः क्रमात् ।
व्यावृत्तिक्रियया यत्र सालपद्मस्य वर्तना ॥

कल्लिनाथः

अलपद्मौ—नृत्तहस्तौ

कर्मणोद्वेष्टिताख्येन वक्षःस्थावलपल्लवौ ।
अंसान्तिकं ततो गत्वा प्रसृतावलपद्मकौ ॥

अशोकः

अलपल्लवः—हस्तः

व्यावर्तिताख्यं करणं कृत्वैव समवस्थिताः ।
यस्याङ्गुल्यः करतले पार्श्वगाः सोऽलपल्लवः ॥
अलपद्मः स एव स्यादङ्गुलीनां च केचन ।
अस्य व्यावर्तितस्थाने परिवर्तितमूचिरे ॥

कस्य त्वमिति नास्तीति वाक्ययोः प्रतिषेधने ।
तुच्छाद्युक्तानृतत्वोक्तिष्वेव स्त्रीभिः प्रयुज्यते ॥

शार्ङ्गः

अलब्धलक्षणपदार्थाः

गतयो विंशतिः । नन्दिन्यो विंशतिः । चार्यो द्वाविंशतिः । शाल्यः एकोनविंशतिः । स्वराः विंशतिः । यथा—

गतयः—यथा

तारगतिः	रूपगतिः	मन्दगतिः
मन्द्रगतिः	देवगतिः	अश्वगतिः
कीचकगतिः	चित्रगतिः	गजगतिः
मन्द्रतारगतिः	भूगतिः	मतङ्गगतिः
वेणुगतिः	मूर्तिगतिः	कोहलगतिः
गात्रगतिः	अचलगतिः	स्वरगतिः
धवलगतिः	द्रुतगतिः	

नन्दिन्यः—यथा

नन्दिनी	कुमुदनन्दिनी	विषमनन्दिनी
परमनन्दिनी	वन्ध्यानन्दिनी	आभोगनन्दिनी
रीतिनन्दिनी	विद्यानन्दिनी	लोकनन्दिनी
निरुक्तनन्दिनी	मेघनन्दिनी	कूटनन्दिनी
आवर्तनन्दिनी	पत्रिकानन्दिनी	साकारनन्दिनी
मान्यनन्दिनी	प्रयोगनन्दिनी	प्रतिभानन्दिनी
चतुरङ्गनन्दिनी	रीतिगाननन्दिनी	

चार्यः—यथा

चारी	देशचारी	चित्रचारी
भूचारी	बहुचारी	अङ्गचारी
बिन्दुचारी	क्रीडाचारी	करणचारी
स्तम्भचारी	अतिमन्दचारी	कूर्मचारी
अनुतारचारी	सुप्तचारी	अष्टदिक्चारी
अनुबन्धचारी	विनम्रचारी	एकस्वरचारी
अनुचारी	दैशिकीचारी	
खेचारी	कन्दुकचारी	

शाल्यः—यथा

शाली	गौडशाली	एकशाली
पत्रिकाशाली	विमुक्तशाली	करणशाली
आभोगशाली	रागशाली	मनोहरशाली
तरङ्गशाली	चतुरङ्गशाली	गात्रशाली
आकाशशाली	विचित्रशाली	रसशाली
मुक्ताशाली	पूरिताशाली	
कोदण्डशाली	वीणाशाली	

स्वराः—यथा

अन्यबन्धस्वरः	स्वरान्तरस्वरः	एकमात्रास्वरः
प्रमोदस्वरः	द्विमात्रस्वरः	मनोहरस्वरः
विज्ञानस्वरः	विकृतस्वरः	क्रमस्वरः
पूर्णस्वरः	आत्मानन्दस्वरः	मान्यस्वरः
प्रत्येकस्वरः	कर्मस्वरः	वर्तिनीस्वरः
प्रतिष्ठास्वरः	सर्ववर्तिनीस्वरः	दत्तलस्वरः
विवर्तिनीस्वरः	पञ्चस्वरः	

सङ्गीतचूडामणिसारः

अलम्बुषप्रियः—तानः

गान्धारग्रामे नारदीयतानः।
नि स रि ग म प?

नान्यः

अलसम्—दर्शनम्

अलसं तु भवेदिष्टाद्व्रीडयाभिनिवर्तितम्।

वेमः

अलातम्—मण्डलम्

कुरुते दक्षिणः सूचीं वामोऽपक्रान्तचारिकाम्।
पार्श्वक्रान्तां दक्षिणस्तु वामोऽलातां तथैव च ॥
षड्वारं सप्तवारं वा कृत्वा चारीः क्रमादिमाः।
मण्डलभ्रमणं पश्चात्कुर्याद्दाशाचतुष्टये ॥
दक्षिणोऽङ्घ्रिरपक्रान्तां वामोऽतिक्रान्तचारिकाम्।
भ्रमरीं च क्रमात्कृत्वा ललितं चरणक्रमम्।
करोति यत्र तत्प्रोक्तमलातं मण्डलं बुधैः ॥

वेमः

कुर्याद्वामाङ्घ्रिणा सूचीं भ्रमरीं दक्षिणाङ्घ्रिणा।
भुजङ्गत्रासितां चारीमलातामपराङ्घ्रिणा ॥
षड्वारमथवा सप्तकृत्वः कृत्वा क्रमादिमाः।
क्षिप्रं भ्रान्त्वा चतुर्दिक्षु समन्तान्मण्डलाकृति ॥
अपक्रान्तां दक्षिणेन वामेन त्वङ्घ्रिणा यदा।
अतिक्रान्ता भ्रमरिके विधत्ते ललितैः क्रमैः।
तदलातं मण्डलं स्यात्सदा शङ्करशंकरम्।

अशोकः

अलातम्—करणम्

दक्षिणेनाङ्घ्रिणालातां कुर्वंस्तेनैव पाणिना।
नितम्बं चतुरस्रं च विधाय क्रमशः करम् ॥
वामेन चरणेनोर्ध्वजानुचारीं प्रकल्पयेत्।
वामाङ्गेनापि कुर्वीत भूयोऽलातादिकक्रमम् ॥
यस्मिन्निदमलाताख्यं ललिते नृत्त इष्यते।
हित्वा नितम्बमत्राह डोलं कीर्तिधरः करम् ॥

ज्यायनः

अलातकः—अङ्गहारः

स्वस्तिकव्यंसितव्यंसितालातोर्ध्वजानुनिकुञ्चितार्धसूचीविक्षिप्तोद्वृत्तकाक्षिप्तकरिहस्तकटीछिन्नानां करणानां क्रमात्प्रयोगेऽलातकः।

अलातचक्रम्—चालकः

पराङ्मुखः पाणिरेको बहिरन्तश्च चक्रवत्।
विलुठेत्पाणिरन्यश्चालातचक्रविडम्बनम्।
कुरुते चेत्तदालातचक्रं तज्ज्ञैरुदाहृतम् ॥

वेमः

अलाता—चारी

पश्चात्प्रसार्य चरणं बलनाभ्यन्तरीकृतम्।
अन्योरुदेशाभिमुखं तलं तस्य विधाय च।
पार्ष्णिना चेद्भुवि न्यस्येदलाता परिकीर्तिता ॥

वेमः

अलाता—देशीचारी

पश्चात्प्रसारितः पादः पादेनान्येन सत्वरम्।
लङ्घितो यत्र तां चारीमलातां मन्वते बुधाः ॥

वेमः

अलावणी

अङ्गुलद्वयविस्तारः ककुभो वक्त्र उन्मुखः।
मेषान्त्रनिर्मिता तन्त्री सूक्ष्मा श्लक्ष्णा समा दृढा ॥
अष्टादशाङ्गुलानाह तुम्बं वेदाङ्गुलाननम्।
दन्तनाभिसमायुक्ता दोरीबन्धनवर्जिता ॥
पत्रिका कर्परहीना भवेदालावणी शुभा।
निष्कलस्य प्रकारेण वाद्यालावणिका सदा ॥
बिन्दुनादसमोपेता तुम्बे निक्षिप्य वक्षसि।
मध्यमानामिकाभ्यां च वाद्या दक्षिणपाणिना ॥
मन्द्रे मध्ये च तारे च त्रिस्थाने बिन्दुरिष्यते।
तुम्बिमूलं समुत्पीड्य वामाङ्गुष्ठेन धारयेत् ॥
इतराभिस्तु सर्वाभिः स्वरव्यक्तिर्विधीयते।
त्रिस्वरो दक्षिणः पाणिर्वामहस्तश्चतुःस्वरः।
एवं सप्तकमेकं स्यादलावण्यां प्रतिष्ठितम् ॥

सोमेश्वरः

अलावणी—वीणा

सम्यगालावणीरूपं सलक्षणमुदीर्यते।
दण्डो मलयजेन स्याद्वेणुना खदिरेण वा ॥

एकाङ्गुलमितं त्वस्याः सुषिरं कार्यमन्तरा ।
षडङ्गुलः परिणाहो दैर्घ्यं स्यान्नवमुष्टिकम् ॥
अत ऊर्ध्वं भवेद्दैर्घ्यमा चतुर्दशमुष्टिकम् ।
ककुभस्तत्प्रमाणः स्याल्लोहपत्रविवर्जितः ॥
दण्डानुरूपतः श्लक्ष्णा विधेयो नाभितुङ्गकम् ।
कौशेयैः पट्टसूत्रैर्वा तन्त्रीयुग्मं प्रकल्पयेत् ॥
ऊर्ध्वे तुम्बस्य भागे द्विर्बध्नीयात्तारतन्त्रिकाम् ।
एकवारं ततो मन्दतन्त्रीमासञ्जयेद्दृढम् ॥
जीवद्वयं द्वयोस्तन्त्र्योः ककुभे स्थापयेत्तथा ।
कांस्येन वा सुवर्णेन भूषयेत्पार्श्वयुग्मकम् ॥
वादनं ब्रह्मवीणावत्सव्येतरकरोद्भवम् ।
वामो विरहितः कार्यः करो वेणुशलाकया ॥
अनामिका तर्जनिका कनिष्ठादिर्विकल्प्यते ।
भेदोऽनेकविधस्तत्र सारणादेर्विचक्षणैः ॥

हरिपालः

अलिवर्धनी—मेलरागः (सूर्यकान्तमेलजन्यः)
(आ) स रि ग म नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

अल्पम्

अनुद्रुतद्रुतयो नाम तालप्रस्तारे प्रत्येकमल्पमित्युच्यते । मात्रयाल्पमित्यर्थः ।

अल्पत्वम्—जातिलक्षणम्

अल्पत्वं च द्विधा प्रोक्तमनभ्यासाच्च लङ्घनात् ।
पूर्वोक्ताभ्यासराहित्य अनभ्यासः प्रकीर्तितः ।
पूर्वोक्तालङ्घनाभावो लङ्घनं परिकीर्तितम् ॥

तुलजः

अल्लराजः

रसरत्नप्रदीपकारः । हम्मीरसुतः । क्री. श. १३०० कालिकः ।

अवकीर्णः—वाद्यप्रकारः

समवृत्तस्तु मुरजः छाद्यते पणवैर्यदि ।
नानाविचित्रकरणैरवकीर्णः स उच्यते ॥

भरतः

समवृत्तौ तु मुरजाः छाद्यन्ते पणवैर्यदि ।
नानाविचित्रकरणैरवकीर्णः स उच्यते ॥

भरतः

समवृत्तौ वाद्यमानं पणवः कुरुते यदा ।
मृदङ्गवाद्यमाच्छादमवकीर्णं तु तद्विदः ॥

नान्यः

अवकीर्णा—अवनद्धे जातिः

पात्राणामधमानां समं च विषमं गतिप्रचारे तु ।
द्विगुणत्रिगुणा स्यादियमेव तदावकीर्णाख्या ॥

नान्यः

अवकीर्णं यद्द्विगुणैस्त्रिगुणैर्वा कारणं मृदङ्गेषु ।
पणवेषु दर्दरेष्ववकीर्णा नाम सा जातिः ॥

भरतः

अवकीर्णा—पुष्करवाद्ये जातिः

अवकीर्णं यद्द्विगुणैः त्रिगुणैर्वाकरणं मृदङ्गानाम् ।
पणवेषु दर्दरेष्ववकीर्णा नाम सा जातिः ॥

अभिनवगुप्तपाठः

थं घं धं घे नां द्रां द्रामिति यात्वक्षरैः समायुक्ता ।
अवकीर्णा बृहदंशा वामेषु च पुष्करे वाद्या ॥

नेपालपाठः—भरतः

अवकृष्टा—ध्रुवा

अवकृष्टाक्षरा ज्ञेयावकृष्टा करुणाश्रया ।
अवकृष्टा ध्रुवाबद्धे निरुद्धे पतिते तथा ।
व्याधिते सादितारा च प्रयोज्या करुणाश्रया ॥

वेमः

अवक्षिप्ताः, अधःक्षिप्ताः—पादाङ्गुल्यः

मुहुः पातादधःक्षिप्ता बिब्बोके किलिकिञ्चिते ।

विप्रदासः

मुहुर्मुहुरधःक्षेपादवक्षिप्ताः प्रकीर्तिताः ।
पार्श्वाकर्षे च संयोज्याः बिब्बोके किलिकिञ्चिते ॥

सोमेश्वरः

प्रप्लुतः सरणे स्त्रीणां ।

ज्यायनः

अवघटः—हस्तपाटः

अयमवघड इत्यप्युच्यते ।

एकैकः पाणिरित्थं चेत्पर्यायेण लगेत्पुटे ।
तदावघटनामासौ करपाटः प्रकीर्तितः ॥

सोमेश्वरः

अवघट्टनम्

किन्नर्यां दक्षिणहस्तव्यापारः । तत्र द्रष्टव्यम् ।

अवघडः—हस्तपाटः

आदौ तलेन सन्ताड्य साङ्गुष्ठाङ्गुलिसंहतः ।
प्रत्येकं ताडयेत्पश्चाद्यत्र सोऽवघडः स्मृतः ॥

वेमः

धरकिट धरकिट गिरिकिट तकधों ।
अवघडस्त्वष्टमात्राभिः षोडशैर्वा युतो भवेत् ।

पार्श्वदेवः

अवघटशब्दे द्रष्टव्यम् ।

अवघडचक्रम्—नृत्तबन्धः

यत्राष्टानां नर्तकीनां मण्डलं मान्यभूषणम् ।
चतस्रः कोणगा नार्यः कुर्युर्विनिमयं मिथः ॥
बन्धोऽवघडचक्राख्यो भवेत् ।

वेमः

अवतरणम्—पूर्वरङ्गाङ्गम्

प्रत्याहारशब्दे द्रष्टव्यम् ।

अवत्सकः—वाद्यप्रबन्धः

उद्ग्राहः स्यात्ततः खण्डं शुद्धकूटादिनिर्मितम् ।
तद्वर्णसरबद्धं वा प्रयुज्य द्विरिदं द्वयम् ॥
ततः प्राक्खण्डसहितं तादृक्कूटमयं दलम् ।
वाद्यते छण्डणोऽन्ते च यत्र सोऽवत्सको भवेत् ।
प्रयोज्य नर्तने दीप्ते शार्ङ्गदेवेन कीर्तितः ॥

शार्ङ्गः

आदावुद्ग्राहखण्डः स्यादथ शुद्धादिभिः कृतम् ।
बद्धं वर्णसरेणाथ खण्डमेकं प्रयोजयेत् ॥
पुनः खण्डद्वयमिदं द्विवारं संप्रयुज्य च ।
ततो द्वितीयबन्धेन युक्तं खण्डद्वितीयकम् ॥
शुद्धकूटादिभिः पाटैर्घटितं च प्रयुज्यते ।
अवसाने चण्डणश्च यत्र स स्यादवत्सकः ।
प्रायेण नर्तने दीप्ते प्रयोज्योऽयं विचक्षणैः ॥

वेमः

अवधूतम्—शिरः

अधो यत्सकृदाक्षिप्तमवधूतं तु तच्छिरः ।
स्थित्यर्थे स्थाननिर्देशे आलापाह्वानयोरपि ।
उपविष्टाल्पनिद्रायां लज्जायां च प्रयुज्यते ॥

विप्रदासः

यदधः सकृदानीतमवधूतं तदुच्यते ।
स्थित्यार्थदेशनिर्देशे संज्ञावाहनयोरपि ।
आलापे च प्रयोक्तव्यमिदमाहुर्मनीषिणः ॥

शार्ङ्गः

अवनतः—पादाङ्गुष्ठः

नामितोऽवनतोऽधस्ताद्क्रिया दृप्यादिलेखनः ।

ज्यायनः

अवनद्धवाद्यानि

एवमानद्धवाद्यादौ मुरजाख्यं प्रकीर्तितम् ।
सांप्रतं शेषवाद्यानां किञ्चिल्लक्षणमुच्यते ॥
चर्मानद्धमुखा ढक्का प्रयाणे भूपतेर्हिता ।
निःसाणो नृपतेर्वाद्यं राज्यकार्येषु वाद्यते ॥
वक्राकृतिस्तु त्रिवलिः द्विमुखा नृत्यवाद्यगा ।
पटहा मार्गदेश्याख्या भूपादवगृहादिषु ॥
आवजो लोकभाषायां खण्डावजपषानुजाः ।
मताः पट्टावजश्चेति स्वस्वभाषानुसारिणः ॥
तथैव म्लेच्छवाद्यानि डोलतब्बमुखानि तु ।
डपा च टामकी चैव डुण्डिः पादचारिणाम् ।
तथा डमरुकः खुङ्का दुड्ली कुण्डली घटः ॥

सुधाकलशः

अवनद्धवाद्ये हस्तदेवताः

अङ्गुष्ठे दैवतं ब्रह्मा तर्जन्यामधिपः शिवः ।
मध्यमायाः प्रभुर्विष्णुः सर्वदेवा त्वनामिका ॥
ऋपिस्थानं कनिष्ठायाः सूर्यः करतलाधिपः ।
पाणिपृष्ठे स्थितश्चन्द्रः शक्रो दक्षिणहस्तपः ।
वरुणो वामहस्तेशः सर्वदेवौ कराविति ॥

सुधाकलशः

अवनद्धविधिः—गतिप्रचारे स्वस्थावस्थायाम्

नायकानां तु स्वस्थगतिप्रचारं वक्ष्यामः । तत्र धं द्रां द्रां द्रां इति देवतानाम् । घें तां कें तां प्रायं कुर्गकिटिप्रायं व्यञ्जकप्रायं मध्यमानाम् ।

एवं स्वस्थावस्थागतिप्रचारे विधीयते वाद्यम् ।
द्विकलाश्च तथैककलाश्चतुष्कलाश्चैव पादविन्यासाः ।
तत्र तु साम्यं कार्यं भाण्डेन समं च गानेन ॥

भरतः

अवनद्धविधिः—गतिप्रचारे

पुनश्चावस्थाकृतं वाद्यं वक्ष्यामि । त्वरितगमने धं धं घे घे टं इत्येवं वाद्यं प्रयोक्तव्यम् ।

रथविषमादिगतमङ्गुलीप्रचलनकृतं विहितम् ।
पुनरन्यावस्थायां वाद्यविधानं प्रवक्ष्यामि ॥
त्वरितगमनेषु भावा ये पूर्वोक्ता गतिप्रचारेषु ।
ध्रे ध्रे घें घें तत्र तु वाद्यं प्रयोक्तव्यम् ॥
नौरथविमाननेपथ्यानिलाकाशजेङ्गुलीचलनात् ।
कार्यं हि तज्ज्तुष्केप्यन्योन्यसमाश्रितं वाद्यम् ॥

दुःखार्दितव्याधितेष्टजनवियोगविभवनाशवधबन्धाः ।
व्रतनियमोपवासादियुक्तेष्वालिप्तमार्गबन्धो विधातव्यः ॥

दैत्यदानवयक्षराक्षसपन्नगादीनां, धं द्रां धं द्रां धकुतां घघटां प्रायम् । खञ्जविकलपङ्गुवामनादीनां तघटाघे प्रायम् । चेटकुसत्त्वादीनां धों कटक्कुकुणेत्यादिकम् । यतिपाशुपतशाक्यादीनां धहु धहु धे धे प्रायम् । औपस्थायिकनिर्मुण्डवर्षवरादीनां घेटां धों टां भां टां ण्णाणाप्रायम् । वृद्धश्रोत्रियकञ्चुकिस्थूलादीनां खो द्रो धो खो खो इति प्रायम् । गजवाजिखरोष्ट्ररथविमानयानेषु धं किटिप्रायम् ।

सर्वत्रोत्तममध्यमाधमेषु पुरुषेष्वित्थम् । रसभावानभिसमीक्ष्य वाद्यं प्रयोक्तव्यम् । एवं तावत्पुरुषवाद्यम । स्त्रीणां पुनरभिव्याख्यास्यामः । तत्रोत्तमस्त्रीणां धकिट मधिकिट दोहो ककु खकु धो धकिटि इति प्रायम् । राज्ञीनां महोत्तमानां च धं किट मधिधि धोण्ण कखुखु प्रायम् । धं किं तिकिधिघटमटमथिघे इति ब्राह्मणीनाम् । वेश्याशिल्पकारीणां मध्यमस्त्रीणां तु किटिणां धं कथिथ घटमथि ढुन किटि किटि प्रायम् । नीचयोषितां घटमथिकुण कुणकिण कूखिखि प्रायम् । अवस्थान्तरितानां तु त एव पौरुषा वाद्यविशेषा भवन्ति । सामान्यतोऽभिनये भयशोकक्रोधादयो हि भावा आसां समुत्पद्यन्ते । आसामपि रसभावाभिनयापेक्षं मार्गाश्रितं वाद्यं भवति ।

भरतः

मतान्तरे—

सांप्रतं त्वस्य वाद्यस्य नाट्यनृत्तविकल्पनात् ।
कथ्यते विनियोगस्तु गतिगीतिसमाश्रयः ॥

दशरूपे ध्रुवास्वेवं सप्तगीतविधावपि ।
छन्दकासारिते चैव गतिप्रचरणे तथा ॥

तत्त्वं चोघं च यत्प्रोक्तं तथा चानुगताभिधम् ।
ओघ इत्यपि यत्प्रोक्तं तत्तथं विनियोजयेत् ॥

सप्तगीतविधावपीति । मद्रकादिसप्तसु गीतिषु । छन्दकासारिते मार्गासारिते अङ्गे ।

गीतकाद्यैः स्तवन्नेण वाद्यमात्रं विधीयते ।
तत्त्वादीनि त्वयं तस्मात्प्रधानं विनियोजयेत् ॥

भरतस्तु मत्या वाद्यानुसारिण्या (४ अध्याये) इत्याह ।

राज्ञां गतिप्रचारे च तत्त्वं चौघं विनिर्दिशेत् ।
ध्रुवासु चैवानुगतमोघो गीतिक्रियासु च ॥

गीतीति । मद्रकादिसप्तगीतयः ।

अधमप्रकृतीनां तु पात्राणां छन्दतो भवेत् ।
विचित्रमिच्छानुगुणं वाद्यं तत्वादिमिश्रितम् ॥

मध्ये तु गत्यपेक्षित्वाद्गुरुत्वादन्यवर्णवत् ।
विनियोज्यं सदा वाद्यं प्रयोगकुशलैरिह ॥

प्रावेशिक्यां ध्रुवायां तु तत्वमोघो विनिर्दिशेत् ।
नैष्क्रामिक्यां प्रसादिक्यामोघो द्रुतलयो भवेत् ।
ध्रुवासु नियमेनैव तत्त्वं वाद्यं विधीयते ॥

भावादीनामभिनये वाद्यं नैव प्रयोजयेत् ।
अङ्गहारादिसंपन्नौ वाद्यमिष्टं सदा बुधैः ॥

नृत्ताङ्गबोधनमात्रं वाद्यम् ।

अवनद्धविधिः—ताल्योगे

एवं नाट्ये च नृत्ते च पञ्चातोद्यकमीरितम् ।

पञ्चातोद्यकमिति । पुष्करत्रयपणवदर्दुराः ।

वाद्यमस्माभिरधुना तालयोगस्य कथ्यते ॥

चच्चत्पुटेन तालेन तथा चाचपुटेन च ।
षट्पितापुत्रकेनेह संपक्वेष्टादिनापि च ॥

अपि भङ्गोपभङ्गाभ्यां तज्ज्ञैः पात्रानुरूपतः ।
संयोज्यं वाद्यमेतत्तु कलावस्थानरूपकम् ॥

द्विकलाश्च तथैककला पादविन्यासाः ।
साम्यं यत्तत्कार्यं भाण्डानां गीतियोगे च ।

चच्चत्पुटेन तालेन देवानाम् । राज्ञामपि स्वस्थगतिप्रचारे विप्राणां च मध्यानां षट्पितापुत्रकेण संयोज्यम् ।

स्थितलययोगात्खञ्जकनाम्नः चच्चत्पुटस्य भङ्गेन ।

दानवदैत्यराक्षसयक्षग्रहगोचरस्तु वाद्यविधिः वैतस्तिकमार्गगतः । खञ्जविकलवामनपङ्ग्वादीनां चच्चत्पुटभङ्गेन च । खञ्जकनाम्ना प्रयोक्तव्यम् । पाशुपतशाक्यनिर्मुण्डानां मध्यमलयेन योज्यम् । चच्चत्पुटभङ्गजात्या । विदूषकौपस्थायिकवर्षवरमुख्यानां मध्यलयनियतं चच्चत्पुटभङ्गं विनियोजयेत् । स्थूलश्रोत्रियगतौ द्रुतलयसमन्वितं कार्यम् । औपस्थायिकाः—चिकित्सकाधोरणादयः ।

उत्तमदिव्यस्त्रीणां मध्यमलययोगिवाद्यम् ।

ध्रुवासु चैव सर्वासु वृत्तापेक्षं विनिर्दिशेत् ॥

वाद्यं प्रयोगकुशलः पदानि रचयेत्तथा ।
यथा यथा च वृत्तानां विरामविधिरिष्यते ॥

तथैव वाद्यं कर्तव्यं तथा चाङ्गविचेष्टितम् ।
यथा गुर्वक्षरं चैव तथालघ्वक्षरमेव च ॥

मुखे चोपोहने कार्यं प्रकृष्टं वर्णतस्तथा ।
स्थितशुद्धप्रहारं तु मध्येऽक्षरसमं भवेत् ॥

कुर्यात्तु गीतके वाद्यं द्रुतं चोपरिपाणिकम् ।
समं रक्तं विचित्रं च तथा शुद्धप्रहारजम् ॥

नृत्ताङ्गग्राहि च तथा वाद्यं कार्यं च ताण्डवे ।
सन्नृत्तेषु प्रयोगेषु तत्वं चानुगतं तथा ॥

अनृत्तेषु प्रयोगेषु तत्वमोघं च वादयेत् ।
स्थितं मध्यं द्रुतं वापि यथागानं तु गीयते ॥

तथा नृत्ताङ्गहारेषु तेन चैव क्रमेण तु ।

वा॰ यं स्यादित्यध्याहारः ।

यो विधिर्गानवाद्यानां पाटाक्षरसमन्वितः ।
स तु नृत्ताङ्गहारेषु कर्तव्यो नाट्ययोक्तृभिः ॥

नान्यः

अवनद्धाङ्गविभागः

लेपश्च मार्जना चात्र संस्कारः पुष्कराश्रयः ।
पाणयश्च प्रहाराश्च पाणिसंस्कार इष्यते ।
अन्ये स्वराणां वर्णानां संस्कारः परिकीर्तितः ॥

नान्यः

अत्रेति । अवनद्धाङ्गेषु द्विलेपनषट्करणत्रियत्यादिष्वित्यर्थः ।

अवनद्धानि

चर्मलोहनिबद्धं स्यादवनद्धमनेकधा ।
तत्रादौ पटहः प्रोक्तो हुडुक्कामुरजस्ततः ॥
करटापटवाद्यं च भेरी त्रिवलिदर्दरौ ।
डकुली डमरुर्डक्का ढक्का डमस एव च ॥
निस्साणस्ताम्रकी रुञ्जा कडुवालश्च सेलुका ।
उच्यते च प्रसिद्धानां लक्षणं कियतामपि ॥

सोमराजः

अवनद्धे दशाङ्गम्

यथाङ्गैर्दशभिर्युक्ता जायन्ते स्वरजातयः ।
तथैता अपि जानीयाद्दशाङ्गा एव नित्यशः ॥
अक्षराणि च मार्गाश्च करणानि गतानि च ।
संयोगाश्च प्रहाराश्च पाणयो यतयस्तथा ॥
पाण्योः प्रकाराः पञ्चापि मार्जनाश्च प्रकीर्तिताः ।
एभिर्दशभिरङ्गैस्तु जायन्ते वाद्यजातयः ॥

नान्यः

स्वरजातय इति गीतखण्डेऽष्टादशजातीनां दशकं जातिलक्षणमित्युक्तम् । अक्षराणीति षोडशाक्षरम् । मार्गा इति चतुर्मार्गम् । करणानीति षट्करणम् । गतानीति त्रिगतम् । संयोगा इति त्रिसंयोगः । प्रहारा इति त्रिप्रहारम् । पाणय इति पञ्चपाणिकम् । यतय इति त्रियति । प्रकारा इति पञ्चप्रकारम् । मार्जनमिति त्रिमार्जनम् । इत्यङ्गानि दश । तत्तच्छब्देषु लक्षणान्युक्तानि ।

अवपातः —आरभट्यङ्गम्

भयहर्षविद्रवसंभ्रमाणां क्षिप्रप्रवेशनिर्याणमवपातं विदुर्बुधाः । यथा—भार्गवेण युद्धाय रामे आहूयमाने वृद्धस्य दशरथस्य मुहुः प्रविशतो निर्गच्छतश्च ससंभ्रमं सभयं सविद्रवं चेष्टितमासीत् । सर्वथा विक्लवस्य चेष्टितमवपातः ।

सागरः

भयहर्षसमुत्थानं विद्रवविनिपातसंभ्रमाचरणम् ।
क्षिप्रप्रवेशनिर्गममवपातमिमं विजानीयात् ॥

भरतः

भयातिशयेन हर्षातिशयेन च क्षिप्रमेव प्रवेशनिर्गमौ यत्र पात्राणाम् । तथा—विद्रवो वाक्यादिकृतो विनिपातोऽवस्कन्दः । ताभ्यां कृतं संभ्रमाचरणम् । आवेगप्रधाना चेष्टा यत्र सोऽवपातः । अवपतन्त्यस्मिन् पात्राणीति । यथा—कृत्यारावणे षष्ठेऽङ्के प्रविश्य खड्गहस्तः सप्रहारः पुरुष इत्यतः प्रभृति यावदसौ निष्क्रान्तः ।

अभिनवः

अवभृतः—तानः

मध्यमग्रामे गनिहीनौडुवः ।

स प ध म रि

कुम्भः

अवमृष्टम्—व्यञ्जनधातुः

अथावमृष्टकम् ।

हन्ति त्रिस्थानकं तन्त्री त्रयमेकस्वरं पृथक् ।
कनिष्ठया दक्षिणयाङ्गुष्ठाभ्यामप्यधः सरन् ।
वादकस्य करो यत्र ब्रूते भूनायकेश्वरः ॥

कुम्भः

तन्त्रीत्रयमेकस्वरमधोमुखं यद्धन्यतः कृत्वा ।
स्थानत्रये कनिष्ठाङ्गुष्ठद्वितयेन तदवमृष्टम् ॥

नान्यः

अवमृष्टम्—धातुः

कनिष्ठया दक्षिणयाङ्गुष्ठाभ्यामप्यधः सरन् ।
हन्ति त्रिस्थानकं तन्त्रीत्रयमेकस्वरं पृथक् ।
यत्रावमृष्टमाचष्ट तद्यज्ञपुरमण्डनः ॥

शार्ङ्गः

अवयतिः—वाद्यप्रबन्धः

यस्यां विरतिरन्ते च तालस्य व्यापकाक्षरैः ।
सपाटैर्बद्धखण्डा या साख्यातावयतिर्बुधैः ॥

शार्ङ्गः

यस्यां विरामस्तालस्य पर्यन्ते परिदृश्यते ।
यत्र खण्डनिबद्धं च स पाटैर्व्यापकाक्षरैः ।
एषा त्ववयतिः प्रोक्ता विदुषा वेमभूभुजा ॥

वेमः

अवरा—श्रुतिः

मध्यमस्य चतुर्थी श्रुतिः ।

सुधा

अवरोहिणः—अलङ्काराः

अलङ्काराः समादिष्टा द्वादशारोहवर्णकाः ।
एत एवावरोहेण भवेयुरवरोहिणः ॥

पण्डितमण्डली

अवरोही—वर्णः

अवरोहः स्वराणां यस्तादृशां तत्समुद्भवः ।
रागक्रियावरोही स्याद्वर्णो वर्णविदादृतः ॥

तादृशां मूर्छनाक्रमवर्तिनाम् ।

पण्डितमण्डली

अवलगितम्—आमुखाङ्गम्

एषामन्यतमं श्लिष्टं योजयित्वाथ युक्तिभिः ।
पात्रग्रन्थैरसंबाधं प्रकुर्यादामुखं बुधः ॥

भरतः

अवलगितम्—वीथ्यङ्गम्

यत्रान्यस्मिन्समावेश्य कार्यमन्यत्प्रसाध्यते ।
तच्चावलगितं नाम विज्ञेयं नाट्ययोक्तृभिः ॥

भरतः

यत्रोत्तरे दीयमानेऽन्यानुसन्धानपूर्वकेऽप्यन्यत्कार्यं सिद्धयति तदन्यकार्यावलगनादवलगितम् । यथा—रत्नावल्यां कृच्छ्रेणोरुयुगमित्यादि राजवचनं सागरिकागतमास्थाबन्धजीवितं मुख्यं कार्यं साधयति ।

अभिनवः

रूपकेषु यस्य पात्रस्य सूचना नास्ति तत्रावलगितवेन कर्तव्या । यथा—शैवाचार्य इवानेन कुशिष्येणैव भैरव इति सूत्रधारवचनेन भैरवस्य प्रवेशं पारिपार्श्वकस्याधिक्षेपेण तदविधेयताख्यापनेन कृतवान्कविः ।

सागरः

द्विधावलगितं प्रोक्तमर्थावलगनात्मकम् ।
अन्यप्रसङ्गादन्यस्य संसिद्धिः प्रकृतस्य वा ॥

सिंगः

यत्रैकस्मिन्कार्ये किञ्चिद्विलक्षणान्यकार्यस्य समावेश इत्येको भेदः । अन्यस्मिन्कार्ये प्रस्तुते क्रियमाणे कार्यान्तरसिद्धिः द्वितीयो भेदः । यथा—उत्तरचरिते सीतायाः गर्भदोहदजन्यवनगमनरूपकार्यस्य समावेशः ।

नाट्यप्रदीपे सुन्दरः

अवलम्बकम्—मात्रावृत्तम्

चतुर्मात्रिक एको र ।

विरहाङ्कः

अवलेखः—वादनम् (दक्षिणहस्तव्यापारः)

अवलेखो मध्यमया स्यात्तन्त्रीताडनं बहिः ।
अङ्गुल्यान्येऽन्ययाप्याहुः संलेखं चावलेखकम् ॥

सर्वाभिस्तिसृभिर्द्वाभ्यामथवेति च ते जगुः ।
अन्तर्बहिर्मुखौ घातौ तयोस्ते ब्रुवते क्रमात् ॥

शार्ङ्गः

अवलेखः—वीणायां दक्षिणहस्तव्यापारः

मध्यमा बहिराहन्ति केवला तन्त्रिका यदा ।
तदावलेख इत्युक्तो वैणिकग्रामभूभृता ॥

वैणिकग्रामभूभृत् कुम्भः ।

आहुः संलेखावलेखवन्याङ्गुल्यापि केचन ।

अवलोकितम्—दर्शनम्

अधस्ताद्दर्शनं यत्तदवलोकितमुच्यते ।

त्रिप्रदासः

अवलोकितः—वर्णालङ्कारः (सञ्चारी)

स्वरं द्वितीयं संत्यज्य यत्रारोहावरोहयोः ।
चतुस्स्वरः कलाः प्राज्ञैर्गीयते सोऽवलोकितः ॥

सगमा मरिसा रिमपा पगरी गपधा धमगा मधनी निपमा ।

मोक्षदेवः

चतुस्स्वराः कला यत्र स्यादारोहावरोहयोः ।
स द्वितीयपरित्यागादवलोकित ईरितः ॥

जगद्धरः

अवसानावहरणा—चतुष्पदागीतम्

अवसानावहरणा भवेच्छिन्नं सिताक्षरा ।
सानुस्वारं द्रुता सेयमन्तावहरणा भवेत् ॥

वेमः

अवस्कन्धबन्धः—श्रव्यकाव्यम्

य इह द्विचारिका वाग्ग्राम्यगिरा गीयते गभीरोक्तः ।
सोऽवस्कन्धकबन्धोऽभिधीयते भीमकुल्यादिः ॥

भोजः

अवस्थाः

कार्यस्य दैवपौरुषोभयप्राधान्यादवस्थाः । संध्याः, समवस्थास्त्रयोवस्था जायन्ते । अवस्थादीनां च तिसृणामपि आरम्भप्रार्थनादीनि पञ्च पञ्च पर्वाणि भवन्ति । तत्र दैवप्राधान्ये अवस्थाः तासामारम्भादयः पञ्च पर्वाणि ।

आरम्भः प्रसवोद्भेदकिञ्चिच्छेपसमाश्रयः ।
निर्दिष्टाः सूरिभिस्ते तु तेषां लक्षणमुच्यते ॥

भोजः

संसाध्ये फलयोगे तु व्यापारः करणस्य यः ।
तस्यानुपूर्व्या विज्ञेयाः पञ्चावस्थाः प्रयोक्तृभिः ॥
प्रारम्भश्च प्रयत्नश्च तथा प्राप्तेश्च संभवः ।
नियता च फलप्राप्तिः फलयोगश्च पञ्चमः ॥

भरतः

अवस्थानवराटिका—रागः

मनिधेषु भवेन्मन्द्रः षड्जांशन्याससंज्ञिता ।
परिपूर्णा स्वरैः सर्वैरवस्थानवराटिका ॥

जगदेकः

मण्डिता मनिधैर्मन्द्रैरवस्थानवराटिका ।

अवस्थानवराटी—उपाङ्गरागः

अवस्थानवराट्युक्ता निधमैर्मन्द्रगामिभिः ।

भट्टमाधवः

अनन्तरमवस्थानवराटी संभवेत्तथा ।
धैवते मन्द्ररूपा च तथा मध्यनिषादयोः ।
षड्जन्यासांशसहिता संपूर्णा सप्तभिः स्वरैः ॥
अवस्थानवराटी स्यान्मनिधैर्मन्द्रभूषिता ।
षड्जांशन्याससंयुक्ता गीयते शुचिहास्ययोः ॥

अवस्पन्दितम्—वीथ्यङ्गम्

आक्षिप्तेऽर्थे तु कस्मिंश्चिच्छुभाशुभसमुत्थिते ।
कौशलादुच्यतेऽन्योऽर्थः तदवस्पन्दितं भवेत् ॥

भरतः

शुभाशुभं दैवम् । तेनाबुद्धिपूर्वकं कुत्रचिदर्थे आक्षिप्तेऽपि कौशलात्तत्प्रच्छादनेच्छया यत्रोत्तरोऽन्योऽर्थ उच्यते तदवस्पन्दितम् । चक्षुःस्पन्दनादिवदन्तर्गतसूचनीयसंभवात् । यथा—वेण्यां "सत्पक्षा मधुरगिर" इति सूत्रधारवचने दैववशादयमर्थ आयातः । सत्पक्षे अमधुरा गीर्येषां ते तथा प्रकर्षेण साधिताः आधिसहिताः यैर्दिशः कृताः धृतराष्ट्रात्मजाः पतन्तीति उक्ते सूत्रधारस्तु "ननु शरत्समयवर्णनया हंसा नभस्थलं धार्तराष्ट्रा" इति व्यपदिशामीत्युक्तवान् । अत्रावस्पन्दितम् ।

अभिनवः

रभसेनोदितं वाक्यं शुभं वा त्वशुभं तथा ।
अन्यद्वा क्रियते बुद्ध्या तदवस्पन्दितं भवेत् ॥

यथा—निभृतस्थायी भीमो दुर्योधनेन पृष्टः कस्त्वमिति भीम आह "भीमोऽहं भयानकोऽह"मिति ।

सागरः

पूर्वोक्तस्यान्यथोक्तिः स्याद्यत्रावस्पन्दितं हि तत् ।

सिंगः

रसोक्तस्यान्यथा व्याख्या यत्रावस्पन्दितं तु तत् ।

नाट्यप्रदीपे सुन्दरः

स्वेच्छोक्तस्यान्यथाख्यानमवस्पन्दितम् । स्वेच्छया वर्णाभिप्रायमात्रेणोक्तस्यान्यथाकथनरूपं यत्तदवस्पन्दितम् । चक्षुस्पन्दनादिवत् । यथा—छलितरामे सीतालवसंभाषणम् ।

रामचन्द्रः

अवहित्थम्—करणम्

कुर्वीत जनितां चारीं करावभिमुखाङ्गुली ।
यत्रालपल्लवारालौ वक्षस्तलललाटयोः ॥
व्यावृत्तोद्वेष्टितौ कार्यौ कराभ्यामवहित्थकम् ।
एतद्गोपनवाक्यार्थे विद्वद्भिर्विनियुज्यते ॥
अवहित्थकरं चात्र भट्टतण्डुरवोचत ॥

ज्यायनः

इदं परेऽवहित्थाख्यकरयोगाद्बभाषिरे ।
चिन्तादौर्बल्यविषयं नृत्तविद्याविशारदाः ॥

अशोकः

अवहित्थम्—देशीस्थानम्

इदमेव विष्कम्भिताख्यं देशीस्थानम् ।

अवहित्थम्—स्थानकम्

एतदेवावहित्थाख्यं स्थानमङ्घ्र्योर्विपर्ययात् ।
केचिद्विपश्चितोऽवाहुर्व्यत्यासं कटिहस्तयोः ॥
अत्राधिदेवता दुर्गा तद्रोषे विस्मयेऽपि च ।
चिन्तालज्जावितर्केषु संलापेऽपि स्वभावजे ॥
स्वाङ्गावलोकने स्त्रीणां निजसौभाग्यगर्वतः ।
वीक्षणे वरमार्गस्य लीलालावण्ययोरपि ॥
विलासस्याप्यथाकारगोपनस्यापि सूचकम् ।

अशोकः

परस्यागमोत्कण्ठावीक्षादावदिमिष्यते ।

ज्यायनः

अवहित्थम्—व्यभिचारिभावः

आकारप्रच्छादनात्मकमवहित्थम् । तस्य लज्जाभयापजयगौरवजैह्म्यादयो विभावाः । अन्यथाकथनावलोकितकथाभङ्गकृतकधैर्यादयोऽनुभावाः ।

भरतः

काले मनस्संवरणमवहित्थं विदुर्बुधाः ।
लज्जादिर्विक्रियाहेतुः तत्समुत्पत्तिकर्मणः ॥

तत्र साचीनवक्त्रत्वक्षतकत्वचिहस्तता अनुभावाः।

सर्वेश्वरः

अवहित्थः—हस्तः

वक्षस्तलादधो नीतौ शुकतुण्डौ स्वसंमुखौ।
यत्रायमवहित्थाख्यो हस्तो नाट्यविदां मतः॥
नासाक्षेत्रादधो नीतौ भवेन्निश्वासदर्शने।
असावौत्सुक्यदौर्बल्यशरीरकृशतादिषु।
यथोचितं प्रयोगज्ञैः प्रयोज्यो नाट्यकर्मणि॥

वेमः

वक्षसोऽभिमुखौ सन्तौ शुकतुण्डावधोमुखौ।
कृत्वा नीतावधो यत्र सोऽवहित्थोऽभिधीयते।
दौर्बल्यौत्सुक्यनिश्वासगात्रकार्श्येष्वसौ भवेत्॥

शा॰ः

अवहित्थवर्तना

करावेवमुभौ यत्र सावहित्थाख्यवर्तना।

अशोकः

एवमिति शुकतुण्डवर्तना विवक्षिता।

अवहित्था—चित्ताभिनयः

अवहित्थाकारगुप्तिर्धैर्यप्राभवनीतिभिः।
हृदि स्थाने पताकस्तु तस्मिन्संपुटहस्तकः॥
धैर्यगोपन इत्याहुर्भरतागमवेदिनः।
शिरोभागे कपित्थश्च पुरोभागे तु सम्पुटः।
लज्जाया गोपने प्राहुर्भरतागमवेदिनः।
हंसास्यस्तु पुरोभागे तिर्यक्प्रचलितो यदि।
पुरो भागे संपुटश्च बद्धश्चेन्नीतिगोपने॥

विनायकः

अवहित्था—शिल्पकाङ्गम्

अवहित्था तदेव स्याद्यत्पाणिर्न निवारितः।
इत्यादिप्रणयक्रोधाच्छादनं तद्विभाव्यते॥

शारदातनयः

तदेव स्यादिति मालतीमाधवे पञ्चमाङ्के।

प्रवृद्धस्य संवरणमवहित्थम्। यथा—वृक्षवाटिकायां वृक्षवाटिकेति पुष्पभूषितनाटकेऽङ्कस्य नाम।

सागरः

अवहित्थहस्तः

अलपद्मौ वक्षसि स्यादवहित्थकरो मतः।
पुरो भागे त्वयं हस्तो लीलाकन्दुकधारणे॥

सौन्दर्ये कुचयोश्चैव शृङ्गारनटने तथा।
अवहित्थकरस्सोऽयं दर्शनीयो बुधोत्तमैः॥

विनायकः

अवाग्बन्धः—हस्तः

दक्षिणं तन्मुखं चोर्ध्वमवाग्बन्धं तदिष्यते।

उमातिलकः

अविक्रियम्—दर्शनम्

अनिश्चलं यच्छलात्प्रवातेऽपि तदविक्रियम्।

शारदातनयः

अविचालिता—ध्रुवावृत्तम्

यदि तु खलु षष्ठमन्त्ये गुरु भवति पादयोगे।
इति निगदिता अभिधृतौ सततमविचालिता सा॥
ससिकिरणलंबहारा।

भरतः

इयं विशालेति च कथ्यते।

तालोऽयं शशिलेखायाः तत्र षष्ठो लघुर्यदि।
षडेव हि द्रुता ज्ञेयाः विशाला त्र्यश्रभङ्गजा॥
नायिकासु प्रयोक्तव्या शृङ्गाररससंभवा।
मालवकैशिके रागे विशाला तु ध्रुवा सदा॥

नान्यः

अव्यवस्थितः—वंशे फूत्कारदोषः

न्यूनाधिकस्वरो यस्तु कथितः सोऽव्यवस्थितः।

कुम्भः

अव्याजम्—दर्शनम्

अव्याजं तदिति प्राहुर्यदच्छलविलोकनम्।

शारदातनयः

अशोकमल्लः

अनेन कृतस्य ग्रन्थस्य नाम न ज्ञायते। परं त्वेकः परिच्छेदः नृत्ताध्याय इति व्यवह्रियमाणभाग एव लब्धः। सोऽप्यतीव विरलः। अतिप्रौढश्च। अशोकमल्लेन अभिनवगुप्तकीर्तिधरसिंगणाः स्मृताः। अयं वीरसिंहस्य सुतः। ग्रन्थपरामर्शात् सङ्गीतरत्नाकरकारादपर इत्यूह्यते।

अशोका—ध्रुवावृत्तम् (एकादशाक्षरम्)

यदि भवति षष्ठमपि चान्त्ये गुरुचरणयोगविनियुक्ते।
स्थितलयकृता तु जगतीयमिह हि खलु तां पुनरशोकाम्॥
मध्यमोत्तमपात्राणामशोकाभिधया ध्रुवा।
युग्मायुग्मोपभङ्गोऽयं ककुभेन प्रयुज्यते॥

नान्यः

रविकिरणजालहयसोहो।

युग्मायुग्मेति मिश्रजात्युपभङ्गः। इयं ध्रुवा विगतशोकेति भरतः। लक्षणश्लोको लेखकदोषदुष्टः।

अश्वः

धैवतमश्वपर्यायशब्दै रुच्यते।

अश्वः— स्वरजातिः

त्रिषष्टिस्सानुतारैस्तु स्वरैरश्वः प्रकीर्तितः।

औमापतम्

सानुतारैः—संख्यात्रयेणेति यावत्।

अश्वक्रान्तम्—स्थानकम्

अञ्चितं दक्षिणं पादं यदा सूचीसमाह्वयम्।
समस्थितस्य पादस्य पार्ष्णिभागे विनिक्षिपेत्॥
यद्वा...स्यमेवात्मपार्श्वे तालेन सम्मिते।
यत्राश्वक्रान्तमेतत्स्यादेतेनाश्वाधिरोहणात्॥
पादोऽत्रानियतः प्रोक्तः कैश्चित्संशयितात्मभिः।
अञ्चितोऽत्राथवा सूचीमतो दक्षिण एव नः॥
यतोऽश्वारोहणारम्भे मङ्गलस्याभिवृद्धये।
दक्षिणेनाङ्घ्रिणा पादकटकाक्रमणं परम्॥
अधिदैवतमेतस्य स्मृता देवी सरस्वती।
पुष्पस्तबकसङ्ग्राहे विटपस्यावलम्बने॥
नीचानां विभ्रमे चैतन्नराणां विनियोज्यते॥

ज्यायनः

एकस्याङ्घ्रेरसमस्यान्यः पार्ष्णिदेशमुपागतः।
सूचीपादोऽथवा स्वीयपार्श्वे तालान्तरे स्थितः॥
समो यत्र तदाचष्टाश्वक्रान्तं वीरसिंहजः।
तदश्वारोहणारम्भे ललिते विभ्रमे तथा॥
द्रुमशाखावलम्बे च संलापेऽपि निसर्गजे।
स्खलितेऽपि स्खलद्वासोधारणे गोप्यगोपने।
पुष्पगुच्छग्रहेऽप्येतत्सरस्वत्यस्य देवता॥

अशोकः

अश्वक्रान्तः—तानः

पञ्चमलोपः षाडवः.

नि ध म ग रि स.

कुम्भः

अश्वक्रान्ता—प्राकृते मालावृत्तम्

पञ्च भगणा गुरुः

विरहाङ्कः

अश्वक्रान्ता—मूर्छना

षड्जग्रामे षष्ठी मूर्छना।
(आ) ग म प ध नि स रि
(अव) रि स नि ध प म ग

पण्डितमण्डली

अश्वप्रतिग्रहः— तानः

षड्जग्रामे निगहीनौडुवः।

रि स ध प म

कुम्भः

मध्यमग्रामे रिवर्जितषाडवः।

ध प म ग स नि

कुम्भः

अश्वमेधः—तानः

षाडवः—षड्जलोपः।

रि नि ध प म ग

कुम्भः

अश्वललितम्—त्रयोविंशत्यक्षरवृत्तम्।

नजभजभजभलगाः।

भरतः

अश्विनीहस्तः

अश्विन्यां ताम्रचूडोऽयमिति प्रकृतिरूपकः।

शृङ्गारशेखरः

अश्वोत्प्लवनम्

अधोमुखं च शिखरं कटीहस्तं सहेदिह।
पुरः पादं समुत्प्लुत्य पश्चात्पादं नियोजयेत्।
करावत्र पताकाख्यौ कृत्वाश्वोत्प्लवनं भवेत्॥

नाट्यदर्पणे

अश्रु—चित्राभिनयः

साची च समदृष्टिश्च नेत्रान्ते बाणहस्तकः।
नेत्रमध्ये मयूरं च पताकेनाश्रुमार्जनम्॥
अश्रुभावे दर्शयन्ति भरतागमकोविदाः।

विनायकः

अश्रु— सात्त्विकभावः

आनन्दामर्षाभ्यां धूमाञ्जनजृम्भणाद्भयाच्छोकात्।
अनिमेषप्रेक्षणतः शीताद्रोगाद्भवेदास्रम्॥
बाष्पाम्बुप्लुतनेत्रत्वान्नेत्रसम्मार्जनेन च।
मुहुरश्रुकणापातैरास्रं त्वभिनयेद् बुधः॥

भरतः

वाष्पोज्जृम्भाभयक्रोधशीतैरनिमिषेक्षणैः ।
जायते रोगशोकाभ्यां धूमाञ्जनविजृम्भणैः ॥

शारदातनयः

अश्विन्यभिनयः

ताम्रचूडहस्तेन कर्तव्यः ।

महाराष्ट्रे

अष्टतालिका—देशीतालः

अनुद्रुतद्वयं दश्च लघुः स्यादष्टतालिका ।

दामोदरः

अष्टबन्धविहारकम्—चालकः

सव्यापसव्यपार्श्वाभ्यां पुरोभागेषु तु क्रमात् ।
अष्टासु दिक्षु लुठितौ रचितस्वस्तिकौ करौ ।
यत्रैनं चालकं प्राहुरष्टबन्धविहारकम् ॥

वेमः

अष्टमीचन्द्रकः—शृङ्गाराङ्गम्

आस्पृहयन्ति व्रतमष्टमीचन्द्रकः । स च चैत्रचतुर्थीतोऽष्टम-चतुर्थ्यामुदीयमानः (चन्द्रः कामिनीभिरर्च्यते) ।

भोजः

अष्टवज्रम्—अङ्गुलिभूषणम्

अष्टकोणनिविष्टैश्च पविभिः परिशोभितम् ।
मध्ये रत्नसमायुक्तमष्टवज्रमुदीरितम् ।

सोमेश्वरः

अष्टाकपालः—तानः

मध्यमग्रामे गनिहीनौडुवः.
प ध म रि स .

कुम्भः

अष्टादशजातिकम्—त्रिपुष्करे

शुद्धा दुष्करकरणा विषमा विष्कम्भितैकरूपा च ।
पार्ष्णिसमा पर्यस्ता समविषमकृता चावकीर्णा च ॥
पर्यवसानोच्चितिका संयुक्ता संप्लुता महारंभा ।
विगतक्रमा विगलिता वञ्चितिका एकवाद्या च ॥

भरतः

अष्टिछन्दोवृत्तानि

पञ्चषष्टिसहस्राणि सहस्रार्धं तु संख्यया ।
षड्विंशच्चैव वृत्तानि तथाष्ट्यां गदितानि तु ॥ ६५५२६

भरतः

असंपूर्णा—श्रुतिः

मध्यमस्य तृतीया श्रुतिः ।

सुधाकलशः

असंबाधा—चतुर्दशाक्षरवृत्तम्

मतनसगगाः ।

भरतः

असंभ्रान्तम्—दर्शनम्

गृह्यते येन सूक्ष्मार्थस्तदसंभ्रान्तमुच्यते ।

शारदातनयः

असत्प्रलापः—वीथ्यङ्गम्

मूर्खजनसन्निकर्षे हितमपि यत्र प्रभाषते विद्वान् ।
न च गृह्यतेऽस्य वचनं विज्ञेयोऽसत्प्रलापोऽसौ ॥

भरतः

मूर्खेति । यदुत्तरं मूर्खं प्रति वस्तुतो हितमपि शब्दच्छलाद्यथा-प्रियं तादृशं च मूर्खैः प्रियांशेन गृह्यते न तु हितांशेन । तथा-भूतभङ्गीद्वयाश्रयणं सिद्धत्वात्करोति । एवं हि तात्कालिकः कोपोऽपि रक्षितो भवति । व्यसनिना राजपुत्रेण किं सुखमिति पृष्टे तेनोत्तरं दीयते । सर्वदा योऽक्षविजयी इत्यादि । अ... असाधुभूतस्य वस्तुनः प्रलपनमस्मिन्निति असत्प्रलापः ।

अभिनवः

यथा—तत्वाविवेचकं प्रति रामाभ्युदये द्वितीयेऽङ्के मारीचवचनं परमार्थतो रावणेन नावगतम् । मूर्खं प्रति भीमटविरचिते मनोरमावत्सराजे रुमण्वान् यौगन्धरायणप्रमुखान्कौशाम्बी मम हस्त इत्याह । इदं परमार्थतः पाञ्चालोच्छेदपरं यौगन्धरायणेनावगतम् । वासवदत्तासंभ्रमकाभ्यां मौर्ख्यान्नावगतम् । अन्ये तु बालोत्कण्ठितादीनामसंबद्धकथाप्रायमसत्प्रलापमिच्छन्ति । यथा—एकं त्रीणि नवाष्टेति कुमारस्वामिस्तुतिः ।

रामचन्द्रः

असावरी—मेलरागः

गौरीमेलसमुत्पन्नारोहणे गनिवर्जिता ।
मध्यमोद्ग्राहधांशाद्यासावरी न्यासपञ्चमा ॥
अपराह्णगेया ।

अहोबिलः

असावेरितोडि—मेलरागः

(आ) स रि ० ० ० म ० प ध ० नि स.
(अव) सं ० नि ध ० पं ० म ० ० ग रि स.

मेललक्षणे

असावेरी—मेलरागः (रत्नाङ्गीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प ध — स.
(अव) स नि ध प म ग रि — स.

असावेरीरागध्यानम्

कुचाभोगाहारां गलितवसनां सद्विलसनां
भुजादेशप्राञ्चत्कचभरधरां कन्दुकधराम् ।
नमद्गात्रामेव प्रकटितमुखीं गौरसुनखी-
मसावेरीं ध्याये मम मनसि रक्ताम्बरयुताम् ॥

रागसागरः

असिधाराधरा—कला

आद्यन्ते विधृतां च यत्र हि नटी युग्मेन धारामसौ
भीमामेकपदाम्बुजेन हि समाश्रित्याथ चान्याङ्घ्रिणा ।
एकेनापि करेण चक्रयुगलं स्वावर्त्य तेनापरे-
णोच्चैर्गोलकखेलनं प्रकुरुते प्रोक्तासिधाराधरा ॥

नागमल्लः

असुरशीला—स्त्री

अधर्मशाठ्याभिरता स्थिरक्रोधातिनिष्ठुरा ।
मद्यमांसप्रिया नित्यं कोपना चातिमानिनी ॥
चपला चातिलुब्धा च परुषा कलहप्रिया ।
ईर्ष्याशीलाऽथ निस्नेहा शीलमासुरमाश्रिता ॥

भरतः

असूया—व्यभिचारिभावः

नानापराधद्वेषपरैश्वर्यसौभाग्यमेधाविद्यालीलादिभिः विभावै-रुत्पद्यते। तस्याश्च परिषदि दोषप्रख्यापनगुणोपघातेर्ष्याचक्षुः-प्रदानाधोमुखभ्रुकुटीक्रियावज्ञानकुत्सनादिभिरभिनयैः प्रयोक्त-व्या ।

भरतः

परोत्कर्षाक्षमासूया गर्वदौर्जन्यमन्युजा ।
मन्युजा यथा—
अज्ञानेन पराङ्मुखीं परिभवादाश्लिष्य मां दुःखितां
किं लब्धं शठ दुर्नयेन नयता सौभाग्यमेतां दशाम् ।
पश्यैतद्दयितारतिव्यतिकरोन्मृष्टाङ्गरागारुणं
वक्षस्ते मलतैलपङ्कशबलैर्वेणीपदैरङ्कितम् ॥

अङ्गराजः

असूया

अन्यत्वादेव यत्संपदसहत्वं सुतेष्वपि ।
सुहृत्स्वपि च तत्प्राहुरसूयां निन्दितां बुधाः ॥

भावविवेकः

असूया—चित्राभिनयः

परसौभाग्यसम्पत्तिविद्याशौर्यादिहेतुभिः ।
गुणेषु दोषारोपस्स्यादसूया तत्र विक्रिया ॥

सूचीहस्तः पुरो भागे परशब्दनिरूपणे ।
अधोमुखौ पुरोभागे पताकौ द्वौ क्षितौ यदि ॥
सम्पत्यर्थं दर्शयन्ति भरतागमवेदिनः ।
श्मश्रुस्थाने पताकस्य चलनाच्छौर्यभावने ।
हृदिस्थाने तु मुकुलो गुणभावनिरूपणे ॥
पार्श्वभागे पताकं तु विसृजेच्चापि निन्दने ।

विनायकः

अस्तम्—शृङ्गाराङ्गम्

सवितुरस्ताचलोपगमनमस्तम् ।

भोजः

अहङ्कारः—नाट्यालङ्कारः

कार्ये क्षमत्वम् । यथा—कीचकाङ्के—"बाढं व्याहृता द्रौपदी प्रियेति" इति कीचकवाक्यम् ।

सागरः

अहङ्कृतिः

अहं तु शक्तः कार्येस्मिन्नामी शक्तास्तु जन्तवः ।
इत्थमस्पृष्टकार्यात्मगुणदोषस्त्वहंकृतिः ॥

भावविवेकः

अहोबिलः

सङ्गीतपारिजातकारः । १६०० काले स्यात् ।

आ

आ—आवापः

आवापादिध्रुवादीनामष्टानामादिवर्णतः ।
ग्रहणं क्रियते चात्र बुद्ध्या मनसि धार्यताम् ॥

संगीतसागरः

आकम्पितम्—शिरः

ऊर्ध्वाधोर्ध्वैः प्रयुक्तं यन्मन्दमाकम्पितं तु तत् ।
प्रश्ने ग्रन्थार्थनिर्देशे स्वाभिप्रायस्य वर्णने ।
उपदेशे तथाह्वाने संज्ञायां च प्रयुज्यते ॥

विप्रदासः

आकम्पितं तदेव स्याद्द्विः प्रयुक्तं शनैर्यदि ।
एतत्पौरस्त्यनिर्देशे प्रश्ने संज्ञोपदेशयोः ।
आवाहने स्वचित्तस्थकथने च प्रयुज्यते ॥

शार्ङ्गः

आकर्षः

क्रिययो वामहस्तव्यापारः । तत्र द्रष्टव्यम् ।

आकारः—गीताङ्गम्

आकाररूपो यथा—पशुपतिपाणिकायां षोडशभिर्गणैर्भवति। यथा—ओं ०००००० पशु ० पत ० ये ००० श्रां ००००० ० शा ०००००००००० ओं ओं ००००००० भूत ० पत ० ये ०० आ ००००००० एवमन्येऽपि सर्वत्रलोपे अकार आकार ऊकाराः ओं वच। तथा द्रुतविलंबितमध्यमन्द्रत्वकम्पित-बिन्दुरेणुप्रभृतिप्रयोगा बहवः प्रौढगायनकृता भवन्ति।

नान्यः

आकारः—शृङ्गारचेष्टा

आकृत्या सूच्यते यस्तु स आकारो मुनेर्मतः।

कुम्भः

आकाशभ्रमरी

उत्प्लुत्य पादौ विरलौ कृत्वा पादौ प्रसार्य च।
भ्रामयेत्सकलं गात्रमाकाशभ्रमरी भवेत्॥

नाट्यदर्पणे

आकाशवीणा

रूपमाकाशवीणायाः परस्तादभिधीयते।
उद्दण्डकास्तम्बयुग्मं दृढमेव निवेशयेत्॥
स्नायुतन्त्र्यः प्रभागेऽस्यां बन्धनीयाः प्रयत्नतः।
तन्त्रीचरमनागाग्रसंबद्धां वेणुनिर्मिताम्॥
वितस्तिमात्रामङ्गुष्ठप्रमाणां तु शलाकिकाम्।
भ्रमन्निवेशके तुम्बे स्थापयित्वा महत्तरे॥
तन्त्रीं निपीडयेद्गाढं पादाङ्गुष्ठस्य संधिना।
हस्तेन दक्षिणेनैव गृहीत्वान्येन तुम्बकम्॥
अस्याः पिनाकिवीणायां स भवेद्वादनक्रमः।
पौष्कलाख्यस्य...भेदास्संल्पपरे पुनः।
सरूपमेषा द्रष्टव्या नैतस्मिन्निगमे बुधैः॥

हरिपालः

आकाशिकी—कला

या कोदण्डगुणेऽधिरोप्य चरणौ चावल्य पश्चान्मुखं
कृत्वा पार्ष्णियुगं कराम्बुजयुगेनोल्लास्य गृह्णाति च।
धारायामथ खड्गयोरपि गतिं येत्थं विधत्ते नटी
यत्र क्ष्माशिवनागमल्लपतिना सोक्ता कलाकाशिकी॥

नागमल्लः

आकाशिक्यश्चार्यः

एताः षोडश।

भूस्थेनैकेन पादेन चान्येनाकाशगामिना।
उत्प्लुत्या च क्रियन्ते या आकाशिक्य इमाः स्मृताः॥

आकीर्णः—वाद्यप्रकारः

अपकीर्णस्य पाठान्तरम्।

आकुञ्चितम्—देशीस्थानम्

सर्वमाकुञ्चितं गात्रमाविद्धे यत्र जानुनी।
तदाकुञ्चितमाख्यातं शीतार्ताभिनये तु तत्॥

वेमः

आकुञ्चितम्—शयनकर्म

सर्वैराकुञ्चितैरङ्गैः शय्याविद्धे तु जानुनी।
स्थानमाकुञ्चितं नाम शीतार्तानां प्रयोजयेत्॥

भरतः

आकुञ्चितम्—स्थानकम्

सर्वमाकुञ्चितं गात्रमाविद्धे यत्र जानुनी।
तदाकुञ्चितमाख्यातं शीतार्ताभिनये तु तत्॥

वेमः

आकुञ्चितः—मणिबन्धः

अन्तर्निम्नस्समाख्यातो धीरैराकुञ्चिताभिधः।
प्रायः प्रयुज्यते धीरैरेष वस्त्वपसारणे॥

अशोकः

अन्तरा निम्नतां नीतो बुधैराकुञ्चितस्स्मृतः।
मणिबन्धः प्रयोज्योऽयं जनसङ्गापसारणे॥

वेमः

आकुञ्चितो बहिर्वक्रः सोऽपसारे नियुज्यते।

सोमेश्वरः

आकृतिछन्दोवृत्तानि

चत्वारिंशत्तथैकं च सहस्राणां शतानि तु।
तथा चेह सहस्राणि नवतिश्चतुरुत्तरा।
शतत्रयं समाख्यातं ह्याकृत्यां चतुरुत्तरम्॥ ४१९४३०४

भरतः

आकेकरा—दृष्टिः

आकुञ्चितपुटप्रान्ता सङ्गतार्धनिमेषिणी।
मुहुर्व्यावृत्ततारा च लोके साकेकरा स्मृता॥

सोमेश्वरः

ईषद्वक्रपुटापाङ्गा तिर्यगर्धनिमेषिणी।
यस्या कनीनिके द्वये विपरीतविवर्तिनी॥
सा दृष्टिराकेकरा स्याद्विच्छेदप्रेक्षिते भवेत्।
सापराधे प्रियास्नेहविच्छेदेन यदीक्षणम्।
तद्विच्छेदप्रेक्षितं स्याद्दूरालोकेऽप्यसौ मता॥

विप्रदासः

आकुञ्चितपुटापाङ्गसङ्गतार्थनिमेषिणी ।
मुहुर्व्यावृत्ततारा च दृष्टिराकेकरा स्मृता ॥

भरतः

आक्रन्दः—नाट्यालङ्कारः

शोकसमुत्थं मुक्तधैर्यं आम्रेडितमयमवनीपातपूर्वकमाक्रन्दनम् । यथा—शक्त्यङ्के वत्से तिष्ठति रामवाक्यम् ।

सागरः

आक्रन्दः—लक्षणम्

आत्मभावमुपन्यस्य परसादृश्ययुक्तिभिः ।
तीव्रार्थभाषणं यत्स्यादाक्रन्दः स तु कीर्तितः ॥

भरतः

तीव्रः साक्षादवाच्यो योऽर्थः, तस्य परं प्रति सादृश्ययोजनप्रकारैः आत्माभिप्रायं प्रमुखे दत्वा तत्सम्मततः भाषणं स्फुटकथनं तन्निजभावाविष्करणप्रधानत्वादाक्रन्दो नाम लक्षणम् । यथा—ममैव किं पान्थ त्वरसे इत्यत्रोत्तरेणार्धेन ग्रामीणो रम्यतमो भोजनशयनादिसंभोग इति वक्त्र्या मोहप्रायोऽवाच्य आत्माभिप्रायः । तदरोचकत्वं तदुभयं प्रमुखे निधाय निशाकरवृत्तान्तसादृश्येन तीव्रः स्वात्मानुराग आविष्कृतः । अन्ये पठन्ति—

रूपकैरुपमाभिर्वा तुल्यार्थाभिः प्रयोजितैः ।
अप्रत्यक्षार्थसंस्पर्शः तुल्यतर्कः प्रकीर्तितः ॥

प्रथमार्धेन परसादृश्यमुक्तम् । अप्रत्यक्षस्यात्यभावस्य संस्पर्शनाद् ज्ञापनेत्यर्थः ।

अभिनवगुप्तः

आक्रान्ता—श्रुतिः

षड्जस्य प्रथमा श्रुतिः ।

अनूपः

आक्रीडिता—भङ्गतालः

लद्वयं गद्वयं ॥ ऽ ऽ

नान्यः, अभिनवश्च

आक्षिप्तम्—करणम्

आक्षिप्तायां यदा चार्यां पादाक्षेपो धृतं भवेत् ।
तथैव चतुरः पाणिराक्षेप्यः खटकोऽथवा ॥
यत्र पार्श्वे नतं किञ्चित्तदाक्षिप्तं प्रचक्षते ।
विहितो विनियोगोऽस्य विदूषकपरिक्रमे ॥

ज्यायनः

आक्षिप्तः—वर्णालङ्कारः (अवरोही)

नी प पा ग गा स.

पण्डितमण्डली

आक्षिप्तः—वर्णालङ्कारः

एकान्तरं स्वरयुगं तादृशं युगलं परम् ।
पूर्वान्तिमाद्यमारोहेत्क्रमादाक्षिप्तसंज्ञके ॥

यथा—स ग ग प प नि.

पण्डितमण्डली

आक्षिप्तकः—अङ्गहारः

नूपुरविक्षिप्तालाताक्षिप्तकोरोमण्डलनितम्बकरिहस्तकटीछिन्नानामष्टानां क्रमात्प्रयोगे आक्षिप्तकाङ्गहारः ।

शार्ङ्गः

आक्षिप्तकः—वर्णालङ्कारः (सञ्चारी)

आक्षेप इत्यपि वदन्ति ।

त्रिस्वरा स्यात्कला यत्र पूर्वं पूर्वं परित्यजेत् ।
एकैकमूर्ध्व........................

मोक्षदेवः

आक्षिप्तरेचितम्—करणम्

चतुरस्राख्ययोरेको व्यावृत्तकरणाश्रितः ।
ऊर्ध्वे पार्श्वद्वये क्षिप्त्वा हंसपक्षो धृतभ्रमः ॥
अधस्तलकरो नेयो वक्षोदेशमथापरः ।
रेचितो बाह्यतः क्षेप्यस्तद्वशाच्चरणोऽञ्चितः ॥
एकोऽपरस्तु सूच्याख्यो यस्मिन्नाक्षिप्तरेचितम् ।
त्यागोपदानयोरर्थे तद्ज्ञेयं बहुशः कृते ॥

ज्यायनः

आक्षिप्तरेचितः—अङ्गहारः

स्वस्तिकरेचितपृष्ठस्वस्तिकदिक्स्वस्तिककटिछिन्नघूर्णितभ्रमरवृश्चिकरेचितपार्श्वनिकुट्टकोरोमण्डलसन्नतसिंहाकर्षितनागापसर्पितवक्षःस्वस्तिकदण्डपक्षललाटतिलकतलविलासितनिशुम्भितविद्युद्भ्रान्तगजक्रीडितनितम्बविष्णुक्रान्तोरूद्वृत्ताक्षिप्तकोरोमण्डलनितम्बकरिहस्तकटिछिन्नाक्षिप्तरेचितानां करणानां प्रयोगे आक्षिप्तरेचितः । नितम्बोरुमण्डलयोरावृत्तिं केचिद्वदन्ति । केचित् वक्षःस्वस्तिककटिछिन्ने अत्र नाङ्गीकुर्वन्ति । आवृत्तिपक्षे सप्तविंशतिकरणानि । अनावृत्तौ, द्वयोः करणयोरप्रवेशे वा पञ्चविंशतिकरणानि ।

आक्षिप्ता—चारी

तालत्रयप्रमाणेन पादमुद्धृत्य कुञ्चितम् ।
जङ्घास्वस्तिकतां नीत्वा पार्ष्णिना वामतो भुवि ।
पातयेद्यदि तां चारीमाक्षिप्तां संप्रचक्षते ॥

वेमः

आक्षिप्तिः—गर्भसन्ध्यङ्गम्
गर्भस्योद्भेदनं यत्साक्षिप्तिरित्यभिधीयते ।
भरतः

हृदयान्तःस्थितस्य पुनः प्रतिष्ठापितस्यापि यतः कुतश्चिन्निमित्ता-दुद्भेदनं अनपह्नवनीया या स्फुटतापत्तिः सा आक्षिप्तिः । अभि-प्रायस्य हि तत्राक्षेपो बहिः कर्षणम् । यथा—सागरिके शीतां-शुर्मुखमित्यादि राज्ञोक्तं रत्नावल्याम् ।
अभिनवः

आक्षिप्तिका—ध्रुवा
प्रवेशो यत्र पात्राणां सुच्यते नाटके यदि ।
उत्तमाधममध्यानां सा ज्ञेयाक्षिप्तिका ध्रुवा ॥
उत्तमास्तत्र राजानो व्याक्षेप्याश्चारणादिभिः ।
मध्यमा मध्यमैर्वान्या अधमाश्चाधमैरपि ॥
नान्यः

क्रममुल्लङ्घ्य विधिज्ञैः क्रियते या द्रुतलयेन नाट्यविधौ ।
आक्षेपिकी ध्रुवा सा द्रुता स्थिता वापि विज्ञेया ॥
भरतः

स्थितेति विलम्बितलया ।

आक्षिप्तिका—रागवर्धनाङ्गम्
रागवर्धनशब्दे द्रष्टव्यम् ।

आक्षिप्तिका—भङ्गतालः
अष्टौ गुरवः षोडश लघवः द्वाविंशद्द्रुताः ।
SSSSSSSS ।।।।।।।।।।।।।।।। oooooooooooooooo oooooo
नान्यः

आक्षेपः—गर्भसन्ध्यङ्गम्
आक्षेपो बीजप्रकाशनम् । प्राप्त्याशावस्थानिबद्धस्य बीजस्य मुखकार्योपायस्य प्रकाशनं प्रकर्षेणाविर्भावनं आक्षेपः । यथा—वेण्यां—दत्त्वा द्रोणेनेत्यादि । अथवा—बीजस्य हृदयभूमिनि-गूढत्वादभिप्रायस्य बहिः कर्षणमाक्षेपः । केचिदेतदङ्गं न मन्यन्ते ।
रामचन्द्रः

आक्षेपः—वर्णालङ्कारः (सञ्चारी)
आद्यस्वराणां त्रितयं कलाद्या स्वरेषु सप्तस्वपि च क्रमेण ।
द्वितीयमारभ्य भवेत्तृतीया तृतीयमारभ्य ततस्तृतीया ॥
चतुर्थमारभ्य ततश्चतुर्थी स्यात्पञ्चमाद्या किल पञ्चमी सा ।
षष्ठं समारभ्य तदादिमान्ता षष्ठीकलेयं गदिता मुनीन्द्रैः ।
तास्त्रिस्वरा यत्र कलाष्षडेवाक्षेपाभिधानं तमुदीरयन्ति ॥
स रि ग रि ग म ग म प म प ध नि ध नि ध नि स .
रघुनाथः

आक्षेपकम्—नृत्तहस्तप्राणः
एतौ वक्षस्स्थलगतौ धीरैराक्षेपकौ मतौ ।
एतौ रेचितहस्तौ ।
शृङ्गारः

आक्षेपिकी—ध्रुवा
प्रस्तुतरसोल्लङ्घनेन रसान्तरोद्भावनमाक्षेपः । तत्प्रयोजना आ-क्षेपिकी । यथा—उदात्तराघवे प्रस्तुतशृङ्गारोल्लङ्घनेन अरेरे तापस इत्यादि रावणस्य नेपथ्यवाक्याकर्णनेन वीररसाक्षेपः ।
गुणचन्द्रः

प्रकान्तं लीयमुल्लङ्घ्य गीयते यद्द्रुते लये ।
प्रस्तुतार्थसमाक्षेपाद्ध्रेया साक्षेपिकी ध्रुवा ॥
वेमः

आख्यानम्—नाट्यालङ्कारः
आख्यानमितिहासः तस्य कार्यार्थं कीर्तनम् । यथा—कीचक-भीमाङ्के धन्या सा सीतेत्यादि द्रौपदीवाक्यम् ।
सागरः

आख्यानम्—लक्षणम्
पृष्टैरपृष्टैरथवा निर्णयः क्रियते तु यः ।
आख्यानमिति तद्ज्ञेयं लक्षणं नाटकाश्रयम् ॥
भरतः

प्रश्नपूर्वका यत्र बहवो निर्णीयन्ते । यथा–बाले नाथ विमुञ्चे-त्यादावुक्तिप्रत्युक्तौ प्रश्नसदृशैर्वा शक्याशक्यवस्त्वभिधानैर्यत्र निर्णयः । यथा—रामोऽसौ भुवनेषु इत्यादौ यदि प्रसिद्धः कथं मया न ज्ञायते इत्याशङ्क्याख्यातम् । अस्मद्भाग्यविपर्य-याद्यदि परं देवो न जानाति किं इत्यादिना । नाटकाश्रयमित्यनेन भूयो लक्ष्यमाणस्येत्याह । अन्ये पठन्ति
वाक्यैः सातिशयैर्युक्ता वाक्यार्थस्य प्रसाधकैः ।
लोकप्रसिद्धैर्बहुभिः प्रसिद्धिरिति कीर्तिता ॥
अभिनवः

आख्यानकम्—श्रव्यकाव्यम्
आख्यानकसंज्ञान्तर्लभते यद्यभिनयन् पठन् गायन् ।
ग्रन्थिक एकः कथयति गोविन्दवदवहिते सदसि ॥
भोजः

आख्यायिका—श्रव्यकाव्यम्
कन्यापहारसङ्गरसमागमाभ्युदयभूषितं यस्याम् ।
नायकचरितं ब्रूते नायक एवास्य वानुचरः ॥
वक्त्रापरवक्त्रवती सोच्छ्वासा संस्कृतेन गद्येन ।
साख्यायिकेति कथिता माधविकाहर्षचरितादि ॥
भोजः

माधविकेति हरिचन्द्रस्य गद्यकाव्यमित्यूह्यते ।

आगतोपचारः—संगीते शृङ्गाराङ्गम्

प्राप्तस्याभ्युत्थानादिप्रतिपत्तिरागतोपचारः ।

भोजः

आगमप्रिया—मेलरागः (शुभपन्तुवरालीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प म ध नि स.

(अव) स नि प ध नि प म ग रि ग स.

आङ्किकः

मुखद्वये दक्षिणे वामे च सयवोऽङ्को लक्षणमस्तीति आङ्किकः ।

अभिनव.

आङ्किकभेदाः

सूचको भावजश्चेति द्वन्द्वो लाक्षणिको मतः ।
एवमाङ्किकभेदास्तु प्रोक्ताः पूर्वं चतुर्विधाः ॥

शृङ्गारः

आङ्गिकाभिनयः

चारीभिर्बहुरूपाभिर्हस्तैश्च शिरसां क्रमैः ।
मण्डलैरङ्गहारैश्च करणैर्भ्रमरीक्रमैः ॥
स्थानकैस्ताण्डवैश्चापि गतिभिश्शब्दनाट्यकैः ।
एतेषां नाट्यरचनैराङ्गिकाभिनयस्स्मृतः ॥

शृङ्गारः

आचलितम्—मात्रावृत्तम्

विषमं—षण्मात्रागण एकः भ ग ग.
समं —अष्टमात्रागण एकः भ ग ग.

विरहाङ्कः

आचारा—श्रुतिः

गान्धारस्य प्रथमा श्रुतिः ।

अनूपः

आच्छुरितः—अङ्गहारः

नूपुरभ्रमरव्यंसितालातकनितम्बसूचीकरिहस्तकटीछिन्नानामष्टानां करणानां प्रयोगे आच्छुरितः ।

शार्ङ्गः

आच्छुरितकम्—अङ्गुलेलेखनम्

अङ्गुलीपञ्चकेनाशु सशब्दमनुलेखनम् ।
कुचादौ कामसूत्रज्ञास्तदाच्छुरितकं विदुः ॥

अनूपसिंहः

आडिकामोदा—रागः

वङ्गाली किल भिन्नषड्जजनिता भाषा तदङ्गं बुधै-
र्गुर्वादिश्शसमस्वरा निगदिता धांशावसानग्रहा ।
नित्यं मध्यममन्द्रभूषिततनुर्गान्धारतारास्पदा
कामोदा भुवि भूपकर्णसुखकर्याडीति चिह्नाङ्किता ॥

मोक्षदेवः

अडीकामोदिका—रागः

भिन्नषड्जाच्च वाङ्गाली आडीकामोदिका ततः ।
समन्द्रा तारगान्धारा ग्रहांशन्यासधैवता ।
समस्वरा च गीतज्ञैर्गुर्वाज्ञायां प्रगीयते ॥

हम्मीरः

आतङ्कः—शिल्पकाङ्गम्

क्रूराक्रमकृतस्त्रासः सुकुमारस्य वस्तुनः ।
यस्स आतङ्क इत्युक्तो राहोश्चन्द्रकलादिवत् ॥

शारदातनयः

राहोरिति । मालतीमाधवे ।

आतोद्यम्

मृदङ्गो मुरजश्चैव तथा पणवदर्दुरौ ।
पटहश्चेति तद्विद्यैः पञ्चातोद्यकमुच्यते ॥

नान्यः

आतोद्यम्—वाद्यम्

तोद्यते, आतुद्यते, हन्यते, वाद्यते, इति चतुर्णां वपुः । केवलस्य तोदननिष्पत्तेः स्वैरस्ततसुषिरयोरुपकारित्वम् । वर्णानुसाम्ययोगेन तु अवनद्धघनयोः । शरीरं तु संवदनशक्तिक्रोडीकृतं समुल्लसितशक्तिकर्तृकमिति । तत्तत्स्थानाभिघातजातरुद्धारलब्धोपयोगमपि तदा तोद्यमुच्यते । तदा तुदति अभिहन्ति वादयति चेत्यकृतककर्मशक्तिमुद्रितस्वातन्त्र्यमवभाति ।

अभिनवः

आत्मपञ्चमः—मेलरागः (दिवामणिमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म ध नि स.

(अव) स नि ध म ग स.

आदानम्—विमर्शसन्ध्यङ्गम्

बीजकार्योपगमनमादानमिति संज्ञितम् ।

भरतः

बीजफलस्य समीपताभवनमित्यर्थः । यथा—व्यक्तं लघ्मोपीत्यादि दुष्यन्तवचनम् ।

अभिनवः

फलसामीप्यमादानम् । मुख्यफलस्य दर्शनमादानम् । यथा— नागानन्दे नागानामित्यादि गरुडवाक्यम् । नागरक्षालक्षणस्य मुख्यफलस्य सूचकम् ।

रामचन्द्रः

शक्त्या शक्तिमतः प्रोक्त आदानं कार्यसङ्ग्रहः ।

सर्वेश्वरः

आदिकामोदा—भाषाङ्गरागः

आदिकामोदिका पूर्णा वङ्गाल्यङ्गं त्रिधैवता ।
मन्द्रमातारगा गेया हेमन्तप्रहरेऽग्रिमे ॥

भट्टमाधवः

आदिकामोदा—भाषाङ्गरागः वीणायां वादनक्रमः

धैवतं तु ग्रहं कृत्वा आन्दोल्य तदधस्तनम् ।
तस्मादातारगान्धारमारुह्याप्यवरुह्य च ॥
स्पृष्ट्वा च मध्यमं मन्द्रं स्थायिनि न्यस्यते यदा ।
आदिकामोदिका नाम रागः सञ्जायते तदा ॥
एतस्या मध्यमस्थायी लक्ष्यमार्गे प्रकीर्तितः ।

वेमः

आदिकामोदा—रागः

अनन्तरं च बङ्गालीभिन्नषड्जसमुद्भवा ।
तदङ्गमादिकामोदा ग्रहांशन्यासधैवता ॥
समस्वरा च संपूर्णा कथ्यते यां मनीषिभिः ।
भाषायाभिन्नषड्जस्य बाङ्गाली परिकीर्तिता ।
तदङ्गमादिकामोदा भवेदानन्दकारिणी ॥
धैवतेन स्वरेणैषा ग्रहांशन्याससूषिता ।
समस्वरसमायुक्ता संपूर्णा सप्तभिस्स्वरैः ॥
गुर्वाज्ञादिकृतावस्या विनियोगः प्रदर्शितः ॥

जगदेकः

आदिकामोदा—रागः (वंशे वादनक्रमः)

धैवतं ग्रहमासाद्य तस्माच्च चतुरः स्वरान् ।
तृतीयाद्यान्समारुह्य ततः षष्ठस्वरं पुनः ॥
कम्पयित्वा विलम्ब्यापि वादयित्वा चतुर्थकम् ।
आसाद्य पञ्चमं तस्मात्स्थाय्यन्तमवरुह्य च ॥
ततस्थायिस्वरार्धं च स्थायिनः प्राक्तनं तथा ।
आसाद्य स्थायिनं स्पृष्ट्वा द्वितीयं कम्पयेत्स्वरम् ।
तृतीयं स्फुरितं कृत्वा स्थायिनि न्यस्यते यदा ॥
आदिकामोदिकायाः स्यात्तत्स्थानं प्रथमं तदा ।
वंशेष्वस्या द्वितीयस्तु स्थायित्वेनोपलक्षितः ॥

वेमः

आदिकूर्मावतारः—चालकः

हस्तौ प्रथमता(त आ)वर्त्यमूर्ध्नस्सव्यापसव्ययोः ।
कृत्वा च मण्डलावृत्तिमूर्ध्वाधः पार्श्वयोर्द्वयोः ॥
तदनु स्वस्तिकीकृत्य वर्तनास्वस्तिकं तथा ।
कृत्वाऽथ पार्श्वद्वितये मण्डलाकारघूर्णनम् ॥
विधाय तद्वत्पुरतो मण्डलभ्रमणं बहु ।
क्रियते चेदादिकूर्मावतारसस्त्यस्तु चालकः ॥

वेमः

आदिघट्टः—देशीतालः

लपौ पश्चादिघट्टके ।
७ मात्राः

तालप्रस्तारः

अदितालः देशीतालः

आदिताले लघुस्मृतम् प ध नि स रि स.

जगदेकः

लघुना त्वादितालः स्यात्

श्रीकण्ठः

लघ्वेवमादितालोऽसौ लोकैरास इति स्मृतः

वेमः

आदित्यवंशः

मानमादित्यवंशस्य स्याच्चतुस्त्रिंशताङ्गुलैः ।
मुखरन्ध्रस्य तारास्यरन्ध्रस्य च विदां वरैः ॥
मध्यस्थानमपि ज्ञेयं द्विगुणैः षड्भिरङ्गुलैः ।
विशिष्टमङ्गुलं ज्ञेयं पादोनैः पञ्चभिर्यवैः ॥
प्रत्येकमत्र रन्ध्राणामष्टानां मानकल्पनम् ।
लिक्षात्रयं तथा षट्कं यूकानां यवयुग्मकम् ॥
द्वादशैवाङ्गुलान्येवं मानमन्तरसप्तके ॥

कुम्भः

आदित्यानामयनम्—तानः

मध्यमग्रामे षड्जहीनषाडवः ।
नि ध प म ग रि.

कुम्भः

आतिदेश्यम्—मेलरागः (सलवरालीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प नि स
(अव) स नि ध प म ग रि स.

आदिपञ्चमः—मेलरागः (कामवर्धिनीमेलजन्यः)

(आ) स रि प ध नि स.
(अव) स नि ध नि प म ग रि स.

780·3
RAM-J1

आदिभैरवी—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)
(आ) स ग रि ग म प ध स.
(अव) स ध प म प गा रि स.

आदिमट्टः—देशीतालः
आदिमट्टाख्यताले तु लद्वयं द्वौ विरामकौ ।

नन्दी

आधिकारिकं—इतिवृत्तं
यत्कार्यं हि फलप्राप्त्या समर्थं परिकल्प्यते ।
तदाधिकारिकं ज्ञेयमन्यत्प्रासङ्गिकं विदुः ॥

भरतः

आधिकारिकं वस्तु
यत्कार्यं हि फलप्राप्तौ समर्थं परिकल्प्यते ।
तदाधिकारिकं ज्ञेयमन्यत्स्यादानुषङ्गिकम् ॥
कारणात्फलयोगस्य वृत्तं स्यादाधिकारिकम् ।

भोजः

आधूतम्—शिरः
आधूतं तु सकृत्तिर्यगूर्ध्वं नीतं शिरो मतम् ।
गर्वेण स्वाङ्गवीक्षायां पार्श्वस्थोर्ध्वनिरीक्षणे ॥
शक्तोऽस्मीत्यभिमाने च प्रयोगस्तस्य कीर्तितः ।

शार्ङ्गः

तिर्यगूर्ध्वं सकृन्नीतमाधूतं कथ्यते शिरः ।
पार्श्वस्थस्योर्ध्ववीक्षायां शक्तोऽस्मीति निरूपणे ॥
गर्वेण भुजवीक्षायामङ्गीकारेऽपि युज्यते ।

विप्रदासः

इहैवोद्वाहितं ज्ञेयमन्तर्भूतं विपश्चिता ।

कुम्भः

आनन्दः—देशीतालः
विज्ञेयौ लपौ लौ गौ लगौ च गुरुरन्तिमः ।
। ऽ ॥ ऽऽ । ऽऽ.

वेमः

मगणश्च गुरुर्लश्च द्रुतश्चानन्दतालके ।
९॥ मात्राः ।

तालप्रस्तारः

आनन्दः—निर्वहणसन्ध्यङ्गम्
समागमस्तथाऽर्थानामानन्दः परिकीर्तितः ॥

भरतः

अर्चितस्य तथेति प्रकारगतैः प्रार्थितस्य सम्यगपुनर्वियोगवत् यदागमनं तदानन्दहेतुत्वादानन्दः । यथा—रत्नावल्यां को देव्योः प्रसाद इत्यादिराजवचनम् ।

अभिनवः

आनन्दभैरवरागध्यानम्
केकिपिञ्छधरं नागरूरहस्तं जटायुतं ।
आनन्दभैरवं ध्याये विल्वमूलनिवासिनम् ॥

रागसागरः

आनन्दभैरवी—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)
(आ) स ग रि ग म प स.
(अव) स नि ध प म ग रि स. 7·03

आनन्दभैरवी—मेलरागः
भैरवीस्वरसंभूता निषादोद्ग्राहसंयुता ।
गान्धारे न्यस्य (?) युक्ताया ज्ञेया सानन्दभैरवी ।
सर्वदागेया ॥

अहोबिलः

आनन्दभैरवीरागे त्यजेदारोहणे पुनः ।
ऋषभं धैवतं चापि तस्मादौडुवपूर्णकः ॥
भैरवीमेकजो रागः

परमेश्वरः

आनन्दलीला—मेलरागः (गाङ्गेयभूषणीमेलजन्यः)
(आ) स रि ग म प नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

आनन्दवर्धनः—देशीतालः
मगणो न गणश्चैव लगौ द्रुतचतुष्टयम् ।
लदौ दलौ लघुद्वन्द्वं प्लुतश्चानन्दवर्धने ॥
२२ मात्राः ।

तालप्रस्तारः

आनन्दसञ्जीवनम्
मदनपालकृतग्रन्थः । कालः, क्रै. प. १३५० । कुम्भकर्णेन नृत्तरत्नकोशे, सङ्गीतशिरोमणौ पण्डितमण्डल्या चायं ग्रन्थ उदाहृतः ।

आनन्दि—दर्शनम्
सुखेनोन्मीलदामीलत्तारमानन्दि कथ्यते ।

वेमः

आनन्दितः—प्राकृते मालावृत्तम्
चतुर्मात्रा त्रयः लः गः

Dr. No
4605

विरहाङ्कः

आनन्दिनी—प्रबन्धाङ्गम्

आनन्दिनी पञ्चभिरञ्चिताङ्गैः.

रघुनाथः

इयं राजनीतिरिति भीष्मोक्तपञ्चाङ्गयुक्तत्वादन्यैरुच्यते । भीष्मस्तु राजधर्मेषु

"राजनीतिं पञ्चाङ्गयुक्तामीति वदति ।

आनुकारिकः

अनुकृत्य परान् शुद्धगीतवाचिकनर्तनान् ।
संभाषणादिभिर्वाग्भिः वाक्यं स्यादानुकारिकः ॥

शृङ्गारभूषणः

आन्तरी—ध्रुवा

अन्तरं छिद्रं तत्र भवा आन्तरी । अनुकर्तुर्यदा अनाशङ्कित एव धनविघातादिना विघात उद्धतप्रयोगश्रमाद्वा मूर्छाभ्रमादिसंभावनावस्त्राभरणादे र्वा प्रच्युतिः तदा तत्संवरणावकाशादित्सयेयं गीयते । अस्यां च प्राक्तनं भावि वा रसस्य स्वरूपमनुवर्त्यम् । छिद्राछादनमात्रप्रयोजनत्वादस्य न सार्थकपठनासनमुपयोगीति शुष्काक्षराण्येवास्यां निबद्ध्यते ।

गुणचन्द्रः

प्रयोगगतदोषाणां प्रछादनपटीयसी ।
विछेदे वान्तरालस्य तत्सन्धानविधायिनी ॥
मध्ये मध्ये प्रयोज्या या सा विज्ञेयान्तरा ध्रुवा ।
भ्रियते सा विषण्णे च विस्मृते मूर्छिते तथा ॥
क्रुद्धे सुप्ते च भावेष्वप्येवमादिषु...।

वेमः

आन्दोलिकाहस्तः

गजास्ययोः कुम्भहस्तौ मिलित्वाभिमुखौ यथा ।
उत्तानौ च तथान्योन्यांगुष्ठलग्नौ भवेदयम् ॥
आन्दोलिका स्यात्पौलस्त्यो देवता परिकीर्तिता ।
विनियोगस्तु तत्रैव कथितश्शम्भुना पुरा ।

गौरीमतम्

आन्दोलितः—बाहुः

बाहुरान्दोलितोऽन्वर्थः सविलासगतादिषु ।

अशोकः

आन्दोलितः—श्वासः

मन्दान्दोलितो भवेत् । पर्वतारोहणे स स्यात् ।

अशोकः

आन्दोलिता—कटी

शनैस्तिर्यक् प्रचलिता तदैवान्दोलिता कटी ।
विनियोगस्तु, कुब्जे वामनखञ्जयोः ।
गमनाभिनये कार्या बुधैरान्दोलिता कटी ॥

सोमेश्वरः

आन्दोलिता—देशीचारी

आन्दोलिता कुञ्चिताङ्घ्रेः पश्चादान्दोलनाद्भवेत् ।

वेमः

आन्ध्री—जातिः

आन्ध्री निरूप्यतेऽथास्यां षड्जमध्यमधैवतैः ।
हीना स्वरा इहांशाः स्युः षाडवष्षड्जवर्जितः ॥
न्यासो गान्धार एव स्यादान्ध्रजातिरुदाहृता ॥

हरिपालः

तत्र सूत्रम् ।

गान्धार्यार्षभिकाभ्यामान्ध्री सञ्जायते जातिः ।

भरतः

अथोच्यते लक्षणमेतदान्ध्र्या अंशानिषादर्षभपञ्चमाश्च ।
गान्धारकश्चाथ रिगौ निषादः सधैवतः सङ्गतिमाप्नुवन्ति ।
अन्यासमारोहणमंशतः स्यात्क्रमाद्भवेत्षाडवता सलोपात् ।
स्यान्मध्यमग्रामिकमूर्छनाद्या सौवीरिकाख्या किल [मध्यमादिः ।
चच्चपुटस्तत्र चतुष्कलः स्याद्द्व्यष्टौ कलास्तत्र भवन्ति [सम्यक् ।
अङ्के तुरीये खलु नाटकस्य गाने ध्रुवायां विनियोजनं स्यात् ॥
गान्धारको न्यास इहोदितांशा भवन्त्यपन्यासतया प्रतीताः ॥

रघुनाथः

आपराह्णिकम्—संगीत शृङ्गाराङ्गम्

अपराह्णकरणीयमापराह्णिकम् ॥

भोजः

आप्यायनी—मूर्छना

जीमूतग्रामे प्रथमा मूर्छना ।
ग्रामे जीमूतसंज्ञे च यदा षड्जः प्रमूर्छति ।
आप्यायनीति विज्ञेया मूर्छना योगिनां प्रिया ॥

नादिमतः

आभरणम्

चतुर्विधं तु विज्ञेयं नाट्ये ह्याभरणं बुधैः ।
आवेध्यं बन्धनीयं च क्षेप्यमारोप्यमेव च ।

भरतः

आभीरिका—मेलरागः

धकोमला नितीव्राद्या षड्जपूर्वकमूर्छना ।
धगयोः कम्पसंयुक्ता सतांशाभीरिका मता ॥
आरोहणे ऽवरोहेऽपि कचिन्मध्यमवर्जिता ।
तृतीयप्रहरोत्तरगेया

अहोबिलः

आभीरिकारागध्यानम्

या...कङ्कणविभूषितबाहुवल्ली-
रुन्निद्रचम्पकमनोहरगात्रयष्टिः ।
श्रीखण्डशैलशिखरे गजमौक्तिकौघैः
आभीरिका विदधती स्रजमिन्दुशुभ्राम् ॥

इयं षाडवा । इयमेव वाहारीत्युच्यते ।

संगीत सरणिः

आभीरी—रागः

शुद्धपञ्चमसंभूता गमकस्फुरणान्विता ।
आभीरो गमहीना स्याद्बहुला पञ्चमेन च ॥

मोक्षः

अथाभीरीति संख्याता मालापञ्चमसंभवा ।
औडुवो ऋषभेणापि गान्धारेण विवर्जिता ॥

हरिः

पञ्चमस्याद्यगान्धारर्षभाभ्यां च विवर्जिता ।
वाजपेयिकहृष्याख्यतानमूर्छासमन्वितः ॥
स्फुरितस्फारगमकाऽभीरिका बहुसत्तमा ॥

नान्यः

रिगरहिता पञ्चमकाद्या...ललितैश्च सस्फुरितैर्गमकैः ।
पञ्चमजाताऽभीरी भवतिगुणैर्गीतिलक्षणोपेतैः ॥

कश्यपः

मालापञ्चमभाषेयमाभीरी परिकीर्तिता ।
रिगाभ्यां च विहीना च औडुवा परिकीर्तिता ॥
पञ्चमांशग्रहन्यासा कलहे विनियुज्यते ।

जगदेकः

आभीरीनाटः—मेलरागः

आभीरीमेलसंभूतोऽवरोहे धस्वरोज्झितः ।
अथ न्यासविशेषाद्य आभीरीनाटकः स्मृतः ॥
सन्दरादिग्रहन्यासो यस्मिन्नंशौ गनी स्वरौ ।
सायं गेयः ॥

अहोबिलः

आभीरु—मेलरागः सुवर्णाङ्गीमेलजन्यः

(आ) स रि ग रि म प नि स.
(अव) स ध प म ग स.

आमुग्नम्—वक्षः

अधः पतदिवस्कन्धद्वितयं दधदानतम् ।
मध्ये मध्ये श्लथीभावं भजत्प्रग्रे समुन्नतम् ॥
आमुग्नं संभ्रमे भीते विषादगतयोश्शुचि ।
मूर्छाहृच्छल्यमन्दाक्षशीतस्पर्शनवृष्टिषु ॥

जायनः

वक्षःप्रशिथिलं निम्नमामुग्नं संप्रचक्षते ।
शीतहृच्छल्ययोश्शोके मूर्छायां गर्वलज्जयोः ।
भये व्याधौ विषादे च संभ्रमे च प्रयुज्यते ॥

विप्रदासः

आभेरी—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स ग रि ग म नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

आभोगः

गीयते नायकस्यैव यस्मिन्बिरुदनामनी ।
आभोगस्स भवेन्नाम्ना गीतस्यान्ते स गीयते ॥

हरिपालः

आभोगः—प्रबन्धाङ्गम्

अयं प्रबन्धस्यान्त्ये वर्तते। आभोगस्त्वादौ नियमेनेति सङ्गीतसर्वस्वकारः। तन्मते कविनाम आलाप एव। तेनैश्च कविप्रबन्धनेतृणामालापे नाम विन्यसेत्। अर्थवदालापस्यात्र ग्रहणं। आलापाभोगयोरन्यतममाश्रित्य कविप्रबन्धनेतॄणां नाम विन्यसेत् इत्याधुनिकाः।

कृष्णदासः

आभोगी—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म ध स.
(अव) स ध म ग रि स.

आमुखम्

नटी विदूषको वापि पारिपार्श्वक एव वा ।
सूत्रधारेण सहिताः संलापं यत्तु कुर्वते ॥
चित्रैर्वाक्यैः स्वकार्योत्थैः वीथ्यङ्गैरन्यथापि वा ।
आमुखं तत्तु विज्ञेयं बुधैः प्रस्तावनापि वा ॥

भरतः

आमुखं लक्षयति। वा शब्देन व्यस्तानां नटीप्रभृतीनां सूत्रधारेण सङ्घातमाह अपिशब्देनात्मना समस्तानां। द्वितीयो वाशब्दः समस्तव्यस्ततां विकल्पयति। एवशब्दः सूत्रधारस्यावश्यंभावं दर्शयति चित्रैरिति। भाविरूपकार्थानुकूलविषयानुसारिभिः स्वं कार्यं नटव्यापारं। वीथ्यङ्गैरितिश्लिष्टवक्रोक्तिप्रत्युक्तिप्रायैरित्यर्थः. यथा—पीताम्बरगुरुशक्त्याहरत्युपां प्रसभमनिरुद्धः इत्यादि। अन्यथेति स्पष्टोक्तिप्रत्युक्तिभिरामुखमिति। मुखाच्चन्नैर्निवर्तते यतः। आङ्मर्यादायां। यदिवा अत्रामुखं प्रारम्भमभिमुखं वा प्रस्ताव्यते अनयेति। बाहुलकेन तच्छीलसंज्ञयोः। तत्र कदाचित्कार्याभिमुखं नीयते। पूर्वरङ्गविधिः तदभिमुखं वा कार्यारंभः तन्नीयते। सा द्विधेति पूर्वरङ्गाध्याये दर्शितमस्माभिः। एवं च यदा स्थापकोऽपि सूत्रधारतुल्यगुणाकारो रामादिवदेव तददं कविकृतमामुखं भवति।

अभिनवः

आमुखम्

आमुखमेतदुत्पाद्यवस्तुसूचना स्वरूपालापः। स च सन्धेर्मुखस्यादितः कार्यः। नटी विदूषको वापीत्यादि भरतः। अन्यस्तु अन्यापदेशेन कथानुकथाभ्यां एककः सानुगो वा सूत्रधारः कुर्यादामुखमिति। अन्तर्नेपथ्यमात्रोक्ति श्रुतिस्मरणदर्शनैः। स्वैरङ्गैश्चापि वीथ्यङ्गैः प्रकुर्यादामुखं बुधः॥

सागरः

आमुखाङ्गानि

उद्घात्यकः कथोद्घातः प्रयोगातिशयस्तथा।
प्रवृत्तकावलगिते पञ्चाङ्गान्यामुखस्य तु॥

भरतः

आमोदः—प्रबन्धः

स्वरैः पाटैस्तालतेन्नैरामोदः कथितो बुधैः।

जगदेकः

आम्रपञ्चमः—ग्रामरागः

आन्ध्रीजात्युद्भवो ग्रामे मध्यमे मन्द्रवर्जितः।
ग्रहांशन्यासगान्धारो रसे वीरे तथाद्भुते॥
रागो निषादगान्धारतारः स्यादाम्रपञ्चमः।

भट्टमाधवः

आम्रपञ्चमः—रागः

गान्धारांशो रिपत्यक्तः गान्धारांशग्रहान्वितः।
सनितारश्च पूर्णश्च मन्द्रेण परिवर्जितः॥
आम्रपञ्चमनामायं रागो विस्मयहास्ययोः।

जगदेकः

गान्धारांशग्रहन्यासो मध्यमेन्ध्रिसमुद्भवः।
निगतारो मन्द्रहीनो रागः स्यादाम्रपञ्चमः॥

आन्ध्रीजातिसमुत्पन्नो मध्यमग्रामगोचरः।
गान्धारांशग्रहन्यासो रागः स्यादाम्रपञ्चमः॥

नारायणः

अयममरपञ्चम इत्यप्युच्यते॥
अंशन्यासग्रहगतगान्धारो निगमध्यमतारः।
आन्ध्रीजातोमन्द्रव्यक्तस्स्यादाम्रपञ्चमः पूर्णः॥

नान्यः

तारणांशग्रहन्यासो नितारोमन्द्रवर्जितः।
मध्यतारतरः पूर्णः रागस्स्यादाम्रपञ्चमः॥

मतङ्गः

अथाम्रपञ्चमो रागो जातो गान्धारपञ्चमात्।
गान्धारांशग्रहन्यासः तारषड्जनिषादयोः॥
मन्द्रस्थानेन संत्यक्तस्सम्पूर्णस्सप्तभिस्स्वरैः।

आम्रेडितयमकम्—अलङ्कारः

पादस्यान्त्यं पदं यत्र द्विर्द्विरेकमीहोच्यते।
ज्ञेयमाम्रेडितं नाम यमकं—
यथा—विजृम्भितं निश्वसितं मुहुर्मुहुः।

भरतः

आम्लानम्—दर्शनम्

शून्यालोकनमावृत्तं स्यादाम्लानं यत्कनीनिकम्।

शारदातनयः

आयतम्—स्थानकम्

स्त्रीभिरेवेति तदयोग्यं पूर्वरङ्गेऽवदन्परे।
नरः स्त्रियोऽथवा कुर्युरिदमेव प्रवेशने॥
येनाऽभिनेयं स्थानं हि प्रविष्टैरिति केचन।
आयतानन्तरं योज्या रङ्गावतरणादयः॥
यथोचितं तदा ज्ञेयाः प्रचारा हस्तपादजाः।
भट्टाभिनवगुप्तस्य मयैतन्मतमीरितम्॥

अशोकः

तालान्तरं स्याच्चरणो वामं त्र्यश्रोऽथ दक्षिणः।
समः स्यादुन्नतं वक्षः प्रसन्नं मुखपङ्कजम्॥
कटिस्समुन्नता हस्तो दक्षिणः स्यान्नितम्बकः।
वामः करो लताहस्तो यत्र तत्स्थानमायतम्॥
देवतात्र रमा कार्यं पुष्पाञ्जलिविसर्जने।
चारीषु विहितास्वेनां विदध्यन्नर्तकः क्षितिम्॥
रङ्गावतरणे कार्यं स्त्रीभिरेवेति केचन॥

आभाषणमनेन स्यात्सखीप्रियतमादिभिः ।
मालावलम्बने स्त्रीणां प्रतिषेधे च तर्जने ॥
ईर्ष्याहर्षे चे कार्यमङ्गुलस्फोटने तथा ।
मौने विसर्जनाह्वानयोस्स्याद्गाम्भीर्यगर्वयोः ॥

त्रिप्रदासः

आयतः—अधरः

नतैस्सहोत्तरोष्ठेनायतस्स्यात्सोद्भुते रसे ।

अशोकः

स्मिते प्रयोज्यो लज्जायामपीत्येके विदुर्बुधाः

विप्रदासः

आयतमण्डलम्—देशीमण्डलम्

विनस्यन्तरितौ पादौ त्यक्त्वा तु चतुरस्रकम् ।
तिर्यक्कुञ्चितजानुभ्यां स्थितिरायतमण्डलम् ॥

नाट्यदर्पणे

आयता—श्रुतिजातिः

सा कुमुद्वती, क्रोधा, प्रसारणी, सन्दीपिनी, रोहिणी इति पञ्चसु श्रुतिषु वर्तते ।

आयतौ—अधरौ

ओष्ठौ यत्र तु संलग्नौ सृक्कदेशे प्रसारितौ ।
आयतौ तौ तु विज्ञेयौ विनियोगस्तथास्मिते ॥

सोमेश्वरः

आयुक्ता

भाण्डागारे नियुक्ता च आयुधागार एव च ।
औषधीफलमूलेषु बीजेषु व्यापृता तथा ॥
गन्धाभरणवस्त्रेषु आख्यानकथनेषु च ।
बह्वर्थेषु नियुक्ता या आयुक्ता सा प्रकीर्तिता ।

भरतः

आरभटी—वृत्तिः

आरभटप्रायगुणा तथैव बहुकपटवञ्चनोपेता ।
दंभानृतवचनवती त्वारभटी नाम विज्ञेया ॥
पुस्तावपातप्लुतलङ्घितानि छेद्यानि मायाकृतमिन्द्रजालम् ।
चित्राणि युद्धानि च यत्र नित्यं तां तादृशीमारभटीं वदन्ति॥
षाड्गुण्यसमारब्धा हठातिसन्धानविद्रवोपेता ॥
लाभालाभार्थकृता विज्ञेया वृत्तिरारभटी ॥

भरतः

उद्धतरसा आरभटी । दीप्तरसा रौद्ररसा उद्धताः । आरभटानां ये गुणाः क्रोधावेगाद्याः ते प्रायेण बाहुल्येन यत्र बहुभिः कपटैः यद्वञ्चनं तेनोपेता । कपटयोगोऽत एव दम्भप्राधान्यमनृत-वचनसंभवश्च ।

अभिनवः

समुद्धतप्रायगुणा वीररौद्राद्भुतात्मिका ।
कपटानृतदम्भेषु वञ्चनास्कन्दयोः स्थिता ॥

युद्धनियुद्धेन्द्रजालमायाच्छेदनप्लुतादिभिरारभटी ज्ञेया । कपटे यथा लावाणकदाहे वासवदत्तामरणम् । अनृते यथा—द्रोणवधे ; प्लुते मारुतेस्समुद्रलङ्घनं । लङ्कास्कन्दनमास्कन्दः अथवा—अङ्गदेन मन्दोदरीकेशाकर्षणम् । युद्धं रामरावणयोः । नियुद्धं वालिसुग्रीवयोः ॥

सागरः

आरभट्यनृतद्वन्द्वछद्मदीप्तरसान्विता ।

आरेण पतोदकेन तुल्या भटा उद्धताः पुरुषाः आरभटाः ते सन्त्यस्यामित्यारभटी । अनृतं असत्यं । द्वन्द्वयुद्धमनेकप्रकारं । छद्म वञ्चनाहेतुः प्रयोगः । अनेनेन्द्रजालपुस्तप्रयोगजेद्यभेद्यादिग्रहः । दीप्ता रसाः रौद्रादयः । औद्धत्यावेगादिहेतवः । अत्रानृतादिभिर्विचित्रनेपथ्यकिलिञ्जहस्तिप्रयोगमायाशिरोदर्शनादिकम् । भयहर्षातिशयाकुलितपात्रप्रवेशः । पूर्वनायकावस्थायाः परित्यागेन नायकावस्थान्तरग्रहोऽवस्कन्दाग्न्यादिकृतविद्रवादिकं विविधस्थायिव्यभिचारिभावयुक्तं प्रसङ्गागतकार्यादिकं बाहुयुद्धशस्त्रप्रहारादिकं च सङ्गृह्यते ॥

रामचन्द्रः

भोजेनारभटीवृत्तिरर्थशृङ्गारस्याङ्गत्वेनोक्ता । यथा—आरभटीवृत्तिः ऊड्मागधी प्रवृत्तिः । गौडीया रीतिः । सर्वा नायिकाः । धीरोद्धतो नायक इति । तत्रारभटी वृत्तिः । अर्थार्जनानुरूपस्वरूपाङ्गत्वात्तदाह आविद्धगतिरारभटी इति । पुस्तावपातेत्यादि । सङ्क्षिप्तकः; अवपातः, वस्तूत्थापनं, संफेट इति तदङ्गानि । आविद्धगतिरारभटीत्यनेनार्थशृङ्गारे धीरोद्धतव्यापारं नियमयति । पुस्तावपाताभ्यां स्वसैन्यदुर्गादिरक्षामुपलक्षयति । विचित्राणां हि शिलामृद्विदलदारुचर्मायोमयानां सन्नाहास्त्रशस्त्रादीनां पुस्त इति नाम । परिखा–अवभृत–धावतिकादीनां अवपात इति नाम । प्लुतलङ्घिताभ्यां परदुर्गोपरोधेषु तदभियोगचेष्टामाचष्टे प्लुतैर्हि प्राकारादयोऽपि लङ्घ्यन्ते । लङ्घनैश्च प्राकारादीनि छेद्यानि । चित्राणि युद्धानीत्यनेन दुर्गलम्भोपायं प्रतिपादयति । प्राकारभङ्गसुरङ्गादीनि छेद्यानि । कूटयुद्धचतुर्विंशतिः चित्रयुद्धानि । मायाकृतमिन्द्रजालं इत्याभ्यां स्वसैन्यप्रोत्साहनपरबलस्तम्भनादिभिः कार्यसिद्धयेऽवस्कन्दकानि सूचयति । संक्षिप्तकेन मायादिभिः परत्र सन्धानादनयाससिद्धिं कार्यशरीरस्य ब्रूते । अवपातेनाकस्मिकेषु भयाद्युपनिपातेषु तदपसर्पणापसर्पणाप्रकारं प्रकटयति । वस्तूत्थापनेन स्वाश्रयानाश्रययोर्विरुद्धकार्योपनिपाते

मन्त्रचिन्तामाद्रियते । संफेटेन युद्धकाले अवश्योच्छेद्यारिनिग्रहं **प्र**तिपादयति । तल्लक्षणानां तथाविधार्थयोगात् । तथाहि—माये-न्द्रजालशिल्पनैपथ्यादिभिः कार्यवस्तुसंक्षेपः संक्षिप्तकः । भया-दिभिः विद्रवादिकर्मसु प्रवेशनिर्गमावपातः अविद्रवः सविद्रवो वा सर्वरसभावसमासो वस्तूत्थापनम् । नानास्त्रयुद्धनियुद्धादिभिः ससंरंभसंप्रहारः संफेटः ।

भोजः

पुस्तावपातप्लुतलङ्घनानि छेद्यानि मायाकृतमिन्द्रजालम् ।
चित्राणि युद्धानि च यत्र वृत्तिं तां तादृशीमारभटीं वदन्ति ।

भरतः

आरभट्यङ्गानि

संक्षिप्तकावपातौ वस्तूत्थापनमथापि संफेटः ।
एते ह्यस्या भेदा लक्षणमेषां प्रवक्ष्यामि ॥

भरतः

आरभी—शङ्कराभरणमेलरागः

अथारभ्यां समारोहे मेषकुञ्जरवर्जनम् ।
(गन्योः लोपः)

परमेश्वरः

आरभी—मेलरागः (धीरशङ्कराभरणमेलजन्यः)

(आ) स रि म प ध स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

आरम्भः—अवस्था

औत्सुक्यमात्रबन्धेस्तु यद्बीजस्य निबद्ध्यते ।
महतः फलयोगस्य सखल्वारम्भ इष्यते ॥

भरतः

आरम्भः—पूर्वरङ्गाङ्गम्

परिगीतक्रियारम्भ आरम्भ इति कीर्तितः ।
आतोद्यरञ्जनार्थं तु भवेदाश्रावणाविधिः ॥
वाद्यवृत्तिविभागार्थं वक्त्रपाणिर्विधीयते ।
तन्त्र्योजस्करणार्थं तु भवेच्च परिघट्टना ॥
तथा पाणिविभागार्थं भवेत्संघोटनाविधिः ।
तन्त्रीभाण्डसमायोगान्मार्गासारितमिष्यते ॥
कलापातविभागार्थं भवेदासारितक्रिया ।
कीर्तनाद्देवतानां च ज्ञेयो गीतविधिस्तथा ॥

भरतः

इह दृष्टार्थान्येव तावदेतान्यङ्गानि । तथाहि—पूर्वं रञ्जकवर्ग-ढौकनं ततो गेयमेव तद्गीतस्यापरञ्जकस्य प्राधान्यात् । तस्य च विम्बभूतं शारीरम् । शारीरस्वराणां मूलभूतत्वात् तदनुसन्धानाय आलापाख्यारम्भः । ततोऽपि मानरूपतालप्रधानसर्वातोद्यगर्भे-तानुसन्धानं आसमन्ताच्छ्रावयतीत्याश्रावणा । ततोऽपि प्रति-बिम्बभूतवैणवस्वररूपानुसन्धानाय दक्षिणादिवृत्तिविभागानु-सन्धानात्मना वक्त्रपाणिः । वक्त्रे प्रारम्भे हस्ताङ्गुलीव्यापारः । ततस्तु वृत्तिविभागगतशुष्कप्रयोगासन्धानात् ज्यापरिघट्टना । घट्टचलन इति पाठात् पश्चाद्वाणावाद्योपजीवकत्वादवनद्धस्यानु-सन्धानसंवाद्यादिना प्रहारपञ्चकयोगेन क्रियत इति संघोटना । घुट परिवर्तने यतः पुष्कराध्यायेऽभिधास्यते । "पूर्वं शरीरादुद्भूता ततो गच्छति दारवीम् । ततः पुष्करजं चेति" । ततोऽपि प्रकृतिमेव यन्मानानुहार्यानुहर्तृरूपस्य वैणवपौष्करशब्दस्य परस्परसम्मेलनं कार्यमिति मार्गासारितं । मार्गप्रकृत्यादिलक्षणादि-गोचरे विकाररूपस्य पुष्करवाद्यस्यासमन्तात्सारणं गमनं यत्रेति । पश्चान्मेयमानस्वरूपे तु संहिते गेयवस्तुगततालस्वरूपोपक्षेपः कलानामावापादीनां पातानां शम्यादीनां चानुसन्धितत्यासारित-विधिः । एवं तावदन्तर्यवनिकाङ्गानां दृष्टार्थ एव प्रयोगः । तान्यन्तरेण प्रयोगस्यैवासंपत्तेः । एवं दृष्टार्थे प्रयोगे पूर्वं कृते पश्चाददृष्टाङ्गानुसारेणैव बहिर्गीतविधिः । तदनुसारेण च विशेष-धातुवाद्ये विधिः ॥

अभिनवः

आरम्भः—सन्ध्यङ्गम्

मातृगुप्तमते मुखसन्ध्यङ्गम्
प्रार्थनाविपर्यौत्सुक्यं आरम्भः ।

आरम्भः–समुद्योगः ॥ यथा–मायामदालसनाटके तालकेतु-राक्षसवधमिच्छतः कुवलयाश्वस्य राज्ञः गालवतपोवनगमनम् ।

सागरनन्दी

आरम्भविधिः

प्रमाणं, प्रमेयं, विमर्शः निर्णयः, प्रवृत्तिः–इत्येताः पञ्चारम्भ-विधयः । ताश्च प्रत्येकं पञ्चप्रकारत्वा पञ्चविंशतिर्भवन्ति । तत्र युक्तिः, उक्तिः दृष्टं निदर्शनं, अर्थापत्तिः इति प्रमाणं पञ्चधा वर्तते । विमर्शोऽपि, कर्मणामारंभोपायः, पुरुषद्रव्यसंपत्, देशकालविभागः, विनिपातप्रतीकारः, कार्यसिद्धि इति पञ्चधा भवति । निर्णयः पञ्चविधः, अनुलब्धस्य ज्ञानं, उपलब्धस्य निश्चयबलाधानं, द्वैधस्य संशयोच्छेदनं, एकदेशदृष्टस्य शेषोप-लब्धिः, विपर्ययचिकित्सा इति । प्रवृत्तिः पञ्चविधा, अलब्ध-लाभार्था, लब्धपरिरक्षार्था रक्षितभिवृद्ध्यर्था, वर्धितोपयोगार्था, उपयोगपर्याप्तार्था इति ॥

भोजः

आरात्रिकम्—शिरः

स्कन्धौ तु किञ्चिदाश्लिष्य भ्रान्तमारात्रिकं मतम् ।
विस्मये दृश्यते तत्र पराभिप्रायवेदने ॥

शार्ङ्गः

आरुद्रदेशिकः—मेलरागः (मायामालवगौलमेलजन्यः)
(आ) स रि म प नि ध स.
(अव) स नि ध नि प ध म ग रि ग स.

आरेचितकम्—नृत्तहस्तप्राणः
एतावंसावधिभ्रान्तौ उक्तावारेचितौ जनैः ॥

शृङ्गार

आरोप्यम्—आभरणम्
आरोप्यं हेमसूत्रादि हाराश्च विविधाश्रयाः ।

भरतः

आरोही—वर्णः
यत्र स्वराणामारोहो मूर्छनाक्रमवर्तिनाम् ।
क्रमाद्यस्तद्भवं गानमारोही वर्ण उच्यते ॥

पण्डितमण्डली

आर्द्रता
यद्यदस्य प्रियो वेत्ति तस्य तस्याशुकारिताम् ।
योग्यतामार्द्रतां प्राहुः मनःकालुष्यनाशिनीम् ॥

भावविवेकः

आर्द्राभिनयः
रेखाहस्तेन कर्तव्यः ।

महाराष्ट्र

आर्द्राहस्तः
अङ्गुष्ठः कुञ्चितो भूयान्मध्यमानामिका तथा ।
कुञ्चिता च कनिष्ठा च तर्जनी प्रसृता यदि ॥
रेखाभिधः करस्सोयमार्द्रायां संप्रयुज्यते ॥

शृङ्गार

आर्षभी—जातिः
आर्षभी शुद्धा गीयते । निषादपञ्चमाल्पत्वम् । रिषभधैवतनिषादा ग्रहाः । स्वयमेवांशाः । त एवापन्यासाः । पञ्चस्वरपरस्तारो निषादः । ऋषभो न्यासः । न्यासपरस्तत्परो वा मन्द्रः षड्जधैवतपञ्चमाः । ऋषभगान्धारयोस्तु सङ्गतिः । षड्जहीने षाडवषड्जपञ्चमहीनमौडुवितम् । पूर्णावस्थायां षड्जगान्धारपञ्चमानामल्पत्वम् । औडुविते गान्धारमध्यमयोरल्पत्वम् । शेषाणां च बहुत्वम् । दशविधत्वं चास्या दशांशाः शुद्धविकृताः पूर्णास्त्रयः । पञ्चम्यादिमूर्छना । चच्चत्पुटस्तालः । एककलेन चित्रेण मागधी । द्विकलेन वार्तिकेन संभाविता । चतुष्कलेन दक्षिणेन पृथुला । वीररौद्राद्भुता रसाः । प्रथमप्रेक्षणके नैष्क्रामिकी ध्रुवा गाने विनियोगः । धैवतादिर्मूर्छना ॥

मतङ्गः

स्यान्मूर्छना तत्र हि शुद्धषड्जा चच्चत्पुटः स्याद्द्विकलोऽत्र [तालः ।
अष्टौ कलाः पूर्ववदेव चास्या ध्रुवादिके यो विनियोग उक्तः ॥
निषादगान्धारकयोर्बहुत्वमल्पत्वमस्यामितरस्वराणाम् ।
रागौ तु देशीमधुकर्यभिख्यावस्यास्तु गाने स्फुटतां भजेताम् ॥
तयोर्द्वयोस्स्यादृषभो यतोंऽशस्ततस्तृतीयस्वरतोचितैव ॥

रघुनाथः

आर्षभीकपालम्
ऋषभो ग्रहस्तथांशोऽपन्यासः स्याच्च यत्र खलु नियमात् ।
मध्यम एव न्यासः निधगौ च स्वरावल्पौ ॥
अपि यत्र षड्ज एव स्वरो वात्यल्पतामनभ्यासात् ।
तदिदमष्टमकपालं ज्ञेयं विद्वद्भिरार्षभ्याम् ॥
षड्जग्रामे आर्षभी सकपालपाणिका मध्यमेन देश्यां मधुकर्या गीयते ॥

नान्यः

अथार्षभीजातिकपाललक्ष्म वक्ष्यामि तत्रर्षभ एव चांशः ।
भवेदपन्यासतया स एव स्यान्मध्यमो न्यासतया प्रतीतः ॥
निषादगान्धारकपञ्चमास्तु सधैवताः स्वल्पतया च वेद्याः ।]
अल्पस्तु षड्जो नितरां तथाष्टौ कलास्तु शेषं पुनरार्षभीवत् ॥

रघुनाथः

आर्षभीकपालगानम्
यस्मिन्नंशो ग्रहोपन्यासस्तु ऋषभ ईरितः ।
न्यासस्तु मध्यमः प्रोक्तः स्वल्पा गनिपधा मताः ।
सोऽत्यल्पोऽष्टकलं तत्स्यात्कपालं चार्षभागतम् ॥

कुम्भः

आर्षभीध्यानम्
निस्सीमवाङ्मनसयोरतिदूरवर्ति
यस्या महत्वमवधीरयितुं प्रवृत्तः ।
पद्मासनोऽपि परिहास्यदशां प्रयाति
तामार्षभीं शुकनिभामनिशं नमामि ॥

जगदेकः

आलतिः
तालपदहीनाऽऽलतिर्भवेत् ।

सोमेश्वरः

आलतिः आलप्तिशब्दस्य विकृतिरिति केचन मन्यन्ते ।

आलप्तिनृत्यम्—देशीनृत्यम्
रङ्गप्रवेशे सञ्जाते पार्श्वयोश्चतुरः करान् ।
अग्रतः षोडशः पञ्च नर्तक्यो गायकैस्सह ॥

आलप्तौ क्रियमाणायां नर्तकी वामपाणिना ।
धृत्वा चेलाञ्चलं दक्षे पताकं दधती करे ।
कलासेह विभावाभ्यां युतं भ्रमणमाचरेत् ॥

कुम्भः

आलम्पाकक्षेत्रवीरः—देशीतालः

आलम्पाकक्षेत्रवीरे चतुः स्युर्गपलाद्रुतः ।
ऽऽ। । ऽऽ। । ऽऽ। । ऽऽ। ।०

गोपतिप्पः

आलस्यम्—चित्ताभिनयः

पुरोभागे पताकन्तु चालयेच्च पुनः पुनः ।
आलस्यभावे युज्येत भरतार्णववेदिनः ॥

विनायकः

आलस्यम्—व्यभिचारिभावः

खेदव्याधिगर्भस्वभावश्रमसौहित्यादिभिर्विभावैरुत्पद्यते स्त्रीनीचानाम् । अनुभावास्तु सर्वकर्मानभिलाषशयनासननिद्रातन्द्रिसेवनादयः ॥

भरतः

तदाहारत्यागैरारब्धत्यागैरभिनेयम् ।

सागरः

स्त्रीनीचानां अनुद्यमरूपमालस्यम् ।

रामचन्द्रः

आलस्यं नाम गर्भादिर्जैहमश्रस्तम्भासनादिमत् ।

भल्लराजः

शयनासनरागेण वर्ण्योऽसावितरेषु तु ।

शारदातनयः

इतरेष्विति । स्त्रीनीचानामितरेषु ।

नरसिंहः

आलस्यम्—शिल्पकाङ्गम्

अङ्गानि चन्दनाम्भोभिः सिञ्चेत्यादिवचो यथा ।
वैवश्यं यन्मनोज्ञानां तदालस्यमुदाहृतम् ॥"

शारदातनयः

मार्गादिखेदजन्यः श्रम आलस्यम् । यथा—कुन्दमालायां प्रथमेऽङ्के वक्षलक्खणेति सीतावाक्यम् ।

सागरः

आलापः

रागालपनमालप्तिर्भूरिभङ्गीमनोहरा ।
प्रयोगाद्वा तथालापः संज्ञा साक्षरवर्जिता ॥

कुम्भः

आलापचारी—पुष्पाञ्जलिभागः

अनिबद्धालपनतो नृत्तं तालानुवर्ति चेत् ।
आलापचारी विज्ञेया सर्वेषां चित्तरञ्जनम् ॥

नन्दी

आलापचाली—वाद्यप्रबन्धः

गजरस्य नामान्तरम् ।

आलापा—मूर्छना

गान्धारग्रामे प्रथमा
(आ) ग म प ध नि स रि
(अव) रि स नि ध प म ग

नान्यः

गान्धारग्रामे प्रथमा मूर्छना ।
आलपस्यातिरौद्रत्वाद्गान्धारस्वरमूर्छना ।
आलापा मूर्छना यस्या रुद्रश्चात्राधिदैवतम् ॥
सुबलाशब्दे द्रष्टव्या ।

सागरः

आलापिनी—वीणा

इयमेवालावणीत्युच्यते ।

अथालापविदग्धेनालापिनी लक्ष्यते स्फुटा ।
सार्धहस्तो भवेद्दण्डो वैणवः खादिरोऽथवा ॥
सुवृत्तस्सरलश्श्लक्ष्णो ग्रन्थिव्रणभिदोज्झितः ।
स्वदैर्घ्ये मानतः श्लक्ष्णं सुषिरं दधदन्तरा ॥
द्वित्र्यङ्गुलिपरिणाहो मध्ये कूर्मवदुन्नतम् ।
यवद्वयमितं पिण्डे दैर्घ्ये द्व्यङ्गुलसंमितम् ॥
विस्तारेऽङ्गुल्मात्रं तु ककुभं दधदुन्मुखम् ।
कालामलकतुल्येन दण्डेनाधोविभूषितम् ॥
दण्डवक्त्रप्रवेशेन सुश्लक्ष्णेन समेन च ।
चतुरङ्गुलदैर्घ्येण शङ्कुना च विराजितम् ॥
पत्रिकारहितं तस्मिन् दण्डस्याग्रान्निबध्यते ।
षडङ्गुलानि संत्यज्य तुम्बमष्टादशाङ्गुलम् ॥
परिणाहे वक्त्रदेशे चतुरङ्गुलसंमितम् ।
तदन्तरा भवेन्नाभिर्दन्तिदन्तविनिर्मिता ॥
हेमादिरचिता वा स्यात् समा तालफलाकृतिः ।
नागपाशेन बध्नीयात्तुम्बादूर्ध्वं तु दोरकम् ॥
तत्र मेषान्त्रजां तन्त्रीं पट्टसूत्रमयीमथ ।
कार्पाससूत्रजां वास्मिन् नागपाशे निवेशिताम् ॥

आकृष्य ककुभस्याधः कीलके साधु वेष्टयेत् ।
दशमुष्टिमितं दण्डमस्याः केचिद्विभाषिरे ॥
रक्तचन्दनजो दण्डः सर्ववीणासु चेष्यते ।
अत्यल्पो भेदकं प्राहुरस्यामेतत्त्रयं विदुः ॥
खर्परं नालिकेरस्य पत्रिका वेणुदारिका ।
त्रीण्येतानि न बध्यन्ते बुधैरस्यां कदाचन ॥
उपवक्षस्थलं तुम्बमध्ये वक्त्रं निधाय च ।
वासाङ्गुष्ठे नतस्याथ मूलमुत्पीड्य यत्नतः ॥
धृत्वा तां मध्यमाङ्गुल्या दक्षस्यानामयाथवा ।
बिन्दुहस्तेन वा बिन्दुधातुवद्वादयेत्सुधीः ॥
मंद्रे मध्ये तथा तारे स्वरव्यक्तिर्यथा भवेत् ।
तस्या दक्षिणहस्तस्य तर्जन्याद्यङ्गुलित्रयात् ॥
त्रयस्स्वरास्युः षड्जाद्या मध्यमाद्यास्वराः पुनः ।
चत्वारो वामहस्तस्य तर्जन्यादिचतुष्टयात् ॥
इह केचित्स्वरव्यक्तिमन्यथा मन्वते बुधाः ।
षड्जः स्यान्मुक्तया तन्त्र्या तर्जन्या ऋषभस्वरः ॥
गांधारमध्यमा सूते ततो दक्षिणपाणितः ।
मध्यमो मुक्तया तन्त्र्या पञ्चमस्तर्जनीभवः ॥
दैवतः स्यान्मध्यमया निषादस्तु कनिष्ठया ।
वामहस्तस्थया केचिदूचुरुक्तप्रकारतः ॥
वामहस्तस्य तर्जन्या द्व्यङ्गुलीभिः स्वरोदयम् ।
स्युरारोहावरोहाभ्यां सप्तकद्वितये स्वराः ॥
गृहीत्वालापिनीं वीणां चारैरेतैः प्रयुक्तितः ।
आलपेद्विविधं रागकदम्बं चित्रधातुकम् ॥
नाङ्गुलीनियमो ज्ञेयो रागालपनकर्मणि ।
उक्तस्तत्र मतङ्गाद्यैः स्वराणां नियमो यतः ॥
गायेद्गीतं निबद्धं च यतितालल्लयान्वितम् ।
केचिदत्र स्वरोत्पत्तिं वदन्त्यविदितक्रमाम् ॥
करद्वन्द्वाङ्गुलीचारप्रचारणवशानुगाम् ।
लोकदुष्टतया तत्र तन्मतं नाद्रियामहे ॥

कुम्भः

(अस्या आलावणीति नामान्तरम् ।)

आलापिनीगतं लक्ष्म वक्ष्ये लक्ष्यविदां मतम् ।
नवमुष्टिमितो दैर्घ्ये वैणवस्सुपिरोन्तरः ॥
अङ्गुलद्वन्द्वपरिधिः प्राग्वद्ग्रन्थ्यादिवर्जितः ।
श्लक्ष्णस्समस्तु वृत्तश्च दण्डः स्यात्ककुभं दधत् ॥
अङ्गुलद्वयविस्तारमङ्गुलाधायतं तथा ।
तदर्धपिण्डसंयुक्तमुन्मुखं पत्रिकोज्ज्वलम् ॥
एकदण्डमधो भागे शङ्कुना च विराजितम् ।
चतुरङ्गुलदैर्घ्येण बहिर्मध्योन्नतेन च ॥
तस्य तुम्बं परीणाहेऽष्टादशाङ्गुलसम्मितम् ।
चतुरङ्गुलवक्त्रं च दन्तनाभिसमन्वितम् ॥
अग्रादधस्तात्पादोने मुष्टियुग्मे निबध्यते ।
अत्र मेषान्त्रतन्त्री स्यात्सूक्ष्मा श्लक्ष्णा समा दृढा ॥
कर्परं नारिकेलोत्थं दोरको दोरिका तथा ।
त्रीण्येतानि न विद्यन्ते यत्र सालापिनी मता ॥
पट्टसूत्रमयीं तन्त्रीं यद्वा कार्पाससूत्रजाम् ।
रक्तचन्दनजान्सर्वान् वीणादण्डान्परे जगुः ॥
दशमुष्ट्यधिकं मानं क्वचिल्लक्ष्येषु दृश्यते ।
तुम्बं वक्षसि निक्षिप्य वामाङ्गुष्ठेन तस्य च ॥
मूलमुत्पीड्य धृत्वा तमेवं मध्यमया सुधीः ।
दक्षिणस्यानामया वा वादयेद्बिन्दुधातुवत् ॥
बिन्दुहस्तेन वा मन्द्रे मध्ये तारे च वादयेत् ।
त्रयः स्युर्दक्षिणात्पाणेः चत्वारो वामतः स्वराः ॥
इत्युक्तं कैश्चिदाचार्यैरपरैस्त्वन्यथा जगुः ।
मध्यमो मुक्तया तन्त्र्या तर्जन्याद्यङ्गुलित्रयात् ॥
वामस्यानामिकावर्ज्याः त्रयः स्युः पञ्चमादयः ।
मुक्ततन्त्र्यपृथक् षड्जः स्यादृषभस्तर्जनीभवः ॥
गान्धारो मध्यमाङ्गुल्या दक्षिणेनाथ वादनम् ।
अरोहेणावरोहेण सप्तकद्वितये भवेत् ॥
एभिः स्वरैर्विरचितं विचित्रं रागमालपेत् ।
गायेद्गीतं निबद्धं च प्रवीणो वीणयानया ।
इदमालापिनी लक्ष्म प्राह शाकम्भरीश्वरः ॥

हम्मीरः

आलापिनी—श्रुतिः

पञ्चमस्य चतुर्थी श्रुतिः ।

आलावणी—वीणा

कनिष्ठिका परिध्यर्धमध्यच्छिद्रेण संयुतः ।
दशमुष्टिमितो दण्डः खादिरो वैणवोऽथवा ॥
अधः करभवानूर्ध्वे छलावल्यभिशोभितः ।
नवाङ्गुलादधश्छिद्रोपरि चन्द्रार्धसन्निभाम् ॥
निवेश्य तुम्बिकां तत्रालाबुखण्डां निवेशयेत् ।
द्वादशाङ्गुलविस्तारं दृढपर्वमनोहरम् ॥

तुम्बिकावेधमध्येन दण्डछिद्रेण निर्मिताम् ।
आलाबुमध्यगां दोरीं कृत्वा स्वल्पां च काष्ठिकाम् ॥
तथा संवेष्ट्य तन्मध्ये काष्ठिकां भ्रामयेत्ततः ।
यथा तन्त्रिश्चलालाबुबन्धश्च ककुभोपरि ॥
पञ्चाङ्गुलानि सन्त्यज्यालाबूं स्वल्पां च बन्धयेत् ।
केशान्तनिर्मिता पट्टमयी सूत्रकृतापि वा ॥
समा श्लक्ष्णा दृढा तत्र देया तन्त्रीविचक्षणैः ।
तारे मन्द्रे च घोरे च त्रिस्थाने बिन्दुरिष्यते ॥
बिन्दुनादसमोपेतं तुम्बं निक्षिप्य वक्षसि ।
मध्यमानामिकाभ्यां च वाद्या दक्षिणपाणिना ॥
तुम्ब्या मूलं समुपेत्य वामाङ्गुष्ठेन धारयेत् ।
तत्रस्थाभिस्तु सर्वाभिः स्वरव्यक्तिर्विधीयते ॥
त्रिस्वरो दक्षिणः पाणिः वामस्तव चतुःस्वरः ।
आलावण्यां स्थिता ज्ञेयाः सप्त षड्जादयः स्वराः ।
इयमालावणी प्रोक्ता मनःश्रवणरञ्जनी ॥

नारायणः

आलावण्येव आलापिनीति देशभाषायां प्रसिद्धा ।

आलिङ्गनः—हस्तः

पताकौ स्वस्तिकीभूय स्वल्पसृष्टभुजौ भवेत् ।
आलिङ्गनाभिधो हस्तः स चालिङ्गनकर्मणि ॥

विप्रदासः

आलिप्तमार्गः—पुष्करवाद्ये मार्गः

वामोर्ध्वकप्रहारयुक्त आलिप्तमार्गः । यथा—घड गुदु गट मखे दोधिं घदु धिदु थेंधि दुघमघ दुघघदो इत्यालिप्तमार्गः ।

भरतः

आलिप्तिका—मृदङ्गवादनमार्गः

कनिष्ठाङ्गुलिसंयोगे सर्वाङ्गुलिविवर्तनात् ।
आलिप्तिका समाख्याता नन्दिने चन्द्रमौलिना ॥

नारायणः

आलीढम्—स्थानकम्

निषण्णो यत्र वामोरुः गगने पूर्वमानतः ।
रोषेतरोऽग्रे चरणः पञ्चतालावधिस्थितः ॥
त्र्यश्रौ द्वावपि पादौ तदालीढं रुद्रदैवतम् ।
संघर्षस्फोटनादौ स्यान्मल्लानां रौद्रवीरयोः ॥
उत्तरोत्तरजल्पेऽपि स्यादीर्ष्याक्रोधसंभवे ।
सन्धानमपि शस्त्राणामालीढस्थानके भवेत् ॥

विप्रदासः

अस्मिन्सन्धाय शस्त्राणि प्रत्यालीढं समाश्रयेत् ।

कुम्भः

किञ्चित्कुञ्चितजानुवामकमृजुन्यस्तं विदध्यात्पुरः
पश्चात्तु द्विकरान्तरायततिरश्चीनं पदं दक्षिणम् ।
तिर्यग्वक्त्रमृजुस्थितस्थिरवपुः स्थानं तदालीढकं
प्रत्यालीढमपीदृगेव कथितं व्यत्यस्तपादस्थिति ॥

कोदण्डमण्डने

आलीढः—अङ्गहारः

व्यंसितनिकुट्टकरणयोः, वामाञ्चितजनूपुरकरणस्य, दक्षिणजालातविक्षिप्तकरणयोश्च, उरोमण्डलकरिहस्तकटीछिन्नानां करणानां च क्रमात्प्रयोगे आलीढः ।

आलीढमण्डलम्—देशीमण्डलम्

दक्षिणाङ्घ्रेश्च पुरतो वितस्तित्रितयान्तरम् ।
विन्यसेद्वामपादं च शिखरो वामपाणिना ॥
खटकामुखहस्तश्च दक्षिणेन कृतो यदि ।
आलीढमण्डलमिति विख्यातं भरतादिभिः ॥

नाट्यदर्पणे

आलेभी—भाषारागः

आलेभी टक्कभाषैव षड्जन्यासग्रहांशिका ।
षड्जग्रामेण संबद्धा संपूर्णा रिगसंगता ॥

कुम्भः

आलोकितम्—दर्शनम्

सहसा दर्शनं यत्स्यात्तदालोकितमुच्यते ।

भरतः

आलोकितं भवेत्क्षीप्रं व्याकोच(श)पुटवीक्षणम् ।

हरिपालः

आवन्ती—प्रवृत्तिः

आवन्तिका वैदिशिकाः सौराष्ट्रा मालवास्तथा ।
सैन्धवास्त्वथ सौवीरा आनर्ता आर्बुदेयकाः ॥
दाशार्णास्त्रैपुराश्चैव तथा वै मार्तिकावताः ।
कुर्वन्त्यावन्तिकीमेते प्रवृत्तिं नित्यमेव तु ॥

भरतः

आर्बुदेयकाः = अर्बुदपर्वतप्रान्तवासिनः ।
मार्तिकावताः = मृत्तिकावतीपुरवास्तव्याः ।

आवरी—श्रुतिः

ऋषभस्य प्रथमा श्रुतिः ।
अस्य शब्दस्य स्वरूप एव सन्देहः । पाल्कुरिकिसोमः

आवर्तम्—करणम्
चापगत्या प्रयोगेण यत्र पादक्रिया भवेत् ।
डोलाप्रयोगतः किञ्चित् कृतोद्वेष्टापवेष्टनौ ॥
करौ स्यातां तदावर्तं सन्त्रासादुपसर्पणे ।
रेचनं हस्तपादस्य भट्टतण्डुरिहाब्रवीत् ॥
केचिदाहुस्स्थितावर्तामलातामपरे विदुः ।
ब्रूते कीर्तिधराचार्यो भ्रमरीमेव लक्ष्यवित् ॥

ज्यायनः

सन्तोषादपसर्पणे इति लक्ष्मणः ॥

आवर्तम्—मण्डलम्
जनितां दक्षिणो वामः स्थितावर्तामतः परम् ।
ऊरूद्वृत्तामड्डिताख्यां चारीं च जनिताभिधाम् ॥
समोत्सरितमत्तल्लीं विदधाति यथाक्रमम् ।
दक्षिणश्शकटास्याख्यामूरूद्वृत्तमपि क्रमात् ॥
वामस्ततश्चाषगतिं द्विवारं दक्षिणः पुनः ।
स्पन्दितां वामपादस्तु शकटास्यामथापरः ॥
द्विवारं भ्रमरीं वामः चारीं चापगतिं यदा ।
विदधाति तदा तज्ज्ञैरावर्तं मण्डलं स्मृतम् ॥

वेमः

आवर्तः—वर्णालङ्कारः
१. सरिगरि, सरिसरि, सरिगम, २. रिगमग, रिगरिग, रिगमप, ३. गमपम, गमगम, गमपध, ४. मपधप, मपमप, मपधनि, ५. पधनिध, पधपध, पधनिस ।

प्रतापसिंहः

आवर्तकः—वर्णालङ्कारः (सञ्चारी)
[1]मन्द्रं [2]युग्ममथो मन्द्रं गायेद्द्विर्द्विस्सकृत्पुनः ।
द्वितीयाद्यौ कलायां यदावर्तक इति स्मृतः ॥
ससरिरि ससरिस रिरिगग रिरिगरि गगमम गगमग ममपप ममपम पपधध पपधप धधनिनि धधनिध ।

जगद्धरः

[1] मन्द्रं प्रथमस्वरः [2] युग्मं द्वितीयः

आवर्तितम्
किन्नर्यां वामहस्तव्यापारः । तत्र द्रष्टव्यम् ।

आवर्तिता—जङ्घा
मुहुर्मुहुश्चरणयोर्व्यत्यासो दक्षवामयोः ।
आवर्तिता भवेज्जङ्घा विदूषकगतौ च सा ॥

विप्रदासः

दक्षिणे वामतः पादे वामे दक्षिणतो मुहुः ।
कृते योज्यावर्तिताख्या विदूषकपरिक्रमे ॥

अशोकः

आवापः—क्रिया (तालाङ्गम्)
क्रियाशब्दे द्रष्टव्यम् ।

आवापः—तालक्रिया
कनिष्ठाद्यङ्गुलीनां तु क्रमेणाकुञ्चनं हि यत् ।
उत्तानस्यैव हस्तस्य स आवापो निगद्यते ॥

वेमः

आवाह्यद्वन्द्वः
उपवीतं समाश्रित्य द्वादशाङ्गविधानतः ।
यश्चाङ्गिकसमायुक्तः सोऽयमावाह्य ईरितः ॥

शृङ्गार

आविद्धः—धातुः
भूरिर्गुरुहीनो चाऽऽविद्धः ।

शार्ङ्गः

आविद्धः— बाहुः
अन्तराले समाक्षिप्तो बाहुराविद्ध उच्यते ।

वेमः

आविद्धः— वीणायां धातुः
आविद्धः स्याद्भूरिगुरुर्गुरुहीनोऽथ वा भवेत् ।

कुम्भः

पञ्चविधोऽयं, क्षेपः, प्लुतः, अतिपातः. अतिकीर्णः, अनुबन्धः इति ।

आविद्धकरणम्—नृत्तकरणम्
समस्थानं समं शिरः डोलाहस्तस्समा च दृक् ।
चारिचापगतिः प्रोक्ता आविद्धकरणे भवेत् ॥

नन्दी

आविद्धप्रयोगः
यत्वाविद्धाङ्गहारं तु छेद्यभेद्याहवात्मकम् ।
मायेन्द्रजालबहुलं पुस्तनैपथ्यसंयुतम् ॥
पुरुषैर्बहुभिर्युक्तमल्पस्त्रीकं तथैव च ।
सात्त्वत्यारभटीप्रायं नाट्यमाविद्धमेव तत् ॥
डिमस्समवकारश्च व्यायोगेहामृगौ ततः ।
एतान्याविद्धसंज्ञानि विज्ञेयानि प्रयोक्तृभिः ॥
एषां प्रयोगः कर्तव्यो देवदानवराक्षसैः ।
उद्धता ये च पुरुषाः शौर्यवीर्यबलान्विताः ॥

भरतः

आविद्धवक्रौ—नृत्तहस्तौ

अंसाभ्यां कूर्पराभ्यां च भुजाभ्यां च क्रमाद्यथा ।
कुटिलाभ्यां विलासेन पताकौ वर्तितौ यदा ॥
अवाङ्मुखतलौ ज्ञेयौ बुधैराविद्धवक्रकौ ।

ज्यायनः

अंसकूर्परहस्ताग्रविलाससहितौ करौ ।
अरालौ वा पताकौ वा व्यावृत्य भवतो यदा ॥
अधस्तलौ तदा प्राहुर्हस्तावाविद्धवक्रकौ ।
विक्षेपे वलने चैव प्रयोज्यौ निपुणैरिमौ ॥

त्रिप्रदासः

अंसकूर्परहस्ताग्रेतिस्थाने अंसकूर्परबाह्वग्रेति स्यात् ।

आविद्धवर्तना

अविद्धवक्रयोर्यत्र बाहू व्यावर्तितौ क्रमात् ।
आविद्धौ चेत्तदा सोक्ता धीरैराविद्धवर्तना ॥

अशोकः

अविद्धवक्रयोः पाण्योर्वर्तते चेद्भुजौ क्रमात् ।
आविद्धावन्तराक्षिप्तौ सा स्यादाविद्धवर्तना ॥

कल्लिनाथः

आविद्धस्वस्तिका—गतिः

आविद्धस्वस्तिकान्वर्था ।

देवणः

आवृत्तिकारिका—देशीतालः

नगणो भगणश्चैव जगणस्सगणस्तथा ।
नगणश्च गुरुश्चेति भवेदावृत्तिकारिका ॥ २० मात्राः

तालप्रस्तारः

आवृत्तिलक्ष्म—देशीतालः

सगणो जगणश्चैव नगणो भगणस्तथा ।
सगणश्च गुरुश्चेति भवत्यावृत्तिलक्ष्माणि ॥

तालप्रस्तारः

आवेगः—चित्ताभिनयः

हृदि स्थाने तु मुकुलं पुरोभागे तु कर्तरी ।
चालयित्वा तु चावेगं दर्शनीया बुधोत्तमैः ॥

विनायकः

आवेगः—व्याभिचारिभावः

उत्पातवातवर्षाग्निकुञ्जरोद्भ्रमणप्रियाप्रियश्रवणप्रकृतिव्यसनाभिघातादिभिः समुत्पद्यते । तत्रोत्पातकृतो विद्युदुल्कानिर्घातप्रपतनचन्द्रसूर्योपरागकेतुदर्शनकृतः । तमभिनयेत्सर्वाङ्गस्रस्तता-वैमनस्यमुखवैवर्ण्यविषादविस्मयादिभिः । वातकृतं तु अवकुण्ठनाक्षिपरिमार्जनवस्त्रसङ्ग्रहणत्वरितगमनादिभिः, वर्षकृतं तु सर्वाङ्गसंपिण्डनप्रधावनछन्नाश्रयमार्गणादिभिः, अग्निकृतं तु धूमाकुलनेत्रताङ्गसङ्कोचनविधूननातिक्रान्तापक्रान्तादिभिः, कुञ्जरोद्भ्रमणं तु त्वरितापसर्पणचञ्चलगमनभयस्तम्भवेपथुपश्चादवलोकनविस्मयादिभिः, प्रियश्रवणकृतं तु अभ्युत्थानालिङ्गनवस्त्राभरणप्रदानाश्रुपुलकितादिभिः, अप्रियश्रवणकृतं भूमिपतनविषमविवर्तनपरिधावनविलापनाक्रन्दनादिभिः, प्रकृतिव्यसनकृतं सहसापसर्पणशस्त्रचर्मवर्मधारणगजतुरगरथारोहणसम्प्रधारणादिभिरभिनयेत् । एवं सम्भ्रमात्मकावेगोऽष्टविधः। उत्तममध्यानां स्थैर्येण नीचानां चापसर्पणैरभिनेतव्यः ।

इत्येतोऽष्टविधो ज्ञेय आवेगः संभ्रमात्मकः ।
स्थैर्येणोत्तममध्यानां नीचानां चापसर्पणैः ॥

अत्रार्ये—

अप्रियनिवेदनाद्वा सहसाह्यवधीरितस्य वचनस्य ।
शत्रुक्षेपत्रासादावेगो नाम संभवति ॥
अप्रियनिवेदनाद्यो विषादभावाहतयो अनुभावोऽस्य ।
सहतारिदर्शनोत्थप्रहरणं परिदेवनं कार्यम् ॥

भरतः

आदिशब्देन छत्रकम्बलादीनां ग्रहणं ।

आवेगस्सहसा जातस्संभ्रमो हि निगद्यते ।
राजानिलाहितस्निग्धवृष्टिवह्निभ्य एव च ॥
उत्पातादथवा नाशादुत्पत्तिस्तस्य दृश्यते ।
शस्त्रनागाभियोगा हि दृश्यन्ते राजविड्वरे ॥
पातादौ पांसुसंपाते दुःखसन्तत्यमित्रजे ।
वह्निजे धूपसंपातस्त्रस्ततोत्पातजे भवेत् ।
करिजे स्युर्भयस्तम्भकम्पापसरणादयः ॥

सर्वेश्वरः

आवेगः संभ्रमोऽतर्क्योद्विकर्तागमनोगिराम् ।

संभ्रमः संक्षेपः । अतर्क्यमचिन्तितोपनतमिष्टमनिष्टं च । तत्रेष्टं देवतागुरुमान्यवल्लभसंपच्छ्रवणदृष्ट्यादि । अनिष्टमग्निभूकंपाद्युत्पातवातवर्षकुञ्जरचौरसर्पामनोज्ञश्रवणदर्शनादि । तत्राभ्युत्थानपुलकालिङ्गनवस्त्रादिप्रदानादयः प्रियाः । सर्वांगस्रस्ततामुखवैवर्ण्यपिण्डीभावप्रधावनाकुलनेत्रतात्वरितापसरणपश्चादवलोकनशास्त्रादिग्रहणोर्वीपतनकंपस्वेदस्तम्भादयोऽप्रियाश्च मानसाः । स्तुतिचाटुकाराशंसावाक्यादयः प्रियाः क्रन्दनपरिदेवनासंबद्धवचनादयश्चाप्रिया वाचिका विकाराः । यथायोगं प्रियाप्रियातर्क्यवस्तुजावेगस्यानुभावाः । सर्वेऽप्येते विकारा उत्तमस्य स्थैर्यानुविद्धा नीचस्य तु चपलानुविद्धा इति ॥

रामचन्द्रः

आवेगः

अतः परतरं नान्यन्ममास्तीति त्वरान्विता ।
एकाग्रा मानसी वृत्तिरावेग इति कीर्तितः ॥

भावविवेकः

आवेध्यम्—आभरणम्

आवेध्यं कुण्डलादीह यत् स्याच्छ्रवणभूषणम् ।

भरतः

आवेष्टितम्—हस्तकरणम्

तर्जन्याद्या यदाऽङ्गुल्यः कुर्वन्त्यावेष्टनं क्रमात् ।
तलसम्मुखमावक्ष एति हस्तोऽपि पार्श्वतः ।
आवेष्टितं तदा प्रोक्तं करणं नृत्तकोविदैः ॥

अशोक.

आशंसनम्—नाट्यालङ्कारः

आशंसनमाशंसा । यथा–मालतीमाधवे श्मशानाङ्के, तत्पश्येयमित्यादि माधववाक्यम् ।

सागरः

आशंसनम्— शिल्पकाङ्गम्

दंपत्योर्योग्यसंपर्कप्रार्थनाशंसनं भवेत् ।
यथा कुलेन कान्त्या च वचसेत्यादि कथ्यते ॥

शारदातनयः

ईप्सितस्य दुर्लभस्याशंसनं आशंसा । यथा—श्मशानाङ्के, संभूयैवेत्यादि । मालतीमाधवे. ५, ९.

सागरः

आशा

विरोधो न स्फुटो मह्यं कालेनैतद्भवेदिति ।
अनुपेक्षाक्षमत्वं यत्पुंसामाशां वदन्ति ताम् ॥

भावविवेकः

आशापुरी—रागः

आशापुरी विपास्यात्तु धैवतांगाप्युपाङ्गिका ।

आशावरी—रागः (सङ्कीर्णः)

मल्लारी सैन्धवी तोडी योगादाशावरी भवेत् ।

नारायणः

आशीः—लक्षणम्

यथा शास्त्रार्थसंपन्नां मनोरथसमुद्भवाम् ।
अप्रार्थनीयामन्यां वा विदुस्तामाशिषं बुधाः ॥

भरतः

यथा—पादाग्रस्थितया इत्यादौ (रत्नावल्यां) सर्वे वचनं नचाशीरलङ्कारः । स्तुत्या एव वर्णनीयत्वात् । अन्ये पठन्ति ।

यत्नार्थानां प्रसिद्धानां क्रियते परिकीर्तनम् ।
परापेक्षान्युदासार्थं तन्निदर्शनमुच्यते ॥

प्रसिद्धानां देवतानां परापेक्षा साध्याकाङ्क्षा । तस्माद्व्युदासः तत्संपत्या अत एव दृष्टान्तादस्य भेदः ।

अभिनवः

यदाऽऽशास्त्यर्थसंपन्नं मनोरथसमुद्भवम् ।
अप्रार्थनीयमन्यद्वा विदुस्तामाशिषं बुधाः ॥

भरतः

यथा–मालतीमाधवे विधाता भद्रमित्यादिकामन्दकीवाक्यम् ।

भोजः

आशीः—नाट्यालङ्कारः

इष्टावधारणमाशीः । यथा–सीते श्रेयसा वर्धस्वेत्यादिवाक्यम् ।

सागरः

आश्रयः—नाट्यालङ्कारः

गुणवद्ग्रहणम् । यथा—विभीषणनिर्भत्सनाङ्के । राममेवाश्रयिष्यामीति विभीषणवाक्यम् ।

सागरः

आश्रितरञ्जनी—मेलरागः (सुचित्रमेलजन्यः)

(आ) स ग म प नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

आश्रेषाभिनयः

चक्रहस्तेन कर्तव्यः ।

महाराष्ट्र

आश्लेषः—रसगतिः

रसस्य वर्तमानस्य स्वसामग्रीसमेन च ।
अन्येन सङ्गतिः स्याद्येयमाश्लेष उच्यते ॥

शारदातनयः

आश्लेपाहस्तः—चक्राकृतिराश्लेषा

हस्तौ सन्धिषु संश्लिष्टौ तलैवाङ्गुष्ठकनिष्ठिके ।
प्रसारिते द्वन्द्वभावाच्चक्रहस्तोऽयमिष्यते ॥

शृङ्गार

आश्वमेधिकः—तानः

मध्यमग्रामे नारदीयतानः ।
नि स ग म प ध?

नान्यः

आश्वासः—शिल्पकाङ्गम्

यथार्घ्यमर्घ्यमित्यादौ जामदग्न्यव्यतिक्रमः ।
शोकप्रणोदनं वाक्यं यत्स आश्वास ईरितः ॥

शारदातनयः

शोकापनोदनमाश्वासनम् । यथा—कोसलाङ्के सुमित्रावचनम् —अज्जे समस्सस इति ।

सागरः

आश्वासबन्धः—श्रव्यंकाव्यम्

यस्सर्गबन्धतुल्यो निबध्यते प्राकृतेन शुद्धेन ।
आश्वासकबन्धोऽसौ विज्ञेयस्सेतुबन्धादिः ॥

भोजः

सेतुबन्धः प्रवरसेनकृतः । आदिशब्देन हरिविजयरावणविजयादयो गृह्यन्ते ।

आसनदाननियमः

देवानां नृपतीनां च दद्यात्सिंहासनं द्विजाः ।
पुरोधसाममात्यानां भवेद्वेत्रासनं तथा ।
मुण्डासनं तु दातव्यं सेनानीयुवराजयोः ।
काष्ठासनं ब्राह्मणानां कुमाराणां कुथासनम् ॥

सिंहासनं तु राज्ञीनां देवीनांमुण्डमासनम् ।
पुरोधोऽमात्यपत्नीनां दद्याद्वेत्रासनं तथा ।
भोगिनीनां तथाचैव वस्त्रं चर्म कुथापि वा ।
ब्राह्मणीतापसीनां च पट्टासनमथापि च ।
वेश्यानामपि कर्तव्यमासनं हि मसूरकम् ।
शेषाणां प्रमदानां च भवेद्भूम्यासनं द्विजाः ।
लिङ्गिनामासनविधिः कार्यो व्रतसमाश्रयः ।
ब्रसीमुण्डासनाप्रायं वेत्रासनमथापि वा ।
होमे यज्ञक्रियायां च पित्र्यर्थे च प्रयोजयेत् ।
समे समासनं दद्यान्मध्यमे मध्यमासनम् ।
अतिरिक्तेऽतिरिक्तं च हीने भूम्यासनं भवेत् ।
उपाध्यायस्य नृपतेर्गुरूणां चाग्रतो बुधैः ।
भूम्यासनं तथा कार्यमथवा काष्ठमासनम् ।
नौनागरथयानेषु भूमिकाष्ठासनेषु च ।
सहासनं न दुष्येत गुरूपाध्यायपार्थिवैः ।

भरतः

आसारणम्—

किन्नर्यां वामहस्तव्यापारः । तत्र द्रष्टव्यम् ।

आसारितम्—गीतम्

चतुर्विधमिदं—कनिष्ठासारितं, लयान्तरं, मध्यमासारितं, ज्येष्ठासारितं—इति । बालासारितमिति कनिष्ठासारितस्य नामान्तरम् ।

तालमानकलातानमूर्छनास्थानकर्मसु ।
सर्वतः सार्यते यस्मात् तस्मादासारितं स्मृतम् ॥

नान्यः

आसारितानां सामान्यलक्षणम्

आसारितानि सर्वाणि पिण्डीबन्धचतुष्टयम् ।
षट्छम्यमष्टतालं त्रिसन्निपातं त्रिवस्तुकं चैव ॥
सप्तदशयुग्मयुक्तं विद्यादासारितं सर्वम् ।

युग्मं चच्चत्पुटः ।

मुखं प्रतिमुखं चैव देहं संहरणं तथा ।
अङ्गान्येतानि चत्वारि सर्वेष्वासारितेषु च ॥

देहं—शरीरशब्दे द्रष्टव्यम् ।

युग्मायुग्मप्रभेदेन तालस्तु बहुधा भवेत् ।
प्रस्तारः पुनरेतस्य गुरुलघ्वक्षरान्वितः ॥
स्थापनां तस्य वक्ष्यामि युग्मतालादिभेदकाम् ।
छेदश्चचत्पुटस्यादौ कृत्वा सगुरुलाघवम् ।
पञ्चपाणिं ततः कुर्याद्द्विरभ्यस्तं यथाक्रमम् ॥

एकश्चचत्पुटः । द्वावुत्तराविल्यर्थः ।

यथाक्षरस्य पूर्वस्य यथावद्विनिवेशयेत् ।
शम्यातालं पुनश्चैव शम्यातालमथापि च ॥
यथाक्षरं सन्निपातं पञ्चपाण्यौ तु योजयेत् ।
तालं शम्या च तालं च शम्यातालस्ततः परम् ॥
एष एव द्वितीयेऽपि पञ्चपाणिविधिः स्मृतः ।
प्लुतछेदस्तु तस्येष्टः सन्निपाते प्रयोक्तृभिः ।
एवं यथाक्षरं ज्ञेयं कनिष्ठासारितं बुधैः ।
भवेद्वस्तुत्रयं चात्र सर्वेष्वासारितेषु च ।
मुखं प्रतिमुखं चैव देहं संहरणं तथा ।
अङ्गान्येतानि चत्वारि सर्वेष्वासारितेषु च ।
वैदिक्यमिह संज्ञायां ध्रुवायास्त्वभिसंज्ञिताः ॥
मुखस्य चोद्गीथसंज्ञा प्रस्तारः प्रतिमुखस्य च ।
शरीरस्य प्रतीहारः संहारो निधनाभिधः ।
शीर्षस्योपद्रवाभिख्या सामगीतिष्वयं क्रमः ॥

मुखमुद्गीथसमानं—साम्नि प्रस्तारो गीते प्रतिमुखं भवति । गीते देहं प्रतीहारस्थानमाक्रमति । निधनं गीते संहारं भवति ।

मुखस्योपोहनं तस्य युग्मः प्रतिमुखं भवेत् ।
ओजश्शरीरसंहारौ ह्ययमङ्गविधिक्रमः ।

नान्यः

उपोहने युग्मतालः । प्रतिमुखे च । मध्यमासारितेऽष्टौ कलाः । ज्येष्ठे षोडशकलाः । उपोहनानामाद्यन्तयोः द्वे द्वे गुरुणी भवतः ।

कनिष्ठायामष्टौ लघवो मध्यभागे। मध्यमासारिते षोडशलघवः। लयान्तरे मध्ये द्वादश। ज्येष्ठे मध्ये विंशतिः। एतेषु चतुर्मात्राः कलाः। अन्त्ययोरेकैकं गुर्वक्षरं कर्तव्यम्। आसारितानि त्रयोदशेति केचित्। यथा—कनिष्ठं, लयान्तरं, मध्यमं, ज्येष्ठं, वृत्ति-दक्षिणचित्रमार्गेषु प्रत्येकं द्वादश भवन्ति, ध्रुवासारितं त्रयोदश इति॥

आसावरी—रागः

आसारी रागिर्णात्युक्ता धग्रहा चापि धैवते।
न्यासः स्यादथवा प्रोक्ता करुणारसनिर्भरा॥

अथवा,

ककुभायास्समुत्पन्ना धान्ता मांशग्रहा मता।
पञ्चमेनैव रहिता षाडवेति निगद्यते॥

दामोदरः

आसावरीरागध्यानम्

श्रीरागभार्या। असावेरीतिनामान्तरम्॥

श्रीखण्डशैलशिखरे शिखिपिञ्छवस्त्रा
मातङ्गमौक्तिकमनोहरहारवल्ली।
आकृष्य चन्दनतरोरुरगं वहन्ती
सासावरी वलयमुत्पलनीलकान्तिः॥

दामोदरः

आस्कन्दितम्— मण्डलम्

दक्षिणो भ्रमरीं चारीं कुर्याद्वामोऽङ्घ्रिरङ्कितम्।
भ्रमरी च तदन्यस्तु शकटास्यामतः परम्॥
ऊरूद्वृत्तां च वामस्तु चारीमर्ध्यर्धिकाभिधाम्।
भ्रमरीं च ततः पादो दक्षिणस्पन्दिताभिधाम्॥
वामाङ्घ्रिश्शकटास्यां तु विधायात्मतलेन चेत्।
स्फुटमास्फोटयेद्भूमिं तदास्कन्दितमुच्यते॥

वेमः

आहार्यः—अभिनयः

आहार्यः स तु विज्ञेयः किरीटादिविभूषणैः
शोभामाहृत्य जनितो नटेऽनुकृतिः.........

कुम्भः

आहार्याभिनयः

नानावस्थाः प्रकृतयः पूर्वं नैपथ्यसाधिताः।
अङ्गादिभिरभिव्यक्तिमुपगच्छन्त्ययत्नतः॥
आहार्याभिनयो नाम ज्ञेयो नेपथ्यजो विधिः।
चतुर्विधं तु नेपथ्यं पुस्तोऽलङ्कार एव च।
तथाङ्गरचना चैव ज्ञेयं सञ्जीवमेव च।

भरतः

अर्धोरुकादिकञ्चैश्च शिरोवेष्टादिभूषणैः।
निजाहार्य इति प्रोक्तो भरताम्नायवेदिभिः॥

शृङ्गा

आहिरी—मेलरागः

तोडीमेलजोऽयं रागः॥

आहिर्यां तु समारोहे रिषभं वर्जयेत्पुनः।
गान्धारधैवतौ तत्र श्रुतियुक्तावितीरितौ॥

परमेश्वरः

आहिरीरागध्यानम्

कुसुमशयने शयानं वीणारसोल्लसिताननां
स्फटिकचषके मध्वाधारां निमीलितलोचनाम्।
वरयुवतिहस्ताम्भोजद्वालचालनभासितां
मम हृदि सदाध्याये सौभाग्यरूपघनाहरीम्॥

रागसागरः

आहीरी—मेलरागः (सूर्यकान्तमेलजन्यः)

(आ) स म ग म प ध नि स.
(अव) स नि ध प म ग रिं स.

आह्वानप्रकारः

देवानामपि ये देवा महात्मानो महर्षयः।
भगवन्निति ते वाच्याः यास्तेषां योषितस्तथा॥
आर्येति ब्राह्मणं ब्रूयात् महाराजेति पार्थिवम्।
उपाध्यायेति चाचार्यं वृद्धं तातेति चैव हि॥
नाम्ना राजेति वा वाच्या ब्राह्मणैस्तु नराधिपाः।
तत् क्षाम्यं हि महीपालैर्यस्मात्पूज्या द्विजाः स्मृताः॥

भरतः

इङ्गितम्—शृङ्गारचेष्टा

हृदयावेगतः कोऽपि विशेषश्चेष्टितस्य यः।
तदिङ्गितमिति प्रोक्तं मुनिना हाववेदिना॥

कुम्भः

इच्छा

इदं मे स्यादिदं मेऽस्यादिति भेदविकल्पिता।
मानसी साध्यविषया वृत्तिरिच्छेति कथ्यते॥

भावविवेकः

इडा—तानः

षड्जग्रामे सपहीनौडुवः।
नि ध म ग रि.

कुम्भः

इडावान्—देशीतालः

यतिलग्नद्वितीयाभ्यां इडावान्संप्रकीर्तितः ।
० । ०० ।

दामोदरः

इतिवृत्तम्

इतिवृत्तं तु नाट्यस्य शरीरं परिकीर्तितम् ।
पञ्चभिस्सन्धिभिस्तस्य विभागस्संप्रकल्पितः ॥

कुम्भः

इतिवृत्तम्

इतिवृत्तं द्विधाचै व बुधस्तु परिकल्पयेत् ।
आधिकारिकमेवं स्यात् प्रासङ्गिकमथापरम् ॥
यत्कार्यं विफलप्राप्या समर्थं परिकल्प्यते ।
तथाधिकारिकं ज्ञेयमन्यत्प्रासङ्गिकं विदुः ॥

भरतः

इतिहासः

इतिरेवमर्थे प्रत्यक्षनिर्देशं द्योतयति हः इहशब्द आगमः। आसनमासः । एवं प्रकाराः प्रत्यक्षपरिदृश्यमाना आगमिकार्थाः कर्मफलसम्बन्धस्वभावा यत्रासते स इतिहासः ॥

अभिनवगुप्तः

इतिहासाश्रयम्—कथाशरीरम्

वृत्तदेवादिचरितसंश्रितता—इतिहासाश्रयम् ।

यथा—कुमारसंभवः, हयग्रीववधादयः। ते ऐतिहासिकं चरितमावेदयन्ति ।

भोजः

इन्दुमुखी—चतुर्दशाक्षरवृत्तम्

वसन्ततिलकमेव रुद्रस्वामिना सैतवमते इन्दुमुखीत्युक्तम् ॥

इन्दुशेखरः—देशीतालः

नगणो द्रुत्रयं मश्च सगणश्चेन्दुशेखरे ।
१४॥ मात्राः ।

तालप्रस्तारः

इन्द्रकुण्डली—देशीतालः

इन्द्रकुण्डलिताले तु सलपामलपालगौ ।
पमपाः पौलपौ पस्तः प्लुतौ तौ तगणस्तथा ॥
लपौ तः प्लुतलघुगाः नगणो गुरुरेव च ।
चत्वारो लघवः शब्दाः प्रान्ते गेयं विपश्चिता ॥
ऽऽऽऽऽऽऽ। ऽ। ऽऽऽऽऽऽऽऽऽ। ऽऽऽ ॥ ऽऽऽ॥ ऽ। ऽ॥
ऽ। ऽ॥ ऽऽ। ऽ। ऽ॥ ॥

दामोदरः

इन्द्रकोदण्डः—देशीतालः

इन्द्रकोदण्डके तदा ।
दलगा गलदास्तत्रयन्तान्तसविरामदौ

लक्ष्मणः

इन्द्रक्री—उपाङ्गरागः

इन्द्रक्री षड्जरहिता रिन्यासा धैवतग्रहा ।

भट्टमाधवः

इन्द्रक्री—क्रियाङ्गरागः

धैवतांशग्रहेन्द्रक्री रिन्यासा षड्जवर्जिता ।
रसे नियुक्ता मुनिभिः सबीभत्से भयानके ॥

कुम्भः

इन्द्रघण्टिकः—देशीतालः

सगणो द्रुतयुग्मं लो गप्लुतौ चेन्द्रघण्टिके ।
११ मात्राः ।

तालप्रस्तारः

इन्द्रनीलः—वर्णालङ्कारः

यथा—सरिगम, गरि, सरिगरि, सरिगम, रिगमप, मग, रिगमप, रिगमप, गमपध, पम, गमपम, गमपध, मपधनि, धप, मपधप, मपधनि, पधनिस, निध, पधनिध, पधनिस।

प्रतापसिंहः

इन्द्रवज्रा—एकादशाक्षरच्छन्दः

नवमं सप्तमं षष्ठं तृतीयं च भवेल्लघु ।
एकादशाक्षरे पाद इन्द्रवज्रेति सा स्मृता ॥

ततजगगाः । (उ-म्) त्वं दुर्निरीक्ष्या दुरतिप्रसादा ।

भरतः

इन्द्रवज्रा—एकादशाक्षरवृत्तम्

तत ज ज गाः ।

भरतः

इन्द्रशिखण्डि—देशीतालः

प्लुतो गुरुः प्लुतो गुरु प्लुतो गुरुः प्लुतो लघु नसौ लघुः प्लुतः क्रमाच्चेन्द्रशिखण्डतालके । ३० मात्राः

तालप्रस्तारः

इन्द्रोत्सवः—सङ्गीतशृङ्गाराङ्गम्

शक्रमह इन्द्रोत्सवः ।

भोजः

इभविलसितम्—षोडशाक्षरवृत्तम्

ऋषभगजविलसितमेवेदम् ।

इषुः—तानः

षड्जग्रामे सपर्हानौडुवः

ग रि नि ध म.

कुम्भः

ईडावान्—देशीतालः

यतिलग्नद्वितीयाभ्यामीडावान्संप्रकीर्तितः ।

यतिलग्ने द्रुतौ लश्च दोलो प्रोक्तो द्वितीयकः ॥

वेदः

ईडावानुड्डपम्—देशीनृत्तम्

यतिलग्नद्वितीयाभ्यामीडावान्संप्रकीर्तितः ।

यतिलग्ने द्रुतो लश्च दोलो प्रोक्तो द्वितीयकः ।

तालेनानेन गदितो ईडावानुड्डपं बुधैः ॥

वेदः

ईशमनोहरी—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प म प ध नि स.

(अव) स नि प म ग म रि स.

ईश्वरी—श्रुतिः

तारषड्जस्य प्रथमा श्रुतिः ॥

पार्श्वः

ईहामृगः—रूपकम्

कैशिकीवृत्तिहीनः, अङ्कचतुष्टययुतः, दिव्याबलाकारणप्रवृत्त-युद्धः, प्रसिद्धपुरुषः, विप्रत्ययकारकः, षण्णायकः षड्रसः, वस्तुशृङ्गारयुक्तः, नायकसङ्ग्रामयुक्तः, ॥ अस्योदाहरणं कुन्द-शेखरविजयः, ऊर्वशीमदनं च ॥

सागरनन्दी

लक्षणे अबलाकारणेत्यत्र दिव्याबलात्कारप्रवृत्तेति शुद्धः पाठः स्यात् ।

ईहामृगस्येतिवृत्तं प्रख्यातोत्पाद्यमिश्रितम् ।

मुखप्रतिमुखोपेतं तथा निर्वहणान्वितम् ॥

धीरोद्धतश्च प्रख्यातो दिव्यो मर्त्योऽथ नायकः ।

बलाद्दिव्याङ्गनाहेतुप्रवृत्तोद्दामसङ्गरः ।

गणशः षट्चतुःपञ्चनायकप्रतिनायकः ॥

यथा समरसंरंभतुल्यवृत्तिरसाश्रयः ।

वृत्तित्रययुतो हीनः कैशिक्या सहितोऽपि वा ॥

भयबीभत्सरहिताः षडेवात्र रसाः स्मृताः ।

अङ्काश्चत्वार एवात्र सविष्कंभप्रवेशकाः ॥

व्याजान्निवर्तितोद्दामसंरभारंभिसङ्गरः ।

वधः प्राप्तस्य नो कुर्यान्नेतुः क्वापि यशस्विनः ॥

उक्ता व्यायोगधर्मा ये ते स्युरीहामृगेऽपि च ।

व्यायोगस्य विशेषोऽयमस्त्रीहेतुकसङ्गरः ॥

ईहामृगश्च कथितो यथा कुसुमशेखरः ।

शारदातनयः

विप्रत्ययकारकेति । विगतानि प्रत्ययकारणानि विश्वासहेतवो यत्र । तेनैक एवाङ्कः । नायकास्तु द्वादश समवकारातिदेशेन व्यायोग तल्लाभात् । व्याजादिति । फलायनादिभिः । ईहा चेष्टा मृगस्येव स्त्रीमात्रार्था यत्र स ईहामृगः ।

अभिनवगुप्तः

उक्तथः—तानः

नि—लोपः षाडवः

म ग रि स ध प.

कुम्भः

उग्रकरः—अङ्गहारः

हस्तौ तु नागबन्धाख्यावुग्रा दृष्टिरुदीरिता ।

पादाग्राभ्यां च सरणं चारी चोग्रकरस्य तु ॥

हस्तौ सिंहमुखाभिख्यौ उर्ध्वाधश्च प्रचालितौ ।

अनुवृत्तदृशाभूयाल्लोलनाख्यपदौ तदा ॥

एतादृशक्रमं कुर्यात्तृतीये चोग्रभावजे ॥

नन्दीश्वरः

उग्रता—चित्ताभिनयः

अपराधावमानाभ्यां चौर्यान्निग्रहणादिभिः ।

असत्प्रलापनाद्यैश्च कृतं चण्डत्वमुग्रता ॥

त्रिपताकं मुखस्थाने बध्वा तु मुखदर्शने ।

नयने त्वर्धमुकुले बद्धश्चेदुग्रभावने ॥

किञ्चित्सूच्याख्यहस्तस्तु अङ्गप्रत्यङ्गचालितः ।

स्वेदभावे दर्शयन्ति भरतागमवेदिनः ॥

विनायकः

उग्रता—व्यभिचारिभावः

चौर्याभिग्रहणनृपापराधासत्प्रलापादयो विभावाः ।

वधबन्धनताडननिर्भत्सनादयोऽनुभावाः ।

भरतः

चण्डतैव हि सर्वेषामुग्रता विदुषां मता ।

दुष्टापवाददौर्मुख्यचौर्यात्सञ्जायते परम् ॥

अत्र स्वेदशिरःकम्पतर्जनीताडनादयः ।

सर्वेश्वरः

उग्रा—श्रुतिः

निषादस्य प्रथमा श्रुतिः ॥

ऋषभस्य तृतीया श्रुतिः ।

उचितभ्रमरी—भ्रमरी
समपादस्थितस्तिर्यक् शरीरं भ्रमयेद्यदि ।
उचितभ्रमरीमेनां आचख्युर्नृत्तवेदिनः ॥
वैशाखस्थानके यद्वा स्थितिस्तिर्यक् भ्रमन् करौ ।
दण्डपक्षौ विधायोर्वी मुहुर्वामेन पाणिना ॥
आस्पृशन् कुरुते गात्रभ्रमणं मण्डलाकृति ।
यत्र सा चापि नृत्तज्ञैरुचितभ्रमरी स्मृता ॥
वेमः

उच्चः—पाठ्यालङ्कारः
उच्चोनाम शिरःस्थानगतस्तारस्वरः । स च दूरस्थाभाषण-विस्मयोत्तरोत्तरसञ्जल्पदूराह्वानत्रासनाबाधादिषु ।
भरतः

उच्चयः—करणधातुः
चतुर्लान्तगुरु(रु)च्चयः ।
शार्ङ्गः

चत्वारो लघवः स्युश्च प्रहाराः पश्चिमो गुरुः ।
यत्र तन्त्र्यां स विज्ञेयस्तद्ज्ञैरुच्चयसंज्ञकः ॥
नान्यः

उच्चाटनः—तानः
षड्जग्रामे रिपहीनौडुवः
स नि ध म ग.
कुम्भः

उच्चितिका—अवनद्धे जातिः
उद्वृत्तोच्छ्वसिता यस्यां हतिस्सान्त्वेन नासिका ।
हास्ये रसे तु सा ज्ञेया जातिरुच्चितिका बुधैः ॥
नान्यः

उच्चितिका—पुष्करवाद्ये जातिः
घें टां दों ह्नं णुणणं चैभिर्यात्यक्षरैस्तु संबद्धा ।
हास्यार्थे उच्चितिका जातिर्वाद्ये तु बोद्धव्या ॥
भरतः

घें टां दोह्लां णुणह्लां एभिर्यात्यक्षरैस्तु संबद्धा ।
साम्यार्थे उच्चितिका जातिर्वाद्ये तु बोद्धव्या ॥
अभिनवगुप्तपाठः

नेपालपाठे साम्यार्थे इत्यत्र हास्यार्थे इति पाठभेदः ॥

उच्चैःश्रवहस्तः
पुरो भागे पताकस्तु तस्योपरि कपित्थकः ।
उच्चैःश्रवाख्यहस्तोऽयं कथितो भावकोविदैः ॥
पुरो भागे त्वयं हस्त उच्चैःश्रवनिरूपणे ।
विनायकः

उच्छितिकम्—बाहुभूषणम्

उच्छ्रितौ—स्कन्धौ
उच्छ्रितौ हर्षमूर्छयोः ।
कुम्भः

विनियोगस्तूच्छ्रितयोर्गदितो हर्षगर्वयोः ।
विप्रदासः

मदात्समुन्नतः स्कन्ध उच्छ्रितः परिकीर्तितः ॥
सोमेश्वरः

उच्छ्वासः—शिल्पकाङ्गम्
आश्वासनं विह्वलस्य यत्स उच्छ्वास ईरितः ।
प्रीतिर्नाम सदस्यानामित्यादिवचनं यथा ॥
शारदा

मुग्धस्योत्थानमुच्छ्वासः—यथा विक्रमोर्वशीये अये समुच्छ्वासितमित्यादि (४) ॥
सागरः

उच्छ्वासः—श्वासः
आघ्राणे कुसुमादीनामुच्छ्वासः परिकीर्तितः ।
अशोकः

उद्द्वणी—वाद्यप्रबन्धः
निजैर्या तद्धिथोंटेभिर्व्यापकैरक्षरैस्तथा ।
पाटैर्वा रचिता किञ्चिद्विलम्बितलयाश्रया ॥
देकारालङ्कृताद्यन्ता वदन्त्युद्द्वणीममूम् ॥
शार्ङ्गः

वर्णैश्च तद्धि थों टेभिरथवा व्यापकाक्षरैः ।
यद्वा पाटैः कृता किञ्चिद्विलम्बितलयान्विता ॥
आद्यन्तकृतदेकारा बुधैरुद्द्वणी स्मृता ॥
वेमः

उडवः—वाद्यप्रबन्धः
उडवस्सलयात्तालाद्वितालाच्च लयोज्यतात् ।
शार्ङ्गः

उडुपशृङ्खला—देशीनृत्तम्
उडुपानि द्वादश । लावणं, भित्रं, नेत्रं, जारुमानं, तुलं, वेनकतुलं, चुलकं, पसरं, वक्रं, हुलं, होय्लु, कट्टणं-इति ।
वेदः

उडुपानि—देशीनृत्तानि ।
द्वादशविधानीमानि ।
नेरिः करणनेरिश्च चित्रभितं तदाभवेत् ।
तलं च जारमानं च मूरुपिलमुरु तथा ।

हुल्लं च लावणी ज्ञेया कर्तरी तुल्लकं तथा ।
प्रसरं च द्वादश स्युरुहुपानि यथाक्रमम् ।

उडुपशब्दस्य रूपान्तरमुरुवुः । रूपशब्दस्य तद्यत्रौ द्वावपि ।

दामोदरः

उडुवः—पाटवाद्यम्

दक्षिणेन सकोणेन पाणिनालुलितेन च ।
तलेन वामहस्तस्य ताडनाच्चोडुवो भवेत् ॥

वेमः

उडुवः—वाद्यप्रबन्धः

ताला लयान्विता यत्र वितालश्च लयोज्झितः ।
वाद्यते स तु वाद्यज्ञैरुडुवः परिकीर्तितः ॥

वेमः

उद्रूमागधी—प्रवृत्तिः

अङ्गा वङ्गाः कलिङ्गाश्च वत्साश्चैवोढ्रमागधाः ।
पौण्ड्रनेपालकाश्चैव अन्तर्गिरवहिर्गिराः ॥
तथा प्लवङ्गमा ज्ञेया मलदामल्लवर्तकाः ।
ब्रह्मोत्तरप्रभृतयो भार्गवा मार्गवास्तथा ॥
प्राग्ज्योतिषाः पुलिन्दाश्च वैदेहास्ताम्रलिप्तकाः ।
प्राङ्गाः प्रावृतयश्चैव युञ्जन्तीवोढ्रमागधीम् ।

भरतः

उत्कटम्—देशीस्थानम्

स्फीतावश्लिष्टभूभागे ताभ्यां पार्ष्ण्योस्समागमः ।
जानुनी चोर्ध्वविश्लिष्टे पादौ स्पृष्टमहीतलौ ॥
यत्रैतदुत्कटं स्थानं भवेत्सन्ध्याजपादिषु ।

वेमः

देवादितर्पणे सन्ध्याजपहोमादिषु स्मृतम् ।

ज्यायनः

उत्कण्ठा

अलब्धविषये रागे वेदनामहती तु या ।
संशोषणी तु गात्राणां तामुत्कण्ठां विदुर्बुधाः ॥

भावविवेकः

उत्कण्ठा—शिल्पकाङ्गम्

उत्कण्ठा माधवस्यापि तत्पश्येयमितीर्यते ।
(मालतीमाधवे—५. २६)

शारदातनयः

उत्कण्ठितम्—दर्शनम्

रागारुणस्फुरद्बाष्पापाङ्गमुत्कण्ठितं विदुः ।

शारदातनयः

प्रेम्णा रक्तं स्फुरद्बाष्पापाङ्गमुत्कन्ठितं स्मृतम् ।

वेमः

उत्कीर्तनम्—नाट्यालङ्कारः

कर्तव्यकार्योपक्षेपः । यथा—वेण्यां प्रथमेऽङ्के आ आमन्त्र-यितव्या, इति भीमवाक्यम् ।

सागरः

उत्कृतिच्छन्दोवृत्तानि

षट्कोट्यस्तु सहस्राणां शतानि ह्येकसप्ततिः ।
अष्टौ चैव सहस्राणि शतान्यष्टौ तथैव च ॥
चतुष्षष्टिस्तु वृत्तानि ह्युत्कृतावपि संख्यया ॥ ६७१०८८६४

भरतः

उत्क्षिप्तम्—गर्भसन्ध्यङ्गम्

बीजोद्भेदनमुत्क्षिप्तम् । यथा—बालचरिते—

राज्यं जनकराजेन्द्र सुताप्राप्तिपणीकृतम् ।
सुग्रीवस्य कपेर्दत्तं रामेण हतवालिना ॥

अत्र गर्भबीजस्य सिद्धेरुद्भेदनं कृतम् ।

सागरः

इदमङ्गं संक्षिप्तिः आक्षेपः, आक्षिप्तिः—इत्यादिनामभिः पठ्यते ।

उत्क्षिप्तम्—शिरः

ऊर्ध्ववक्त्रं शिरो ज्ञेयमुत्क्षिप्तं तत्प्रयुज्यते ।
दर्शने तुङ्गवस्तूनां चन्द्रादिव्योमगामिनाम् ॥

शार्ङ्गः

ऊर्ध्वीकृतमुखं ज्ञेयमुत्क्षिप्तं नाम मस्तकम् ।
बलाग्रहे मृगादाने चामरस्यापि धारणे ॥
एतदेवालपमुत्क्षिप्तं ज्ञेयमुद्वाहिताख्यया ॥
उच्चस्थवस्तुवीक्षायां चन्द्रतारादिदर्शने ।
दिव्यास्त्राणां प्रयोगे च विचारेऽर्थस्य चेष्यते ॥

विप्रदासः

उत्क्षिप्तः—पादाङ्गुष्ठः

उन्मुखीकृतमुत्क्षिप्तं प्राहुर्नखमुखादिषु ।

ज्यायनः

नखमुखा = चारी ॥

उत्क्षिप्ता—चरणाङ्गुल्यः

नवोढा लज्जिते तूर्ध्वक्षेपादुत्क्षिप्तिका मुहुः ।

कुम्भः

उत्क्षिप्ता:—पादाङ्गुल्यः
वारं वारं समुत्क्षेपादुत्क्षिप्ता गदिता बुधैः ।
अङ्गुल्यो विनियुज्यन्ते नवोढायास्त्रपाभरे ॥
सोमेश्वरः

उत्क्षिप्ता—तन्त्रीसारणा
स्पृशन् स्पृशन् समुत्सृज्य तन्त्रीमुत्प्लुत्य सारणाम् ।
यद्याति सोदितोत्क्षिप्ता,
पार्श्वदेवः

उत्पत्य यां परित्यज्य स्पृष्ट्वा स्पष्टां तु तन्त्रिकाम् ।
याति तन्त्र्यन्तरं या तु सोत्क्षिप्ता सारणा भवेत् ।
कुम्भः

उत्क्षिप्ता—भ्रूः
पृथग्वा युगपद्वापि प्रोन्नता भ्रूर्भवेद्यदि ।
उत्क्षिप्ता सा समाख्याता ॥
वितर्कामर्षहेलासु निकटश्रवणेऽपि च ।
एकोत्क्षिप्ता प्रयोक्तव्या भ्रूलता नाट्यकोविदैः ॥
ऊर्ध्वस्थवीक्षणे हर्षे विस्मये दूरदर्शने ।
उत्क्षिप्ते द्वे प्रयोक्तव्ये प्रयोगनिपुणे भ्रुवौ ॥
सोमेश्वरः

युगपद्दोषपर्यायाद्वा चोर्ध्वं समुदञ्चिता ।
उत्क्षिप्ता सा भवेत्तत्र प्रेमकोपे विवर्तिते ॥
हेलायामपि लीलायां दर्शने श्रवणे तथा ।
भ्रुवं समुत्क्षिपेदेकं यथासूयाजुगुप्सयोः ॥
रोषे हर्षे विस्मये च भ्रुवौ द्वे च समुत्क्षिपेत् ॥
वेमः

उत्क्षेपः—पादपाठः
पादस्यान्यस्य जान्वन्तं पुरतः पृष्ठतस्तदा ।
आकुञ्चितस्य पादस्योत्क्षेपादुत्क्षेप उच्यते ॥
वेमः

उत्क्षेपः—भ्रुवः कर्म:
भ्रुवोरुद्गतिरुत्क्षेपः सममेकैकशोपि'वा
भरतः

उत्तमगायकः
एवं विधैस्तु गमकैः प्रयोगैर्हृदयोत्थितैः ।
युक्तं गायति यो गीतं संप्रयोगविधान्वितः ॥
ध्वनिं विधाय यो गीतं श्लक्ष्णं गायति गायनः ।
गायकेषूत्तमो ज्ञेयः सवर्णोद्धरणान्वितः ॥

श्वासं निरुन्ध्य सुचिरं नादं गायति विस्मृतम् ।
उत्तमो गायकः ख्यातो गेये निर्जेवनान्वितः ॥
सोमेश्वरः

उत्तमगीतम्
निरन्तररसोदारं नानाभावविभूषितम् ।
श्राव्यं हृद्यमनुद्वेगमुत्तमं गीतमुच्यते ॥
सोमेश्वरः

उत्तरम्—सप्तगीतभेदः
अथादावुत्तरस्य स्यान्मुखं प्रतिमुखं तदा ।
उल्लोप्यकवदन्तश्च भवेदनियमस्तु सः ॥
द्विकले पञ्चपाणौ तु शाखाङ्कप्रिस्तु पूर्ववत् ।
तयोर्मध्ये प्रयोक्तव्यं पञ्चपाणौ तु शीर्षकम् ॥
पराणि द्वादशाङ्गानि स्युः कार्याण्यपराणि षट् ।
रोविन्दकवदत्रान्यत्पादाकारविवर्जितम् ॥
दत्तिलः

तयोरिति । शाखाप्रतिशाखयोः ।

उत्तरगान्धारी—मूर्छना
गान्धारग्रामस्य चतुर्थी मूर्छना
गान्धार्यास्तूत्तरं यस्माद्धश्रेष्ठेयं मूर्छना ततः ।
धैवतोत्तरगान्धारावासवश्चात्र दैवतम् ॥
(आ) ध नि स रि ग म प.
(अव) प म ग रि स नि ध.
नान्यः

उत्तरगूर्जरी—मेलरागः
औत्तरा गूर्जरी ज्ञेया शुद्धगा पूर्ववत्सदा ।
प्रथमप्रहरोत्तरगेया ॥
अहोबिलः

पूर्ववत्—दक्षिणगूर्जरीवत् ॥

उत्तरफल्गुनीहस्तः
उत्तरा घण्टाकृतिः
उत्तरायां च शिखरः किञ्चिच्चलितरूपकः ॥
शुक्ला

उत्तरफल्गुन्यभिनयः
शिखरहस्तस्य स्वल्पकम्पनेन कर्तव्यः ।
महाराष्ट्रे

उत्तरभाद्राभिनयः
स्वस्तिकीकृतसूचीहस्तेन कर्तव्यः ।
महाराष्ट्रे

उत्तरभाद्राहस्तः

सूचिः पार्श्वे द्विधा स्वस्तिकाकृतिः।

शृङ्ग॰

उत्तरमन्द्रा—मूर्छना

इयं षड्जग्रामे प्रथमा मूर्छना॥
(आ) स रि ग म प ध नि.
(अव) नि ध प म ग रि स.

पण्डितमण्डली

षड्जेतूत्तरमन्द्रा स्यान्मन्द्रश्चात्रोत्तरस्वरः।
तस्मादुत्तरमन्द्रेयं यक्षश्चात्राधिदैवतम्॥

नान्यः

उत्तरा—मूर्छना

सुभद्रग्रामे प्रथमा मूर्छना।
सुभद्रं ग्राममासाद्य यदाद्यो याति मूर्छनाम्।
स्वरः स्यादुत्तरा नाम मूर्छना सा कविप्रिया॥

वादिमत्तः

नारदशिक्षायामुत्तरमन्द्रेति नामान्तरमस्या दृश्यते।

उत्तरादिद्विरधरः—धातुः

उत्तरादिद्विरधरे मन्द्रतारो द्विरिष्यते।

शार्ङ्गः

उत्तरादिद्विरधरः—वीणायां धातुः

पूर्वं एको मन्द्रः। ततो द्विस्तारः।

उत्तराद्यधरान्तः—वीणायां धातुः

आदौ मन्द्रः : (उत्तरः) अन्ते तारः (अधरः)

उत्तरायता—मूर्छना

विधेयाशब्दे द्रष्टव्यम्।
उत्तरोत्तरतश्चास्यामायतो हि स्वरो यतः।
तेनेयं मूर्छना प्रोक्ता धैवते चोत्तरायता॥

नान्यः

इयं षड्जग्रामे तृतीया मूर्छना।
(आ) ध नि स रि ग म प.
(अव) प म ग रि स नि ध.

पण्डितमण्डली

उत्तरी—मेलरागः (वाचस्पतिमेलजन्यः)

(आ) स ग म प ध नि स.
(अव) स नि ध म ग स.

उत्तानभ्रमरी—भ्रमरी

उत्प्लुत्य दक्षिणस्योरुं सशब्दं ताडयेन्मुहुः।
तलेन वामपादस्य यत्र कायं प्रदक्षिणम्॥
भ्रामयेत्सा बुधैर्दृश्या उत्तानभ्रमरीति सा।

ज्यायनः

उत्तानवञ्चितौ—नृत्तहस्तौ

न्यञ्चितौ कूर्परांसौ तु तिर्यग्भागविनिस्सृतौ।
त्रिपताकौ करौ नृत्ते स्यातामुत्तानवञ्चितौ॥

सोमेश्वरः

अंसफालकपोलानां मध्येऽन्यतमदेशगौ।
अन्योन्याभिमुखावीषत्तिर्यञ्चौ कूर्परांसयोः॥
मनाक्कलितयोरूर्ध्वतलौ स्थित्वा क्षणं करौ।
त्रिपताकौ प्रचलितौ प्रोक्तावुत्तानवञ्चितौ॥

अशोकः

उत्तानितम्—हस्तः

उत्तानितमधोवामहस्तमङ्गुष्ठजृम्भितम्।

उत्तेजनम्—नाट्यालङ्कारः

स्वकार्यसिद्धये परस्मिन् शत्रुवधायानक्षरेण प्रेरणावाक्यम्। **यथा**—कीचकभीमाङ्के, सोऽपि कीचक इति द्रौपदीवाक्यम्।

सागरः

उत्थापकः—सात्वत्यङ्गम्

अहमप्युत्थास्यामि त्वं तावद्दर्शयात्मनश्शक्तिम्।
इति सङ्घर्षसमुत्थः तद्ज्ञैरुत्थापको ज्ञेयः॥

भरतः

उत्थापयति यो मानसः परिस्पन्दः स तावदुत्थापकः। तत्सूचको व्यापारक्रम उपचारस्तथोक्तः। **यथा**—वेणीसंहारे स्पृष्टा येन शिरोरुहेषु इत्यादिभीमवाक्यम्।

अभिनवः

सङ्घर्षादाश्रयाद्वापि प्राज्ञैरुत्थापको मतः।
अरे रे प्रहरस्व पश्यामस्ते शक्तिमित्यादि॥

सागरः

उत्थापनम्—पूर्वरङ्गाङ्गम्

कीर्तनाद्देवतानां च ज्ञेयो गीतविधिस्तथा।
अतः परं प्रवक्ष्यामि ह्युत्थापनविधिक्रियाम्॥
यस्मादुत्थापयन्त्यादौ प्रयोगं नान्दिपाठकाः।
पूर्वमेव तु रङ्गेऽस्मिंस्तस्मादुत्थापनं स्मृतम्॥

भरतः

अपसारितायामेव यवनिकायां उत्थापनाङ्गमध्ये ध्रुवैककलः पाठ्यसहितः प्रयोगः वैचित्र्यार्थं भविष्यति। एवं यः पूर्वप्रयोगः कृतः प्रत्याहारादिस्तं यस्मादुत्थापयन्ति फलवत्स्वरूपनिरूपकपाठ्यतदभिनयादिना स्फुटीकुर्वन्ति तस्मादित्यर्थः। पाठ्यावकाशदानार्थमेव चात्रेदं देवताविनीतिफलविशेषाभिधानम्। अन्यथा—देवतापरितोषायैतत्प्रयोज्यमिति सामान्येन वक्तव्यं स्यात्। विशेषोपदेशस्य प्रयोगे विफलत्वात्॥ आसारितक्रियापर्यन्तं नवाङ्गान्युक्तानि। "विघाट्य वै यवनिकां" इत्यादिना यद्गीतकं इत्याद्यङ्गदशकं दर्शितम्। तत्क्रमेण लक्षयति कीर्तनादित्यादि। कीर्तनं स्तुतिः। तस्मात्पाठ्याद्धेतोः। ततः परं शुष्काक्षरनिर्वृत्तं च शब्देन निर्गीतकानामन्यतमं वर्धमानं वा। तत्र प्रत्याहारादीनि चेदत्र प्रयोज्यानि तत्पूर्वरङ्ग इत्यनुवादोऽयं स्यात्। क्रमस्य सिद्धत्वात्। नान्दिपाठका इति तदुपलक्षितपूर्वकमद्वारेणैव पुराणकवयो लिखन्तिस्म—नान्द्यन्ते सूत्रधार इति।

अभिनवः

उत्पलमालिका—दशाक्षरच्छन्दः सा वर्तते

दशाक्षरकृते पादे त्रीण्यादौ त्रीणि नैधने।
यस्या गुरूणि सा ज्ञेया पङ्क्तिरुत्पलमालिका।

(कुवलयमालेति नामान्तरम्)(उ–म) सुश्लिष्टा कुवलयमालेयम्।

भरतः

उत्पलिनी—रागः

संपूर्णा धैवतांशा च ग्रहणन्याससमध्यमा।
निमन्द्रा च सतारा च नाम्ना चोत्पलिनी मता॥
मध्यमांशो यतस्तस्मात् शृङ्गारे विनियुज्यते।

जगदेकः

उत्पली—रागः

अथोत्पलीसंज्ञकस्तु रागः पूर्णोऽशधैवतः।
मध्यग्रहन्यासयुतस्तारः पञ्चमषड्जयोः॥
निषादमन्द्रश्च तथा कथितो रागवेदिभिः।

हरिः

उत्पाद्येतिवृत्तम्—कथाशरीरम्

कविमनीषाप्रकल्पितचतुर्वर्गावबोधहेतुर्दिव्यादिचरितं कविक्लृप्ते। यथा—चन्द्रापीडपुण्डरीकादिचरितं कादम्बर्याम्।

भोजः

उत्प्रेक्षा

ईदृशान्वययोग्यास्तु पदार्था इति तत्पराः।
उत्प्रेक्षेति च सैवोक्ता प्रायेणैवेदमीदृशी॥

भावविवेकः

उत्प्लुतभ्रमरी

स्थित्वा समाभ्यां पादाभ्यामुत्प्लुतं भ्रामयेद्यदि।
सप्ताङ्गमन्तरे यस्य उत्प्लुतभ्रमरीत्वसौ॥

नाट्यदर्पणे

उत्प्लुतिकरणसमुद्धारकः—देशीतालः

ततश्चोत्प्लुतिकरणसमुद्धारकसंज्ञिते।
अष्टकृत्वो गलाविष्टौ ततो बिन्दुश्शरस्स्मृतः।

ऽ। ऽ। ऽ। ऽ। ऽ। ऽ। ऽ। ऽ। ०।

गोपतिप्पः

उत्फुल्लम्—दर्शनम्

स्फुरद्भिश्लिष्टपक्ष्माग्रतारमुत्फुल्लमुच्यते।

शारदातनयः

उत्फुल्लः—हस्तपाटः

अलपद्मनखाघातादुत्फुल्लो जायते यथा।
कहें कहें

वेमः

अलपद्मः। अभिनयहस्तः॥

उत्फुल्लकम्—मात्रावृत्तम्

पञ्चचतुर्मात्रिकः, द्वौ गुरू,

विरहाङ्कः

उत्फुल्लकम्—मात्रावृत्तम्

विषमं—चतुर्मात्रिकास्त्रयः।
समं—चतुर्मात्रिकास्त्रयः गः।

विरहाङ्कः

उत्फुल्लकरणम्—करणम्

अलपद्मः कटीपार्श्वे कृत्वान्यः कर्णपार्श्वगः।
पादस्सूचीमुखक्षिप्त उत्फुल्लकरणं तदा॥

देवणः

उत्सङ्गः—हस्तः

अन्योन्यस्कन्धदेशस्थावरालौ स्वस्तिकीकृतौ।
स्वसंमुखौ च विततावुत्सङ्गो गीयते करः॥
देहदक्षिणभागस्थं स्वस्तिकं केचिदूचिरे।
अधस्तलत्वमप्यन्येऽन्योन्यकक्षानुवेशिनीः॥
अङ्गुलीकरयोःपृष्ठद्वयं पार्श्वमुखं विदुः।
करावरालयोस्स्थाने सर्पशीर्षावितीरिते॥
अतिप्रयत्नसाध्येऽर्थे शीतालिङ्गनयोरपि।
प्रसादनानङ्गीकारे लज्जायां चैव योषिताम्॥

शार्ङ्गः

उत्सङ्गः—हस्तः

अधस्तलत्वमप्याहुरन्ये त्वत्र विचक्षणाः ।
बहुयत्नप्रसाध्येऽर्थे तुषाराश्लेषयोरपि ॥
अलङ्कारानुपादाने लज्जादावपि सुभ्रुवाम् ॥

अशोकः

अमश्लिष्टौ सर्पशिराख्यौ नाभेरधश्च विन्यस्तौ ।
उत्सङ्गनामहस्तस्तपस्समाधौ च योगकरणे स्यात् ॥

नरसिंहः

परस्परस्कन्धदेशनिहितौ स्वस्तिकीकृतौ ।
स्वसम्मुखावरालौ चेदुत्सङ्गस्सोऽभिधीयते ॥
पुत्राद्यालिङ्गने शीते वेषानङ्गीकृतौ तथा ।
गोपने कुचयोश्चायं स्त्रीभिः कार्यो यथोचितम् ॥
एतं दक्षिणपार्श्वस्थं स्वस्तिकं मेनिरे परे ।
स्यादङ्कं प्रतिनीतोऽसौ बालस्याङ्काधिरोपणे ।
अधस्तलं स्वस्तिकं तदुत्सङ्गं केचिदूचिरे ॥
परोक्षवल्लभस्पर्शे स्त्रीभिरेष प्रयुज्यते ।
निवारणे प्रयोज्योऽसौ पुरो गच्छन्पुरस्तलः ।
अन्योन्यकक्षनिक्षिप्ततलमेनं विदुः परे ॥
एष क्रोधामर्षकृते कामोऽगाधनिरूपणे ॥

वेमः

उत्सवः—देशीतालः

उत्सवाख्ये पुनस्ताले लघुन्यस्मात्पुरः प्लुतः ॥ ऽ

सुधा

उत्सारितः—बाहुः

अन्यपार्श्वान्निजं पार्श्वं व्रजन्नुत्सारितो भुजः ॥
विनियोगं वदन्त्यस्य जनतोत्सारणे बुधाः ॥

अशोकः

स्वस्वपार्श्वान्तरात्पार्श्वं गच्छन्नुत्सारितो मतः ।

ज्यायनः

उत्साहः—गीतालङ्कारः (ध्रुवभेदः)

उत्साहः स्याद्रसे हास्ये ताले कन्दुकसंज्ञके ।
वंशाभिवृद्धिकृत्पादः त्रयोदशमिताक्षरः ॥
लघुद्वयं विरामान्तं ताले कन्दुकसंज्ञके।

संगीतसारः

उत्साहः—स्थायिभावः

उत्साहो नाम उत्तमप्रकृतिः । स चाविषादशक्तिधैर्यशौर्यादिभिर्विभावैरुत्पद्यते । तस्य स्थैर्यत्यागवैशारद्यादयोऽनुभावा ।
असंमोहादिभिर्व्यक्तो व्यवसायनयात्मकः ।
उत्साहस्त्वभिनेयः स्यादप्रमादोत्थितादिभिः ॥

भरतः

उत्साही—

सिद्धैरपि मुहुः कार्यैः तृप्तिर्यस्य न जायते ।
अवाप्यापि पदं शाक्रमुत्साही स नरः स्मृतः ॥

भावविवेकः

उत्स्यन्दिता—चारी

कनिष्ठाङ्गुलिभागेन शनैर्बाह्यप्रसारितः ।
अन्तरङ्गुष्ठभागेन पदः प्रत्यागतो भवेत् ॥
रेचकस्यानुसारेण यत्रैषोत्स्यन्दिता मता ।
रेचितौ नृत्तहस्तावप्यग्रपादानुसारतः ॥
वदन्ति केचिदाचार्यो नृत्तलक्षणवेदिनः ॥

वेमः

अत्र त्वाचार्या इति कीर्तिधरादयः ॥

उदकक्ष्वेडिका—सङ्गीतशृङ्गाराङ्गम्

उदकपूर्णा क्ष्वेला वंशनाडी यस्यां क्रीडायां सा उदकक्ष्वेडिका ।

भोजः

उदञ्चितम्—दर्शनम्

दर्शनं यदपाङ्गाभ्यामूर्ध्वतस्स्यादुदञ्चितम् ।

वेमः

उदयचन्द्रिका—मेलरागः

शङ्कराभरण मेलजरागः ॥
तदुदयचन्द्रिकायामवरोहे वृषभवर्जमश्वादिकं स्यात् ।
अवरोहे रिलोपः, धश्शुद्धः ॥

परमेश्वरः

मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स ग रि ग म प ध नि स.
(अव) स ध प म रि स.

मञ्ज

उदयरविचन्द्रिका—मेलरागः (चलनाटमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म ध नि स
(अव) स नि ध म ग रि स

मञ्ज

उदयवत्सः—तालः

अस्य लक्षणभागः पतितः

सङ्गीतसर्वस्वम्

उदरम्—

क्षामं खल्लं (ल्वं) तथा पूर्णं रिक्तपूर्णमिति क्रमात् ॥

चतुर्धोदरमाख्यतम्

अशोकः

रिक्तपूर्णस्य रिक्तपूरमिति नामान्तरमाह सोमेश्वरः

उदस्तत्रासा—श्रुतिः

पञ्चमस्य द्वितीया श्रुतिः

पाल्कुरिकि सोमः

उदात्ता—नायिका.

उदात्ता केशवासोङ्गमाल्यभूषासु सादरा ।
शय्याशोभनसंस्कारपरिबर्हे समेधिनी ।
स्थिरस्नेहा कृतज्ञा च तदात्माश्रितवत्सला ।
मानयन्ती च मानार्हान् नित्योत्सवरतापि च ।
बन्धुसंबाधमुदिता गुणज्ञाप्रियवादिनी ।
एवमादिगुणैर्युक्तामुदात्तां परिचक्षते ।

शारदातनयः

उदारत्वम्—काव्यगुणः

दिव्यभावपरीतं यच्छृङ्गाराद्भुतयोजितम् ।
अनेकभावसंयुक्तमुदारत्वं प्रकीर्तितम् ॥

भरतः

अनेकार्थविशेषैर्यत्सूक्तैस्सौष्ठवसंयुतैः ।
उपेतमतिचित्रार्थैरुदात्तं तत्र कीर्त्यते ।

पाठान्तरम्

यत्र मानुषोचितमपि दिव्यतया करुणादियुक्तमपि शृङ्गारेण विस्मयस्थानमप्यद्भुतेन युक्तं वर्ण्यते तद्गतैर्विभावानुभावादिभिः तदुदीर्यते । तत्रौदार्यमर्थगुणः । एतदेवाग्राम्यत्वमित्यन्यैरुक्तम् । यत्राद्भुतेन यत्कृतोऽर्थोऽनेकभावसंयुक्तमिति शब्दगुणस्यलक्षणम्॥

अभिनवः

उत्कर्षवान्गुणः कश्चिदुक्ते यस्मिन् प्रतीयते ।
तदुदाराह्वयं तेन सनाथा काव्यपद्धतिः ॥

दण्डी

वदन्ति बन्धवैकट्यमौदार्यं कविपुंगवाः ॥

प्रकाशवर्षः

वैकट्यमिति पदानां नरीनृत्यमानत्वम् ।
तदुदारत्वमासाद्य यन्मनो नापसर्पति ॥

सर्वेश्वरः

उदाहरणम्—लक्षणम्

यत्र तुल्यार्थयुक्तेन वाक्येनाभिप्रदर्शनात् ।
साध्यते निपुणैरर्थस्तदुदाहरणं स्मृतम् ॥

भरतः

परेषां दुर्भेद्यपरमार्थेन तुल्यार्थप्रयुक्तेन वाक्येन निगूढाशयः कस्मैचिन्निपुणैर्यत्र प्रकाश्यते तदुदाहरणम् । यथा—देवीचन्द्रगुप्ते प्रावेशिकी ध्रुवा कुमारचन्द्रगुप्तस्य संशयाकुलमनसः प्रवेशावसरसूचकमर्थमुद्योतयति । ध्रुवा तु—एषो सितकर इत्यादि ॥

अभिनवः

उदाहरणम्—गर्भसन्ध्यङ्गम्

यत्सातिशयवद्वाक्यं तदुदाहरणम् ।

भरतः

लोकप्रसिद्धवस्त्वपेक्षया यत्सातिशयमुच्यते उत्कर्षमाहरतीति उदाहरणम् । यथा—रत्नावल्यां मनः प्रकृत्यैव, बाणाः पञ्च इति द्वौ श्लोकौ, उदाहरणम् ॥

अभिनवगुप्तः

अत्र मनः प्रकृत्यै वेतिस्थले इतरधन्वीभ्यो मन्मथस्य युगपत्सर्वैः शरैः स्वभावचपलदुर्लक्षमनोवेधेन समुत्कर्ष उदाहृतिः ।

रामचन्द्रः

यदर्थोत्कर्षवद्वाक्यं तदुदाहरणं स्मृतम् ।

सर्वेश्वरः

उदीक्षणः—देशीतालः

उदीक्षणे लद्वयं च गुरुरेकः क्रमादिमे ॥ ऽ

कुम्भः

उद्गता—मात्रावृत्तम्

चतुर्मात्रिक एकः, द्वौ पञ्चमात्रिकौ, चतुर्मात्रिकागणेषु संख्यानियमो नास्ति ।

विरहाङ्कः

उद्गता—मूर्छना

सुभद्रग्रामे द्वितीया मूर्छना ।

ऋषभस्य च मूर्छायामुद्गता नाम जायते ।
वृद्धिकाले विशेषेण सा गेया गीतपण्डितैः ॥

वादिमत्तः

उद्गीतः—वर्णालङ्कारः (आरोही)

मूर्च्छनायां कलायुग्मं कुर्यात्त्रित्रिस्वरात्मकम् ॥
तयोराद्यं त्रिवारं चेत्तदोद्गीतः प्रकीर्तितः ॥

लक्ष्मण

(अवरोही)

धा प म म म गा रि स स स

पण्डितमण्डली

उद्गीतः—वर्णालङ्कारः

आद्यस्त्रिस्वररूपिण्यस्त्रिरावृत्तः स्वरो यदा।
कलयोस्स्याद्द्वयो स्तज्ज्ञैस्तदोद्गीतः प्रकीर्त्यते ॥

स स स रि ग म म म प ध

पण्डितमण्डली

उद्गीतकम्—मालावृत्तम्

विषमं – चतुर्मात्रिकाश्चत्वारः (र)।
समं – एकश्चतुर्मात्रिको द्वौ पञ्चमात्रिकौ स ल ग।

विरहाङ्कः

उद्गीतिः—छन्दः

दलयोरत्रोभययोः स्यादुद्गीतिः कृते विपर्यासे।

अत्र – गीतिलक्षणे इत्यर्थः।

कुम्भः

उद्ग्राहः—

आदावुद्ग्राह्यते गीतं येनोद्ग्राहस्सकीर्तितः।

जगन्नाथमल्लः

उद्ग्राहः—वाद्यप्रबन्धः

आद्यं वाद्यप्रबन्धानां शुद्धकूटादिनिर्मितः।
यः खण्डो वाद्यते प्राहुरुद्ग्राहं तं महद्यमाः ॥
उद्ग्राहोपशमादीनां यद्यप्यन्याङ्गतोदिता।
यावत्पूरणमावृत्तेस्तथाऽपि स्यात्प्रबन्धता ॥
द्विरावृत्तिरनावृत्तिर्वा स्यादङ्गतया स्थितौ।

शार्ङ्गः

यः खण्डशुद्धकूटादिपाटोत्करविनिर्मितः।
आदौ वाद्यप्रबन्धानां वाद्यते च मुहुर्मुहुः ॥
स उद्ग्राह इति प्रोक्तो विदुषा वेमभूभुजा।
यद्यप्युद्ग्राहकादीनामन्याङ्गत्वमुदीरितम् ॥
तथाप्येषां प्रबन्धत्वं वाद्यज्ञैः परिकीर्तितम्।

वेमः

उदाहरणं रत्नाकरे द्रष्टव्यम्।
प्रबन्धपूरणं यावदावृत्तिबहुलं ततः।
अङ्गत्वं स्यादनावृत्या द्विरावृत्याथवा भवेत् ॥
प्रबन्धपूरणपर्यन्तमावृत्योद्ग्राहप्रबन्धो भवेत्।

वेमः

अयमर्थः उद्ग्राहावयवेषु यत्रैक एव प्रबन्धत्वेनोच्यते तत्रेतरावयवस्थाने तमेव प्रयुज्यावयवित्वेन प्रबन्धः पूरणीय इति।

कल्लिनाथः

अत्रावृत्तिकृतत्वादनेकावयवत्वाङ्गीकारे एकधातुकत्वदोषो न प्रसज्यते ॥

उद्घट्टः—मार्गतालः

विज्ञेय उद्घट्ट तालो गुरूणां त्रितयेन च ऽऽऽ

सुधा

उद्घट्टितम्—करणम्

यदोद्घट्टितपादस्यात्तत्पार्श्वे सन्नतं करौ।
तालिकाकरणोद्युक्तौ तदुद्घट्टितकं मतम् ॥

अशोकः

उत्सवानन्दनृत्तेऽस्य प्रयोगः परिकीर्तितः।

ज्यायनः

अत्राहुरपरे पाण्योरन्योन्यतलताडनम्।

वेमः

उद्घट्टितम्—नृत्तकरणम्

परिवृत्ते स्थितिं कुर्यादुत्क्षिप्तं शिर ईरितम्।
उद्वृत्तौ तत्र हस्तौस्तद्दृष्टि तत्र तु शङ्किता ॥
तलोद्वृत्ताभिधा चारी भवेदुद्घट्टितं हि तत् ॥

नन्दी

परिवृत्तं स्थानम्। यथा—

समागमो भवेद्यत्र मिथःपार्ष्णिकनिष्ठयोः।
परिवृत्तं परिज्ञेयं स्थानकं स्थानवेदिभिः ॥
पादयोरङ्गुलिपृष्ठभागेन चलनं पुनः।
क्रियते त्वरितं यत्र तलोद्वृत्तेति तां विदुः ॥

उद्घट्टितः—अङ्गहारः

निकुट्टकोरोमण्डलकनितम्बकरिहस्तकटीछिन्नानां पञ्चानां करणानां प्रयोगे उद्घट्टिताङ्गहारः

उद्घट्टितः—पादः

स्थित्वा पादतलाग्रेण स्थितौ पार्ष्णिर्निपात्यते।
असकृद्वा सकृद्वापि तदोद्घट्टित ईरितः ॥

अशोकः

उद्घट्टिते च करणे नहस्यानुक्तावपि।

वेमः

उद्घट्टितः—वर्णालङ्कारः (सञ्चारी)

स्वरद्वयं समारुह्य पञ्चमाच्चतुरःस्वरान् ।
निवर्तते तथैकैकत्यागादुद्घट्टितस्तु सः

स रि प म ग रि, रि ग ध प म ग, ग म नि ध प म

मोक्षदेवः

उद्घात्यकम्

पदान्यनवगतार्थानि । प्रश्नेनावगतार्थैः पदैः प्रतिपादयति ।

सागरः

उद्घात्यकम्—वीथ्यङ्गम्

पदानि त्वगतार्थानि तदर्थगतये नराः ।
योजयन्ति पदैरन्यैस्तदुद्घात्यकमुच्यते ॥

भरतः

यथा – वेण्यां – सत्पक्षा मधुरगिर इत्यादि ।

भोजः

सूत्रधारोऽप्रतीतमर्थं प्रतिपादयितुकामः प्रश्नेन प्रतिपादितवान् ।

कैर्गुणैर्नाटकं श्लाघ्यं ये हरन्ति सतां मनः ।
क तेषां दृष्टमुत्थानं देवदत्तकृताविति ॥

सागरः

अत्र देवदत्तस्थाने कालिदास इति त्रिलोचनः पठति ॥

अन्ये त्वाहुः–अप्रतीतं विस्मृतं वा यत्प्रतिपाद्यते तदुद्घात्यकमिति ।

उद्दली

आन्तरं जाठरं चर्म नाम्ना स्यादियमुद्दली ।

सोमेश्वरः

उद्दिष्टार्थोपसंहारः

ललितजातिनाटके पञ्चमः सन्धिः ॥

शारदातनयः

उद्दीपनविभावाः

तेषु तटस्थाः ।
चन्द्रोदयो घनध्वानकोकिलारणितं मधुः ।
वनानि वाप्यः केयूरं केचिद्भृङ्गरवादयः ॥
केलीगृहाणि कृतकस्रक्चन्दनविलेपने ।
दुग्धशीतावलम्बादि दूतीसंलापनादयः ।
अनुभावाननुभवन्त्यनेकान्कामविह्वलाः ।

कुम्भः

उद्धतम्—ध्रुवावृत्तम्

तृतीयं पञ्चमं चैव नवमैकादशे तथा ।
द्वादशं षोडशं चैव चतुर्दशमथापि च ॥
अस्मिन्नष्टिकृतेपादे गुरूण्येतानि सर्वशः ।
छन्दोज्ञैर्ज्ञेयमेतत्तु नर्कुटं ह्युद्धतं यथा ॥

एतत्तूद्धतं, उद्धतमिव प्रठयते । यथा—
वनपंडकं जहदिको सिको वायसाहदो
वनपंडकं जहाति कौशिको वायसाहतं

उद्धता—ध्रुवा

वीररौद्रप्रधाना च स्फुटवर्णनिबन्धना ।
उद्धतप्रायसञ्चारा सा भवेदुद्धता ध्रुवा ॥

आश्चर्यदर्शने रोषे विषादे संभ्रमे तथा ।
उत्पाते विश्रमे चैव प्रत्यक्षावेदने तथा ॥
वीरे भयानके रौद्रे कार्या द्रुतलया ध्रुवा ॥

उद्धता—नायिका

सौन्दर्यैश्वर्यसौभाग्यविद्याभङ्गैरलङ्कृता ।
विद्याभिजनसंपन्ना बन्धूनप्यवमन्यते ।
गर्वावमानभरिता माया छद्मपरायणा ।
आत्मकुक्षिंभरा घोरा सोद्धता परिकीर्तिता ।

शारदातनयः

उद्धता—सप्ताक्षरवृत्तम्

रसगाः ॥

भरतः

उद्धर्षिणी—चतुर्दशाक्षरवृत्तम्

सैतवमते वसन्ततिलकस्य नामान्तरम् ॥

उद्धुतम्—शिरः

धुतमेवोद्धुतं किञ्चिदुत्तानितमुखं भवेत् ।
कन्दुकोल्लोलनाडोलासंञ्चारातिप्रलोचने ॥

ज्यायनः

उद्धुरम्—दर्शनम्

उद्धुरं विषयग्राहवद्धस्पृहमुदाहृतम् ।

शारदातनयः

उद्भटः

मध्यदेशीयोऽयं काश्मीरेष्वासीदिति राजतरङ्गिण्या ज्ञायते । नाट्यशास्त्रव्याख्यान कर्ता अऽयं भामहालङ्कारमपि व्याख्यातवान् । काव्यालङ्कारसङ्ग्रहाख्यग्रन्थकर्तायं ८०० आसीत् ।

उद्भटः—वर्णालङ्कारः

त्रिस्वराः सद्विरुक्तान्ता त्यक्त्वा द्विरपरा ततः ।
कला तु यत्र क्रियते स बुधैरुद्भटः स्मृतः ॥

यथा—सरिगग्ग रिगमम्म इत्यादि। अवरोहः मगरिरिरि-गरिसस्स व्युत्क्रमः। उभावपि उद्धटावेव ॥

संगीतसरणिः

उद्धित्—तानः

नि—लोपः षाडवः

स ध प म ग रि

कुम्भः

उद्भेदः—अवस्था

ईषत्प्राप्तिर्यदा काचित्फलस्य परिकल्प्यते।

भावमात्रेण तं प्राहुरुद्भेदमिह सूरयः॥

भोजः

उद्भेदः—मुखसन्ध्यङ्गम्

बीजार्थस्य प्ररोहो यः स उद्भेदः।

भरतः

स्वल्पप्ररोह उद्भेदः। आमुखानन्तरमुक्तस्य बीजस्य स्वल्पप्ररोहः किञ्चित्फलानुष्ठानानुकूल्यप्रदर्शनं धान्यस्योच्छूनतेवोद्भेदः। उच्छूनतेव प्राचीनावस्था। न पुनरुद्घाटनरूपं प्रतिमुखसन्धौ संभवति। यथा—भूयःपरिभवेति भीमवाक्यं वेण्याम्। अन्ये तु गूढभेदनमुद्भेदनमामनन्ति।

यथा—रत्नावल्यां — अस्तापास्तेति वाक्यम्।

रामचन्द्रः

उद्भेदो गूढनिर्भेदो

सर्वेश्वरः

उद्भेदः

गर्भसन्धौ द्वितीयमङ्गम्

कार्यसिद्धिदर्शनम्।

सागरनन्दी

उद्वर्तितं—दर्शनम्

उद्वर्तितं तद्विज्ञेयं भ्रुवोरूर्ध्वप्रकम्पनम्।

शारदातनयः

उद्वर्तितम्—नृत्तहस्तप्राणः

व्यावर्तपरिवर्तयोरेककालरेचितत्वमुद्वर्तितम्।

शृङ्गारः

उद्वर्तितः—ऊरुः

मुहुरन्तर्बहिःक्षेपात्पार्ष्णेरग्रतलस्य च।

उद्वर्तितस्ताण्डवेऽसौ व्यायामेऽभिनये तथा॥

अशोकः

उद्वाहि—वदनम्

उत्क्षिप्तमास्यमुद्वाहि लीलानादरयानयोः।

अशोकः

स्त्रीणामपि च लीलासु योगे गर्वेष्वनादरे।

वेमः

उद्वाहितम्—देशीस्थानम्

कूर्पराधिष्ठितश्रोणिस्कन्धविन्यस्तहस्तकम्।

उद्वाहितं भवेत्स्थानं लीलया शयनं प्रभोः॥

वेमः

उद्वाहितम्—वक्षः

सरलोत्क्षिप्तमाकम्पि स्यादुद्वाहितसंज्ञिकम्।

उत्तुङ्गालोकने दीर्घहासे जृम्भासु चेष्यते॥

विप्रदासः

यन्निष्कम्पमृदूत्क्षिप्तं तदुद्वाहितमीरितम्।

अशोकः

इदं सोमेश्वर उत्प्रसारितमिति वदति॥

उद्वाहितम्—शयनस्थितिः

अंसोपरि शिरः कृत्वा कूर्परक्षोभमेव च।

उद्वाहितं तु विज्ञेयं लीलायां वचने प्रभोः॥

भरतः

उद्वाहितम्—शिरः

सकृदूर्ध्वं शिरो नीतमुद्वाहितमुदीरितम्।

शक्तोऽहमिह कार्येऽसीत्यभिमाने प्रयुज्यते॥

शार्ङ्गः

उद्वाहितम्—स्थानकम्

कूर्पराधिष्ठितश्रोणिस्कन्धविन्यस्तहस्तकम्।

उद्वाहितं भवेत्स्थानं लीलया शयने प्रभोः॥

वेमः

उद्वाहितः—वर्णालङ्कारः (सञ्चारी)

गत्वा वीनवरुह्यैकमेवमुद्वाहितस्तु सः।

मोक्षदेवः

क्रमेणोद्वाहिते गायेत्सोपान्त्यं हि स्वरत्रयम्।

सरिगरि, रिगमग, गमपम, मपधप, पधनिध, धनिसनि.

जगद्धरः

उद्वाहितः—वर्णालङ्कारः (अवरोही)

धा प प प म धा प प म गा रि रि रि स.

पण्डितमण्डली

उद्वाहितः—वर्णालङ्कारः
प्लुतीकृत्य यदोच्येत मध्यसंस्थः परस्तदा ।
स एवोद्वाहितो ज्ञेयः स्विवर्णात्सुद्रुतत्वतः ॥
जगद्धरः

विरावृत्तौ द्वितीयश्चेत्स्वरस्यात्कलयोर्द्वयोः ।
उद्वाहितमलङ्कारं तदा प्रोचुर्विपश्चितः ॥
स रि रि रि ग म प प प ध.
पण्डितमण्डली

उद्वाहिता—कटी
समकालं शनैः पार्श्वकट्योरुद्वाहनाद्भवेत् ।
उद्वाहिता पृथुश्रोण्या गमनेऽपि परस्य वा ॥
ज्यायनः

उद्वाहिता—जङ्घा
ऊर्ध्वगोद्वाहिता सा स्यादाविष्टगमनादिषु ।
विप्रदासः

उद्वाहिता चोर्ध्वदेशयुक् । आविद्धगमनादौ स्यात् ॥
कुम्भः

उद्वीक्षणः—देशीतालः
उद्वीक्षणे लघुद्वन्द्वं गुरुरेकस्ततः परम् । ॥ ऽ
नन्दी

अयमेवोदीक्षणः.

उद्वृत्तः—अधरः (उद्वृत्तौ ओष्ठौ)
अधरः पीडितो यस्तु नासासंलग्न उत्तरः ।
उद्वृत्तः प्रतिहासेऽसौ सावज्ञायां च कथ्यते ॥
सोमेश्वरः

उद्वृत्तम्—करणम्
अपसार्य क्षिप्तपादे चार्या चोद्वृत्तया सह ।
यस्मिन्नशेषभागं च तदुद्वृत्तमुदाहृतम् ॥
भट्टतण्डुरिहाक्षिप्तां चारीं पादक्रियां जगौ ॥
ज्यायनः

तज्झंझामारुते वह्निशिखायां विनियुज्यते ॥
लक्ष्मणः

उद्वृत्तम्—दर्शनम्
विवृतोर्ध्वपुटान्तस्थतारमुद्वृत्तमुच्यते ।
शारदातनयः

उद्वृत्तः—अधरः
उद्वृत्तो वदनोत्क्षेपात्सोऽवज्ञापरिहासयोः ।
अशोकः

यदा मुकुलितावोष्ठौ नासिकोपान्तगामिनौ ।
तदोद्वृत्तस्मृतस्तद्ज्ञैरवज्ञापरिहासयोः ॥
ज्यायनः

उद्वृत्तकः—अङ्गहारः
नूपुरभुजगाञ्चितगृध्रावलीनकविक्षिप्तविक्षिप्तोद्वृत्तार्धसूचीनितम्बलतावृश्चिककटीछिन्नानां करणानां क्रमात्प्रयोगे उद्वृत्तकः.
शार्ङ्गः

उद्वृत्ता—चारी
आविद्धा चरणस्यैव पार्ष्णिमन्योरुदेशतः ।
निधायोत्प्लुत्य तदनु विधायभ्रमरीमपि ॥
ततो निपातयेद्भूमावेवमङ्गान्तरेण च ।
क्रियते यदि सा तद्ज्ञैरुद्वृत्ता चार्युदाहृता ॥
वेमः

उद्वृत्तौ—नृत्तहस्तौ
चतुरश्रौ विधायादावथोद्वेष्टितकर्मणा ।
हंसपक्षावुरोदेशे कृतावेकस्तयोः करः ॥
व्यावृत्तिक्रिययोर्ध्वं तु गत्वोत्तानो व्रजेदधः ।
अथान्यः परिवृत्त्याधोमुखेवक्षे व्रजेद्यदि ॥
तदोद्वृत्तौ करौ स्यातां तालवृन्तनिदर्शने ।
एतावेव परे प्राहुः तालवृन्ताभिधौ करौ ॥
व्यावृत्तपरिवृत्तौ चेद्धंसपक्षौ पुरोमुखौ ।
तदोद्वृत्तौ जगुः केचिद् जयशब्दनिरूपणे ॥
अशोकः

केचिदिति सोमेश्वरादयः ॥

उद्वृत्तौ—हस्ते
चतुरस्रीकृतपाण्योः कृतयोर्हंसपक्षयोः ।
उत्तानोऽधो व्रजत्येको वक्षोऽन्यो यात्यधोमुखः ॥
यदा स्यातां तदोद्वृत्तौ तालवृन्तनिरूपणे ।
तावेव तालवृन्ताख्यावावदन्नृत्तकोविदाः ॥
प्राङ्मुखौ हंसपक्षाख्यौ व्यावृत्तपरिवर्तितौ ।
जयशब्दे प्रयोक्तव्यावुद्वृत्तौ मेनिरे परे ॥
शार्ङ्गः

उद्वेगः—गर्भसन्ध्यङ्गम्
भयं नृपारिदस्यूत्थमुद्वेगः परिकीर्तितः ।
भरतः

अरिशब्दान्नायिकादि । यथा—रत्नावल्यां— राजा कथं देवी वासवदत्ता वयस्य किमेतत्—इति । राजवाक्यं श्रुत्वा नन्वस्माकं जीवितसंशय इति विदूषकवाक्यमुद्वेगः ॥

अभिनवः

नृपतिजनितभयमुद्वेगः। संपात्यङ्के किं दृष्टेत्याद्यङ्गदवचनम्।

सागरः

उद्वेगो भीः—चौरनृपारिनायिकादिभ्यो भयमुद्वेगः ।

यथा–चित्रोत्पलावलम्बितके पञ्चमेऽङ्के राजगृहभङ्गेन नायिका-सखीस्थविरादीनां विद्रुतानां चोरभयम् ।

रामचन्द्रः

उद्वेगः—विरहावस्था

आसने शयने चापि न तुष्यति न तिष्ठति ।
नित्यमेवोत्सुका च स्यादुद्वेगस्थानमाश्रिता ॥
चिन्तानिश्वासखेदेन हृद्दाहाभिनयेन च ।
कुर्यात्तदेवमत्यन्तमुद्वेगाभिनयेन च ॥

भरतः

उद्वेगः—शिल्पकाङ्गम्

उद्वेगो हा हतोऽस्मीति कपिञ्जलवचो यथा ।

शारदातनयः

कादम्बर्यां

बन्धुजनवियोगजनित उद्वेगः ।
यथा—मात इति वेणीसंहारे ५, ३

सागरः

उद्वेष्टनम्—पादपाटः

पश्चादुद्वेष्टनादङ्घ्रेरुद्वेष्टनमुदीरितम् ।

वेमः

उद्वेष्टितम्—हस्तप्राणः

हस्तानामूर्ध्वभागे यद्भ्रमणं चास्ति नर्तने ।
तदुद्वेष्टितमित्याहुर्भरताम्नायवेदिनः ॥

शृङ्गार

उद्वेष्टितम्—हस्तकरणम्

अङ्गुल्योऽनुक्रमेणैव निर्गच्छन्ति तलाद्बहिः ।
वक्षस्तोऽपि करस्तद्वत्तदुद्वेष्टितमीरितम् ॥

कुम्भः

उद्वेष्टितः—बाहुः

भवेदुद्वेष्टितस्तिर्यङ् मणिबन्धविवर्तितः ।

ज्यायनः

मणिबन्धाद्विनिष्क्रम्य पुनर्व्यावृत्तिमाश्रितः ।
बाहुरुद्वेष्टितो नाम प्रायो गवादनादरे ॥

विप्रदासः

उद्यमः—नाट्यालङ्कारः

दुष्करोऽध्यवसायः । यथा—कुम्भाङ्के—पश्यामि शोकविवश इत्यादिरावणवाक्यम् ।

सागरः

उन्नतम्—जानु

कुचदेशागतं जानून्नतमुच्चाधिरोहणे ।

अशोकः

गजाश्वपर्वतारोहेपून्नतं जानु योजयेत् ।

सोमेश्वरः

उन्नतम्—पार्श्वम्

नितम्बांसभुजव्यक्तमुन्नतैरुन्नतं मतम् ।
तद्वैतत्क्रियते तज्ज्ञैरपसर्पणकर्मणि ॥

विप्रदासः

कटीपार्श्वभुजस्कन्धे दधत्युन्नतिमुन्नतम् ।
अभ्यधायि बुधैरस्य विनियोगो ऽपसर्पणे ॥

ज्यायनः

उन्नतम्—शिरः

उन्नतं सकृदुन्नीते पश्चादास्यमुदीरितम् ।

ज्यायनः

उन्नतः

बुद्धिं नीचपथेनात्मवृत्तिं वर्तयितुं रहः ।
यस्य जातु न जायेत सोऽयमुन्नतसंज्ञितः ॥

भावविवेकः

उन्नता—ग्रीवा

उन्नताभ्युन्नतमुखी ग्रैवेयोर्ध्वादिदर्शने

भरतः

ऊर्ध्वीकृतोन्नता ग्रीवा सा स्यादूर्ध्वनिरीक्षणे ।

वेमः

ऊर्ध्वगा तून्नता ग्रीवा भवेदूर्ध्वावलोकने ।
नियोज्या सा बुधैस्तद्वत्कण्ठालङ्कारदर्शने ॥

अशोकः

उन्नता—रसना

व्यात्तास्यस्योन्नता जिह्वा जृम्भास्यान्तस्थवीक्षणे ।

कुम्भः

ग्रीव्रता कम्पिता जिह्वा नासिकाभिमुखी बुधैः ।
श्रमे शोषे भये चैव सा प्रयोज्या प्रयोक्तृभिः ॥

सोमेश्वरः

उन्मत्तम् —करणम्

आविद्धावञ्चिते पादं करौ च क्रमरेचितौ ।
यत्र कुर्यात्तदुन्मत्तं गर्वसौभाग्यजे मतम् ॥

ज्यायनः

सौभाग्यसंभ्रमे गर्वे कलहे च नियुज्यते ॥

लक्ष्मणः

उन्मनाः

अधोगतमनः पुंसो तर्पणोन्नीयते यदा ।
लीयते विषयेभ्यश्च तदासावुन्मना भवेत् ॥

भावविवेकः

उन्माथम् —लक्षणम्

असाधुकारिणं किंञ्चित्पश्यतस्साधुमानिनः ।
सोल्लासवचनं यत्स्यात्तदुन्माथं प्रचक्षते ॥

यथा—रत्नावल्यां तृतीयेऽङ्के वसन्तकं प्रति काञ्चनमाला-वाक्यम—"साहु रे" इत्यादि ।

भोजः

उन्मादः—चित्राभिनयः

उन्मादश्चित्तविभ्रान्तिर्वियोगादिष्टनाशतः ।
हृदये मुकुलं बध्वा पुरोभागे तु कर्तरी ॥
चालिता तु वियोगाख्ये ह्युन्मादे परिवर्तते ।
हृदये मुकुलं बध्वा शिखरं पार्श्वभागके ॥
पुरोभागे कर्तरी स्याच्चलिता चेष्टनाशने ।
नेत्रस्थाने मयूरास्यचालनाद्रोदनं भवेत् ।

विनायकः

उन्मादः—विरहावस्था

तत्संश्रितां कथां युङ्क्ते सर्वावस्थागतापि हि ।
पुंसः प्रद्वेष्टि चाप्यन्यानुन्मादः सम्प्रकीर्तितः ।
तिष्ठत्यनिमिषदृष्टिर्दीर्घं निश्वसिति गच्छति ध्यानम् ।
रोदिति विहारकाले नाट्यमिदं स्यात्तथोन्मादे ॥

भरतः

उन्मादः—व्यभिचारिभावः

इष्टजनवियोगविभवनाशाभिघातवातपित्तश्लेष्मप्रकोपादयो विभावाः । अपनिमित्तहसितरुदितोत्क्रुष्टासंबद्धप्रलापशयितोप-विष्टोत्थितप्रधावितनृत्तगीतपठितभस्मपांसवधूलनतृणनिर्माल्य-कुचेलचीरघटकपालशरावाभरणधारणोपभोगैरनेकैश्चानवस्थि-तैश्चेष्टानुकरणादिभिस्तमभिनयेत् ।

भरतः

इष्टवियोगादिभिरुत्पद्यते । तमचेतनमुधाभ्रमणैरभिनयेत् ।

सागरः

अनिरूपितकारित्वमुन्मादस्संप्रकीर्तितः ।
ज्ञानादन्यस्य तात्पर्यशोकादिभ्यस्स जायते ॥
तस्मिन्नस्थानरुदितगीतहासस्मितादयः ।

सर्वेश्वरः

उन्मृष्टम्—धातुः

यातोऽतिमधुरध्वानस्तर्जन्योन्मृष्टमुच्यते ॥

शार्ङ्गः

उन्मृष्टम्—व्यञ्जनधातुः

यस्तु स्याद्वामतर्जन्या प्रहारो मधुरस्वरः ।
तदुन्मृष्टमिति ज्ञेयं वीणावाद्यप्रयोक्तृभिः ॥

नान्यः

उन्मेषः—पुटकर्म

विश्लेषः पुटयोर्यस्तु स उन्मेषः प्रकीर्तितः

भरतः

उन्मेषितौ—पुटौ

उन्मेषितावलग्नौ स्तः क्रोधाभिनयने बुधैः ।

अशोकः

एतावुभौ विनिर्दिश्यौ कोधभावसमाश्रयौ ।

वेमः

एतौ, निमेषितोन्मेषितौ ॥

उपकट्टडाः

कट्टडशब्दो द्रष्टव्यः—देशकट्टडाः प्रविस्तारा इत्युच्यन्ते । उपकट्टडाः—

कङ्काली दण्डलास्यं च मराली चित्रविक्रमः ।
आनन्दवर्धनको देहपापातिभीतकर्मठः ।
विलम्बं मदिराराजं जटामुक्तं च मस्तकम् ।
जोगिणी विजयी भिक्षुः सप्तभिर्जोगिणः परम् ।
शबरी मल्लिकामोदो मयूरश्चालिवल्लिका ।
चकोरः शूर्पकः शूली सप्तभिः परिकीर्तिताः ॥

संग्रहकारः

उपकथा—श्रव्यकाव्यम्

यत्राश्रित्य कथान्तरमतिप्रसिद्धं निबद्ध्यते कविभिः ।
चरितं विचित्रमन्यत्सोपकथा चित्रलेखादि ॥

भोजः

उपकुम्भकः—देशीतालः

मदौ नयौ प्लुतश्चैव ताले स्युरुपकुम्भके । ११ मात्राः

तालप्रस्तारः

उपक्रमः—संगीतशृङ्गाराङ्गम्

विस्रब्धायाः संप्रयोगार्थमभियोगातिशय उपक्रमः ।

भोजः

उपक्षेपः—मुखसन्ध्यङ्गम्

काव्यार्थस्य समुत्पत्तिरुपक्षेप इति स्मृतः ।

भरतः

काव्यार्थ इति वृत्तशरीरलक्षणो अभिधेयः । प्रधानरस-लक्षणं च प्रयोजनसंक्षेपेण उपक्षिप्यते ।

अभिनवगुप्तः

यथा—लाक्षागृहानलेति वेणीसंहारे ।

वीजस्योक्तिरुपक्षेपः विस्तारिणः काव्यार्थस्य मूलभूतो भागो वीजमिव । तस्यावापमावमुपक्षेपः । उदाहरणं । द्वीपादन्यस्मा-दिति रत्नावल्यान ।।

रामचन्द्रः

वीजन्यासविधिस्तद्ज्ञैरुपक्षेप इति स्मृतः ।
शब्दार्थभेदसंयोगवशात्सोऽपि द्विधा भवेत् ।।

सर्वेश्वरः

उपगीतवाचिकः

गीतं गायकलोकानां वाहयत्यशरीरके ।
करोति गीताभिनयमुपगीताख्यवाचिकः ।।

शुङ्गा

गायके गायति नटस्य नर्तनं—इति द्रमिडभाषा व्याख्या ।।

उपगूहनम्—निर्वहणसन्ध्यङ्गम्

अद्भुतस्य तु संप्राप्तिरुपग्रहणमिष्यते ।

भरतः

यथा—विदूषकस्य हीं हीं भो भो इत्यादिवाक्यम् ।

अभिनवः

उपदिष्टभ्—लक्षणम्

परिगृह्य तु शास्त्रार्थं यद्वाक्यमभिधीयते ।
विद्वन्मनोहरं स्वान्तमुपदिष्टं तदुच्यते ।।

भरतः

यथा—शून्ये वासमित्यादिविटवाक्यं धूर्तविटे, अथवा धर्मः प्रागेवेत्यादिरविमारके ।

उपधि—सन्ध्यन्तरम्

उपधिश्छलनम् । यथा—वेण्यां चार्वाकस्य वञ्चनम् ।

सागरः

उपन्यासः—प्रतिमुखसन्ध्यङ्गम्

उपपत्तिकृतो योर्थ उपन्यास इति स्मृतः ।।

भरतः

केचिदुपन्यासः प्रसादनमित्याहुः । यथा—रत्नावल्यां—अतिमुखरा एषा गर्भदासी इति विदूषकवाक्यम । अत्र मौखर्या-त्मकोपपत्तिरुपन्यस्ता ।

अभिनवगुप्तः

कश्चिदर्थं विधातुं योपपत्तिर्युक्तिः स उपन्यासः ।

यथा—कृत्यारावणे वरमात्मन इति सीतावाक्यम् ।

रामचन्द्रः

उपन्यासः प्रसादोक्तिरुपायेनोच्यते यथा ।

अमृतानन्दी

उपन्यासः—भाणिकाङ्गम्

प्रसङ्गतः कार्यनिवेदनमुपन्यासः ।

यथा—पुष्पभूषितके वृक्षवाटिकाङ्के नन्दयन्तीवाक्यम् । एषोऽपर आर्यपुत्रहृदयसदृशः कर्णिकारपादप इति ।

सागरः

उपपत्तिः—नाट्यालङ्कारः

धृतस्याख्यस्य निष्फलत्वात्त्यागः ।

यथा—वेष्यां मया पृथ्वीराज्ये इत्यादि कर्णवाक्यम् ।

सागरः

उपपत्तिः—लक्षणम्

प्राप्तानां यत्र दोषाणां क्रियते शमनं पुनः ।
सा ज्ञेया ह्युपपत्तिस्तु लक्षणं नाटकाश्रयम् ।।

भरतः

प्राप्तानामिति । वीप्सागर्भो निर्देशः । दोषाणामित्युपपत्त्योग-दृष्टत्वेन वस्तुभूतानामित्यर्थः । तिष्ठेत्कोपवशादित्युदाहरणम् । अन्ये त्वत्रीयते ।

परिगृह्य तु शास्त्रार्थं यद्वाक्यमभिधीयते ।
विद्वन्मनोहरं स्वान्तमुपरिष्टं तदुच्यते ।।

भरतः

शास्त्रार्थशब्दः प्रमाणोपलक्षणम् । स्वन्तमिति शोभनोऽन्तः निश्चयो यत्र ।।

अभिनवः

भरतग्रन्थस्य मातृकान्तरे उपपत्तिर्युक्तिरिति एकलक्षणत्वेन पठितम्। अभिनवगुप्तास्तु युक्तिमन्यां वदन्ति।

उपपातः—गीताङ्गम्

उपान्ते पतनमुपपातः। प्रवेणीवदयमपि द्वादशगणो भवति।

नान्यः

उपमा—अलङ्कारः

यत्किञ्चित्काव्यबन्धेषु सादृश्येनोपमीयते।
उपमानाय सा ज्ञेया गुणाकृतिसमाश्रया॥
प्रशंसा चैव निन्दा च कल्पिता सदृशी यथा।
किञ्चिच्च सदृशी ज्ञेया ह्युपमा पञ्चधा पुनः।

भरतः

उपरागः

तदुद्भवश्चोपरागो रागो रञ्जनकृत्तमः॥

कुम्भः

तदिति। ग्रामरागेभ्यः।

उपरागजाः—रागाः

आभ्यस्तिसृभ्यो जायन्ते यास्तास्युरुपजायते।

कुम्भः

तिसृभ्यः। मुख्यस्वराख्यदेशाख्याभ्यो भाषाभ्यः॥

उपरिवादनम्—वीणावादनप्राणः

अधस्तादुपरिष्टाद्यत्र पातः करस्य च।
रेफकर्तरिनिष्कोटैस्तलेनोपरि वादनम्॥

पार्श्वदेवः

रेफः कर्तरिका निष्कोटनश्च तलहस्तकः।
ऊर्ध्वाधोगामिनो यत्र तत्स्यादुपरि वाद्यकम्॥

कुम्भः

उपरिवाद्यकम्—वाद्यम्

ऊर्ध्वाधोगौ क्रमाद्धस्तौ रेफकर्तरिकाह्वयौ।
निष्कोटिते तले हस्ते द्वावप्युपरिवाद्यके॥

शार्ङ्गः

उपलम्भः—प्रबन्धः

विलम्भकलक्षणं द्रष्टव्यम्।

उपलोलकः—वर्णालङ्कारः (सञ्चारी)

स्वरद्वयं क्रमाद् द्विः स्यात्कलायां तु द्वितीयकः।
वीप्सान्यास्वपि गाने स्यादुपलोलो भवेदयम्॥

सरिसरिगरिगरिरिगरिगमगमगगमगमपमपममपमपधपधप पधपधनिधनिधधनिधनि॥

जगद्धरः

उपवर्तनम्—गीताङ्गम्

पदानां विवर्तनम्। यथा—चत्वारिंशद्वर्णैर्भवति।

नान्यः

उपशब्दवाचिकः

ढक्काप्राणवहीत्यादिशब्दजालानुरञ्जितम्।
नाट्यं तनोति नृपतिसभ्यनेत्रानुरञ्जितम्।
कीर्तितो नाट्यचतुरैरुपगीताख्यवाचिकः॥

शुङ्गा

उपशमः—वाद्यप्रबन्धः

खण्डं शुद्धादिभिः पाटैर्बद्धं वर्णसरेण वा।
अल्पं कोमलनादं च सुकुमाराक्षरान्वितम्॥
अभ्यस्तं कोमले नृत्ते भवेदुपशमाभिधम्॥

शार्ङ्गः

कृत्वैकवारमुद्ग्राहं नातिदीर्घो न चाल्पकः।
वाद्यकोद्यापगम्भीरध्वनिमुच्चतरं दधत्॥
त्रिखण्डोऽभ्यस्यते कृतैर्बद्धश्चोपशमाभिधः।

श्रीकण्ठः

शुद्धादिपाटरचितः कृतो वर्णसरेण वा।
सुकुमाराक्षरोपेतः कोमलध्वनिबन्धुरः॥
स्वल्पो योऽभ्यस्यते खण्डः कोमले नृत्तकर्मणि।
स स्यादुपशमः श्रीमद्वीरनारायणोदितः॥

वेमः

उदाहरणं रत्नाकरे द्रष्टव्यम्।

उपसंहारः—निर्वहणसन्ध्यङ्गम्

(काव्यसंहार एवोपसंहारः)

सम्यक् समाप्तिः काव्यानां उपसंहार उच्यते।

सर्वेश्वरः

उपसृतम्—करणम्

अङ्घ्रिराक्षिप्तया युक्तो वामो यद्यपरं व्रजेत्।
व्यावृत्तिपरिवृत्तिभ्यामरालत्वमुपागतः॥
तथैवानुगतो हस्तो दक्षिणं पार्श्वमानतम्।
तदोपसृतमाख्यातं विनयेनोपसर्पणे॥

अग्रतश्चरणौ कार्यौ क्रमाङ्गोलौ करौ ततः ।
इत्यङ्गीकुरुतो भट्टतण्डुकीर्तिधराविह ॥

ज्यायनः

उपहसितम्—हास्यरसभेदः
हास्यशब्दे द्रष्टव्यम् ।

उपांशुः—तानः
मध्यमग्रामे रिवर्जितषाडवः ।
स नि ध प म ग.

कुम्भः

उपाख्यानम्—श्रव्यकाव्यम्
नलसावित्रीषोडशराजोपाख्यानवत्प्रबन्धान्तः ।
अन्यप्रबोधनार्थं यदुपाख्यातं तदुपाख्यानम् ॥

भोजः

उपाङ्गरागः
अङ्गाश्रयसमुत्पन्नान्युपाङ्गानि च मेनिरे ।

भरतः

उपाङ्गाः
अङ्गच्छायानुसारित्वात्तेषामुपाङ्गत्वम् ।

तुलजः

उपाङ्गानि—(त्रयोदश)
दृष्टिस्तारापुटौ भ्रूश्च नासिका नासिकानिलः ।
कपोलावधरौ दन्ता रसना चिबुकं मुखम् ॥
मुखराग इति प्राहुरुपाङ्गानि त्रयोदश ।
शिरसोऽङ्गान्तरेष्वेवमुपाङ्गानि प्रचक्ष्महे ॥

विप्रदासः

उपेन्द्रमतिः—मेलरागः (खरहरप्रियामेलजन्यः)
(आ) स ग म प ध स.
(अव) स नि ध म रि ग रि स.

उपेन्द्रवज्रा—एकादशाक्षरच्छन्दः
एभिरेवतु संयुक्ता लघुभिस्तैर्गुरुभी यदा ।
उपेन्द्रवज्रा विज्ञेया लघ्वादाविह केवलम् ।
ज त ज ग गा :
(उ-दा) स्मितेन कान्त्या सुकुमारभावात् ।
इन्द्रवज्रायाः प्रथमाक्षरं लघुचेदुपेन्द्रवज्रा भवति ॥

भरतः

उपोहनम्—गीताङ्गम्
उपोह्यते स्वरो यस्माद्येन गीतं प्रवर्तते ।
तस्मादुपोहनं ज्ञेयं स्थायिस्वरसमाश्रयम् ॥
अथवोपोह्यते यस्मात्प्रयोगास्तवनादिकः ।
तस्मादुपोहनं चैतद्गानं भाण्डसमाश्रयम् ॥

वेमः

उब्बरादित्यः—देशीतालः
उब्बरादित्यतालेन्त्विन्दुगावन्तरे पयोः ।

गोपतिघः

ऽ ऽ ० ऽ ऽ

उभयपाणिः—हस्तपाटः
अङ्गुल्यस्संहताग्राश्चेदङ्गुष्ठश्च प्रसारितः ।
पृथग्लगन्ति करयोः स स्यादुभयपाणिकः ॥

सोमेश्वरः

उभया—तन्त्रीसारणा
निष्कले सकलेऽथवा ।
भवेत्कुत्रचिदुत्क्षिप्ता संसृष्टा कुत्रचिद्भवेत् ।
इति क्रियाद्वयीयोगात्सारणा सोभयात्मका ॥

पार्श्वदेवः

उभयी—वीणासारणा
क्वचिदुत्क्षिप्तप्रकाररूपा क्वचित्स्यात्सन्निविष्टिका ।
एवं क्रियाद्वयं यातु संस्पर्शे सोभयी मता ।

कुम्भः

उमातिलकः—देशीतालः
उमातिलकसंज्ञेतु द्रुतद्वन्द्वं लघुर्गुरुः । ० ० । ऽ

श्रीकण्ठः

उमातिलकः—पञ्चभङ्गिप्रबन्धभेदः
प्रत्यङ्गपञ्चकेऽमुष्मिन प्रस्तारे गोचरे सति ।
बिरुदादिर्यदाप्रान्ते चतुस्तालसमन्वितः ॥
युक्तो रागैश्चतुर्भिश्च स्यादुमातिलकस्तदा ।

जगन्नाथमहः

बिरुदान्तः त्रिभिस्तालैरागैस्सर्वाङ्गकः स्फुटम् ।
पार्वतीतिलकप्रीत्यै पार्वतीवल्लभस्य च ॥

श्रीकण्ठः

उमापतिः
औमापतकारः ॥ अयं शैवाचार्यः चिदम्बरवास्तव्य इति श्रूयते। कश्चिदुमापतिशिवाचार्य इति द्रविडसंस्कृतभाषापण्डितः

क्रै. प. १२५० काले आसीदिति श्रुतम्। अयमेवोमापतिः प्रकृतः॥ औमपतग्रन्थकर्ता आधुनिक इति निस्सन्देहः यतः रघुनाथभूपेनोक्तं "उमापतेराधुनिकस्य तन्त्रं विलोक्य नन्दीशमतानुसारि" इति। कल्लिनाथस्तु रत्नाकरव्याख्यायामनिर्दिष्टरागाणां लक्षणं औमापत्याद्गृहीत्वा तत्र निवेशितवान्।

उमापतिवंशः

यवद्वयाधिकं ज्ञेयं त्रयोदशभिरङ्गुलैः।
उमापतेर्दण्डमानं मुखतारान्ध्ररन्ध्रयोः॥
मध्ये द्व्यङ्गुलकं लक्ष्म शेषं त्रैपुरुषं मतम्।

कुम्भः

उमाभरणं—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)
(आ) स रि ग म प ध नि स.
(अव) स नि प म रि ग म रि स.

उरगमञ्जरी—मेलरागः (मायामाल्वगौलमेलजन्यः)
(आ) स ग म प नि स.
(अव) स नि ध प म रि ग म रि स.

मञ्ज

उरःपार्श्वार्धमण्डली—नृत्तहस्तौ

पार्श्वप्रसारितस्त्वेको वक्षस्युत्तानितोऽपरः।
व्यावृत्योरस्थलायातः स्वपार्श्वमलपल्लवः॥
एवं यदा तदैवान्यः क्रिययाविष्टिताख्यया।
संप्राप्यारालतां याति वक्षस्येव परः करः॥
अभ्यासात्कथितावेवमुरःपार्श्वार्धमण्डली।

अशोकः

उरभ्रसंपातः—चालकः

आदौ स्वस्तिकतां प्राप्य पुनस्तिर्यग्विनिर्गतौ।
हस्तौ वेगात्समागत्य स्यातामन्योन्यसम्मुखौ॥
यस्मिन्नुरभ्रसंपातः चालकस्स निगद्यते।

वेमः

अयमेवोरभ्रसंबाध इत्यशोकः॥

उरःस्थवर्तना

उरःस्थवर्तनां विद्यादुरोमण्डलिनोः क्रियाम्।

अशोकः

उरोवर्तनिकां विद्यादुरोमण्डलिनोः क्रियाम्॥

कल्लिनाथः

उरोऽङ्गणम्—देशीलास्याङ्गम्

लये द्रुते विलम्बे वा स्तनयोरंसयोरपि।
पुरः पश्चादधश्चोर्ध्वं क्रमात्तालयान्वितम्॥
नर्तक्याश्चालनं नृत्ते ललितं स्यादुरोऽङ्गणम्।

वेमः

इदमेव नटाः प्राहुः सुङ्गशब्देन कोविदाः।
मनाक् सुललितं तिर्यक् चालनं यत्कुचांसयोः॥
विलम्बेनाविलम्बेन तदूचुः केऽप्युरोऽङ्गणम्।
यत्र पात्रं द्रुते गात्रं कम्पयेत्तालकालतः॥
मनाङ्मनोहरं केचिदूचुरेतदुरोङ्कणम्।
इदमेव रुचे नाम्नाचक्षन्ते साम्प्रदायिकाः॥

अशोकः

उरोमण्डलम्—करणम्

चारीं बद्धां विधायास्यां स्वस्तिकस्यापसारणम्।
स्थितावर्तावदादध्यादुरोमण्डलिनौ करौ॥
यत्र तत्करणं प्रोक्तमुरोमण्डलसंज्ञिकम्॥

ज्यायानः

उरोमण्डलिनौ—नृत्तहस्तौ

उद्वेष्टितं विधायापवेष्टितं चैकदा करौ।
स्वपार्श्वे वक्षसो जातौ क्रमान्मण्डलवद्भ्रमात्॥
व्युत्क्रमाच्चेदुरः प्राप्नावुरोमण्डलिनौ तदा।
एतयोर्भ्रमणं वक्षस्स्थयोः केचनसन्वते॥
उरोवर्तनिकात्वेन प्रसिद्धौ नृत्तधीमताम्।
पताकौ हंसपक्षौ वा ज्ञेयौ मण्डलिषु त्रिषु॥

अशोकः

त्रिर्पिति॥ उरःपार्श्वार्धमण्डलिनः॥

उरोवर्तना

इयमुरःस्थवर्तनिकैव। लक्षणं तत्र द्रष्टव्यम्॥

उलथा—लागनृत्तम्

अनालम्ब्य भुवं हस्तौ जोडं कृत्वोत्प्लुतो नटः।
आलोकयन् पदद्वन्द्वं शिरस्तात्पृष्ठतः पतेत्।
उलथा स तु विज्ञेयो निर्मितो वायुसूनुना।

वेदः

उल्वणौ—नृत्तहस्तौ

वक्षसः स्कन्धयोरूर्ध्वं प्रसार्य स्कन्धसम्मुखौ।
विलोलाङ्गुलिकावेतौ कथितावुल्वणौ करौ॥

अशोकः

एतौ—अलपद्मौ ॥

स्कन्धाभिमुखमाविद्धौ चलितौ चाङ्गुलीदलैः ।
अलपद्मोल्बणावाहुः घातवर्तनिकां परे ॥

ज्यायनः

उल्लालः—पादपाटः

अङ्घ्रेरुल्लालनाद्वर्थोभि क्रमादुल्लाल उच्यते ।

वेमः

उल्लासः—देशीलास्याङ्गम्

नर्तक्यास्त्वरया तालाद्द्विगुणत्रिगुणैस्तदा ।
भावाभिव्यञ्जकैस्सूक्ष्मैर्ललितैश्श्लथबन्धिभिः ॥
अङ्गैरुल्लसनैर्युक्तमुल्लासं संप्रचक्षते ।

वेमः

उल्लासि—दर्शनम्

यत्रोल्लसत्यभिप्रायस्तदुल्लासीति कथ्यते ।

शारदातनयः

उल्लासितः—वर्णालङ्कारः (सञ्चारी)

मन्द्रः स्याद् द्विस्ततो गाने तृतीयाद्यौ तृतीयकम् ।
सकृत्तदेवमन्यास्युरुल्लासित इहोदितः ॥
ससगसग रिरिमरिमा गगपगपा ममधमधा पपनिपनी ।

जगद्दरः

उल्लासितः—श्वासः

यो नासया शनैः पीतश्चिरादुल्लासितश्च सः ।
द्रव्यगन्धे च सन्दिग्धे नियुक्तः पूर्वसूरिभिः ॥

अशोक:

उल्लेखः—नाट्यालङ्कारः

कर्तव्योपदेशनम् । यथा—उन्मत्तचन्द्रगुप्ते (देवीचन्द्रगुप्ते) लोको लोचनेत्यादिवाक्यम् ।

सागरः

उल्लेखः—वादनम् (दक्षिणहस्तव्यापारः)

अन्तर्मध्यमया घातमुल्लेखं संप्रचक्षिरे ॥

शार्ङ्गः

तन्त्रिकामन्तरा हन्ति मध्यमा केवला यदि ।
प्राज्ञोल्लेखविशेषज्ञस्तदोल्लेखमिहाभ्यधात् ॥

कुम्भः

उल्लोकितम्—दर्शनम्

ऊर्ध्वं यत्प्रेक्षितं प्राहुस्तदुल्लोकितसंज्ञकम् ।

विप्रदासः

उर्ध्वमुल्लोकितं ज्ञेयं

भरतः

उल्लोच्यकम्—नृत्तरूपकम्

उल्लोच्यकं स्यादेकाङ्कमवमर्शविनाकृतम् ।
निष्प्रवृत्तिविधानं च शिल्पकाङ्गविभूषितम् ॥
हास्यशृङ्गारकरुणयुक्तमुज्ज्वलवेषवत् ।
बहुपुस्तं च चतुरोज्ज्वलनायकनायिकम् ॥
यथा देवीमहादेवं यथा चोदात्तकुञ्जरम् ।
यस्मिन्नुल्लोच्यकं नाम त्र्यङ्कं गीतं प्रवर्तते ॥
तल्लक्षणं च गान्धर्वनिर्णये स्पष्टमीरितम् ।

शारदातनयः

अस्योल्लाप्यकमिति नामान्तरम् ।

गीतमयं त्र्यङ्कं । अस्य लक्षणम् । उदारनायकमुज्ज्वलवेषात्मकं बहुपुस्तप्रधानं दिव्यचरितं शिल्पकाङ्गविभूषितं, हास्यकरुणशृङ्गारभूषितं, यथा देवीमहादेवं ॥

सागरनन्दी

अत्र शिल्पकाङ्गानि सप्तविंशतिरुक्तानि । त्र्यङ्कमिति स्थाने त्र्यङ्गमिति स्यात् । गान्धर्वनिर्णय इति शारदातनयकृतस्य शारदीयाख्यस्य ग्रन्थस्य नामान्तरमित्यूह्यते । अमृतानन्दी, उल्लाप्यलक्षणे तदेकाङ्कभूषितमिति वक्ति ॥

उल्लोप्यकम्—सप्तगीतभेदः

आदावुल्लोप्यकस्याथ मात्राभिः पञ्चभिर्युता ।
चतुर्थदशमे शम्ये तालौ तु द्वादशाष्टमौ ॥
सन्निपातोऽवसाने च प्रस्तारोऽथ चतुष्कले ।
गात्रेयं द्विकलेऽपि स्याद्युक्ता पातैर्यथास्थितैः ॥
कलाद्वादशकं चात्र वैहायसिकसंज्ञितम् ।
द्विकलैककलोन्मिश्रो युग्मपातैस्तु सप्तभिः ॥
कृत्वा प्रवेशनिष्कामौ शम्या तालं तृतीयकम् ।
कुर्यादुत्तमनिष्कामसन्निपातश्च पूर्ववत् ॥
शम्यादिस्सन्निपातान्तः प्रागुक्तैककलोद्भवे ।
शाखेयं प्रतिशाखा च भवेदन्यपदा तु सा ॥
अस्य संहननं च स्यादुत्तरे तद्यथास्थिते ।
अन्ताहरणसंज्ञस्तु त्र्यंशोन्तस्त्रिविधः स्मृतः ॥
त्रिविधो युगयुङ्मिश्राः त्र्यंशोङ्गैरभिरिष्यते ।
स्थितमङ्गं प्रवृत्तं च माहाजनिकमेव च ॥
तत्र स्याद्द्विकले चाङ्गे स्थितं त्र्यश्रस्य षट्कलम् ।
निःशम्या तु कला तत्र चतुर्थ्यन्यद्यथोचितम् ॥

युक्तमेककलेनात्र प्रवृत्तं पञ्चपाणिना ।
स्थितवत्तु निवृत्यन्तं माहाजनिकमिष्यते ॥
तत्र स्याद्द्विकले योगे स्थितं चच्चत्पुटाश्रयम् ।
निश्शब्दा पञ्चमी तत्र कलाशेषं यथोदितम् ।
निष्काम एकः शम्ये द्वे तालदिर्युग्म एव च ।
आहार्येस्संनिपातश्च प्रवृत्तमिह कीर्तितम् ॥
इदमेव निवृत्यन्तं परं च स्थितवत्तु तत् ।
इति युग्मोजमिश्रत्वादुभयोर्मिश्रतोच्यते ॥
आहुर्युग्मप्रवृत्तास्यमुद्घट्टाख्यं कलात्रयम् ।
उपवर्तनसंज्ञं तत्प्रवृत्तं कैश्चिदिष्यते ।
अथाङ्गविधिरस्यादौ विवधो मुखसंज्ञितः ॥
विवधो वा प्रवृत्तं वा नत्र प्रतिमुखं भवेत् ।
वैहायसिकमङ्गं स्यादेकार्थः पदपदैर्युतम् ॥
विवधास्स्युरतोन्यानि समस्तान्येककानि वा ।
एवमङ्गैरुपाङ्गैश्च विंशत्यंशमिदं परम् ॥
षडङ्गमत्वरं ज्ञेयं तत्र तालसमाप्तिकम् ।

दत्तिलः

उल्लोलम्—दर्शनम्

ऊर्ध्वीकृतोऽसञ्चारमुल्लोलमिति कथ्यते ।

शारदातनयः

उल्लोलः—होड्डुक्किकहस्तपाटः

आलोलेन तलस्पृष्टाङ्गुष्ठकेन तु पाणिना ।
दक्षिणेन च वामेन करेणोच्छ्वसितेन च ॥
उल्लोलसंज्ञितो हस्तपाटस्सञ्जायते स्फुटम् ।
दक्षिणेन व्यवहिताङ्गुष्ठेनेनं परे जगुः ॥

यथा—झें झें झें झें धें धा झें ।

वेमः

उशानी—मेलरागः

श्रीरागमेलजोऽयं रागः ।

उशानिरागे गान्धारं वक्रवर्जो विशिष्यते ।
आरोहे गस्य वक्रा गतिः ।
अवरोहे लोप इति स्यात् ॥

परमेश्वरः

उषाणीरागध्यानम्

हुसेन्या नामान्तरं स्यात् ॥

कषायवस्त्रधारिणीं विषाणनादलोलुपां
चषप्रपूरणासवप्रयुक्तहस्तपङ्कजाम् ।
शषाङ्कवैरिपूजनां वृषाभिनन्द्यवैभवां
उषाणिकां विचिन्तयामि घोषिणीं सुभाषिणीम् ॥

रागसागरः

उष्ट्रशीला—स्त्री

लम्बोष्ठी स्वेदबहुला किञ्चिद्विकटगामिनी ।
कृशोदरी पुष्पफललवणाम्लकटुप्रिया ।
उद्भद्धकटिपार्श्वा च खरनिष्ठुरभाषिणी ।
अभ्युन्नतकटिग्रीवा भवेदुष्ट्रीवर्नप्रिया ।

भरतः

उष्णिक्छन्दोवृत्तानि

शतं विंशतिरष्टौ च वृत्तान्युष्णिह्यथोच्यते । १२८

भरतः

ऊरुः

स्तब्धस्ततः कम्पितश्च वलितोद्वर्तितावपि ।
निवर्तितस्तथेत्यूरोः पञ्चधा लक्षणं मतम् ॥

अशोकः

ऊरुद्वयताडितम्—पादमणिः

यस्मिन्नङ्गुलिपृष्ठेन स्थित्वोत्प्लुत्य ततः क्रमात् ।
तलाभ्यां ताडयेदूरू तदूरुद्वयताडितम् ॥

वेमः

ऊरुवेणी—देशीचारी

ऊरू स्वस्तिकसंयुक्तौ यत्राङ्घ्रिघर्षणं भुवि ।
कुरुतो निजपार्श्वाभ्यामूरुवेणी भवेदसौ ॥

वेमः

ऊरूद्वृत्तम्—करणम्

ऊरूद्वृत्तां दधचारीमरालखटकामुखौ ।
यत्र व्यावर्तितौ हस्तौ निक्षिपेच्चोरुपृष्ठयोः ॥
ऊरूद्वृत्तं भवेत्प्रेमकोपेर्ष्याप्रार्थनासु तत् ।
अत्र हस्तः पताकस्स्यादिति कैर्तिधरं मतम् ॥

ज्यायनः

ईर्ष्यया प्रणयाहवे ।

लक्ष्मणः

ऊरूद्वृत्तम्—चारी

तलसञ्चरपादस्य पार्ष्णिरङ्घ्रेः परस्य चेत् ।
पाण्युन्मुखी स्याज्जङ्घा च जानुकं किञ्चिदञ्चितम् ॥
अन्याङ्घ्रिजङ्घाभिमुखं वलितोद्वर्तितोरुका ।
ऊरोरुद्वर्तनादेतामूरूद्वृत्तां प्रचक्षते ॥

यद्वान्या पादपार्ष्णिस्तु तलसञ्चारसंज्ञिता ।
अङ्घ्रेः पार्ष्ण्युन्मुखी सञ्चार्योरूद्वृत्तेति कथ्यते ॥

वेमः

ऊर्णनाभः—हस्तः

पद्मकोशस्य यत्र स्युरङ्गुल्यः पञ्च कुञ्चिताः ।
ऊर्णनाभस्स चौर्येण ग्रहे केशग्रहादिषु ॥
शिरःकण्डूयने कार्यश्चिबुकक्षेत्रगौ तु तौ ।
कार्यौ सस्वस्तिकौ सिंहव्याघ्रादिनखरायुधे ॥

शार्ङ्गः

ऊर्ध्वकोष्ठा—पुष्करवाद्ये जातिः

वञ्चितिकाशब्दं पश्यत ।

ऊर्ध्वजानु—करणम्

ऊर्ध्वजानु दधच्चारीं पक्षवञ्चितमुन्मुखम् ।
अलपद्ममरालं वा निजस्योपरि जानुनः ॥
स्तनक्षेत्रे यथा यस्मिन्नपरं खटकामुखम् ।
वक्षस्तलस्थितं कुर्यादूर्ध्वजानु तदीरितम् ॥

ज्यायनः

ऊर्ध्वजानु—चारी

एकं कुञ्चितमुद्यम्य चरणं जानु तस्य तु ।
स्तनक्षेत्रसमं न्यस्य पादमूर्ध्वीकृतोऽपरः ॥
यत्र तामुत्पतेच्चारीमूर्ध्वजानुसमाह्वयाम् ।

वेमः

ऊर्ध्वमण्डलिनौ—नृत्तहस्तौ

व्यावृत्या वक्षसोऽरालवर्तनात्पार्श्वमागतौ ।
ततो मण्डलवद्भ्रान्तौ प्रसारितकरौ भुजौ ॥
पताकौ चेन्मनागूर्ध्वमण्डलौ नृत्तकोविदैः ।
चक्रवर्तनिकेत्यन्यत्प्रथितं नाम लोकतः ॥
प्राह कीर्तिधराचार्यः करयोरनयोरिति ।

ज्यायनः

व्यावृत्तिक्रियया वक्षस्स्थलात्प्राप्य ललाटकम् ।
तत्पार्श्वमागतौ हस्तौ विततौ मण्डलभ्रमात् ॥
ऊर्ध्वमण्डलिनौ प्रोक्तावथ लक्ष्मापरे जगुः ।
ललाटप्राप्तिमर्यादमथैतौ नृत्तकोविदाः ॥
चक्रवर्तनिकेत्याहुर्लोकशास्त्रानुसारतः ।

अशोकः

अरालौ तु यदा हस्तौ शीर्षस्योपरि संस्थितौ ।
ऊर्ध्वमण्डलिनौ ज्ञेयौ व्यावृत्तपरिवर्तितौ ॥

सोमेश्वरः

अरालौ हंसपक्षौ वा ललाटं प्राप्य वक्षसः ।

विप्रदासः

ऊर्ध्ववर्तना

वर्तितावूर्ध्वदेशे चेदुद्वृत्ताभिधहस्तकौ ।
तदोर्ध्ववर्तनाप्रोक्ता कोहलेन मनीषिणा ॥

अशोकः

ऊर्ध्वहस्तः—बाहुः

ऊर्ध्वं व्रजंच्छिरोदेशादूर्ध्वगस्तुङ्गवीक्षणे ।

कुम्भः

अस्य "ऊर्ध्वास्य" इत्यपि संज्ञान्तरं दृश्यते

ऊर्ध्वहस्तः—हस्तपाटः

गाढं दक्षिणहस्तस्य तलेनाहन्यते यदि ।
पटहस्य पुटद्वन्द्वमूर्ध्वहस्तो भवेत्तथा ॥

दिरिकिटगिडदां दां दां

वेमः

ऊर्ध्वालगम्—उत्प्लुतिकरणम्

करणस्यालगस्यान्ते पादावूर्ध्वीकृतौ समौ ।
यत्र तन्नृत्तचतुरैरूर्ध्वालगमुदीरितम् ॥

वेमः

ऊर्मिः—वर्णालङ्कारः (सञ्चारी)

तुर्यस्वरं प्लुतीकृत्य गीत्वाद्यं तुर्यमप्यथ ।
यत्रैकैकपरित्यागाद्गानमूर्मी परास्वपि ॥

प्लुतीकृत्य—त्रिरुच्चार्येत्यर्थः ॥

जगदेकः

परास्वपि—अन्यासु कलास्वपीत्यर्थः ॥

आद्या पूर्वं स्वरं तुर्यं त्रिरुच्चार्याद्यमेत्य च ।
तुर्यं गच्छेत्कलैकैकत्यागादूर्मिः कलाः पराः ॥

मामामासमा पापापारिपा धाधाधागधा नीनीनीमनी ॥

मोक्षदेवः

ऋक्—गीतम्

मन्त्रपदस्तोभैरिह सप्तभिरपि सामलक्षणैर्युक्ता ।
वर्णैरारोग्यादिभिरभिसंपन्ना तथैव च विदार्या ॥

आरभ्यानुष्टुभमपि चाक्षरवृद्धेस्तथा जगत्यन्तैः ।
अपि लौकिकैः पदैरथवेदस्थैर्गदिता च या सततम् ॥
अष्टाधिकचत्वारिंशन्नियतायतकलाभिरपि यां च ।
ब्रूते मिथिलानाथस्तामृचमेतैस्तु लक्षणनिपातैः ॥

नान्यः

सप्तभिरिति । प्रस्तारादिभिः ।

आद्यः प्रस्तार उद्गीतः प्रतीहारस्ततः परम् ।
उपद्रवोऽथ निधनं हिंकारोंकारकौ तथा ॥
इति सप्त समाचष्ट सामाङ्गानि पितामहः ।
कलापूरकता प्रोक्ता हिंकारोंकारयोरिह ॥

वेमः

वृत्तैर्जगत्यवधिकैरारभ्यानुष्टुभं क्रमात् ।
लौकिकैर्वैदिकैश्चापि पदैर्गेया ऋगुच्यते ॥
अस्यामेकाक्षरश्चाष्टा चत्वारिंशत्कलाः स्मृताः
अस्यामणुष्टुभादीनां छन्दसामनुसारतः ।
आसां कलानां विज्ञेयः प्रयोगनियमो बुधैः ॥
कलापूर्तिमन्त्रपदैस्तथा स्तोभाक्षरैरपि ।

वेमः

ऋगादिः

ऋचो वै ब्रह्मणा गीता ब्रह्मणोऽभिहितास्किल ।
वृक्षेण पाणिकाश्चापि गाथा वै कश्यपेन च ।
मात्राभिश्च कपालानि सामान्युक्तानि नन्दिना ।
गीतकानि तु सर्वैव नारदेनोदितानि वै ।
षष्ठाष्टगुणपर्यन्तं द्वात्रिंशच्चतुरादितः ।
ऋग्गाथा च ब्रह्मगाथा कपालं तु त्रयोदश ।
षण्णवतिपादं साम तदर्थेनापि च कचित् ।

नान्यदेवः

ऋज्वी—गतिः

पुरतः पृष्ठतश्चापि पार्श्वयोश्च भवन्ति ताः ।
अन्वर्था च ऋजुः ।

देवणः

ताः—गतयः ॥

ऋज्वी—रसना

ऋज्वी साव्यक्तवक्त्रे या रसना स्यात्प्रसारिता ।
एणाश्रमेश्चापदानां पिपासायामपि स्मृता ॥

अशोकः

ऋतुमूलहस्तः

सव्येन शिखरं बध्वा वामहस्तेन यामिनीम् ।
शिखरोपरि यामिन्यां ऋतुमूलाभिधस्स्मृतः ॥
ऋतुमूलपार्श्वभागे तूपरत्नां नियोजयेत् ।

विनायकः

ऋद्धिः—श्रुतिः

मध्यमस्य तृतीया श्रुतिः ॥

अनूपः

ऋषभः

नाभेस्समुत्थितो वायुः कण्ठशीर्षसमाहतः ।
ऋषभं नदते यस्मादृषभो हि प्रकीर्तितः ॥

जगदेकः

नाभिमूलाद्यदा वर्ण.उद्गतः कुरुते ध्वनिम् ।
ऋषभस्येव निर्याति हेलया ऋषभस्वरः ॥

पुरुषोत्तमः

उद्गीथायास्समुत्पन्नो ऋषभो रञ्जितस्वरः ।
शुकपिञ्जरवर्णोऽयं ऋषभो वह्निदैवतः ॥

ब्रह्मणा कथितः पूर्वं । वीररौद्राद्भुतेषु प्रवृत्तः । शिरसः उत्थितः । सनन्दो ऋषिः । प्रतिष्ठाच्छन्दः । सरस्वत्यधिदेवता । कुलीरे विश्रामन्तः । कुलीरः, कर्कटः ।

ऋषभस्त्रिश्रुतिस्तालुमूले तत्रापि संभवात् ।
मज्जाधात्वग्निजो नाद ऋषभस्त्रिश्रुतिः स्मृतः ॥

ऋषभस्य शाकद्वीपः ।

तिस्रो धमन्यो वर्धन्यो मज्ञाया नाभिमाश्रिताः ।
तस्माद्धात्वाश्रितत्वेन ऋषभस्त्रिश्रुतिर्भवेत् ॥

जगदेकः

ऋषभो वृषभपर्यायशब्दैरुच्यते ।

ऋषभः—स्वरहस्तः

मृगमौलिश्चापविद्धो ऋषभस्वर ईरितः ।

शुक्लः

ऋषभगजविलसितम्

षोडशाक्षरवृत्तम् । भरनननगाः ॥

भरतः

गजविलसितं, इभललितं. मत्तगजविलसितमित्यादीनि नामान्तराणि ॥

ऋषभचेष्टितम्

सप्तदशाक्षरवृत्तम् । हरिणीवृत्तस्य नामान्तरम् ॥

ऋषभप्रिया—मेलकर्ता रागः
स रि ग ० ० म प ध नि० स.

ऋषभललितम्—सप्तदशाक्षरवृत्तम्
हरिणीवृत्तस्य नामान्तरम् ॥

ऋषभस्वरमन्त्रः

दक्षिणो हृदयाय नमः। वार्तिक शिरसे स्वाहा। चित्रशिखायै वषट्। चित्रः कवचायहुम्। चित्रतरः नेत्रत्रयाय वौषट्। चित्रतमः अस्त्राय फट्। सनन्दन ऋषिः प्रतिष्ठाच्छन्दः सरस्वती देवता। गें क्लीं सौं रिं नमः ॥

जगदेकः

ऋषभाभिनयः
हंसास्याभिधहस्तेन दक्षिणेन करेण तु।
कटिस्थेनार्धचन्द्रेण समेन शिरसा तथा।
आलाख्यस्थानकेनापि धीमान् ऋषभमादिशेत्।

दामोदरः

ऋषिका—मूर्छना
सुभद्रग्रामे पञ्चमी मूर्छना ॥
ऋषिका नाम विज्ञेया मूर्छना नृपवल्लभा।
मूर्छत्वात्पञ्चमस्यैव सुभद्राख्ये तु सा भवेत् ॥

कांदमत.

इयं हृष्यकेति पठ्यते नारदशिक्षायाम्।

एकजानुनतम्—देशीस्थानम्
पदमेकं स्वभावस्थमपरं चरणं पुनः।
चतुरङ्गुलमाने चेत्किञ्चिदञ्चितजानुकम्।
तिष्ठेत्तत्स्थानकं प्रोक्तमेकजानुनताभिधम् ॥

वेमः

एकजानुप्लुतम्—नृत्तकरणम्
एकजान्ववधूतं कं दृष्टिरुल्लोकिता यदा।
शुकतुण्डारालहस्तौ तथा चार्यूर्ध्वजानुका।
एकजानुप्लुताख्यं तद्देवमङ्गान्तरे यदा ॥

नन्दी

अत्र एकजानु, स्थानकं. कं शिरः. ऊर्ध्वजानु, चारी.

एकतन्त्री—वीणा
इयं ब्रह्मवीणेत्यपि कथ्यते।

श्रुतयोऽथ स्वरा मूर्छास्ताना नानाविधास्तथा।
एकतन्त्रीकवीणायां सर्वमेतत्प्रतिष्ठितम् ॥

(स्वराः, श्रुतयः, मूर्छनाः, तानाश्च नैकत्रान्यवीणासु विभाव्यन्ते विहायैकतन्त्रीकाम्)

समुदायोऽस्ति नान्यत्र मतङ्गोऽप्याह तद्यथा।
एकतन्त्र्यां स्वयमेवास्ति सरस्वतीति ॥

नान्यः

लक्ष्यते स्वरवीणाथ तत्स्वरूपपुरःसरा।
अङ्गुष्ठपर्व दैर्घ्यं स्यादङ्गुलं कस्यचिन्मते ॥
मध्यमाङ्गुलिमध्यस्य मितं मानेन वा भवेत्।
षड्भिस्तु निस्तुषैस्तुल्यैः सार्धैस्तिर्यग्यवोदरैः ॥
मितमत्राङ्गुलं यद्वा वाद्यभाण्डमितो भवेत्।
वितस्तिस्तैर्द्वादशभिर्द्वे वितस्ती करो भवेत् ॥
मानेनानेन निर्माणमत्र सर्वत्र कल्पयेत्।
खादिरस्सरलो वृत्तो ग्रन्थिव्रणभिदोज्झितः ॥
तथैव कांस्यजो वापि रक्तचन्दनजोऽथवा।
वितस्तिपरिधिः श्लक्ष्णः षड्वितस्तिमिता यतिः ॥
स्वल्पदैर्घ्यस्य मानेन सुषिरं दधदन्तरा।
साधाङ्गुलपरीणाहमूर्धोऽधो दधते तथा ॥
दण्डस्स्यादस्य पिण्डस्तु सपादाङ्गुलसम्मितः।
उत्सेधेन त्र्यङ्गुलेन प्रस्थाकारेण भास्वता ॥
परिधौ दण्डतुल्येन त्रिभिस्त्रेताग्निवर्तिस्थैः।
कनिष्ठाङ्गुल्यग्रमितैः सुषिरैस्तद्द्वयेन वा ॥
तर्जन्यङ्गुलिमानेन मध्यदेशेन भास्वता।
स्वर्णादिपरिक्लृप्तेन विदध्यादूर्ध्वमाननम् ॥
खादिरं शाकजं वान्यद्दधानं ककुभं वरम्।
अष्टाङ्गुलायतं तद्विस्तारे त्र्यङ्गुलं श्रुतम् ॥
अङ्गुल्याधिकपार्श्वे च मध्ये कूर्मवदुन्नते।
श्रितेन पत्रिकाधारगर्तेन च समन्वितम् ॥
गर्तमध्यस्थरन्ध्रेण त्रिकोणेन समन्वितम्।
स्थौल्यात् रन्ध्रप्रमाणेन धातुभी रचितेन च ॥
गर्तरन्ध्रनिविष्टेन शङ्कुना कीलितं दृढम्।
दधानं पत्रिकां श्लक्ष्णां मिश्रलोहमयीं समाम् ॥
अङ्गुलद्वयविस्तीर्णामायतौ चतुरङ्गुलाम्।
अधस्ताद्दण्डयुगलं दधानं वर्तुलं समम् ॥
दण्डरन्ध्रमितः स्थौल्ये दैर्घ्ये चाष्टाङ्गुलं तथा।
अस्याधरस्थितं शंकुं दण्डवक्त्रे निवेशयेत् ॥
यथाश्लिष्यति वीणाया दण्डेन ककुभो दृढम्।
एवं विधस्य दण्डस्योर्ध्वं दिशेत्स्वधस्तने (?) ॥

अङ्गुलैस्सप्तदशभिः कुर्याद्रन्ध्रद्वयं समम् ।
तदक्षसदृशं तत्रैकस्मिन्द्विगुणितामृजुम् ॥
तन्त्रीं प्रक्षिप्य यत्नेन तन्त्रीप्रान्तान्तरं पुनः ।
क्षिप्त्वा रन्ध्रेऽन्यत्र च तामाकर्षेद् द्विगुणां दृढम् ॥
पुनरित्थं प्रकुर्वीत यावत्तन्त्री दृढा भवेत् ।
षष्ट्यङ्गुलपरीणाहं वर्तुलं च पचेलिमम् ॥
छेदने वक्त्रदेशेन द्वादशाङ्गुलविस्तृतम् ।
पिण्डितोऽङ्गुलमानेन सुदृढं स्निग्धमूर्तिमत् ॥
वृत्तिस्थानगता तस्य नाभिश्छिद्रसमन्विता ।
अङ्गुल्यत्रितयायामाधोमुखश्च तया तथा ॥
रन्ध्रवद्दण्डपृष्ठस्थपुष्ट्या मध्यरंध्रया ।
युक्तं नाभ्यादधश्छान्तनालिकेरजकर्परम् ॥
मध्यरन्ध्रयुतं नाभिरन्ध्रसंलग्नपृष्ठकम् ।
तुम्बं स्यादस्य रन्ध्रेतु तन्त्रीप्रान्तो निवेशयते ॥
कर्परस्थितरन्ध्रेण तन्त्रीभिः काश्य यत्नतः ।
वेष्टयेत्कीलके तस्मिन् तत्कीलं भ्रामयेन्मुहुः ॥
तावद्यावद्दृढो बंधस्तुम्बस्यैषः प्रजायते ।
शारैस्तुम्बुकमुत्तानमित्थं तत्र निबध्यते ॥
दण्डे तुम्बोर्ध्वदेशे च दोरकं श्लक्ष्णसूत्रजम् ।
अन्वितं नागपाशेन द्विगुणेन नवं दृढम् ॥
श्लक्ष्णां स्नायुमयीं तन्त्रीं बद्धप्रान्तां दृढां घनाम् ।
आवेष्ट्य नागपाशेऽस्मिन्नाकर्षेत्पालिकोपरि ॥
तामावेष्ट्य ततः शङ्कौ ककुभे पत्रिका दृढम् ।
निबध्नीयात्तता जीवां समां वेणुमयीं मृदुम् ॥
तन्त्रीपालिकयोरन्तरङ्गुलं द्वितयायताम् ।
यतसंमितविस्तारां नादजीवनहेतवे ॥
संदिग्धश्लेषतो नादकलनाद्वा कलां विदुः ।
सुवृत्तास्ते गुणा श्लक्ष्णा दोरिका पक्ववेणुजा ॥
द्वादशाङ्गुलिदीर्घा च कनिष्ठनखविस्तरा ।
मन्द्रस्थान[illegible]कारणं सुकलामृजुम् ॥
दण्डे तत्र निबध्नीयात्तुम्बपादतलक्षये ।
एवं लक्षणलक्ष्यं वीणा [illegible]कतन्त्रिका ॥

कुम्भः

सकलं निष्कलं चेति द्विविधं वाद्यमीरितम् ।
एकतन्त्र्याः स्वयं [illegible] कथितः [illegible]मुना पुरा ॥
जीवा लग्ना प्रकर्तव्या यथा नादोऽभिजायते ।
स्थूलो ध्वनिर्भवेद्यत्र वाद्यं तत्सकलं भवेत् ॥

कलाहीना प्रकर्तव्या विन्दोरुत्पातहेतवे ।
तर्जनीमूलसंलग्ना तन्त्री वै निष्कलं भवेत् ॥

सोमेश्वरः

(अङ्गुष्ठपर्वमात्रं यत्तदेवाङ्गुलमीरितम् ।
वितस्तिर्द्वादशैतानि तद्द्वयं हस्त उच्यते ॥)
सुवृत्तः खादिरो दण्डो द्वादशाङ्गुलवेष्टनः ।
रन्ध्रत्रयसमायुक्तः श्लक्ष्णो दृष्टिमनोहरः ॥
षड्वितस्तिसमायामो गर्भे रन्ध्रसमन्वितः ।
सार्धाङ्गुलं तु तद्रन्ध्रं सुवृत्तं द्विमुखं भवेत् ॥
वरदारुसमुद्भूतः कार्यस्त्र्यङ्गुलविस्तरः ।
अष्टाङ्गुलायतो रम्यः पार्श्वे तु चतुरङ्गुलः ॥
कूर्मपृष्ठोन्नतो मध्ये पत्रिकाधारगर्तकः ।
तन्मध्ये योनिवद्रन्ध्रमधो भागे द्विदण्डकः ॥
किञ्चित्समुन्नतो मध्ये निम्नस्तत्पार्श्वयोरपि ।
दण्डाधोधारसंयुक्तः सुवृत्तश्चतुरङ्गुलः ॥
रन्ध्रप्रमाणस्थौल्येन शङ्कुना च समन्वितः ।
एवं विधः स्यात्ककुभः खादिरोऽथ मनोहरः ॥
सुपक्वं च सुवृत्तं च नानाभं नाभिसंयुतम् ।
वृत्तस्थानं तु नाभिः स्यात्त्र्यङ्गुला सा भवेद्वरा ॥
परिणाहो भवेत्तस्य द्विगुणस्त्रिंशदङ्गुलः ।
छेदयित्वा मुखं कार्यं द्वादशाङ्गुलविस्तृतम् ॥
वीणादण्डाग्रभागे स्यादधस्सप्तदशाङ्गुले ।
तुम्बकस्य च बन्धार्थमक्षिवत्सुषिरद्वयम् ॥
अधोभागे तु दण्डस्य ककुभं विनिवेशयेत् ।
ककुभे पत्रिकाः स्थाप्य मिश्रलोहमयी शुभा ॥
विस्तारे द्व्यङ्गुला सा स्याद्दैर्घ्ये च चतुरङ्गुला ।
कूर्मपृष्ठसमाकारा मध्ये निम्ना च किञ्चन ॥
रन्ध्रद्वयस्यान्यतमे तन्त्रीं द्विगुणितां न्यसेत् ।
न्यसेदेकगुणां तद्वदन्यरन्ध्रे विचक्षणः ॥
आकृष्य द्विगुणां तन्त्रीं प्रोतां निष्कासयेत्ततः ।
तां च द्विगुणमावर्त्य तुम्बनाभौ निवेशयेत् ॥
कर्परं नारिकेलस्य सुमुखं पृष्ठरन्ध्रकम् ।
विन्यस्य तन्त्रीं तद्रन्ध्रे कीलके परिवेष्टयेत् ॥
कीलकं भ्रामयेत्तावत् यावच्च सुदृढं भवेत् ।
एवं तुम्बकबन्धोऽयमाख्यातस्सोमभूभुजा ॥
तुम्बकस्य तथा चोर्ध्वं साधुसूत्रविनिर्मितम् ।
बन्धनं वेष्टयेद्दण्डे नागपाशेन भूषितम् ॥

तस्मिन् द्विगुणिते पाशे तत्र तन्त्रीं निवेशयेत् ।
समां स्नायुमयीं श्लक्ष्णां सुदीर्घां सुदृढां घनाम् ॥
तया सम्पीड्य पत्रीश्च ककुभं परिवेष्टयेत् ।
तन्त्रीपत्रिकयोर्मध्ये जीवां तन्त्रीं विनिक्षिपेत् ॥
तन्त्री स्याद्द्व्यङ्गुला दैर्घ्ये यवगोधूमविस्तृता ।
तया सम्पद्यते नादः तेन जीवेति सा स्मृता ॥
किञ्चिल्लगति नो वेति पत्रिकां तत्र तन्त्रिकाम् ।
लग्ना सैव कला ज्ञेया वीणावादनवेदिभिः ॥
पक्ववंशसमुद्भूता द्वादशाङ्गुलमायता ।
कनिष्ठा नखविस्तारा श्लक्ष्णा वृत्ता मनोहरा ॥
तुम्बकाच्च तथाधस्तादङ्गुलत्रयमानतः ।
वेष्टयेद्दोरिकां सूक्ष्मां त्रिगुणां मन्द्रसूचिकाम् ॥
प्रधानरन्ध्रे निक्षिप्य बाह्या यत्नेन वैणिकैः ।
वीणामधोमुखीं कृत्वा ग्राह्या वादनहेतवे ॥
एतल्लक्षणयुक्तेयमेकतन्त्री वरा शुभा ।
दर्शनात्स्पर्शनाद्वापि ब्रह्महत्यां व्यपोहति ॥

सोमेश्वरः

श्लक्ष्णः सुवृत्तः सरलो ग्रन्थिव्रणभिदोज्झितः ।
स्याद्वितस्तिपरीणाहो दण्डः खदिरदारुजः ॥
त्रिहस्तायामवांस्तावदर्धाङ्गुलसम्मितः ।
अन्तस्सुषिरमूर्ध्वाधः पत्ते च दधत्तथा ॥
कनिष्ठाङ्गुलिविस्तारे गर्भरन्ध्रे द्वयोऽथवा ।
यद्वा त्रेताग्निसंस्थानरन्ध्रे त्रितयसंयुतम् ॥
तर्जनीपरिमाणं स्यात्तत्र रन्ध्रद्वयं ततः ।
एकरन्ध्रमधः.................लाननम् ।
कर्तव्यस्तत्र ककुभः खदिरो वाद्यदारुजः ।
तिर्यगष्टाङ्गुलायामास्तथा त्र्यङ्गुलदैर्घ्यवान् ॥
कमठोन्नतमध्य.....................।
गर्तमध्ये योनिरूपरन्ध्रेण च समन्वितः ॥
अवस्थितेनात्र रन्ध्रे रन्ध्रस्थौल्येन शङ्कुना ।
पत्रिकामङ्गुलायामामिस्रलोहमयीं नताम् ॥
चतुरङ्गुलदैर्ध्यां च.....................।
श्लक्ष्णेन त्र्यङ्गुलः स्थूलोत्तरार्धेन च शङ्कुना ।
उत्तरार्धश्च मध्यश्च दधता कमठोन्नतः ॥
दण्डानने संप्रविष्टाधोभागेन चान्वितः ।
द्विदण्डकश्च ककुभः श्लाघ्य एवं विधो भवेत् ॥

अथ दण्डस्य चोर्ध्वाग्रादधस्सप्रदशाङ्गुलात् ।
भागे तुम्बद्वयं धार्यं तत्र द्वन्द्वोपमं ततः ॥
विधाय रन्ध्रयुगलं तयोरेकत्र निक्षिपेत् ।
तन्त्री द्विगुणितामन्यत्रैकमेव निवेशयेत् ॥
ततश्च द्विगुणां तन्त्रीं कृष्ट्वा निस्सारयेद्दृढम् ।
एवं तां त्रिगुणां तन्त्रीं नाभौ तुम्बस्य निक्षिपेत् ।
अष्टाङ्गुलपरीणाहं स्निग्धं पक्वं च वर्तुलम् ॥
द्वादशाङ्गुलविस्तारं वदनं तुम्बमिष्यते ।
तस्य नाभिर्भवेद्वृत्तसंस्थानाधोमुखी तथा ॥
दन्तसंश्लिष्टपृष्ठा च सरन्ध्रा त्र्यङ्गुलायता ।
दण्डतुम्बकयोर्मध्ये कर्परं नारिकेलजम् ॥
...................मध्ये रन्ध्रेण चान्वितम् ।
कृत्वा तद्रन्ध्रमध्येऽथ तन्त्री प्रान्तौ निवेशयेत् ॥
दण्डान्तस्थे कीलके तौ संवेष्ट्य.........।
एवं निबध्यते तुम्बमुत्थानीकृत्य कोविदैः ॥
दण्डेऽथ तुम्बकादूर्ध्वं वल्कलसूत्रनिर्मितः ।
दोरकं नागपाशेन द्विगुणेन समन्वितम् ॥
वेष्टयित्वा ततस्तस्मिन् नागपाशे सुशोभने ।
गण्डप्रान्तं घनां तन्त्रीं पट्टसूत्रमयीं दृढाम् ॥
कृत्वा ततः पत्रिकां च निपीड्य ककुभं तया ।
तन्त्र्या संवेष्ट्य सुदृढं निबध्नीयाद्विचक्षणः ॥
ततस्तनुतरां वेणुमयीं च यवविस्तराम् ।
तन्त्रीपत्रकयोर्मध्ये जीवां तु द्व्यङ्गुलायताम् ॥
नादस्य सिद्धये कुर्याद्यतो नादस्तु जायते ।
जीवेति सा निगदिता नादं जीवयतीति सा ॥
तन्त्रिका पत्रिकायां तु किञ्चित्स्पृशति वा न वा ।
इति या क्षिप्यते तत्र सा कलेति प्रकीर्तिता ॥
दृष्टा स्पृष्टा च वीणेयं भवेत्स्वर्गापवर्गदा ।
एकतन्त्री पुनात्येषा महापातकिनोऽपि च ॥
सर्वदेवमयी सर्वसौभाग्यफलदायिनी ।

वेमः

एकतन्त्रीवादनक्रमः

वादनस्य प्रकारोऽस्याः साम्प्रतं गद्यते मया ।
एतस्या दोरिकादेशादधस्तुम्बमधोमुखम् ॥
ऊर्ध्वतन्त्रीं यथा तद्वद्वामे स्कन्धे निधाय च ।
पार्ष्ण्या दक्षिणपादस्य ककुभं धारयेद्दृढम् ॥

वामहस्तकनिष्ठायामथ विन्यस्य तन्त्रिकाम् ।
आवेष्टितानामिकां च काञ्चित्कुञ्चितमध्यमाम् ॥
अङ्गुलीपार्श्वसंलग्नां तर्जन्यग्रनिपीडिताम् ।
उरःस्थलासन्नतन्त्रीं मध्यदेशे निवेशयेत् ।
एवं वाममधश्चोर्ध्वं सारयेन्नादसिद्धये ॥
हस्तं तु दक्षिणं जीवाप्रदेशाद्द्वादशाङ्गुलम् ।
सन्त्यज्य तन्त्र्यां विन्यस्य चोर्ध्वाधस्सारयेत्क्रमात् ॥
ऊर्ध्वं वक्षस्स्थलादेनां न नयेद्दक्षिणं करम् ।
अन्यस्योपरि वाद्यात्तु स्यादयं सारणाविधिः ॥

वेमः

दोरिकायास्तलोद्देशं वामस्कन्धे विधाय च ।
पार्ष्णिना दक्षिणेनाथ ककुभं धारयेद्दृढम् ॥
वामहस्तकनिष्ठायास्तुम्बस्योपरि सारणम् ।
वेष्टयित्वानामिकया समाकुञ्च्य च मध्यमाम् ॥
तत्पार्श्वभग्नसंलग्नां तर्जन्यग्रेण सारयेत् ।
इति वामकरन्यासः सारणाधारणे स्मृतः ॥
वक्षःस्थलसमुद्देशे सारणास्थापनं भवेत् ।
अत ऊर्ध्वं ततो गच्छेत्क्रियाभेदमवाप्य सः ॥
वामहस्तादधः कार्यो निनरां दक्षिणः करः ।
त्यक्त्वा वितस्तिं जीवायाः स्थानं तस्य विनिर्दिशेत् ॥
क्रियाभेदमपेक्षासावधश्चोर्ध्वं च गच्छति ।
विहायोपरि वाद्यं तु वामादूर्ध्वं न गच्छति ॥
वामहस्तक्रियाभेदः सारणेति निगद्यते ।

सोमेश्वरः

एकतन्त्र्या अङ्गदेवताः

दण्डश्शम्भुरुमा तन्त्री ककुभश्च जनार्दनः ।
पत्रिका कमला तुम्बं ब्रह्मा नाभिस्सरस्वती ॥
दारको वासुकिः प्रोक्तो जीवायां तु सुधाकरः ।
दोरिकायां स्थितस्सूर्यस्तस्मादेषा हि पावनी ॥

सोमेश्वरः

एकतालः—ध्रुवालङ्कारः

एकतालेन युक्तत्वादेकतालः प्रकीर्तितः ।
एकद्रुतेनैकताल एकतालस्य लक्षणम् ॥
लक्ष्ये त्विदानीमेतादृगेकतालो न रक्तिदः ।
इत्येकतालस्थानेऽस्मिन्नादितालो निवेशितः ॥
आदिताले त्वेकलघुः चतुरक्षरसम्मितः ।

वेङ्कटमखी

एकताली—गीतालङ्कारः

एकताली त्रिधा प्रोक्ता गीतवाद्यविशारदैः ।
रामा च चन्द्रिका तद्वद्विपुलेत्यथ लक्षणम् ॥

संगीतसारः

एकताली—भङ्गतालः

द्रुतेन लघुना वापि गुरुणैकेन वा भवेत् ।
एकैकैरेव पतनैरेकताली त्रिधा भवेत् ॥

नान्यः

एकताली—देशीतालः

एकेनैव द्रुतेनस्यादेकतालीति संज्ञया ।
स रि ग म प ध नि

जगन्नाथः

एकताली—प्रबन्धः

वारद्वितयमावर्त्य गेयावुद्ग्राहकध्रुवौ ।
आभोगं च सकृत्कृत्वा ध्रुवे न्यासो विधीयते ॥
प्रासप्राया यतिप्राया ध्रुवप्राया गतिर्भवेत् ।
एकतालेन गेयास्यादेकतालीति कीर्तिता ॥

हरिपालः

लक्षणं लम्भकस्यैव किं तु तालो द्रुतो भवेत् ।
एकतालीति नाम्नैषा कथिता सोमभूभुजा ॥
आलापनिर्मितैः कैश्चिदस्या उद्ग्राह उच्यते ।

जगदेकमल्लः

एकपदकुट्टिता—मुडुपचारी

स्वपार्श्वे कुट्टितः पूर्वं स्थापितोऽङ्गुलिपृष्ठतः ।
कुट्टितश्च पुनस्स्थाने तदेकपदकुट्टिता ॥

अशोकः

एकपाठ्यम्

पाठ्यमेकं तु विज्ञेयं संस्कृतं प्राकृतं यथा ।
कमलामलरेणुतरङ्गलोलसलिलादिवाक्यसंपन्नम् ।
प्राकृतबन्धेप्येवं संस्कृतमपि योगमुपयाति ॥

भरतः

एकपादम्—देशीस्थानम्

एकरक्षाभाविकोऽङ्घ्रिस्स्यादपरश्चरणः पुनः ।
तदूरुबाह्यपार्श्वेऽद्भाक्रमेण समाश्रितः ॥
एकपादाभिधं स्थानं कथितं नृत्तकोविदैः ।

वेदः

एकपादः—नारदीयतानः

नि रि ग म प ध (अथवा)
नि रि ग म प ध नि

मध्यमग्रामे प्रथमतानः ।

नान्यः

एकपादभ्रमरी

भ्रामयेदेकमेकेन पादं पादेन सत्वरम् ।
सा त्वेकपादभ्रमरी भवेदिति विनिश्चिता ॥

नाट्यदर्पणे

एकपादाश्चितम्—उत्प्लुतिकरणम्

एकपादस्थितः कुर्यादेकपादाश्चितं तदा ।

ज्यायनः

एकपार्श्वगतम्—देशीस्थानम्

प्रकृतिस्थस्य पादस्य पुरस्तिर्यग्महीतले ।
बाह्यपार्श्वेन निहितश्चरणोऽन्यो यथा मनाक् ॥
तदा स्थानं तदादिष्टमेकपार्श्वगतं भवेत् ।

वेम.

एकरागमेला

शुद्धमेलामध्यमेलाख्यवीणयोरेकरागमेलेत्यवान्तरभेदः ।

मध्ये तारे तथैकैकरागे स्यात्स्वरमेलनम् ।
एषैकरागमेलोक्ता वीणावादनतत्परैः ॥

श्रीकण्ठः

अस्यां वीणायां सार्यो रागानुसारेण तदा तदा निवेश्याः । यदि रागान्तरं गीयते तदा सार्यः स्थानान्तरे निवेश्याः । मनुचरिताख्यान्ध्रग्रन्थे वरूथिन्या नायिकाया विरहावस्थावर्णने भाषायामिदमुक्तम् । हे सुन्दरि त्वया वीणायां कृतं मेलनं रागस्य । तदुपरि विरहावस्थया त्वया वीणैवोपेक्षिता । सा (वीणा) तु मेलनकृतं रागमेव वाताहत्यालपति । अयं तु कालः देशाक्षिरागस्यागतः । देशाक्ष्या मेलनं कुरु इति । अत्र प्रत्येकं एकैकरागस्य मेलनं भिन्नभिन्नमिति व्यक्तं भवति । तस्या वीणा एकरागमेलेत्यूह्यम् । सारीणां श्रुतिस्वरस्थानेषु निवेश्यत्वात्ता चलचार्य इति गम्यते । आधुनिकवीणायां सार्यस्स्थिरा एव ।

एकरूपः—वाद्यालङ्कारः

सर्वातोद्यानि यत्रैकं करणं भावयन्ति तु ।
समवृत्तपदान्येवमेकरूप उदाहृतः ॥

भरतः

एकस्यैव प्रयोगस्य निर्वाहादेकरूपतः ।
आतोद्यैः सकलैरेवमेकरूप इति स्मृतः ॥

नान्यः

एकरूपा—पुष्करवाद्ये जातिः

वामोर्ध्वगप्रवृत्ता चोर्ध्वे क्षिप्रावकृष्टलययुक्ता ।
सा करुणरसप्राया जातिः स्यादेकरूपा तु ॥ अभिनवगुप्तपाठः
धत्तिदमधिटोह्लक एभिर्वाद्याक्षरैस्समायुक्ता ।
स्यादेकाख्या जातिः शृङ्गारे साधमस्त्रीणाम् ॥ नेपालपाठः
गोमुख्यङ्कितालिप्ता वितस्तावाश्रिता यदा ।
यत्र वाद्यं तदैकैकं एकरूपाहि सा यथा ॥ प्राचीनपाठः

भरतः

एकवाक्यम्

एकया क्रियया सर्ववस्तूनामर्थनिश्चयः ।
एकवाक्यमिति ज्ञेयं भिन्नवाक्यमतोऽन्यथा ॥

संगीतसर्वस्वम्

एकवाद्या—अवनद्धे जातिः

घो घो घे घे घो घमेभिर्धात्वक्षरैश्च संयुक्ता ।
सा ह्येकवाद्यजातिर्नृत्तगतौ विधानतः कार्या ॥

भरतः

यथाक्षरसमं युक्तामेकमेव भवेत्पुनः ।
अन्येनान्येन संयुक्ता ह्येकवाद्या च सा भवेत् ॥
एकाक्षरस्य वैचित्र्यवादनातोद्ययोगतः ।
एकवाद्येति तां देवः श्रीमान्नान्योऽनुमन्यते ॥

नान्यः

एकवीरवंशः

अङ्गुलैः स्याद्द्वादशभिर्यवद्वितयसंयुतैः ।
एकवीरे दण्डमानं मुखताराख्यरन्ध्रयोः ॥
अन्तरं चापि विज्ञेय एकाङ्गुलकसम्मितम् ।
लक्ष्मोमापतिर्वंशस्य लक्षणेनोदितं परम् ॥
इत्युक्तमेकवीरेण लक्ष्म वंशैकवीरगम् ।

कुम्भः

एकशाल्मली—संगीतशृङ्गाराङ्गम्

समारूढप्रौढविस्रंभानुरागोद्दीपनापदेश्यमहिम्नीश्च क्रीडाः प्रवर्तयेत् । तास्वेकमेव कुसुमनिर्भरं शाल्मलीवृक्षमाश्रित्य सुनिमीलितकारिभिः खेलनाक्रीडा ।

भोजः

एकस्वरः—वर्णालङ्कारः

यत्रैकाघातउच्चिराः स्वरास्सर्वे क्रमादमी ।
भवन्ति स यथोद्देशमेकस्वर इहोच्यते ॥

यथा—सरिगमपधनि। क्रमेणारोहणादारोही एकस्वरः। व्युत्क्रमेणावरोहेऽयमेवावरोही एकस्वरश्च भवति। एकधातुरुचिरा इत्यादिकालकलघुत्वाभिप्रायेण। अस्यादितालानुगतत्वेनानुपूर्वविशिष्टत्वादलङ्कारत्वम् ॥

संगीतसरणिः

एकाक्षरा—श्रुतिः

ऋषभस्य तृतीया श्रुतिः। मण्डलीमते तारर्षभस्यैव। तारपञ्चमस्य प्रथमा श्रुतिः ॥

पार्श्वः

ऋषभे तृतीया श्रुतिः।

पाल्कुरिकि सोमः

एकाक्षरी—मेलरागः (मायामालवगौलमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स.

(अव) स नि प म रि ग म रि स.

मञ्जः

एकाग्रणीः—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प ध नि स.

(अव) स नि ध नि प म ग रि स.

मञ्जः

एकाङ्घ्रिलोहडी—उत्प्लुतिकरणम्

एकपादे स्थितस्थाने लोहडीं कुरुते यदा।

एकाङ्घ्रिलोहडी सा तु तदा नृत्तविदां मता ॥

वेमः

एकान्दोली—मेलरागः (षड्विधमार्गिणीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प नि स.

(अव) स नि ध प म ग म रि स.

मञ्जः

एकार्थम्—काव्यदोषः

अविशेषाभिधानं यत्तदेकार्थमिति स्मृतम्।

भरतः

एकार्थीभावः—भक्तिः

ततश्चैकत्वसंपत्तिमेकार्थीभावनं विदुः।

ततश्चेति। व्यपेक्षावतां समर्थानां अन्वितानां पदानामित्यर्थः। तद्विभागस्तु—

नीरक्षीरादिवत्क्वापि क्वचित्पांसूदकादिवत्।

तिलतंडुलवत्क्वापि बहुधा दृश्यतेऽन्वयः ॥

तद्यथाक्रमं पदवाक्यविषयमेतत् ॥

साहित्यमीमांसा

एकावसाना—चतुष्पदागीतम्

वर्णाधेन भवेद्यस्यामेकपादे समापनम्।

एकावसाना सा ज्ञेया गीतज्ञैस्तु चतुष्पदा ॥

वेमः

एकाश्रया—कला

एकं धृत्वा धरण्यां चरणमथ परेणाङ्घ्रिणोरूद्धृतेन

प्रायो हस्तेन चैकेन खलु वितनुते चण्डचक्रभ्रमिं च।

पात्रं कांस्यस्थनिम्नं शिरसि च दधती साम्बु यत्रान्यहस्ता

क्षिप्त्वा गृह्णाति गोलान् क्षिपति दिवि पुनः पाणिनैका-

[श्रयेति ॥

नागमल्लः

एकोद्यौ—स्कन्धौ

एकोद्ययोः प्रयोगस्स्यान्मुष्टिकुन्तप्रहारयोः।

विप्रदासः

मुष्टिप्रहारे कुन्तहुडुकावादने तथा।

सोमेश्वरः

सोमेश्वरः—एकान्त इत्याह ॥

एडका—पादभूषणम्

ईषद्रूप्यसमायुक्ता नानारत्नैर्विनिर्मिताः।

स्वर्णसिंहोनास्सुशोभाढ्या एडकाः परिकीर्तिताः ॥

सोमेश्वरः

एलकाक्रीडितम्—मण्डलम्

सूचीविद्धाश्रितैः पादैः धरणीतलसंयुतैः।

एलकाक्रीडिताभिश्च चारीभिस्तदनन्तरम् ॥

पूर्णाभिर्भ्रमरीभिश्च सूचीविद्धाद्भिभिस्तथा।

ततश्चाक्षिप्तचारीभिः क्रमादाशाचतुष्टये ॥

मण्डलभ्रमणेन स्यादेलकाक्रीडिताह्वयम् ॥

वेमः

एलकाक्रीडितम्—करणम्

एलकाक्रीडिता चारी तदा गात्रं च सन्नतम्।

वलितं च करस्त्वेको डोलोऽन्यः खटकामुकः ॥

एलकाक्रीडितं तत्स्यादधसर्पोपसर्पणे।

वेमः

एलकाक्रीडिता—चारी

यत्र किञ्चित्समुत्पत्य चरणौ तलसञ्चरौ।

पर्यायात्पततस्सेयमेलकाक्रीडिता भवेत् ॥

वेमः

एलाः — प्रबन्धः

एलानां वक्ष्यमाणानां सर्वासां प्रकृतिर्यथा ।
उद्ग्राहे पादनियमः प्रयोगः पल्लवाभिधः ॥
पदं च ध्रुवमाभोगो नेतुर्गातुश्च नामतः ।
तत्तत्स्थानेष्वनुप्रास इति सामान्यलक्षणम् ॥

जगन्नाथमल्लः

नादानन्दा ततो हंसी भद्रा चित्रोपचित्रका ।
कमला ललिता लीला ज्योत्स्ना रम्भा तथापरा ॥
मार्गावर्ता च मुग्धा च विद्युन्माला तथैव च ।
कुन्दप्रभा शशिलेखा चूतमञ्जरिकापि च ॥
मधुकरी चेति ज्ञेया एला अष्टादशैव तु ।

नान्यः

एला चतुर्विधा, नादावती, हंसावती, नन्दावती, भद्रावतीति शुद्धा जातयः ।

आर्यास्मिश्रस्तु प्रोक्ता गणविकारतः ।
वासवी सङ्गता त्रेता चतुरा बाणसंज्ञका ॥
एकद्वित्रिचतुःपञ्चगणानां विकृतौ क्रमात् ।

वासवी तु रामा, मनोरमा, उन्नता, शान्तिः नागरा, इति प्रथमादिगणविकृतेरन्तरभेदाः ॥ तथैव सङ्गताया रमणीया, विषमा, समा, लक्ष्मी, कामुकी, मदनोत्सवा, नन्दिनी, गौरी, सौम्या, रतिदेहा, इति दश भेदाः ॥ त्रेतयाश्च कोमला, विजया, मध्या, जयमङ्गला, उत्कलिका, वीरश्रीः रत्नमाला, रतिमङ्गला, तनुमध्या, रतिप्रभा, इति दश भेदाः ॥ चतुरायास्तु, उत्सवप्रिया, महानन्दा, लहरी, जया, कुसुमावतीति पञ्चभेदाः ॥ बाणायाः एक एव भेदः । एवमाहत्य एकत्रिंशदेलाभेदाःस्युः ॥ नादावती, हंसावती, नन्दावती, एतासां प्रत्येकं एकत्रिंशद्भेदैराहत्य त्रिणवतिभेदास्युः ॥ एलास्तु पुनः गणैला, (त्रिणवतिभेदभिन्ना) मात्रैला चतुर्भेदा, वर्णैला द्वादशभेदा, देशैला सप्तभेदा, इति । मात्रैलायाः रतिलेखा, कामलेखा, बाणलेखा, चन्द्रलेखेति तत्तन्मात्रागणभेदैः भेदाः स्युः वर्णैलायास्तु वर्णसंख्यानियमेन भेदाः स्युः । यथा—मधुकरी, सुस्वरा, करिणी, सुरसा, प्रभञ्जनी, मदनवती, शशिनी, प्रभावती, मालती, ललिता, भोगवती, कुसुमवतीति द्वादश । देशैला देशभेदेन तालभेदेन च प्रधानतया सप्त भवन्ति । यथाह मोक्षदेवः—

कर्णाटलाटगौडान्ध्रद्राविडानां तु भाषया ।
देशाख्यैला सुमठ्यादितालेनोक्तेन केनचित् ॥ इति

नान्यदेवमोक्षदेवयोरेलाविभागः ॥

कुलशीलवयोविद्यात्यागशौर्यादिभिर्गुणैः ।
वर्ण्यते नायको यत्र तामेलां कवयो विदुः ॥
उद्ग्राहस्तथानुग्राहस्संबोधो ध्रुवकं तथा ।
आभोगः पञ्चपादास्स्युरेलायाः कश्यपोदिताः ॥
प्रस्ताव उद्गीतं च प्रतीहार उपद्रवः ।
निधनं चेति पञ्चाहुर्बुधास्सा तु सुगीतके ॥
प्रस्तावस्सामगीतेषु एलासूद्ग्राह उच्यते ।
इतराणि यथासंख्यमनुद्ग्राहिषु संख्यया ॥
प्रयोगगमकप्रौढा एलाङ्गं यस्तु पूरयेत् ।
आभोगः पञ्चमः पादः सर्वास्वेलासु सर्वदा ॥
अन्येष्वपि च गीतेषु स तु न्यूनस्सवर्णकः ।
उद्ग्राहध्रुवकौ स्यातां सर्वत्र विनिवर्तिनौ ॥
एलाकरणभङ्गीषु प्रायशो न तथाविधौ ।
आद्यं पदद्वयं कार्यं सप्रासं गीतकोविदैः ।
आद्यं पदद्वयं त्यक्त्वा सर्वास्वेलासु गीयते ॥
उद्ग्राहः प्रासबहुलः अनुद्ग्राहस्तथैव च ।
संबोधो निरनुप्रासः संबोधनपदान्वितः ॥
ध्रुवस्तु वर्णनामाङ्कः आभोगाधिक उच्यते ॥
आभोगः कविनामाङ्को न्यून आशीः पुरस्सरः ।
एला तु त्रिविधा प्रोक्ता नादतालकलान्विता ॥
नादो माधुर्यगमकः प्रौढत्रिस्थानशोभितः ।
अलङ्काराः प्रयुज्यन्ते प्रतिपाताः पदे पदे ॥
श्रुतिशोभासमायुक्ता तामेलां कवयो विदुः ।

एला अष्टादशैव तु ।

एला गणद्वयेन द्वे द्विद्विवृध्या तथापरा ।
षड्विंशगणे . . .जातिरष्टादशी स्मृता ॥

नान्यः

ऐन्द्रम् — करणम्

नन्द्यावर्ताह्वयं स्थाने नागबन्धाह्वयौ करौ ।
रेचिता वा कटीदेशे असकृत्पातयेत्ततः ॥
अङ्गुलीपृष्ठसंचारीतवन्यः कुट्टनसंयुतः ।
यत्रैतत्सकलं दृश्यं कान्तमैन्द्रं तु तद्विदुः ॥

हरिपालः

ऐन्द्रवर्धनः—मेलरागः (धीरशङ्कराभरणमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि प स.
(अव) स ध म ग रि स.

मत्रः

ऐरावतः—मेलरागः

कल्याणमेलसंभूतो धहीनः पञ्चसंगतः ।
ऐरावतो गपूर्वोक्तो न्यासषड्जविभूषितः ॥

द्वितीयप्रहरोत्तरगेयः ।

अहोबिलः

ओघः— करणम्

यदा विलम्बितलयं प्रयुङ्क्ते मुख्यवैणिकः ।
तदैवातिद्रुतलयं करचातुर्ययोगतः ।
वैपञ्चिकायाः कुर्युश्चेदोघमाचक्षते तदा ॥

शार्ङ्गः

ओघः— गीतवाद्यमेलनप्रकार

वैचित्र्याद्यस्य वाद्यस्य गीतानुगमने सति ।
भागशस्समुदायानुकारित्वमुपदिश्यते ।
निरन्तरं पाणिघातैः तदोघ इति वर्ण्यते ॥

कुम्भः

आविद्धकरणबहुलं ह्युपर्युपरि पाणिकं द्रुतलयं च ।
अनपेक्षितगीतार्थं वाद्यन्त्वोघे विधातव्यम् ॥

भरतः

ओघः— पुष्करवाद्ये गतिः

सर्वभाण्डविधेयो द्रुतपाणिलयो नद्योघवदोघः । यथा— थं किटि मत्थकि टिकिटिघे घघ घ देदेण घाण ग्घोणो ग्घो । घदु गुदु घदु गुदु पदघे रेणिण एतं तथौघे च ॥

भरतः

ओघः— मृदङ्गवाद्ये अक्षरानुसरणं वादनम्

नैककरणाश्रयगतं ह्युपर्युपरिपाणिकं द्रुतलयं च ।
आविद्धकरणबहुलं योज्यं वाद्यं बुधैरोघे ॥

भरतः

ओघः— वाद्यम्

गीतस्यान्तेऽनुकर्तापि भागशश्चातुरीवशात् ।
निरन्तरैः पाणिघातैस्समुदायानुकारितम् ॥
वादको दर्शयेद्वाद्ये यत्रौघं तं प्रचक्षते ।

शार्ङ्गः

ओघः— वीणाकरणम्

मत्तकोकिलवीणायां विलम्बितलयो यदा ।
वाद्यते करचातुर्यात्तदैवातिद्रुतं लयम् ।
वाद्यते चेद्विपञ्च्यादावोघः स्यात्करणं ततः ॥

कुम्भः

प्रधानवीणायां मत्तकोकिलायां यदा विलम्बितलयं वाद्यते तदुपस्कारभूतेषु विपञ्चीनकुलादिषु अतिद्रुतलयो गृहीतश्चेदोघ इति करणं स्यात् । भरतः

"आविद्धकरणयोगादुपर्युपरि पाणिकेऽोघः ।" इत्याह ॥

अविद्धकरणलक्षणं द्रुतलयत्वं सूचितम् । उपर्युपरि पाणिकं मृदङ्गादिवाद्येषु द्रुतगत्या पुरोगमनं सूचितम् ॥

ओजः— काव्यगुणः

समासवद्भिर्बहुभिः विचित्रैश्च पदैर्युतम् ।
सानुरागैरुदारैश्च तदोजः परिकीर्त्यते ॥

भरतः

अवगीतोऽपि हीनोऽपि स्यादुदात्तावभासकः ।
यत्र शब्दार्थसंपत्त्या तदोजः परिकीर्तितम् ॥ पाठान्तरम्

बहुभिरेकसमाससंज्ञायुक्तैरथ च विचित्रैर्यमकैः पदैर्यदुक्तं यो बन्धः तदोजः । यथा—सानुरागैर्यत्र वर्णो वर्णान्तरमपेक्षते तत्र सानुरागत्वम् । तदेव गाढत्वमुच्यते । निबिडावयवत्वं समासेन संक्षेपेण युक्तानि पदानि यत्रार्थभूयानीति संक्षेपो नामार्थगुण ओजः । ओजसा किमतोऽपि भूयस्समाक्षिपति । तथा एकमपि वस्तु उदारैर्बहुभिः पदैः उपनिबद्ध्यते विस्तरात्मकत्वमपि । ओजो अर्थगुणः ॥

अभिनवः

गाढबन्धत्वमोजः ।

वामनः

ओजस्समासभूयस्त्वमेतद्गद्यस्य जीवितम् ।
पद्येऽप्यदाक्षिणात्यानां इदमेकं परायणम् ।
अन्यैस्त्वनाकुलं हृद्यं इच्छन्त्योजो गिरां यदा ॥

दण्डी

ओजस्समासबहुलसन्दर्भसुमनोहरम् ।

सर्वेश्वरः

ओजः— सन्ध्यन्तरम्

ओजस्तु वागुपन्यासो निजशक्तिप्रकाशकः ।

सिंग.

यथा—देवीचन्द्रगुप्ते, सदृशं प्रथुवर्ष्मेत्यादि चन्द्रगुप्तवाक्यं विदूषकं प्रति एतदोजसाभिहितम् ॥

ओजः

ओजश्री— उपाङ्गरागः

तस्याः त्रिगेत्रकृतं रङ्गमोजश्रीमन्द्रमध्यमा ।

भट्टमाधवः

ओजश्री—क्रियाङ्गरागः

सप्तहान्तमन्द्रमध्या ऋषभेण विवर्जिता ।
स्यात्स्वभावकृतैरङ्गमोजश्री कम्प्रपञ्चमा ॥

कुम्भः

ओजस्वी—(प्रबन्धे)नादः

निबिडाक्षरबन्धत्वात्तिषु स्थानेषु दीयते ।
एवंभावस्तदोजः स्यादोजस्वी तद्युतो रवः ॥

कुम्भः

ओता—भ्रमरी

कृतोत्प्लुतिर्वामपादतलेन तु मुहुर्मुहुः ।
ताडयन् दक्षिणस्योरु यत्र भ्राम्येत्प्रदक्षिणः ।
ओता भ्रमरिका सेयं नृत्तविद्भिरुदाहृता ॥

वेमः

ओता— वाद्यप्रबन्धः

यत्र पाटाक्षरैस्तालो विना पाटं यथाक्षरम् ।
वाद्यते वाद्यचतुरैरोता सा तु निगद्यते ॥

सोमराजः

आदौ यलोद्ग्राहखण्डं द्विवारं सम्प्रयुज्यते ।
ततश्च खण्डमन्यद्विर्भूरिटेङ्कारबन्धुरम् ॥
वारे द्वितीये तत्खण्डं मानादधिकमुच्यते ।
ततः खण्डं तृतीयं तु शुद्धैः कूटैर्विमिश्रितैः ॥
व्यस्तैरपि समस्तैश्च पाटैस्तु परिकल्पितम् ।
किञ्चिद्दीर्घं प्रयोक्तव्यं ततो टेङ्कारसंयुतम् ॥
खण्डं सकृत्प्रयोक्तव्यं ततो दीर्घतरं परम् ।
प्रयोक्तव्यं प्रयोगज्ञैः खण्डं वर्णसरात्मकम् ॥
ततः परं शुद्धकूटं मिश्रपाटविनिर्मितम् ।
खण्डं पुनश्च क्रियते त्ववसाने च छण्डनम् ॥
एतेषां कथ्यते कैश्चिदेंकारान्ता तु सा स्मृता ।
चचत्पुटस्त्वेककलः सर्वखण्डेषुिष्यते ॥
छण्डणे तु विधातव्यस्तालो निस्सारुसंज्ञितः ।
प्रायो विलम्बितं मानमत्र स्यादुद्धतो ध्वनिः ।
नृत्तमप्युज्वलं कार्यमियमस्या उदाहृतिः ॥

वेमः

उदाहृतिः रत्नाकरादवगन्तव्या ।

स्वेच्छाकल्पितदेंकारमध्यगव्यापकाक्षरम् ।
विलम्बितलयोपेतं द्विरुद्ग्राहमनोहरम् ॥
देंकाराकृतिमुक्तिं च प्राहुरोतामिहापरे ।
लक्षणेनामुना युक्तां केचिदुद्वर्णां विदुः ॥

सोमराजः

द्विरुद्ग्राहस्ततं खण्डं यस्यां द्विर्भूरिदेंकृति ।
तत्किञ्चिदधिकं वारे द्वितीयेऽथ तृतीयकम् ॥
कियद्दीर्घं शुद्धकूटखण्डैः पाटैर्विमिश्रितैः ।
व्यस्तैस्समस्तैं रचितं ततो देंकृतिमत्पुनः ॥
सकृत्तच्च प्रयोक्तव्यमथ वर्णसरात्मकम् ।
दीर्घं खण्डं ततोऽल्पं च प्राच्यं शुद्धादिनिर्मितम् ॥
ओता सोक्ता छण्डणान्ता कैश्चिद्देंकृतिमुक्तिका ।
एषैककलयुग्मे स्यान्निस्सारौ छण्डणो भवेत् ॥
उद्धतो ध्वनिरत्र स्यात्प्रायो मानं विलम्बितम् ।
दीप्तं नृत्तं च तामाहुः केचित्केदार इत्यपि ॥
इमामाहवनीं प्राहुरेकेऽन्ये त्वन्यथा जगुः ।
पाटैर्बहुलदेंकारैस्तालैश्च निखिलैः कृता ॥
बहुधा स्थापना यस्यां आहुराहवनीं बुधाः ।
आदौ देंकारखण्डं चेद्देंकारादिस्तदोच्यते ॥

शार्ङ्गः

ओयारः—देशीलास्याङ्गम्

नर्तक्या यत्र सर्वाङ्गशोभनैर्गतिविभ्रमैः ।
प्रक्रान्तनृत्तावयवा द्विगुणत्रिगुणाः क्रमात् ॥
तालयुक्त्या प्रयुज्यन्ते स ओयार उदीरितः ।
यद्वा मूर्ध्नोन्नतिः किञ्चित्तिर्यगोय्यार उच्यते ॥

वेमः

ओरा

चतसृणां पात्रपङ्क्तीनां ऋज्वी गतिः ओरेति कथ्यते ।

ओरिका

स्वरभेदसूचनाय स्थानेऽपि तन्त्र्यपकर्षणम् । अयमपि चमत्कारः ।

ओवी—प्रबन्धः

सानुप्रासास्त्रयः खण्डाः देशभाषाविनिर्मिताः ।
आद्या पदावसाना चेद्गीयते येन केनचित् ॥
तालेनेष्टेन रागेण तदोवीति प्रकीर्तितम् ।
अत्र त्रयाणां खण्डानामेकाद्या वृत्तयोगतः ॥
भवन्ति बहवो भेदाश्छन्दश्च न नियन्त्रितम् ।
छन्दसा येन केन स्युरोव्यो जनमनोहराः ।
तेनैवैरेव गातव्या एताः शृङ्गारमञ्जुलाः ॥

पण्डितमण्डली

ओवी—प्रबन्धः

पश्चादोवीप्रबन्धोऽथ भवेत्तालो यथेप्सितम् ।
देशीभाषाभिरेवायं प्रान्तप्रासा प्रबद्ध्यते ॥
ओवीपदाश्रिता गेया भवेदेवं तु लक्षणैः ॥

हरिपालः

प्रशान्ताश्च त्रयः पादाः तालस्तत्र तृतीयकः ।
ओवीशब्देन सा चान्ते कार्या स्यादोविका बुधैः ॥
संभोगे विप्रलम्भे वा शृङ्गारे रचितैः पदैः ।
हृदिस्थं प्रियमुद्दिश्य गेया स्यादिह चोविका ॥
इष्टतालेन गातव्यं सानुप्रासं पदद्वयम् ।
इयमप्योविका प्रोक्ता प्रान्ते ओवीसदंदिति ॥

सोमेश्वरः

औवेणकम्—सप्तगीतभेदः

अथ नानापदौ पादौ तुल्यगीत्यादिलक्षणौ ।
पृथगोवेणकस्य स्यादपरान्तकवस्तुवत् ॥
द्विकलो भाषघाताख्यः पञ्चपाणिरतः परम् ।
असमानत्वनिलत्वे तस्य प्राधान्यकारणे ॥
द्वितीया चाष्टमी चैव द्वे शम्ये परिकीर्तिते ।
चतुर्थषष्ठनवमास्तालाः शेषं यथोदितम् ॥
अपरान्तकवच्चात्र विक्षेपमुपवर्तनम् ।
वज्रं संपिष्टकं वा स्यादुभयत्रापि वा पुनः ॥
उपवर्तनवत्सन्धिस्तत्स्थः स्याच्चतुरश्रकः ।
युग्मप्रवृत्तवत्कार्यं सन्धिवद्वज्रसंज्ञितम् ॥
संपिष्टकाख्यमन्ते स्याद्वैहायसिकसम्मतम् ।
निष्क्राम एककस्त्रिशम्यास्त्रितालोऽन्यद्यथोत्तरम् ॥
प्रवेण्यामुपपातश्च द्विकले स्युरिहोत्तरे ।
उपपाते द्वितीयस्तु तालः कैश्चिदुदाहृतः ॥
अन्ताहरणमप्यत्र भवेदन्तसमन्वितम् ।
एवं तु द्वादशाङ्गानि सप्त वास्योपपादयेत् ॥
संपिष्टकप्रवेण्यौ च तथा चैवोपवर्तनम् ।
उपपातं च सप्ताङ्गे न प्रयुञ्जीत गीतवित् ॥
प्रवृत्तं चावगाढं च प्रवेण्योरिह तु क्रमात् ।
प्रायः शेषेषु विवध एककं चोपवर्तने ॥

दत्तिलः

अत्र संपिष्टकादिद्वादशाङ्गानि तत्तत्स्थानेषु निरुक्तानि ।

औडुवम्

उडवो नक्षत्राणि गच्छन्ति यस्मिन्नाकाशे तदाकाशमौडुवम् । तेन पञ्च संख्या लक्ष्यते । पञ्चमं हि महाभूतम् । तत्स्था संख्या च विद्यते ।

मतङ्गः

औडुवं औडवमिति च रूपे दृश्येते ।

औडवरागगानफलम्

व्याधिनाशे शत्रुनाशे भयशोकविनाशने ।
औडवास्तु प्रगातव्या गृहशान्त्यर्थकर्मणि ॥

नारायणः

औडुविता—मूर्छना

मूर्छनाभेदे द्रष्टव्यम् ।

औत्सुक्यम्—चिन्ताभिनयः

कालाक्षमत्वमौत्सुक्यमभिलाषादिहेतुजम् ।
मुखस्थाने तु मुकुलं पताकौ द्वौ ह्यधोमुखौ ॥
चलितौ पार्श्वभागे तु विसृष्टौ तु ततः परम् ।
कर्तरी च पुरोभागे चलावौत्सुक्यदर्शने ॥

विनायकः

औत्सुक्यम्—व्यभिचारिभावः

इष्टजनवियोगानुस्मरणोद्यानदर्शनादयो विभावाः । दीर्घनिश्वसिताधोमुखविचिन्तननिद्रातन्द्रिशयनाभिलाषादयोऽनुभावाः ।

भरतः

कालाक्षमत्वमौत्सुक्यं कथ्यते कविपुङ्गवैः ।
हृद्यवस्तुस्पृहायोगरक्त्यास्यामिस्ससमुद्भवः ।
तत्रोच्छ्वासत्वरात्रासहृत्तापस्वेदविभ्रमाः ॥

सर्वेश्वरः

औदार्यम्

औदार्यं नाम तत्पुंसामलोभित्वमिति स्मृतम् ।
औदार्यं प्रश्रयः प्रोक्तः सर्वावस्था गतो बुधैः ॥
दानमभ्यवपत्तिश्च तथा च प्रियभाषणम् ।
विकस्वरमुखत्वं यत्तदौदार्यमितीरितम् ॥

भावविवेकः

✓ **औदुम्बरी**—वीणा

वीणागाथिनाविति वेदवाक्ये औदुम्बरीवीणैव गृहीता इति वेदव्याख्यातारः ।

औपच्छन्दसिकम्—मात्रावृत्तम्

विषमं—एकषण्मात्रागणः, र, य.
समं—अष्टमात्रागण एकः, र, य.

विरहाङ्कः

औपाधिकः—तानः

मध्यमग्रामे नारदीयतानः ।

म प ध नि स रि

नान्यः

औमापतम्

उमापतिकृतं चत्वारिंशदध्यायात्मकम् । स्वरमूर्छनाजातितन्मण्डलप्रबन्धरागवाद्यविषयेष्ववान्तरभेदा बहवोऽस्मिन्नुक्ताः । कस्यापि लक्षणं नोक्तम् । नाम्नैवोद्दिष्टम् । भरतमतङ्गकोहलप्रस्थानादत्रोक्तं भिन्नमिति स्पष्टम् ।

कंसारिः—मेलरागः (हनुमतो)
(आ) स ग रि ग म प नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

ककुभः—मेलरागः
पञ्चमोद्ग्राहसंपन्ने धहीने ककुभे पुनः।
तीव्रगान्धाररहित्यमारोहे चावदन्बुधाः॥
प्रातःकालगेयः।

अहोबिलः

ककुभः—रागः
धैवतांशग्रहो न्यासपदे ह्यन्वितपञ्चमः।
अल्पीकृतनिषादश्च सप्तस्वरविभूषितः॥
पञ्चमीधैवतीमध्या जातिद्वयसमुद्भवः।
....॥
करुणे चैव बीभत्से रसे चैव भयानके।
यमकालमहाकालदेवताभिरधिष्ठितः॥

नान्यः

धैवतीपञ्चमीमध्यासंभूतो धैवतांशकः।
ककुभः पञ्चमन्यासः संपूर्णस्वर इष्यते॥

कश्यपः

षड्जग्रामसमुद्भूतः ककुभः कीर्त्यतेऽधुना।
धैवतांशग्रहो न्यासे पञ्चमः पूरितस्वरैः।
प्रसन्नमध्यालङ्कारः सारोही ककुभो भवेत्॥

हरि

ककुभो धैवतांशस्स्यात्पञ्चमन्याससंयुतः।
पञ्चमीधैवतीमध्याः तिस्रोऽमूर्जनयन्त्यमुम्॥

मोक्षः

ककुभकैशिकः—रागः
पञ्चमिकाधैवत्योः कैशिक्याश्चैव धैवतैकांशः।
न्यासीकृतपञ्चमकः कृशतरभूतर्षभस्वरः॥
भयानके स बीभत्से करुणाश्रुतिसंश्रितः।
भवेत्कालमहाकालदेवः ककुभकैशिकः॥

नान्यः

धैवतांशः पञ्चमी च कैशिकी धैवती तथा।
कारणं पञ्चमन्यासः येल्पः ककुभकैशिकः॥

कश्यपः

ककुभा—मूर्छना शकुन्तिमा
शकुन्तानां रवं श्रुत्वा यस्माद्गायन्ति किन्नराः।
ऋषभे ककुभा? तस्मात्पक्षिराजोऽत्र दैवतम्॥

नान्यः

ककुभा—मूर्छना
गान्धारग्रामे सप्तमी।
(आ) रि ग म प ध नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि.

नान्यः

ककुभा—रागः
धैवतांशग्रहन्यासा संपूर्णा ककुभा मता।
तृतीयमूर्छनोत्पन्ना शृङ्गाररसमण्डिता॥

दामोदरः

ककुभारागध्यानम्
सुपोषिताङ्गी रसमण्डिताङ्गी चित्रानना चम्पकदामयुक्ता।
कटाक्षिणी स्यात्परभावचित्ता दानेन युक्ता ककुभा मनोज्ञा॥

दामोदरः

मालवकौशिकभार्या।

कक्षमूलहस्तः
सर्पशीर्षः कक्षभागे तिर्यग्बद्धस्तु कक्षकः।
सर्पशीर्षः कक्षभागे कक्षमूलप्रदर्शने॥

विनायकः

कक्षवर्तना
पार्श्वमण्डलिनोस्स्वस्वपार्श्वयोर्भ्रमणं यदा।
युगपत्क्रमतो वा स्यात्कक्षवर्तनिका तदा॥

अशोकः

कङ्कः—तानः
षड्जग्रामे सपहीनौडुवः।
नि ध म ग रि.

कुम्भः

कङ्कणः—मेलरागः
शङ्कराभरणे मेले रागः कङ्कणसंज्ञकः।
पहीनो गादिराख्यातो बहुमध्यमसङ्गतः॥
द्वितीयप्रहरोत्तरगेयः।

अहोबिलः

✓ **कङ्कालम्**—वाद्यम्
स्फुरितैर्मूर्छनासंज्ञैः कर्तरीत्रितयेन च।
युक्तं करैः क्रमादेभिः कङ्कालं कथितं बुधैः॥

शार्ङ्गः

कङ्कालः—वीणावादनप्राणः

कर्तरीत्रयसंयुक्तं स्फुरिते मूर्छनायुतम् ।
कङ्कालनामकं वाद्यं प्राहुर्वैणिककोविदाः ॥

पार्श्वदेवः

कङ्कालं तद्भवेद्वाद्यं यत्र स्फुरति संभ्रमः ।
मूर्छितैः मूर्छनं भूयः कर्तरीत्रिकसंयुतम् ॥

कुम्भः

कथोद्घातः—आमुखाङ्गम्

सूत्रधारस्य वाक्यं वा यत्र वाक्यार्थमेव वा ।
गृहीत्वा प्रविशेत्पात्रं कथोद्घातः स कीर्तितः ॥

भरतः

कच्छोली—रागः

अत ऊर्ध्वं तु कच्छोली षड्जांशन्यासमध्यमा ।
कूटतानयुता सेयं हीनगान्धारधैवता ।
उदीर्यते बुधैरस्या मूर्छना शुद्धमध्यमा ॥
न्यासग्रहांशमध्या गधहीना बहुलतारपभा च ।
.. तक्षणनामा पबहुला कुम्भिनीमूर्छा ॥
शृङ्गाररससंबद्धा मकरध्वजदैवता ।
कच्छोलिका निगदिता विभाषा गीतकोविदैः ॥

नान्यः

गान्धारधैवतोन्मुक्ता ग्रहांशन्यासमध्यमा ।
रिमन्द्रतारबहुला कच्छोली परिकीर्तिता ॥

याष्टिकः

कच्छपी—वीणा

अपरा कच्छपी वीणा सैव रूपवती क्वचित् ।
अष्टादशाङ्गुलं दैर्घ्यं शिरस्तस्याः प्रकीर्तितम् ॥
चतुर्दशाङ्गुलं सार्धं प्रशस्तं च भवेच्छिरः ।
गलं पञ्चाङ्गुलं प्राहुः प्राशस्त्ये तत्र तद्विदः ॥
कच्छपस्येव तत्पृष्ठं क्रमतश्चोन्नतानतम् ।
दशिका द्व्यङ्गुला सार्धा शिरोमध्यस्थिता मता ॥
किञ्चिन्निम्ना सुवलिता पञ्चरन्ध्रसमन्विता ।
क्रोडभित्तिशिरो गर्भं निर्मितव्याजिनोपमा ॥
गलान्ते कर्णिका च स्याद्दशाङ्गुलमिता मता ।
सार्धचन्द्राकृतिस्सा तु वलिता पृष्ठदेशतः ॥
दण्डात् षडङ्गुलोच्चा स्याद्दण्डोऽङ्गुलिदशद्वयः ।
एकाङ्गुलाधिको मूले क्रमात्स्थूलोऽग्रतः कृशः ॥
विधाय रन्ध्रं तद्गर्भं पिधानं तत्र दापयेत् ।
त्रयोदशाङ्गुलिमितो दण्डपुच्छस्तु दीर्घतः ॥
तत्र सप्ताङ्गुलं दैर्घ्यमुन्नतं च षडङ्गुलम् ।
सारीगृहमिति प्रोक्तं त्रिश्रेणीकलितं च तत् ॥
तत्पश्चात्पुच्छ इत्युक्तः स षडङ्गुलदैर्घ्यभाक् ।
मत्स्यपुच्छाकृतिर्वक्रो नानासुभरणान्वितः ॥
मोटिन्यः पञ्च कर्तव्यास्ताश्च स्युः सारिकाभिधाः ।
तासां बिलत्रयं कार्यं दक्षिणे वामतो द्वयम् ।
दण्डान्ते कलिकान्यस्य तन्त्रीणां तत्र संस्थितिः ॥
शिरो गर्भः पिधातव्यः चर्मणा कोमलेन च ।
पित्तलेनातिशुभ्रेण तस्योपरि निवेशयेत् ॥
अङ्गुल्योच्चां मकरिकां पञ्चरेखान्वितां पुनः ।
दशरन्ध्रेषु पञ्चाधः पट्टसूत्रविनिर्मिताः ॥
क्षिपेत्प्रतिदशास्तासु बध्नीयात्तन्त्रिकाकृतिः ।
छागवालोद्भवां मन्द्रे मध्ये चैवाथ पट्टजाम् ॥
तन्त्रीद्वयीं समगुणां सह तां तारके न्यसेत् ।
तारात्परं न्यसेत्तन्त्रीं सूक्ष्मां तां मध्यमां विदुः ॥
एता यथाक्रमं स्थाप्या क्रोडान्मकरिकोपरि ।
एवंविधायां कच्छप्यां विविधाः करसारणाः ॥
ताः परस्परया ज्ञेयाः तद्ज्ञानामुपदेशतः ।
एषा मनोहरा वीणा दार्वस्याः खदिरादिकम् ॥

नारायणः

कच्छोली—रागः

षड्जांशा मध्यमन्यासा कूटतानसमाश्रया ।
गान्धारधैवतत्यक्ता शुद्धमध्या तु मूर्छना ॥
कच्छोली नाम विख्याता वीरे सा विनियुज्यते ।

जगदेकः

कञ्चिनी—श्रुतिः

धैवतस्य द्वितीया श्रुतिः । हनुमन्मतेऽष्टादशैव श्रुतयः । अत्रमते धैवतो द्विश्रुतिः ।

कञ्चुकमोक्षः—शृङ्गाराङ्गम्

कूर्पसकादिविभूषादित्यागः कञ्चुकमोक्षः ।

भोजः

कञ्जमालिनी—मेलरागः (धीरशङ्कराभरणमेलजन्यः)

(आ) स रि स ग म प म ध नि स.
(अव) स नि ध म ग रि स.

कटकम्—हस्तः
अधोविसृष्टविन्यस्तसर्वाङ्गुलिमनोहरम् ।
किञ्चिदुन्नतमध्यं च कटकं समुदाहृतम् ॥
पतिःमाउ

कटाक्षः
यद्गतागतविश्रान्तिवैचित्र्येण विवर्तनम् ।
तारकायाः कलाभिज्ञाः तं कटाक्ष प्रचक्षते ॥
अशोकः

कटाक्षः—अनुभावः
अपाङ्गदृग्विलासः कटाक्षः ।
कुम्भः

कटिः
कम्पितोद्वाहिता छिन्ना विवृत्ता रेचितापि च ।
कटिः पञ्चविधा ज्ञेया वीरसिंहसुतोदिता ॥
अशोकः

कटिच्छिन्नम्—करणम्
पर्यायशः कटिच्छिन्ना बाहू शिरसि पल्लवौ ।
पुनः पुनश्च करणं कटिच्छिन्नं तु तद्भवेत् ॥
भरतः

पार्श्वेन भ्रमरीं कृत्वा मण्डलस्थानके स्थितः ।
कृत्वा छिन्नां कटीमेकां बाह्वोः शिरसि पल्लवम् ॥
करमङ्गान्तरेणैवं यत्र त्रिचतुराः कृताः ।
आवृत्तयः कटीच्छिन्नं तद्विस्मयनिरूपणे ॥
शार्ङ्गदेवः

पार्श्वाभ्यां भ्रमरीं कृत्वा मण्डलस्थानकं भजन् ।
दधच्छिन्नाकटिं चाथ अलपद्मपताकयोः ॥
स्कन्धे च विदधन् हस्तं कुर्यादङ्गान्तरेण च ।
त्रिश्चतुर्वा क्रिया यत्रैतत्कटिच्छिन्नमिष्यते ।
विस्मयात्मनि वाक्यार्थे विद्भिरेतद्विधीयते ॥
ज्यायनः

सन्तोषविस्मयाख्याने ।
लक्ष्मणः

कटिच्छिन्नभ्रमरी—तिरिपनृत्ताङ्गम्
मण्डले दक्षपार्श्वे स्यादलपद्मः प्रसारितः ।
दक्षिणाङ्घ्रिः पार्श्वलग्नः स्थापिताङ्गुलिपञ्चकः ॥
वामोर्णनाभिपार्श्वस्य लताहस्तकवत्कृतम् ।
उत्थाप्य मण्डलस्थाने वाममण्डी तु पृष्ठतः ॥

आकटिं दक्षिणाङ्गं च नामितं भ्रामयेद्यदा ।
वामावर्तनतः सा स्यात्कटिच्छिन्नभ्रमिस्तदा ॥
वेदः

कटिभ्रान्तम्—करणम्
विधाय दक्षिणं सूची वामपादं प्रसारितम् ।
पादं पार्श्वे क्षिपन्पृष्ठे परावृत्तेन कर्मणा ॥
कटिमारेचयेद्यत्र बाह्यतो भ्रमरीं दधन् ।
हस्तौ प्रयोगतः कुर्याद्व्यावृत्तपरिवर्तितौ ॥
यत्रान्ते चतुरस्रं च कटिभ्रान्तं पतन्ति तत् ।
परिक्रमगतीनां तत्तारेषु यतिपूरणे ॥
ज्यायनः

कटिरेचकः
सर्वतो भ्रमणात्कट्याः कथितः कटिरेचकः ।
अशोकः

कटीरपटः
सान्द्रं कौसुंभवस्त्रं च हैरण्यद्रवलिप्तकम् ।
चतुस्तालं तु विस्तीर्णं रुद्रतालायतं तथा ।
द्व्यङ्गुलं कुञ्चितं मध्ये कटीरपटलक्षणम् ॥
नन्दी

कटीसमम्—करणम्
कृत्वाक्षिप्तामतिक्रान्तां चारीं चाथ कराबुभौ ।
स्वस्तिकीकृत्य नाभौ तु दक्षिणं खटकामुखम् ॥
अर्धचन्द्रपरं कट्य(ट्यां) कुर्यात्पार्श्वे तु सन्नतम् ।
एकमुद्वाहितन्त्वन्यदेवमङ्गान्तरैरपि ॥
आवृत्तिर्वैष्णवं स्थानं यत्र तत्स्यात्कटीसमम् ।
सूत्रधारेण तद्योज्यं जर्जरस्याभिमन्त्रणे ॥
अशोकः

कटुवा—वाद्यविशेषः
एकविंशाङ्गुलायामा,सप्ताङ्गुलमिता मुखे ।
बीजदारुमयी कार्या समाङ्गी मुखमध्ययोः ॥
संहतं त्र्यङ्गुलापीने वलये वह्निनिर्मिते ।
नवाङ्गुलान्तरे वृत्ते सप्तरन्ध्रसमन्विते ॥
कवलेन पिनद्धास्ये स्थूलतन्त्रीसुयन्त्रिते ।
मञ्जनालिप्तकोणाभ्यां कटुवां वादयेत्सुधीः ॥
ङेङ्कारस्तत्र मुख्यः स्याद्देवतास्तोभहेतवे ।
अन्ये पाटाः प्रयोक्तव्याः पटहे ये प्रकीर्तिताः ॥
सोमेश्वरः

कट्टडः—जातिनृत्तम्

कट्टडः, कट्टणः, कट्टरः—एते पर्यायाः। नानाजातीनां वेषभाषा-विशेषेण यन्नृत्तं तत् कट्टड इत्युच्यते। शब्दस्तु द्रविडान्ध्रकर्णाट-केरलादिभाषासु प्रसिद्धः।

कट्टडाः—मार्गे

आदौ मुखवरिस्तस्मिन्द्वये धन्नालकस्तथा।
त्रये तु वीरभद्रश्च चत्वारो योगिनी तथा॥
पञ्चमं कुरुवञ्जी च षष्ठी स्यात् सिंहघातकः।
सप्तमः कुलुवरिश्च वरसरिश्च तथाष्टमः॥
नवमं भैरवं प्रोक्तं दशमं दण्डघट्टनम्।
एकादशः कोलवानिः संकीर्णो द्वादशस्तथा॥

नवमदशमेकादशाः देशभाषया जक्किणी, कलापा, कोल्लसि इत्युच्यन्ते।

संग्रहकारः

कट्टणा—नृत्ते वेषधारिणी

कट्टणा वेषभाषाभ्यां कृत्वा नृत्यति यत्र या।
कट्टणः स च विज्ञेयः क्लृप्तगीतोपशोभितः

नन्दी

कट्टमितम्

केशादिग्रहजे हर्षे दुःखिवद्धवनं तु यत्।
स्यात्तत्कट्टमितं।

शार्ङ्गः

कट्टरम्—देशीनृत्तम्

पादैरालापचारी स्यात्तत्कट्टरमथोच्यते।
सप्तखण्डात्मकं सप्ततालैर्भ्रान्तिलयान्वितम्॥
सचक्कारं पिल्लमूरूमानाभ्यां च विराजितम्।
कईमूरूकलासाभ्यां मध्ये मध्ये सुशोभितम्॥
रुद्रखण्डैर्बाणखण्डैरेकविंशतिखण्डकैः।
युतं साभोगमन्ते च केषांचिन्मतमीरितम्॥

वेदः

इदं सामान्यकट्टरम्।

कट्टरशृङ्खला—देशीनृत्तम्

षष्टिश्च त्रिशतानीति कट्टराणि भवन्ति हि।
कतिचिद्ब्रूमहे यानि नृत्यन्ते नटकोविदैः॥

दशावतारनाम्ना वै कट्टराणि भवन्ति हि।
दशसंख्याः प्रयुक्तानि पुराणविधिना ब्रुवे॥

मत्स्यकूर्मवराहाश्च नृसिंहो वामनस्ततः।
रामो रामश्च रामश्च बौद्धः कल्की भवन्त्यमी॥
दशावतारविज्ञैश्च विप्रेरान्ध्रैः कृतश्रमैः।
नृत्यन्ते सह पेरण्या दृग्भिदा कोविदैर्ध्रुवम्॥

बङ्गाली कट्टरं कामं कट्टरं च परस्परी।
योगिनी मतवाली च कोलकट्टरमेव च॥
गोपालशुकमातङ्गी लास्यानि कट्टराणि च।
दरवेशकट्टरं पाशकट्टरं पारसी तदा॥
रवौलवोवीकट्टरे च सुल्तानीरासकट्टरे।
रुञ्जी मोहनमाले च पेरणीकट्टरं तथा॥
फिरङ्गीकट्टरं पश्चात्सिंघणाख्यं च कट्टरम्।
मालवी गारुडी मुण्डी कट्टराणि ततः पुनः॥
सबलं गुज्जरी राधाजम्मीकट्टरमेव च।
घटकीकट्टरं मिल्लीकट्टरं वीरकट्टरम्॥
मोहिनीकट्टरं भस्मासुरनर्तनकट्टरम्।
शिलिन्ध्रीकट्टरं पश्चाद्रावणस्य च कट्टरम्॥
भीमकट्टरमेवं च पञ्चाशत्कट्टराणि वै।
एतन्मध्ये प्रसिद्धानां लक्षणं व्याहरामहे॥

वेदः

नृत्तरत्नाकरे कट्टरान्तराणि सूचितानि वर्तन्ते।

कठारिसालुवः—देशीतालः

कठारिसालुवे बिन्द्वोर्मध्येऽन्तस्य त्रिदौ प्लुतौ।
० ऽ ० ० ० ऽ ०

गोपतिपः

कठोरम्—दर्शनम्

कठोरं स्याद्यत्तु दृढं सबाष्पं चाप्यबाष्पवत्।

वेमः

कडाडम्—शारीरभेदः

त्रिषु स्थानेषु मधुरं कडाडं परिकीर्तितम्।

पार्श्वदेवः

कणवाहिनी—मेलरागः (रत्नाङ्गीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग प ध नि—स.
(अव) स नि ध म ग—स.

कण्ठरेचकः

तिर्यग्भ्रान्तिरथो यः स्यात्कण्ठस्य विधुतभ्रमः।
स कण्ठरेचकः प्रोक्तः कण्ठरेचककोविदैः॥

अशोकः

कण्ठशुद्ध्यौषधानि

गेयस्य कण्ठसाध्यत्वात्तद्विशुद्ध्यर्थमौषधम् ।
प्रोच्यते गायकप्रीत्यै सर्वभूतानुकम्पिना ॥
अपथ्यवर्जनाद्दोषा न स्युः प्रायो नृणां यतः ।
अतस्तद्वर्जनं पूर्वमुच्यतेऽन्यत्ततोऽपि च ॥
गायनो वर्जयेत् क्षारं चान्नं पर्युषितं तथा ।
आरनालं यवान्नं च कटुकं चापि यद्भवेत् ॥
गुरुप्रायमिहान्यच्चन्माहिषक्षीरमादितः ।
श्लेष्मकारि च यत्प्रायस्तदश्नीयान्न कर्हिचित् ॥
प्रत्यूषे मधुना सार्क चूर्णमाहौषधं लिहत् ।
रात्रौ सलवणं चापि भक्षयेत् त्रिफलां सुधीः ॥
हृद्यकण्ठकरं रात्रौ खादिरं चूर्णमीरितम् ।
नागवल्लीदलैः साकं साकं खादिरकैर्दलैः ॥
मुस्तापौनर्गवैः पत्रैः क्रमुकैः मिश्रतीकृता ।
भक्षिता कुरुते कण्ठं किन्नरीगणगर्वहम् ॥
तित्तिरास्तैलसंभ्रष्टा भक्षिता गायकं नरम् ।
कुर्वन्त्यभ्यासतो नूनं वंशवीणादिवादिनम् ॥
क्षीरवृक्षसटी भार्ङ्गी गुडूची बर्बरैस्तथा ।
कुशकाशैः श्रुतं तोयं कण्ठमाधुर्यकारणम् ॥
अपामार्गशिखाम्लवेतसैर्बिल्वसंयुतैः ।
श्रितं पयः प्रकुरुते कण्ठं श्रुतिमनोहरम् ॥
वासा ब्राह्मी वचा पथ्यः काथः समधुपिप्पलिः ।
सेवितः पुरुषं कुर्यात्सप्ताहान्मञ्जुलध्वनिम् ॥
सर्पिर्मधुकसंसिद्धं प्रत्यहं यः पिबेन्नरः ।
तस्य कण्ठो भवेन्नूनं किन्नरीगणगर्वनुत् ॥
गुडूच्यपामार्गविडङ्गशङ्खीवचाभयाशुण्ठिशतावरीभिः ।
लीढं घृतं गव्यमहो विधत्ते मेधाविनं किन्नरसंनिभं च ॥

कुम्भः

कण्डावली—मेलरागः (कान्तामणिमेलजन्यः)

(आ) स ग रि ग म प ध नि स·
(अव) स ध प म ग रि स.

कतरदिण्डः—देशीनृत्तम्

सूत्रं बध्वा वामपादः कुट्टितो भूतले पुनः ।
कृत्वोत्प्लुतिं तिर्यगूर्ध्वं स्वस्तिकं पादयोस्ततः ।
तेनैव निपतेद् भूमौ दिण्डः कतरपूर्वकः ॥

वेदः

कलम्—देशीनृत्तम् (उडुपाङ्गम्)

कर्तरीशब्दसंभवोऽयं कलशब्दः ।

मण्डलं प्रथमं कृत्वा दक्षपार्श्वे पताककः ।
शिखरो हृदि वामः स्याद्गारुडं वामपार्श्वके ॥
प्रसारितपताकोऽग्रे मण्डले पुरतः स्थितः ।
प्रसारितपताकः स्याच्छिखरस्तु हृदि स्थितः ॥
पृष्ठेऽङ्गवलने सव्यः प्रसारितपताककः ।
तत्रापि मण्डलं कार्यं वामे गारुडमाचरेत् ॥
हृदये शिखरो दक्षो वामोऽग्रे स्यात्पताककः ।
हृदये शिखरद्वन्द्वं सम्मुखं स्वस्तिके स्थितिः ॥
विपर्यासात्पुरो हस्तः प्रसारितपताककः ।
स्वस्तिकं वलितं यत्र विपर्यासेन कर्तरी ॥
आदितालयेनैवं चतुर्दिक्षु प्रकल्पयेत् ।
तिरिपभ्रमरी चान्ते कर्तर्युडुपमीरितम् ॥

वेदः

कथा—श्रव्यकाव्यम्

या नियमितगतिभाषा दिव्यादिव्योभयेतिवृत्तवती ।
कादम्बरीव लीलावतीव वा सा कथा कथिता ॥

भोजः

लीलावती प्राकृतकाव्यम् । लीलावतीशालिवाहनयोर्विवाहोऽत्र वस्तु ।

कथाशरीराश्रयः

कथाशरीरसंविधानभेदाः पञ्च । यथा—(१) इतिहासाश्रयम्, (२) कथाश्रयम्, (३) उत्पाद्येतिवृत्तम्, (४) अनुत्पाद्येतिवृत्तम्, (५) प्रतिसंस्कार्येतिवृत्तम्, इति ।

भोजः

कथाश्रयम्—कथाशरीरम्

बृहत्कथादिप्रतिपन्नप्रख्यातोदात्तनायकचरितविषयतामपि महाकाव्यादेः प्रबन्धस्याभिधत्ते । यथा—वत्सेश्वरचरितम् उदयनोदयः ।

भोजः

कथोद्घातः—आमुखाङ्गम्

सूत्रधारस्य वाक्यं वा यत्र वाक्यार्थमेव वा ।
गृहीत्वा प्रविशेद्वाक्यं कथोद्घातस्स कीर्तितः ॥

भरतः

वाक्यमिति । द्वीपादन्यस्मादित्यादि (रत्नावली) । वाक्यार्थं यथा—प्रतिमानिरुद्धे पीताम्बरगुरुशक्त्येत्यादि । केवलमत्र वीभ्यङ्गनिबद्धम् । कथा—काव्यार्थरूपा । ऊर्ध्वमेव हन्यते गम्यते तत्रेति कथोद्घातः ।

अभिनवगुप्तः

कदम्बयुद्धम्—शृङ्गाराङ्गम्

वर्षासु कदम्बनीपहरिद्रादिकुसुमैः प्रहारभूतैः द्विधा बलं विभज्य कामिनां क्रीडाः कदम्बयुद्धम्।

भोजः

कद्रू—प्राकृते मात्रावृत्तम्

चतुर्मात्रिक एकः अथवा पञ्चमात्रिकः चतुर्मात्रिकः पञ्चमात्रिकः।

विरहाङ्कः

कनकप्रभः—देशीतालः

कनकप्रभसंज्ञे तु नद्वयं दद्वयं गुरु ॥ ० ० ऽ

श्रीकण्ठः

कनकमण्डनं—मेलरागः (हनुमत्तोडीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स.

(अव) स ध प म प ग रि स.

कनकलता—ध्रुवावृत्तम्

इयमाक्षेपिक्यां प्रयुज्यते।

आद्ये ह्यथ निधने त्रीणि पादेऽथ यदि गुरूणि स्युः।
ज्ञेया खलु बृहती नित्यं नाम्ना कनकलताक्षिप्तिका ॥
भूमिं णवजलधाराहिं सिंचंतो भुवणतलं जादि।
(भूमिं नवजलधाराभिः सिंचन्भुवनतलं याति।)

भरतः

इयं कनकमालेति नान्येनोक्तम्।

ध्रुवापादाक्षराणां तु गुरोः स्थाने लघुं न्यसेत्।
लघोर्द्रुतं गुरुं चान्ते भङ्गश्चचत्पुटस्य तु ॥
वीरेषु कनकमाला युद्धयोगपरिक्रमे।
टक्करागेण गातव्या ध्रुवा द्रुतलये सदा ॥

नान्यः

कनकवराली—मेलरागः (खरहरप्रियामेलजन्यः)

(आ) स रि म प नि स.

(अव) स नि ध नि प म ग रि स.

कनकवसन्तः—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प नि स.

(अव) स नि प म ग रि म ग स.

कनकाङ्गी—मेलकर्ता (रागः)

स रि ग ० ० म ० प ध नि ० ० स.

कनकाम्बरी—मेलरागः (कनकाङ्गीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध स.

(अव) स नि ध प म ग रि स.

कनिष्ठासारितम्—गीतम्

अस्य लक्षणं आसारितसामान्यलक्षणे उक्तम्। यथा—तस्मिन् चचत्पुटस्तालः। पातस्तु शताशतेति। ततो द्वावृत्तरौ। इति त्रयस्ताला यथाक्षराणि। तेषामन्ते प्लुतः सन्निपातयुक्तः कर्तव्यः।

कन्दः—देशीतालः

कन्दो रो द्रौ गतौ तथा ऽ । ऽ ० ० ऽ ऽ ऽ ।

मदनः

कन्दः—प्रबन्धः

कर्णाटादिपदैः पाटैर्नेद्धः कन्द उदीरितः।
अस्मिन्वीररसे गेयमाभोगोऽन्यपदैस्तथा।
न्यासः पाटैश्च कर्तव्यः सदा श्रुतिमनोरमः ॥
अष्टौ यगणाः स्कन्धे नौ जजो युजि तु जो नलघौ द्यौ।
यद्वा लक्षणतो भेदः स्यादेकोनविंशतोऽपि किल कन्दानाम् ॥

सोमराजः

कन्दरप्रियः—मेलरागः (हाटिकाम्बरीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स.

(अव) स नि ध प नि प म रि स.

कन्दर्पः—रागः

कन्दर्पस्स तु विज्ञेयो निगाल्पो हि समस्वरः।
अंशोद्ग्राहधृतैकपञ्चमरवो न्यासस्थगान्धारको-
पन्यासस्त्वृषभोच्चपञ्चमरवः पूर्णस्स्वरैस्सप्तभिः।
गान्धारोत्तरपञ्चमीतनुभवः शृङ्गारसंदीपकः
कन्दर्पः कुसुमेषु दैवतयुतो रागोत्तमः कीर्तितः ॥

नान्यः

ग्रहांशपञ्चमो ह्यचर्षभपञ्चमकस्वरः।
गान्धारपञ्चमीजातः कन्दर्पोऽन्यस्तगध्वनिः ॥

कश्यपः

कन्दर्पः—देशीतालः

कन्दर्पे तु द्रुतद्वन्द्वमेकं लघु गुरुद्वयम्। ० ० । ऽ ऽ

वेमः

द्रुतद्वयं यकारश्च कन्दर्पः परिकीर्तितः।

स री ग मा सा री.

जग

कन्दर्प एव परिक्रम इति केचित्।

कन्दर्पः—गीतालङ्कारः (ध्रुवभेदः)

त्रयोविंशतिवर्णाङ्घ्रिध्रुवः कन्दर्पसंज्ञितः।
वीरे वा करुणे वा स्यात्खण्डताले विधीयते।
द्रुतमेकं भवेद्यत्र तालोऽयं खण्डसंज्ञितः॥

संगीतसारः

कन्दर्पबलशातनः—तानः

मध्यमग्रामे रिधहीनौडुवः।
स नि प म ग.

कुम्भः

कन्दुकः—देशीतालः

लघ्वेन सगणेनोक्तः। कन्दुकोऽपि च ।॥।ऽ

कुम्भः

(अन्यादर्शे विन्यासे ।ऽ।ऽ इत्यस्ति)

लघुद्वयं सकारेण कन्दुकः परिकीर्तितः
धा पा मा गा रि रि सा

जग

कन्दुकः—प्रबन्धः

प्रबन्धः कन्दुको नाम स्यात्पाटबिरुदैः पदैः।

जगदेकमल्लः

कन्नडगौलः—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स ग रि ग म प ध नि स
(अव) स नि ध प म ग रि स

मज्ञ

कन्नडगौलारागध्यानम्

अस्य कानडगौलेति नामान्तरं दृश्यते॥
वामहस्ततलभाजिकपोलां चिन्तया च परिगुम्भितशीलाम्।
दूतिकां प्रति विलापनलोलां भावयामि हृदि कन्नडगौलाम्

रागसागरः

कन्नडा—मेलरागः (धीरशङ्कराभरणमेलजन्यः)

(आ) स ग म ध नि स
(अव) स ध प म ग म म रि स

मज्ञ

—मेलरागः (शङ्कराभरणमेलजोऽयं रागः)

कन्नडायां वृषं त्यक्त्वा स्वारोहे वक्रपञ्चमम्।

परमेश्वरः

कन्या

रत्नावलीदर्शितवत्सराजस्योक्ता यथा सागरिका प्रसिद्धा।
या माधवस्यापि च माधवी सा अन्या च कन्या
मदयन्तिका च॥
नागानन्दे च जीमूतवाहनस्यापि नायिका।
यथा मलयवत्येवमन्या कन्यापि वीक्ष्यताम्॥

नीलकण्ठः

कन्याहस्तः

मृगशीर्षाभिधौ हस्तौ परस्परमुखीकृतौ।
कन्याराशिविवेकार्थं युज्यते नयवेदिभिः॥

शृङ्गार

कपटम्—लक्षणम्

छलयुक्त्या त्वन्येषामभिसन्धानाभिभावकं कपटम्।
द्वित्रिप्रयोगयुक्तौ विज्ञेयं कपटसङ्घातः॥

भरतः

व्याजप्रयोगेणाभिसन्धानं वञ्चना। अभिभावकं तिरस्कारकं छलोक्त्या कथितस्यार्थस्यान्यथाग्रहणं अपलापो वा कपटम्। तस्य सङ्घातो लक्षणम्। कपटो वस्तुक्रमात्, दैवात्, शत्रोर्वा समुद्भूतः॥

अन्ये पठन्ति—

यत्र सङ्कीर्तयन्दोषं गुणमर्थेन योजयेत्।
गुणातिपाताद्दोषं वा गर्हणं नाम तद्भवेत्॥

भरतः

तत्त्रिविधमपि वागुपचारसामान्यात् छलमत्र स्वीकृतम्।

अभिनवः

पाठान्तरम्—

छलयुक्त्या यदान्येषां मत्वा नायकभावनम्।
द्वित्रिप्रयोगयुक्तेन ज्ञेयं कपटसंज्ञितम्॥

भरतः

कपटः—वाद्यालङ्कारः

रावणस्य कुलपतिवेषेण रामवञ्चनाय सीतापहारः।

सागरः

कपर्दिनी—मूर्छना

जीमूतग्रामे पञ्चमी मूर्छना

यदा पञ्चस्वरो मूर्छां याति जीमूतसंज्ञके।
ग्रामे कपर्दिनी नाम मूर्छना जायते तदा॥

वादिमत्तः

कपर्दिनी — शिशुसन्तोषकरी मूर्छना।

पण्डितमण्डली

कपालगानम्—

पुराकल्पे च कल्पान्ते भुजगेन्द्रेण शम्भुना।
मथ्यमाने जटाजूटे पीडितोऽभून्निशाकरः।
तस्मात्प्रस्पन्दमानेनामृतेन प्लाविता सती।
प्रतिकल्पमनेकेषां ब्रह्मणा ग्रथिता जले।
कपालसन्ततिर्गातुं प्रवृत्ता जीविता सती।
तद्गानमुदितस्तत्र तस्माद्दिग्गजमण्डलम्।
चलत्कुलाचलं भ्रश्यद्भूतलं पतदम्बरम्।
स्खलद्ब्रह्माण्डपिण्डं च प्रणश्यत्फणिपुङ्गवम्।
उद्वेलत्सप्तकूपारं ननर्त वृषभध्वजः।
नृत्यान्ते तत्र शुश्राव गद्यपद्याद्यलङ्कृतैः।
सर्वभाषामयैः स्तोत्रैर्दिव्यैर्देवमनोहरैः।
स्तुवन्तीं तां कपालानां मालामानन्दनिर्भरः।
तुष्टः प्रोवाच तां यो मां स्तोत्रेणानेन भक्तितः।
स्तोष्यति प्रणयात्तस्मै भुक्तिं मुक्तिं च शाश्वतीम्।
प्रदास्यामि प्रसन्नोऽहमुमया सहितोऽन्वहम्।
कपालगानं तदिदं प्रसिद्धं वेदसम्मितम्।
आदौ ब्रह्मकपालं तु पैतामहमतः परम्।
हैरण्यगर्भमपि च द्रौहिणं तदनन्तरम्।
वैरिञ्चं पञ्चमं प्रोक्तं षष्ठं स्वायम्भुवं तथा।
चातुराननमन्यच्छातानन्दं तथाष्टमम्।
एतत्प्रणीतगानानि गायतीह सदाशिवः॥

कुम्भः

मतान्तरे—

कण्ठालम्बी भुजङ्गानां सोष्मफूत्कारवायुभिः।
प्रदीप्तात्फालनेत्राग्नेर्ज्वालाभिस्तापिताद्विधोः।
प्रस्रवत्सौधधाराभिः शनैरुज्जीवितैः पुनः।
कण्ठस्थविष्णुविध्यग्निसूर्येन्द्रादिकपालकैः।
नृत्यन्तं शङ्करं प्रेक्ष्य यद्गीतं सामसन्निभम्।
कपालगानमाहुस्तत्कश्यपप्रमुखा द्विजाः।
तदेवोद्ध्रियते राज्ञा धर्मोद्धरणहेतुना।
एतत्स्वरपदैर्युक्तं यो गायति शिवाग्रतः।
स सप्तजन्मजं पापं दहत्यग्निरिवेन्धनम्।

भैरवरूपेत्यादि प्रथमं गानम्। शुद्धस्फटिकेत्यादि द्वितीयम्। अन्तकशूलेत्यादि तृतीयम्। इन्द्रगानं पञ्चमम्। कामगानं षष्ठं निर्मलतेज इत्यादि। प्रलयदिवाकरेत्यादि वरुणगानमष्टमम्॥

शुद्धजातिभुवां लक्ष्म कपालानां ब्रवीम्यथ।
यद्यया जन्यते जात्या कपालं तत्र चेष्यते।
रागस्तज्जातिवर्त्येषा राजराजस्य सम्मतिः॥

कुम्भः

कपालघूर्णनम्—उत्प्लुतिकरणम्

लोभडीमलगं यद्वा विधाय धरणीतलम्।
स्पृष्ट्वैव शिरसा यत्र परिवृतिं करोति चेत्॥
कपालघूर्णनं नाम करणं तत्प्रचक्षते॥

वेमः

'कपालचूर्णमित्युक्तं यदन्यैस्तन्न शोभनम्'।

ज्यायनः

कपालोत्पत्तिः—

भिक्षाटवेषेण पिनाकिना प्राग्गीतासु षाड्जीप्रमुखासु तासु।
तत्तादृशो यद्रसपादवश्याद् द्रवीभवत् तन्मुकुटीसुधांशोः॥
निष्यन्दमानामृतजातजीवतद्भूषणब्रह्मकपालकानि।
यस्मादगायन्ननुसृत्य गीतिं तां शांभवीं तेन कपालसंज्ञाम्॥
एतानि गीतानि परं भजन्तीत्युदीरयन्त्यत्र मतङ्गमुख्याः।

रघुनाथः

संप्रति जातिशरीरान्तर्भूततया कपालपाणिकयोः।
मुनिवचनालोचनया यमेव तल्लक्षणं निबध्नीमः॥
रागोत्पत्तिनिदानं शुद्धा विकृताश्च जातयोऽत्र यथा।
अनयोरपि कारणता प्रतिपत्तव्या तथा तद्ज्ञैः॥
सप्तस्वेव कपालं जातिषु शुद्धासु दर्शितं मुनिना।
शुद्धविकृतासु चाष्टादशसु पुनः पाणिका ज्ञेया॥

अत्र च यद्यपि कपालं त्रयोदशकलत्वं मुनिना। तथाप्येतद्गन्धर्वप्रयोगे परस्परगीयमानस्वरपदक्रमैरष्टनवद्वादशतलकला एव लिख्यन्ते।

यथातथैव लोकेऽप्रसिद्धत्वात्, अदृष्टफलहेतुत्वाच्च॥

नान्यः

कपालोत्प्लवनम्—

पार्ष्णिमेकैकपादस्य कटौ पर्यायतो न्यसेत्।
अर्धचन्द्रकरौ मध्ये न्यस्य यत्स्यात्कपालकम्॥

नाट्यदर्पणे

कपित्थः— हस्तः

अङ्गुष्ठाग्रेण लग्नाग्रा तर्जनी शिखरस्य चेत्।
कपित्थस्स्यात्तदा कार्यो धारणे कुन्तवज्रयोः॥
चक्रचापगदादेश्च शराकर्षादिकर्मणि।
अन्योन्यकार्यविषयौ कपित्थशिखरौ क्वचित्॥

शार्ङ्गः

कपिलासिका— वीणा.

आद्या वीणा तु या प्रोक्ता सैव स्यात्कपिलासिका ।
दशमुष्टिमितो वैकादशमुष्टिमितोऽपि वा ॥
आद्याया दण्ड आख्यातः पादोनद्व्यङ्गुल पुनः ।
सुषिरं तत्र कर्तव्यं वेष्टनेऽष्टाङ्गुलं पुनः ॥
तस्यैवोभयतो देयं रौप्यसंवरकद्वयम् ।
तद्रन्ध्रे ककुभः स्थाप्यः पादोनद्व्यङ्गुलोन्नतः ॥
तद्दक्षिणे लोहकलं तद्वद्वा लोहतन्त्रिका ।
श्रुतिस्मृतिकरी कार्या अन्यस्या लोहपत्रिका ॥
ककुभोपरि तत्पृष्ठे बद्धव्या लोहतन्त्रिका ।
नवाङ्गुलान्तरं तत्र ककुभात्तुम्बकं न्यसेत् ॥
अष्टादशाङ्गुलमुखं चक्रत्वे चारुगर्भकम् ।
सकुम्भमुन्नतानम्रं कान्तिमद्वर्तुलं द्वयम् ॥
एकमन्यदपि स्थाप्यं वाममूर्धादधः पुनः ।
तस्माद्बहिर्गते दण्डे बद्धस्तस्य दृढं पुनः ॥
तस्मादधोऽपि वर्धन्यो दातव्यापि दृढं पुनः ।
कांस्यैश्च पित्तलैर्वापि दातव्या नखरी बुधैः ॥
एवं विनिर्मिता वीणा वैणिकैः कपिलासिका ।
ककुभोऽपि हि तत्पृष्ठे बद्धव्यो लोहतोलकैः ॥

नारायणः

आद्या वीणा — सङ्गीतसरणौ वीणानां नामनिर्देशे एतदुक्तम् ।
आद्या वीणा तु या ख्याता सैव स्यात्कपिलासिका ।
[रौद्री] वीणा किन्नरी च विपञ्ची परिवादिनी ।

कपिशीला— स्त्री.

संहताल्पतनुर्दृष्टा पिङ्गरोमा छलप्रिया ।
प्रगल्भा चपला तीक्ष्णा वृक्षारामवनप्रिया ।
स्वल्पमप्युपकारं तु कृतं या बहुमन्यते ।
प्रसह्यरतिशीला च कपिसत्त्वं समाश्रिता ॥

भरतः

कपोतः— हस्तः

कपोतोऽसौ करौ यत्र श्लिष्टमूलाग्रपार्श्वकौ ।
अस्य कूर्मक इत्यन्यां संज्ञां हस्तविदो विदुः ॥
प्रणामे गुरुसंभाषे विनयाङ्गीकृतौ त्वयम् ।
प्राङ्मुखः सशिरः कम्पः स्त्रीकापुरुषयोर्भवेत् ॥

शार्ङ्गः

करावश्लिष्टतलकौ श्लिष्टमूलाग्रपार्श्वगौ ।
कपोताकृतितो हस्तः कपोतः कीर्तितो बुधैः ॥

कुम्भः

कूर्मकं कथयन्त्येनमपरे कूर्मकाकृतिम् ।

ज्यायनः

प्रणामे विनये कार्यौ गुरुसम्भाषणेऽपि च ।
प्राङ्मुखः कम्पितो वक्षः स्थितश्शीते स्त्रियामपि ॥
कातरे स्यादथैयत्ता परिच्छेदे तु विच्युतः ।
सखेदवचसीदानीं इत्यर्थेऽस्य च सूचने ॥
आज्ञाप्रतिज्ञयोर्नाथे प्रसादेऽवहितेऽपि च ।
पक्षपाते पराधीने भक्षणे प्रतिपादने ॥
सेवायामपि योज्यौऽसौ लोकयुक्त्यनुसारतः ।
विच्युतश्लिष्टपार्श्वोऽसौ भिक्षायां करपात्रिणाम् ॥
इतराण्यपि कर्माणि बुधैरूह्यानि युक्तितः ॥

अशोकः

अन्योन्यश्लिष्टमूलाग्रपार्श्वगौ सर्पशीर्षकौ ।
यत्र सोयं कपोतः स्यात्कूर्मकश्चेत्यसौ मतः ॥
वक्षःप्रदेशनिहितः प्रणामेऽसौ प्रयुज्यते ।
गुरुसम्भाषणे चैष हृदि शश्वन्नतोन्नतः ॥
विनयाङ्गीकृतावेषा पार्श्वे किञ्चिन्नतो भवेत् ।
स्त्रीणां कापुरुषाणां च हीने गीते च सम्मतः ॥
विमुक्ताङ्गुलिना योगः कर्तव्यः खिन्नभाषिते ।
तथैव प्रसृतः किञ्चिदेतावदिति भाषणे ॥

वेमः

कपोलौ—

समौ क्षामौ कम्पितौ च फुल्लाख्यौ कुञ्चितावपि ।
पूर्णौ कपोलौ षोढेति तल्लक्ष्माद्यधुना ब्रुवे ॥

अशोकः

कफिलः— फूत्कारदोषः

कफिलस्तु कफोद्रेकपरिभूतान्मुखाद्ध्वनिः ।
विरसस्फुटितश्रोतृचित्तोद्वेगः ॥

वेमः

कफिलः कफतो वक्राद्विस्वरस्फरणे स्मृतः ।
विद्युद्विध्वस्तवृक्षोत्थ ऋक्षस्थानानुकारकृत् ।

कुम्भः

कमठध्वजः— मेलरागः (श्यामलाङ्गीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स
(अव) प ध प म ग रि ग स

मञ्ज

कमलः—गीतालङ्कारः (मठ्यभेदः)

लघुद्वयं गुरुश्चैकस्तालोऽयं दर्पणः स्मृतः ।
अस्मिंस्ताले रसश्शान्तः कमलो मठ्यको भवेत् ॥

संगीत सारः

—गीतालङ्कारः—(ध्रुवभेदः)

वर्णैश्च सप्तदशभिरङ्किः शृङ्गारके रसे ।
कमलो मलयाख्ये वै आयुर्वृद्धिकरः परः ॥
मलयाख्यो भवेत्तालो गुरुर्लघुरतो गुरुः ।

कमलः—तालः

शरःकूपद्वयं लौ द्वौ द्रुतौ द्वौ नगणस्तथा ।
कमले मण्ढके ज्ञेयः सर्वशास्त्रेषु सम्मतः । । ०० ॥ ०० ॥ ।

भेदः

—देशीतालः

कमले तोदमध्यगः ० ऽऽ । ०

कुम्भः

कमले मगणो लो दः ऽऽऽ । ०

लक्ष्मणः

कमलदलाक्षी—ध्रुवावृत्तम् (एकादशाक्षरम्)

अष्टौ द्रुता लघू मध्ये गुरुरन्ते व्यवस्थितः ।
कमलदलाक्षी ज्ञेया भङ्गश्चचत्पुटस्य तु ॥
राज्ञां प्रवेशे कर्तव्या व्यवहारावलोकने ।
मालवकैशिकरागेण गातव्येयं ध्रुवा सदा ॥

नान्यः

अस्या रुचिरमुखीति नामान्तरम् ।
यदि खलु मध्येत्वथ गुरुणी पुनरपि चान्त्यं गुरुचरणे ।
भवति हि नित्यं रुचिरमुखी कमलदलाक्षीति हि कथिता ॥
अभिरुहमाणो उदयगिरिमारोहन्नुदयगिरिम् ।

भरतः

अत्रैकादशाक्षरो गुरुः। अक्षरदशके, मध्ये इति पञ्चमषष्ठाक्षरौ गुरू भवतः ।

कमलमण्ठकः—देशीतालः

शरः कूपद्वयं लौ द्वौ द्रुतौ द्वौ नगणस्तथा ।
कमलो मण्ठको ज्ञेयः सर्वशास्त्रेषु सम्मतः ॥
। ०० ॥ ०० ॥ ।

दामोदरः

कमलामनोहरी—मेलरागः (वकुलाभरणमेलजन्यः)

(आ) स ग म प नि स
(अव) स नि ध प म ग स

मञ्ज

कमलमुखी—ध्रुवावृत्तम् (पञ्चाक्षरा)

यदि च गुरुः पदनिधने भवति हि सा कमलमुखी ।
(उदा) विमलघणो (छाया) विमलघनः ॥

भरतः

उत्तमेषु प्रयोक्तव्या ध्रुवा पद्ममुखी सदा ।
चचत्पुटेन तालेन रागे पञ्चमसंज्ञके ॥

नान्यः

कमलमोहनं—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प नि ध स
(अव) स ध प म ग रि स

मञ्ज

कमलविलासः—देशीतालः

। ऽऽऽऽऽ ॥ । ॥ । ॥ । ॥ ०००००००००००

हम्मीरः

कमलाननः—देशीतालः

॥ ऽऽऽ ऽऽऽ ॥० ०

हम्मीरः

कमलामनोहरी—मेलरागः मध्यमावतीमेलः

(आ) स ००० ग म ० प ०० नि ० स
(अव) स ० नि ० ध प ० म ग ००० स

मेललक्षणे.

कमलिकावसन्तः—मेलरागः (साल्वगमेलजन्यः)

(आ) स रि ग रि म प ध नि स
(अव) स नि ध म ग रि स

मञ्ज

कमाची—मेलरागः

(आ) स ०००० म ० प ० धनि ० स
(अव) सनि ० ध ० प ० मग ० रि ० स

मेललक्षणे

कम्पः—शिल्पकाङ्गम्

तद्दृश्यते परिवारप्रार्थनाभिः क्रियास्विति ।
मनसश्चलनं कम्पोऽकाण्डेनाकामतो यथा ॥

शारदातनयः

कम्पः—सात्विकभावः

शीतभयहर्षरोषस्पर्शजरासंभवः कम्पः ।
वेपनात्स्फुरणात्कम्पाद्वेपथुं सम्प्रदर्शयेत् ॥

भरतः

वेपथूरोषत्रासजराप्रियामिनवसङ्गमैर्जायते।
तमङ्गानां हरणैर्निदर्शयेत् वेपथुरेव कम्पः॥

सागरः

कम्पनम्

किन्नर्यां वामहस्तव्यापारः। तत्र द्रष्टव्यम्।

कम्परायस्थापकः—देशीतालः

कम्परायस्थापके त्रिः पपगास्सामजौ द्रुतम्।
ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽऽ ऽऽ०

गोपतिप्पः

कम्पातालः—देशीतालः

कम्पाताले विरामान्तं द्रुतद्वन्द्वं लघुस्ततः।
० ० ।

सोमराजः

कम्पितम्—वक्षः

ऊर्ध्वक्षेपैरविरतैः कम्पितं स्यात्प्रकम्पितम्।
एतद्विहसिते श्वासे हिक्कायां रोदने श्रमे॥
कासे च साध्वसे नाट्ये दे़श्ये चैतत्प्रकम्पितम्॥

वेमः

इदं सोमेश्वरः व्याकम्पितमित्याह॥

—शिरः

भूरिशश्शीघ्रमूर्ध्वाधःकम्पनात्कम्पितं शिरः।
कोपेऽभ्युपगमे ज्ञाने विचारे व्याप्यमर्षयोः॥
शीघ्रप्रश्ने तर्जने च प्रयोज्यं कम्पितं शिरः।

विप्रदासः

वितर्करोषविज्ञानप्रतिज्ञातर्जनादिषु॥

ज्यायनः

बहुशो द्रुतमूर्ध्वाधःकम्पनात्कम्पितं शिरः।
ज्ञानेऽभ्युपगमे रोषे वितर्के तर्जने तथा॥
त्वरितप्रश्नवाक्ये च प्रयोक्तव्यमिदं शिरः।

शार्ङ्गः

—अधरः

कम्पितः कम्पनाद्भीरुङ्व्यथाशीतजपादिषु।

कुम्भः

—ऊरुः

नतोन्नतौ मुहुस्स्यातां ऊर्वोर्यस्य स कम्पितः।
अधमानां गतौ प्रोक्तौ विनियोगोऽस्य सूरिभिः॥

अशोकः

प्रतितोत्पतितौ पार्ष्णी यस्यासौ कम्पितो मतः।
गमने कान्दिशीकानां नीचानां च परिक्रमे॥

वेमः

नतोन्नतौ मुहुः पार्श्वौ यस्यासौ कम्पितो मतः॥

विप्रदासः

कम्पितः—कपोलः

स्फुरितः कम्पितः कोपे प्रमोदे च विधीयते।

ज्यायनः

स्फुरितौ कम्पितौ स्यातां कपोलौ रोषहर्षयोः।

वेमः

सुवेपितौ कम्पितौ च रोमहर्षेषु निर्दिशेत्।

विप्रदासः

—श्वासः

बुधैरुक्तः कम्पितः सुरतेऽनिलः।

अशोकः

—कटी

यातायातैस्तिरश्चीनैः वेगितः कम्पिता मता।
नीचवामनकुब्जानां गतानुकरणेष्वियम्॥

ज्यायनः

कम्पिता—जङ्घा

कम्पं स्याद्धूननं त्रासे गर्धरीणां च वादने॥

ज्यायनः

रेचिता कम्पिता ज्ञेया कम्पिता शीतवेपथौ॥

सोमेश्वरः

कम्पिता—वंशे गतिः

वंशस्याधरपर्यन्तनिहितस्य प्रकम्पनात्।
गतिः स्यात्कम्पिता वर्णालङ्कारोत्पत्तिकारिणी॥

वेमः

कम्पिता कम्पनादुक्ता वंशस्याधरगस्य तु।
वर्णालङ्कारनिष्पत्त्यै प्रयोगोऽस्याः प्रदर्शितः॥

कुम्भः

—वंशेऽङ्गुलिगतिः

यत्र प्रपूरणे वंशमधरस्थं प्रकम्पयेत्।
कम्पिता सा गतिः प्रोक्ता वर्णालङ्कारगामिनी॥

विशाखिलः

कम्पिता—वीणासारणा

कम्रिकायाः कम्पनेन स्वरस्थानेषु कम्पिता।

कुम्भः

कम्बलम्

अथोच्यते कम्बलगानलक्ष्म चण्डीशितुःकुण्डलिकाप्रजातः।
यत्कुण्डलीकम्बलनामधेयो जगौ ततःकम्बलनामतास्याम्॥

रघुनाथः

यत्र ग्रहांशाश्च तथाऽपन्यासः पञ्चमस्वरः।
ऋषभो यत्र बहुलः षड्जश्च न्याससंश्रयः॥
मध्यधैवतगान्धाराः स्वल्पं यत्र च संश्रिताः॥

प्रथमकम्बलस्य पञ्चमो ग्रहः। मध्यमधैवतगान्धारस्याल्पत्वम्। द्वितीयस्य निषादगान्धारर्षभाणामल्पत्वम्। धैवतषड्जयोर्बहुत्वम्। तृतीयस्य सरिमधानामल्पत्वम्। चतुर्थस्य मध्यमनिषादयोर्बहुत्वम्। निषादर्षभगान्धार (ल्पाः) षष्ठस्य मध्यमोऽपन्यासः॥ धैवतोंऽशः। शेषा अल्पाः॥

नान्यः

कम्बलगानम्

कम्बलाख्येन नागेन प्रीतये पार्वतीपतेः।
गीतं स्वरपदैर्युक्तं प्रदेशे कुण्डलस्य च।
स्थितेन पञ्चमीजातिमुपजीव्य लयान्वितम्।
तद्गानं कम्बलं नाम प्रसिद्धं मार्गवर्त्मनि।
पञ्चमांशग्रहं षड्जन्यासं बहुलर्षभस्वरम्।
अल्पमध्यमगान्धारधमपन्यासपञ्चमम्।
स्वराणां बहुभिर्भेदैरल्पताबहुतावशात्।
अन्वितं कम्बलं ज्ञानमीरितं मार्गवेदिभिः।
कर्णोपान्तनिविष्टेन कम्बलेनेदमीरितम्।
श्रुत्वा कम्बलनागाय वरं प्रादान्महेश्वरः।
नन्द्यादिभ्योऽधिको मे स इत्याह भगवान् शिवः॥

कुम्भः

कम्बलगानफलम्.

अनेन गानेन पुरा पुरारिर्ददावभीष्टं किल कम्बलाय।
अद्यापि तद्गानकृतां जनानामभीष्टदः स्यात्स शिवः प्रहृष्टः॥

रघुनाथः

कम्बललक्षणम्.

अत्र ग्रहोंशोऽपि च पञ्चमोऽपन्यासो बहुः स्यादृषभस्वरश्च।
न्यासस्तु षड्जो मधगास्तदल्पे तत्पञ्चमीजातिसमुद्भवश्च॥
अत्र स्वराल्पत्वबहुत्वयोगाद् भवन्ति भेदा बहवस्तथापि॥

रघुनाथः

कम्बली— श्रुतिः

गान्धारस्य प्रथमा श्रुतिः।
हनुमन्मतेऽष्टादशैव श्रुतयः॥

कम्बलोत्पत्तिः

जातेराश्रित्य पञ्चम्याः फणीन्द्रः किल कम्बलः।
सप्तगा यत्पुरैतानि चन्द्रभूषामणेः पुरः॥
गीतैरेतैस्स तु प्रीतः त्र्यम्बकः कम्बलायताम्।
अदान्मदालसां दृष्ट्वा पूर्वदेहानतिक्रमात्॥
ततः प्रभृति लोकेऽस्मिन् कम्बलीत्यमूनि च।
तन्नाम्नैव प्रसिद्धानि गीयन्ते गीतवेदिभिः॥

नान्यः

कम्बुजः— गीतालङ्कारः (रासकभेदः)

राजविनोदताले स्याद्गुरुद्वन्द्वमथ प्लुतः।
रासकः कम्बुजस्तेन गीयते गायकोत्तमैः॥

संगीतसारः

अयं शब्दः कञ्चुक इत्यन्यत्र पठितः॥

कम्भरीतिः— रागः

षाडवा ककुभोद्भूता धांशन्याससवर्जिता।
मध्यमेन निषादेन विहितान्दोलनक्रमा॥
शृङ्गारे विप्रलम्भाख्ये गातव्या कम्भरीतिका॥

जगदेकः

कम्भावतीरागध्यानम्.

कम्भावती स्यात्सुखदा रसज्ञा सौन्दर्यलावण्यविभूषिताङ्गी।
गानप्रिया कोकिलतुल्यनादा प्रियंवदा कौशिकरागिणीयम्॥

दामोदरः

वासो वसाना शरदिन्दुशुभ्रं विरिञ्चिदेवी परिकीर्तनीया।
कुन्दावनिन्या चतुराननस्य कम्भावती लब्धसमृद्धसेवा॥

संगीतसरणिः

कम्भावतीवेलावली— उपाङ्गरागः

त्यक्तसान्दोलितविमा ज्ञेया कम्भावती शुचौ।
शुचौ - शृङ्गारे॥

भट्टमाधवः

कम्भाच्— (कमास्) मेलरागः (हरिकाम्भोजी मेलजन्यः)

(आ) स म ग म प ध नि स·
(अव) स नि ध प म ग मा ग रि स.

✓कम्रा— तालवाद्यम्.

वेणूद्भवं खादिरकाष्ठजं वा गुलद्वयं विस्तरतो हि दैर्घ्ये।
स्यादङ्गुलैर्द्वादशभिस्समेतं पर्यन्तयोर्न्यूनतमं मनाक् स्यात्।
मध्यस्यपिण्डस्तिल कम्रिकाणां चतुष्टयं श्लक्ष्णतमं यथास्यात्।

तद्वादयेत्पाणियुगे प्रतिष्ठं धृत्वा युगं कम्रिकयोस्तथा च ।
साङ्गुष्ठमध्याङ्गुलिमूलदेशे धृत्वैकिकां तस्य युगस्य चान्त्यां ।
प्रान्तं तयोः किञ्चिद् विश्लथां तां कुर्याद् बुधो वादनमेतयोश्च
तत्कम्रिकावादनमेतदर्हैः कम्पेन कार्यं मणिबन्धनस्य ।
पाटाः प्रदिष्टाः पुनरत्र मुख्याः किरीटिकाः सन्त्यपरेऽपि पाटाः ।
अनामिका दक्षिणहस्तसंस्थां कृत्वाऽन्तराले किल कम्रिकाणां ।
अङ्गुष्ठपृष्ठेस्तलघातनेन वास्य वाद्यं परमेकमाहुः ॥

कुम्भः

कयीमूरू— देशीनृत्तम् .

मानाद्द्विगुणतो प्रोक्ता कैमूरू लयसंयुता ।

वेदः

मानादिति पिल्लमूरूप्रयोगोक्तमानादित्यर्थः ।

करचारणा— पाटवाद्यम् .

केवलैः करपाटैस्तु जायते करचारणा । वेमः
केवलैर्हस्तपाटानां नटानां तु चतुश्चतुः ।
मालाभिश्च कृता सैषा स्मर्यते करचारणा ॥

पार्श्वदेवः

करटा— आतोद्यम् .

आयामे करटा तु स्यादङ्गुलान्येकविंशतिः ।
पिण्डे चाङ्गुलतुर्यांशा वाद्या कोणद्वयेन तु ॥
चतुर्दशाङ्गुलं त्वस्यास्त्वितन्त्रीकं मुखद्वयम् ।
कुर्वीत चर्मणानद्धे कुण्डल्यौ सूत्रवेष्टिते ॥
कुण्डलीकवलप्रान्ते रन्ध्राणि स्युश्चतुर्दश ।
शिबिकान्यासयोगेन वध्रैरेतानि बन्धयेत् ॥
पर्यन्ताबद्धकच्छान्ता कटौ स्कन्धेऽथवा वहेत् ।
करटेति भवन्त्यस्यां पाटवर्णाः पुनः पुनः ॥

सोमराजः

करटा— अवनद्धम् .

चत्वारिंशाङ्गुलावेष्टा सैकविंशाङ्गुलायता ।
द्वादशाङ्गुलवक्त्रा च बीजवृक्षोद्भवा समा ॥
वलयेन च कर्तव्यो लोहजे सूत्रवेष्टिते ।
तयोर्वेष्टनमुद्दिष्टं त्रिचत्वारिंशदङ्गुलम् ॥
करटास्तु विधातव्यास्तिस्रस्त्र्यंशसमावृताः ।
वलये कवलच्छन्ने मुखयोरुभयोर्न्यसेत् ॥
रन्ध्राणि तत्र कुर्वीत समभागैश्चतुर्दश ।
वध्रिके तत्र संयोज्ये रन्ध्रेष्वेकान्तरेषु च ॥
सम्मुखे तेन बध्नीयान्मध्ये मत्स्याकृतिर्यथा ।
कच्छयावेष्टयेत्प्रान्तं शेषं स्कन्धकटौ न्यसेत् ॥
करटा सा विनिर्दिष्टा कुडुपद्वयवादिनी ।
ककारश्च रकारश्च टकारो रेफमस्तकः ॥
उत्सवे च विवाहे च यात्रायां नृपमन्दिरे ।
इत्यादि सर्वकार्येषु करटा विनियुज्यते ॥

सोमेश्वरः

करणम्— चर्मविशेषः

करणं नाम षण्मासमृतवत्सस्य चर्म च ।
षण्मासिक्यां मृतो वत्सस्तच्चर्मकरणं स्मृतम् ॥

नारायणः

करणम्—

करणं नाम तत्प्रोक्तं याचेष्टा पादयोर्द्वयोः ।
व्यायाम एष संक्षिप्तस्सनृत्तकरणात्पृथक् ॥

वेमः

करणम्—

वीणायां हस्तव्यापारः । करणं षड्विधं, रूपं, कृतप्रतिकृतं, प्रतिभेदः रूपशेषः, प्रतिशुष्का, ओघश्चेति ॥

करणं वीणायां धातुः । तस्य पञ्च भेदाः । यथा रिभितः, उच्चयः, नीरटितः, ह्रादः, अनुबन्धः, इति ॥

करणम्— मुखसन्ध्यङ्गम्

प्रकृतार्थसमारंभः करणम् ।

भरतः

प्राकृतार्थः समारंभः कारणम् । यथा वेण्यां - गच्छाम इति भीमवाक्यम् ।

सागरनन्दी

करणम्—प्रस्तुतक्रिया ।

अवसरानुगुणस्यार्थस्य प्रारंभः करणम् ।
अन्ये तु विपदां शमनं करणमाहुः ।
शमनं च आशीर्वादवचनेन अन्यथा वा ॥

रामचन्द्रः

उद्दिष्टार्थस्य सिद्ध्यर्थं प्रारंभे करणं यथा ॥

अमृतानन्दी

करणम्— रागवर्धनाङ्गम्

रागवर्धनशब्दे द्रष्टव्यम् ।

करणधातुः—

भूरिभिर्लघुजैर्घातैरल्पैर्गुरुमयैस्तथा ।
धातोः करणसंज्ञस्य क्रियाः कुम्भनृपोदिताः ॥

कुम्भः

करणनेरिः— देशीनृत्तम्

सिंहाकर्षं चावहित्थं निवेशं चैलकादिके ।
क्रीडितं च तुरीयं स्यान्नितं पञ्चमं तथा ।
षष्ठं चोपसृतं प्रोक्तं तलसंघट्टितं ततः ।
उद्वृत्तं चाष्टमं प्रोक्तं विष्णुक्रान्तं च लोलितम् ।
मदस्खलितसंभ्रान्ते विस्रम्भोद्घट्टिते ततः ।
प्रान्ते तलविलासं च प्रोक्तं पञ्चदशाभिधम् ।
रासतालेन मानेन मध्यमेन मनोरमः ।

वेदः

एतदन्यथोक्तं देवेन्द्रेण । यथा—

करणैः पञ्चदशभिर्युक्तः करणनेरिकः ।
सिंहाकर्षितमादौ स्यात्ततस्तलविलासितम् ।
वृश्चिकं च ततः प्रोक्तमन्यद्वृश्चिककुट्टितम् ।
लतावृश्चिकसंज्ञं स्याद्दण्डरेचितकं ततः ।
दण्डपक्षं चोर्ध्वजानु तलसंस्फोटिताभिधम् ।
विद्युद्भ्रान्तं दण्डपादं ललाटतिलकाभिधम् ।
एतानि द्वादशोक्तानि पूर्वेषां मततो यथा ।
जानुवेष्टनसंज्ञं च कराङ्घ्रिस्वस्तिकं तथा ।
अन्तश्छायाभिधं प्राहुस्त्रीणि पद्धतिकोविदाः ।

देवेन्द्रः

करणभूषणम्

नन्दिकेश्वररचितमिति भरतार्णवोदाहरणादनुमीयते ।
भरतार्णवे तु लब्धभागे करणानां लक्षणं न दृश्यते ।
ज्यायसेनापतिना नन्दिमतं करणलक्षणेषु बहुधादत्तम् ।
तस्मात्तत्करणभूषणमिति ज्ञातुमवकाशोऽस्ति ।

करणभ्रमरी—तिरिपनृत्ताङ्गम्

मण्डलस्थानके स्थित्वा पताकः प्रसृतो यदा ।
वामः पार्श्वे दक्षिणश्च शिखरो हृदि संस्थितः ।
गारुडं वामतः कृत्वा त्यक्त्वा तत्पुरतो यथा ।
वामाङ्घ्रिं वामपार्श्वे च वृश्चिकं चरणं चलेत् ।
दक्षिणं शिखरं मौलावधोमुखमथाचरेत् ।
वामाङ्घ्रिं वामपार्श्वे चेन्नामितं च भ्रमिस्ततः ।
दक्षिणावर्ततस्त्रिःस्यात्करणभ्रमरी भवेत् ॥

वेदः

करणयतिः—देशीतालः

ताले करणयत्याख्ये ज्ञेयं बिन्दुचतुष्टयम ।
ऽऽऽऽ

जगदेकः

करधारणी—कला

तथैवमाधाय च तेषु हस्तौ तथागताभ्यां चलचञ्चुमाभ्याम् ।
पद्मयामथो मूर्ध्नि करोति यत्र प्रागुक्तपात्रं करधारणीति ॥

नागमल्लः

करभौ

करभौ मलिनौ स्वच्छावरुणौ कुञ्चितावृजू ।
इत्थमन्वर्थनामानौ कथितौ पञ्चधा बुधैः ॥

कुम्भः

करभ्रमरिका—उत्प्लुतिकरणम्

यत्र वामेन हस्तेन समवष्टभ्य भूतलम् ।
गगनोन्मुखपादस्सन् अपसव्येन सत्वरम् ॥
शरीरं भ्रामयेदेषा करभ्रमरिका तदा ।

वेमः

कररेचकः

त्वरया परितो भ्रान्तिर्यदा स्याद्धंसपक्षयोः ।
पर्यायेण तदा धीरैरादिष्टः पाणिरेचकः ॥

अशोकः

अथवास्यादसौ पाणिर्विरलः प्रसृताङ्गुलेः ।
अङ्गुष्ठैरङ्गुलीभिश्च विरलः प्रसृतैर्भ्रमः ।
तिरश्चीनोऽथवा हंसपक्षयोः करयोस्तु सः ॥
परितो रेचितो यद्वा पर्यायेण विनिर्मितः ।
कथितो विप्रदासेन विदुषां कररेचकः ।

विप्रदासः

कररेचितरलम्—चालकः

प्रसार्य पार्श्वयोः पार्श्वे प्रसृतौ पुरतस्ततः ।
तत्रैव स्वस्तिकीकृत्य पर्यायात्पार्श्वयोर्द्वयोः ॥
ततश्च बालव्यजनचालकस्य क्रियान्वितौ ।
वर्तनास्वस्तिकं कृत्वा ततो भूतलसम्मुखौ ॥
मण्डलाकारमुद्धृत्य ततश्च पतितावथ ।
करौ कृत्वा तयोरेकं भ्रमयेदंसदेशतः ॥
लीलया चालयेदन्यं पार्श्वतो रथचक्रवत् ।
ततश्च करमेकैकमुत्सार्य सरलात्मना ॥
प्रसारितोद्वेष्टितकनमनैरंसदेशतः ।
मुहुर्मुहुश्चालयित्वा ततस्तौ मण्डलोर्ध्वगौ ॥
तत्र निस्सृत्य पर्यायादन्योन्याभिमुखौ करौ ।
मस्तकात्कटिपर्यन्तं वामदक्षिणपार्श्वयोः ॥
पतितोत्पतितौ कृत्वा ततस्तौ स्वस्तिकीकृतौ ।

कमनीयेषु देशेषु केषुचिन्नयनप्रियम् ॥
चालयेच्चारुविलुठत्सरलाङ्गुलिपल्लवौ ।
अन्तर्बहिर्घूर्णयित्वा ततस्सव्यापसव्ययोः ॥
लोलयित्वा पराचीनौ कूर्परस्वस्तिकीकृतौ ।
ततस्तयोर्विच्युतयोरेकैकं चालयेत्क्रमात् ॥
वामदक्षिणयोः पश्चात्त्रिकपर्यन्तगामिनम् ।
ततस्स्वस्तिकतां नीत्वा विलुठन्तौ करावुभौ ॥
ऊर्ध्वांऽधोवदनौ त्र्यस्रं ततो यत्र निवर्तयेत् ।
कररेचितरत्नाख्यश्चालकोऽयं पुरारिणा ॥
पुरा प्रयुक्तस्त्रिपुरविजयप्रीतचेतसा ।
प्रीणन्त्येतत्प्रयोगेण ब्रह्मविष्णवादिदेवताः ॥
यतस्तस्मादयं तज्ज्ञैः प्रशस्यो नृत्तकर्मणि ।

वेमः

अस्य संवादः - अशोकस्य ग्रन्थे संगीतरत्नाकर-
व्याख्यायां कल्लिनाथकृतायां च बाहुप्रकरणे वर्तते ॥

करस्पर्शः—उत्प्लुतिकरणम्

अलगं विधाय करणं हस्तेनाश्रित्य नर्तकीभूमिम् ।
परिवर्तेन पदेदं स्पर्शनमुक्तं करार्ध तत् ॥

कुम्भः

कराङ्गुल्यः

वियुक्तास्संहता वक्राः पतिता वलितास्तथा ।
प्रसृताश्च तथा कुञ्चन्मूलास्सप्तविधा मताः ॥

अशोकः

कराङ्घ्रिस्वस्तिकम्—करणम्

ऊर्ध्वजान्वाख्यया चार्या पाद ऊर्ध्वप्रसारितः ।
मुख्यपार्श्वोत्करोऽप्यस्यालपद्मस्स्वस्तिकीकृतः ।
अङ्घ्रिणान्ते ततः प्रोक्तं कराङ्घ्रिस्वस्तिकं बुधैः ।

देवेन्द्रः

करालमण्ठः—तालः

यगणस्सगणो यत्र करालो मण्ठको भवेत् ।
। ऽऽ ।। ऽ

वेदः

कराली—मेलरागः (झलवरालीमेलजन्यः)

(आ) स ग रि ग म प ध नि स
(अव) स नि ध प म ग रि स

मञ्ज

कराली—श्रुतिः

तारधैवतस्य तृतीया श्रुतिः ॥

पार्श्वः

करिहस्तम्—करणम्

वक्षस्स्थः खटको वामः कर्णे सोद्वेष्टनः परः ।
त्रिपताकः करः पादः तत्तद्दिक्समञ्चितः ॥
यत्र निष्कामणीयस्स्यात्करिहस्तं तदीरितम् ।

ज्यायनः

करिहस्तः—नृत्तहस्तः

एलितोत्थो लताहस्त एलावत्पार्श्वयोर्यदि ।
अन्यः कर्णस्थितो यत्र खटकास्योऽथवा करः ॥
त्रिपताकस्तदा प्राहुः करिहस्तमिमं बुधाः ।
इहैकवचने मानं मुनेर्वचनमेव हि ॥

अशोकः

सजातीयतया अनारम्भोऽस्य चतुरश्रवद्विजातीयारम्भोऽपि नृत्ताभ्यासस्य व्यपदेशादरालखटकामुखवदतो न द्विवचनम् । एकैकस्य पृथक्प्रयोगे करिहस्तत्वाभावादित्येकवचनमेव । तदाकारत्वाच्चेदं नामेत्यभिनवगुप्तः ॥

—नृत्तहस्तः

ननु द्विवचनान्तत्वमत्र कस्मान्न जायते ।
हस्तद्वयप्रवर्त्यत्वादर्धरेचितहस्तवत् ॥
अत्राभिधीयते तत्र भवेद्द्विवचनान्तता ।
यत्रैकशब्दाभिधेयौ सजातीयावुभौ करौ ॥
यथोक्तौ पल्लवौ यद्वा भिन्नशब्दनिरूपितौ ।
विजातीयावुभौ यद्वदरालखटकामुखौ ॥
लोके निष्पन्नेकशेषद्वन्द्वे पदविधौ तथा ।
दृष्टं द्विवचनान्तं च घटौ घटपटाविति ॥
एक एव लताहस्तो हस्तिहस्तसमाकृतिः ।
उच्यते करिहस्तेन न स्याद्द्विवचनं ततः ॥
नैतद्युक्तिसहं यद्वदरालखटकामुखौ ।
विजातीयाविमौ तद्वत्पताकखटकामुखौ ॥
अथ तच्छब्दवाच्यत्वमत्र वास्तीति चेन्मतम् ।
पताकयोः पल्लवता स्यादतच्छब्दयोः कथम् ॥
अथ तच्छब्दवाच्यत्वं सजातीयेन कारणम् ।
अथ शब्दौ विजातीयौ दण्डपक्षौ विलोकय ॥
तदाकृतित्वं संज्ञाया हेतुस्तच्चैकसाधितम् ।
इति चेदस्य हस्तस्य नियमो निष्फलो भवेत् ॥
न चात्र करिहस्तोऽयं मुखे करिकरस्थितः ।
किन्तु कारणहस्तस्य तुल्याकारे प्रयुज्यते ॥
तत्तेन कथ्यते तुल्यं यद्दृष्टौ यत्स्मृतिर्भवेत् ।
एकेन करिकर्णस्य हस्तस्यान्येन तु स्मृतिः ॥
तस्मादुभाभ्यां नियतव्यापाराभ्यां प्रकाशते ।

करिहस्ताकृतिस्तेन करिहस्तावुभौ करौ ॥
कृतैकशेषादेकस्माद्युक्ताद्द्विवचनान्ततः ।
तस्माद्रत्नाकरादीनामुक्तिर्युक्तिसहा नहि ॥
मुनिनैवैकवचनमुक्तमित्यत्र नोत्तरम् ।

विप्रदासः

उन्नतो डोलितश्चैव पार्श्वयोश्चेल्लताकरः ।
कर्णस्थस्त्रिपताकोऽन्यः खटकामुख एव वा ॥
तदा करिकराकारत्वेनोक्तः करिहस्तकः ।
नन्वत्र नृत्तहस्तानां लक्ष्म साधारणे कथम् ॥
हस्तकद्वयनिष्पाद्ये मुनिनैकत्वमास्थितम् ।
तथा कीर्तिधराचार्यैः करिहस्तावितीरितम् ॥
तथैव मुनिनात्रैव हस्तकत्वर्धरेचिते ।
विजातीयकरद्वन्द्वोत्पादिनैकप्रधानकौ ॥
उक्तं द्विवचनान्तत्वं तथैवात्रोपपद्यते ।
नैवम्महात्मनामेष स्वभावो यत्र कुत्रचित् ॥
निरूपयन्ति यत्किञ्चिन्मनः किञ्चिन्नपुंसकम् ।
स्थाल्या सारोपितं यच्च तल्लीलायितचेष्टितम् ॥
अतो द्विवचनेनात्र करद्वन्द्वैकहेतुतः ।
यस्मिन्करौ स्मृतौ हेतौ प्राधान्येन लताकरे ॥
लीलायिते तन्मुनिनैकत्वमत्रोपदर्शितम् ।
भट्टाभिनवगुप्तैश्च तदाशयवशानुगैः ॥
एकैकस्यां करस्यात्र पृथक्त्वेन प्रयोगतः ।
करिहस्तत्वमुचितमुदितं तन्मते यथा ॥
करिकर्णाकृतेस्त्वेकः परः करिकराकृतेः ॥
करस्तनयोर्योगे द्वित्वोक्तिः त.........? ।
इतिकर्तव्यतात्वेनाविचार्यान्यकरस्य तु ॥
गौणत्वं भणितं तत्तैर्जाघटीति यतोऽत्र च ॥
समप्रधानभावो हि दृष्टः प्रकरणाग्रतः ।
कटकत्रिपताकान्यकरः कश्चित्करः परः ॥
करिहस्ताकृतिस्तस्माद् द्वन्द्वत्वाद्विदितं कथम् ।
अत्राकृतिप्रधानत्वे कविनैकत्वमास्थितम् ॥
क्रियाप्राधान्यतोऽन्येषु युक्तं द्विवचनं स्थितम् ॥

कुम्भः

करिहस्ता—देशीचारी.

संहते स्थानके स्थित्वा चरणौ यत्र भूतले ।
पार्श्वाभ्यां कर्पतस्सैषा करिहस्तेति कथ्यते ॥

वेमः

करुणः—रसः

शोकः स्थायी भवेद्भावो यत्रासौ करुणो रसः ।
वियोगो बन्धुभिर्व्याधिरुपघातोऽथ बन्धनम् ।
श्रीनाशो व्यसनप्राप्तिर्देशभ्रंशादयस्तथा ॥
विभावाः स्युः श्रुता यद्वा साक्षादेव विलोकिताः ।
प्रलयस्त्रस्तगात्रत्वं विलापः परिदेवनम् ।
अश्रुपातो मुखे शोषो वैराग्यं स्वरभेदनम् ।
श्वासोच्छ्वासौ देहपाताघातोरस्ताडनादयः ।
एतैरभिनयैरेनमनुभावैर्नटो रसम् ।
रोदनं यद्भवेच्छोच्यगुणस्तवपुरस्सरम् ।
सविलापः स्मृतो देवाद्युपालम्भेन रोदनम् ।
परिदेवनमित्युक्तं तदिदं शब्दकोविदैः ॥
निर्वेदो ग्लानिरौत्सुक्यावेगमोहश्रमा भयम् ।
विषादोन्माददैन्यानि व्याधिरित्येवमादयः ।
सञ्चारिणः स्युः करुणमेतैर्भावैस्तु पोषयन् ।
त्रिविधोऽयं मानसिकवाचिकाङ्गिकभेदतः ।
वाच्यार्थाननुसन्धाननिश्वासोच्छ्वासदीर्घता ।
उपेक्षा केशवस्त्राङ्गसंस्कारादिषु दीनता ।
अनुभूतानभिज्ञत्वमनवस्थितचेतना ।
आकाशवीक्षणं चेति मानसः करुणो रसः ।
हाकारो रोदनं क्रोशः प्रलापो दीनभाषणम् ।
दूराह्वानमथाक्रन्दो याचिकः करुणः स्मृतः ।
विवर्तेन शरीरस्य बाहुपादविधूननम् ।
शिरोरस्ताडनं शीर्षधूननं पतनं मुहुः ॥
धावनं हस्तविक्षेपः करुणस्त्वाङ्गिको भवेत् ।
आद्यः स्यादुत्तमं मध्यनीचयोर्द्वावनन्तरौ ।
धर्मोपघातजो वित्तनाशजो बन्धुनाशजः ।
त्रिविधः करुणो ज्ञेय आद्य उत्तमपूरुषे ॥

विप्रदासः

शापक्लेशोपघाताद्यैर्जायते करुणो रसः ।
अश्रुविश्वासवैवर्ण्यस्रस्ताङ्गत्वस्मृतिक्षयैः ।
परिदेवितशोषाद्यैरभिनेयस्ससूरिभिः ।
स्वरभेदाश्रुनिर्वेदविषादावेगमृत्यवः ।
मोहापस्मारजडता चिन्तौत्सुक्यं च वेपथुः ।
दैन्यं वैवर्ण्यमालस्यं व्याधिग्लानिस्तथा श्रमः ।
स्तम्भाद्याश्च चरा भावाः स्थायी शोकोऽस्य च स्मृतः ॥
ब्रह्मसंवित्समास्वादः करुणो यस्सुखात्मकः ।

सागरः

विप्रलम्भरसोस्यैवेति वचनाच्च, 'एकोरसः करुण एव निमित्तभेदाद्भिन्नः' इत्यादि करुणप्रभोर्वचनाच्च करुणस्यैव साम्राज्यमिति तत्त्वविदः । ननु शृङ्गारो नायको रसः । ' शृङ्गारमेव रसनाद्र समामनन्ति ' इति च, शृङ्गारस्यैव प्राधान्यं श्रूयते । कथं करुण

स्यैव साम्राज्यमिति - उच्यते। सत्यं रसराजः शृङ्गारः तथापि करुणे माधुर्याधिक्यमस्तीति तथोच्यते । तथाहि - काव्यस्य शब्दार्थौ शरीरम्। रस आत्मा। रसस्योत्कर्षहेतवो माधुर्यौजः प्रसादाख्यास्त्रयो गुणाः। तत्र माधुर्यं शृङ्गारकरुणशान्तेषु। तत्र माधुर्यन्नामाह्लादहेतुत्वम्। तत्रैव चेतसो द्रवत्वहेतुः ललितत्वं सम्पादयति। माधुर्याद्विप्रलम्भे विप्रलम्भादपि करुणे रसातिशयः। अत्र रसविदां चमत्कृतिरेव प्रमाणम्।

रसविवेकः

करुः क्लेश इति ख्यातः क्लेशं न सहते यतः।
यस्य धीः करुणा सा स्यात्प्रत्यये करुणो भवेत्।
पराश्रितानां क्लेशानामसहिष्णुतयोच्यते।
मनसो यादृशो भावः स वै करुण उच्यते।

शारदातनयः

करुणम्—रञ्जनगुणः

प्रेमोद्दीपपदप्रायं शृङ्गाररसभूषितम्।
करुणाकाकुसंयुक्तं करुणं विरहप्रियम्॥

सोमेश्वरः

करुणविप्रलम्भः

प्रथमानुरागादीनां विप्रलम्भभेदानां त्रयाणामप्यनन्तरं रागवर्धनतमः करुणविप्रलम्भोऽभिधीयते। कः पुनरयं करुणो नाम। यस्मिन्मिथ्याभिनिवेश इव गुर्वायासकारकेऽपि मूर्खाणां, सर्वाङ्गपरित्याग इवालौकिकेऽपि ब्रह्मविदां, रजः कर्दमक्रीडाविनोद इव वेषदूषकेऽपि पौरपौगण्डानां महाहवमहीविहार इव बीभत्सभीषणेऽपि शूरसाहसिकानां प्रियसुहृन्नर्मनिर्भत्सन इव इतिग्राम्येऽपि पारिहासिकानां कुपितकामिनीपार्ष्णिप्रहार इव सुकुमारेऽपि रागिणां तिमिराभिसारिकावेष इव मलीमसेऽपि चौर्यरतरुचीनां विलासिनीकिलिकिञ्चितप्रपञ्च इव दीनदर्शनेऽपि नागरिकाणां अतीवानुरज्यते मनःप्रेम सामयिकानाम्।

उच्यते— प्ररूढस्नेहयोरन्यतरविनाशेऽन्यस्य दुःखाभिनिवेशो हृदयदारुणः स कथं शोकाद्विभिद्यते इति चेत्। हेतुफलविषयस्वरूपभेदात्। तथाहि - रत्येकहेतुः करुणः प्रीतिदयाद्यनेकहेतुश्शोकः। पुनस्सङ्गमफलः करुणः। अपुनस्सङ्गमफलः शोकः। स्त्रीपुंसविषयः करुणः अस्त्रीपुंसविषयः शोकः। सप्रत्याशरूपः करुणः निष्प्रत्याशरूपः शोकः इत्यन्य एव शोकः अन्यश्च करुणः। स प्रायेण दैवाश्रयः पौरुषाश्रयः देशाश्रयः कालाश्रयः स्वरूपाश्रयः परिमाणाश्रयः प्रमाणाश्रयः अनुरागाश्रयः संभोगाश्रयः विप्रलम्भाश्रयः नायकाश्रयः नायिकाश्रय इति द्वादशधा। तेषु दैवाश्रयः स्त्रीपुरुषसहायगुरुनिमित्त इति चतुर्धा। पौरुषाश्रयः स्त्रीपुरुषयोर्विषये स्त्रीपुरुषाभ्यां कृत इति चतुर्धा। देशाश्रयो दिव्यमानुष इति। कालाश्रयस्तु इहान्योभयजन्मसङ्गम इत्यादि।

अथास्यैव (करुणस्य) विभावानुभावव्यभिचारिसंयोगः प्रयोगतोऽभिधीयते। अनुभावा उदाहरिष्यन्ते। ते च मुखप्रतिमुखगर्भविमर्शनिर्वहणेषु प्रत्येकं षोडश — इत्येवमशीतिर्यथाक्रमः प्रतिपाद्यन्ते। यथा—

तत्र व्यसनाभिघातः, अङ्गाभिभवः, चेष्टासंमीलनं, मोहसमावेशः, चेतनाप्रत्यागमः, मूर्छाविच्छेदः, शोकप्रत्यग्रता, शोकावेगः, दुःखनिर्यातनं, दुःखावसादः, दुःखसन्दीपनं, दुःखव्याहारः, दुःखातिवाहनं, बाष्पमोक्षः, अवस्थानुभवः, अवस्थान्तरावेशः, इति मुखे षोडशानुभावाः। परिदेवनं, अनुशोचनं, गुणसंस्मरणं, स्वभाग्यगर्हणं, विलापः, प्रलापः, प्रविलापः, आत्मनिन्दा, हृदयोपालम्भः, जीवितजुगुप्सा, दैवाधिकारः, शोकोन्मादः, दुःखसंभेदः, सहायापेक्षणं, सहायानुनीतिरिति षोडश प्रतिमुखेऽनुभावाः। सुहृत्परिवेदनं, सुहृत्प्रलापः, परिजनानुशोचनं परिजनाक्रन्दः, गुरूपरोधनं, गुरुजनविलापः, सहायाक्रन्दनं, सहाय्याभ्युपपत्तिः, सहायाभाषणं, सहायप्रश्नः, साहसाग्रहः, मरणाभिनिवेशः, सहायाभ्यर्थनं, सहायशिक्षा, मरणोपक्रमः, मरणाध्यवसायः, इति गर्भे षोडशानुभावाः। समाश्वासनं, उद्धर्षणं, प्रतिबोधनं, उत्साहनं, अनुकम्पनं, विस्रम्भणं, प्रलोभनं, उपपत्तिदर्शनं, प्रश्वासनं, प्रत्यायनं, आप्यायनं, तन्मतव्यापेक्षः, भयोपदर्शनं, उपालम्भनं, प्रतिकोपः, इति विमर्शे षोडशानुभावाः। मरणाध्यवसायः विद्रवः शोकतिरस्कारः शोकलाघवं शोकविनोदः तपस्योद्वेगः दैवं त्रिकालदृष्टदर्शनं तदुपदेशः सहायस्वीकरणं तदध्यवसायः प्रत्यूहप्रशमनं प्रत्याशानुबन्धः समयप्रतीक्षा संविधानकप्रकारः प्रत्युज्जीवनं पुनः समागमः — इति निर्वहणे षोडशानुभावाः।

भोजः

लक्षणोदाहरणानि शृङ्गारप्रकाशे द्रष्टव्यानि।

करुणम्—शीतगुणः

प्रेमोद्दीपपदप्रायं शृङ्गाररसभूषितम्।
करुणाकाकुसंयुक्तं करुणं विरहप्रियम्॥

सोमेश्वरः

करुणा—दृष्टिः

मन्युमन्थरतारा च पतितोर्ध्वपुटा तथा।
घोणाप्रदायिनी दृष्टिः करुणा करुणे रसे॥

सोमेश्वर

या स्रस्तोर्ध्वपुटा साश्रा नासिकाग्रानुगामिनी ।
शोकमन्थरतारा सा करुणा करुणे मता ॥

अशोकः

एषा, दयावती, आलापिनी, मदयन्तिका, इति तिसृषु श्रुतिषु वर्तते ॥

करुणालयः—देशीतालः

करुणालयविख्याते ताले लो दो गुरुप्लुतौ । ० ऽ ऽ̒

लक्ष्मण.

कर्कटः—हस्तः

करयोरखिलाङ्गुल्योऽन्योऽन्यमन्तरनिर्गताः ।
दृश्यन्तेऽन्तर्बहिर्वा चेत्तदा स्यात्कर्कटः करः ॥

अशोकः

एष सुप्तोत्थजृम्भायामङ्गानां च प्रसारणे ।
अग्रे पार्श्वेऽथवोर्ध्वे वा पराङ्मुखतलः करः ॥
बहिस्थिताङ्गुलिस्स्यादनङ्गादङ्गमोटने ।
स्थूलोदरेऽप्यसावेवोदरसंस्थित इष्यते ।
हन्तुं विभ्रदसौ पृष्ठेऽङ्गुलीनां खेदसूचने ॥
अथान्तस्थाङ्गुलिः कार्यः चिन्तायां चिबुके स्थितः ।
ईषद्वक्रीकृतान्योन्याभिमुखाङ्गुलिरेष तु ॥
शङ्खस्य धारणे योज्यो मुखेऽधः स्नानकर्मणि ।
द्विरिवर्वा मूर्ध्नि संयोज्यो गृहे तु स्यादधस्तलः ॥
हृदयक्षेत्रगः कार्यः किञ्चित्कुञ्चितकूर्परः ।
अन्तःपुरो वामभागस्थितः कार्योऽथ कार्मुके ॥
पार्श्वस्थितः प्रयोक्तव्यः पराङ्मुखतलाङ्गुलिः ।

अशोकः

अन्योन्यस्यान्तरैर्यत्राङ्गुल्यो निस्सृत्य हस्तयोः ।
अन्तर्बहिश्च दृश्यन्ते कर्कटस्सोभिधीयते ॥
अन्तः स्थिताङ्गुलिः कार्यश्चिन्तायामथ जृम्भणे ।
ऊर्ध्वं पार्श्वेऽग्रतो वा स्यात्पराङ्मुखतलाङ्गुलिः ॥
अङ्गानां मोटने चाथ बृहद्देहे स्वसंमुखः ।
जठरक्षेत्रगः पृष्ठे त्वङ्गुलीनां हनुं दधत् ॥
खेदे च संकुचत्किञ्चिदन्योन्याभिमुखाङ्गुलिः ।
शङ्खस्य धारणे सोऽयं जृम्भादौ बहिरङ्गुलिः ॥

शार्ङ्गः

भरतार्णवसंप्रोक्तं शुकतुण्डाभिधे करे ।
सर्वाङ्गुल्यः कुञ्चितास्स्युः कर्कटे स्यात्तु कर्कटः ॥

शृङ्गारः

कर्णपूर्णहस्तः—

उभयोः करयोर्मूले कपित्थाख्यकरौ यदि ।
कर्णपूर्णाभिधानोऽयं निश्चितो भावकोविदैः ॥
पुरोभागेत्वयं हस्तो रमाभारतीभावने ।
कर्णस्थानेत्वयं हस्तः कर्णार्थे विनियुज्यते ॥

विनायकः

कर्णयुग्मप्रकीर्णकम्—चालकः

विलोलितौ तिरश्चीनौ कर्णाभ्यर्णे करावुभौ ।
उरःप्रदेशपर्यन्तं स्वस्वपार्श्वे समागतौ ॥
यत्रैतदुक्तं नृत्तज्ञैः कर्णयुग्मप्रकीर्णकम् ।

वेमः

कर्णलग्नकौ—स्कन्धौ

आलिङ्गनेऽतिशिशिरे प्रयोगः कर्णलग्नयोः ।
संलग्न इत्याह सोमेश्वरः ॥

विप्रदासः

कर्णवलयम्—कर्णभूषणम्

कर्णाटः—रागः

कर्णाटस्तद्वदाख्यातो रिन्यासग्रहणांशकः ।

नारायणः

—रागाङ्गरागः

कर्णाटो भिन्नषड्जाङ्गो मन्यासो धग्रहश्शुचौ ।
हेमन्तप्रथमे यामे गातव्यः पञ्चमोचितः ॥

भट्टमाधवः

कर्णाटकजोगी—मेलरागः (सूर्यकान्तमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध स
(अव) स नि ध प म रि स

मल्ल

कर्णाटकदम्बः—मेलरागः (गमनश्रममेलजन्यः)

(आ) स रि म प ध स
(अव) स नि ध प म ग रि स

मल्ल

कर्णाटकसारङ्गः—मेलरागः (मायामालवगौलमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म ग प नि ध म प ध नि स
(अव) स ध म प म ग रि स

मल्ल

कर्णाटगौडः—रागः

ज्ञेयः कर्णाटगौडस्तु षड्जन्यासग्रहांशकः ।

हम्मीरः

कर्णाटगौडो रागाङ्गो रिपवर्जश्च नित्रयः ।

मद

—प्र. रागः

सन्यासांशग्रहो गौडः कर्णाटपदलाञ्छितः ।
गानं स्याद्वीरशृङ्गारे स्वस्थाने ताडितस्वरः ॥

मोक्षदेवः

—रागः

स्वस्थाने ताडितः पूर्णः षड्जांशन्यासंसयुतः ।
प्रोक्तः कर्णाटगौडोऽयं प्रतापपृथिवीभुजा ॥

जगदेकः

—रागः (वंशे वादनक्रमः)

तारषड्जं ग्रहं कृत्वा तृतीकुर्यादधस्तनम् ।
तमेव पुनरान्दोल्य द्वितीयस्वरमेत्य च ॥
तृतीयं स्फुरितं कृत्वा वादयित्वा ग्रहस्वरम् ।
तत्पूर्वौ च स्वरौ कृत्वा ग्रहे न्यासः क्रियेत चेत् ॥
तदा कर्णाटगौडस्य स्वस्थानं प्रथमं भवेत् ।
स्थायिस्वरस्तृतीयस्तु तस्य वंशेषु दृश्यते ।

वेमः

—मेलरागः कर्ता.

शुद्धास्समगपा यत्र शुद्धो रिः पतमध्यमः ।
निःकैशिकी च कर्णाटगौडमेलोऽयमुच्यते ॥
निषादनीतयं यत्र संपूर्णो वा रिधोज्झितः ।
दिनान्ते गीयते नित्यं कर्णाटोऽयं सुखावहः ॥

श्रीकण्ठः

—रागः

अथ कर्णाटगौडाख्यो रागस्स्वस्थानताडितः ।
पूर्णष्षड्जांशकन्यासो रागविद्भिरुदीरितः ॥

हरिः

कर्णाटगौडी—रागः

केचित्कर्णाटगौडं तं पवर्जं षाडवं त्रिनिम् ।

मद

कर्णाटगौलः—उपाङ्गरागः

कर्णाटगौडो विज्ञेयो ग्रहांशन्याससप्तमः ।
स्वस्थानेष्वाहतः पूर्णो गेयः स्यात्करुणे रसे ॥

भट्टमाधवः

—वीणायां वादनक्रमः

मध्यषड्जं ग्रहं कृत्वाऽवरोहेन्मध्यमावधीन् ।
पञ्चस्वरान्मध्यमात्तु तृतीयं च स्वरं व्रजेत् ॥
तस्मात्स्वरांश्च चतुरः समारुह्य ग्रहं स्पृशेत् ।
ततो विलम्ब्य तत्पूर्वं ग्रहे च न्यस्यते यदा ॥
कर्णाटगौडसंज्ञस्तु रागः सञ्जायते तदा ।
लक्ष्ये कर्णाटगौडस्य लक्ष्यते पञ्चमो ग्रहः ॥

वेमः

—रागः (षाडवः)

निषादांशग्रहन्यासो युक्तपञ्चमवर्जितः ।
एष कर्णाटगौडस्तु कर्णाटवदुदाहृतः ॥

नारायणः

कर्णाटवदिति कर्णाटोक्तगानकालमूर्त्यन्वित इत्यर्थः ।
अयं कर्णाटबङ्गाल इति गीतप्रकाश सङ्गीतसारयोर्दृश्यते ॥
तत्स्वरूपंच ।

गान्धारांशग्रहन्यासः षड्जपञ्चमवर्जितः ।
एष कर्णाटबङ्गालः शृङ्गारे टक्कवंशजः ॥
टक्करागो नाटकर्णाटयोर्योगे नपुंसक इति मन्मदाचार्यः ॥

नारायणः

—मेलरागः

अथ कर्णाटगौलः स्याद्द्वितीव्रतरसंयुतः ।
तीव्रगान्धारसंयुक्तो गमन्यासांशशोभितः ॥
षड्जादिमूर्छनोपेतः पापन्यासावरोहकः ।
आरोहे धैवतेनापि कश्चिद्वर्ज्यः सतां मतः ॥

अहोबिलः

तृतीयप्रहरोत्तरगेयः ॥

कर्णाटबङ्गालः—रागः

पूर्णः कर्णाटबङ्गालो द्विगुः पान्तोपरागजः ॥

मद

अङ्गं कर्णाटबङ्गालो वेगरञ्ज्याः पवर्जितम् ।
गांशं सान्तं च शृङ्गारे वक्ति हम्मीरभूपतिः ॥

हम्मीरः

—प्र. रागः

वैरञ्जिका टक्कभवा तदङ्गं ।
कर्णाटबङ्गाल इति प्रसिद्धः ।
गांशस्तु सान्तः परिगीयतेऽसौ ।
वीरेऽथवा मुख्यरसे पहीनः ॥

मोक्षदेवः

—रागः

अथ कर्णाटबङ्गालो याख्याता वेगरञ्जिका ।
गांशस्सान्तः पहीनस्तु प्रोक्ता वल्लविकेत्यपि ॥

सोमराजः

कर्णाटबङ्गालः—रागः

टक्करागस्य भाषाया र्याष्टिके मेघरञ्जिका ।
सैव कर्णाटबङ्गालो गांशोऽसौ धपवर्जितः ॥

जग. म.

कचित्पल्लविकाख्याता शृङ्गारे परिगीयते ॥

जगदेकः

—भाषाङ्गरागः

टक्काङ्गवेगरञ्ज्यङ्गं गान्धारांशग्रहो विपः ।
सान्तः कर्णाटबङ्गालो गेयो वर्षासु सर्वदा ॥
विपः – पञ्चमहीनः ॥

भट्टमाधवः

—रागः

करुणे कम्पितस्थाने संपूर्णस्तारशोभितः ।
दुर्बलो मध्यमश्चात्र तथा गान्धारमन्द्रगः ॥
निषादषड्जबहुलो रिषभः पीडितोऽव हि ।
नाम्ना कर्णाटबङ्गालः कथितस्सोमभूभुजा ॥

सोमेश्वरः

अथ कर्णाटबङ्गालो गान्धारांशोऽन्तषड्जकः ।
पञ्चमेन परित्यक्तो रागोऽयं कथितो बुधैः ॥

हरिः

कर्णाटरागध्यानम्.

कृपाणपाणिस्तुरगाधिरूढो मयूरकण्ठोपमकण्ठकान्तिः ।
स्फुरत्सितोष्णीषधरः प्रयाति कर्णाटरागो हरिणान् विहन्तुम् ॥

संगीतसरणिः

राजीवनेत्रः प्रथुलातपत्रः पद्मं वहन् दक्षिणहस्तकेन ।
स्तुत्यो नृपः किन्नरचारणाद्यैः कर्णाटरागः करवालपाणिः ॥

श्रीकण्ठः

कर्णाटवराटिका—रागः

धांशा धैवततारा षड्जन्यासग्रहा च संपूर्णा ।
मध्यममन्द्रा कविभिः कर्णाटवराटिकाभिहिता ॥

नान्यः

षड्जन्यासग्रहा धांशा धतारा मन्द्रमध्यमा ।
समस्वराऽय संपूर्णा सा कर्णाटवराटिका ॥

मतङ्गः

कर्णाटवराटी—रागः

षड्जादिः स्वरसंपूर्णा पञ्चमेन च दुर्बला ।
सा कर्णाटवराटी स्यादीषत्सप्रतिपादका ॥

सोमेश्वरः

षड्जन्यासग्रहा धांशा तारा स्यात् मन्द्रमध्यमा ।
विभाषा रागराजस्य कर्णाटीयं वराटिका ॥

सोमराजः

कर्णाटी—उपाङ्गरागः

कर्णाटरागस्योपाङ्गं कर्णाटी त्यक्तपञ्चमा ।
गातव्या सा रसे तद्ज्ञैः शृङ्गारे कम्पितस्वरा ॥

भट्टमाधवः

—भाषारागः

धान्ता षड्जग्रहन्यासा तारगा मन्द्रमध्यमा ।
समशोषस्वरापूर्णा कर्णाटी कर्णरक्तिदा ।
इमां भाषां समाचष्ट मतङ्गादिविदां गणः ।
रागाङ्गमाह निःशङ्को ग्रामरागानुसारतः ।
कृष्णवस्त्रा नीलवर्णा गजेन्द्रवरवाहना ॥

कुम्भः

—रागः

त्रिनिषादाथ संपूर्णा निषादो विकृतो भवेत् ।
मार्गी च मूर्छना ज्ञेया कर्णाटीयं सुखप्रदा ॥

दामोदरः

कर्णाटीदेवगान्धारी—मेलरागः

(आ) स ० ० ग ० म ० प ० ० नि ० स
(अव) स ० नि ० ध प ० म ० ग ० ० स

मेललक्षणे

कर्णाटीरागध्यानम्

शीर्णालिकालिं स्मितमञ्जुचेलां कर्णाग्रताटङ्कयुगां कृशाङ्गीम् ।
सुवर्णवर्णाञ्चितपर्णहस्तां कर्णाटिकां मे मनसा स्मरामि ॥

रागसागरः

कर्णिकरञ्जिनी—मेलरागः (नटभैरवी मेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प म ध नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

मञ्ज

कर्णिकाधरी—मेलरागः (नटभैरवी मेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

मञ्ज

कर्णिकाभूषणी—मेलरागः (चक्रवाकमेलजन्यः)

(आ) स रि ग ध नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

मज

कर्तनाः—दन्ताः

दन्तानि पीडनाद्दन्ताः कर्तनास्तान्प्रयोजयेत्।
इक्षुत्वगपसारे च नलकास्थिविमोक्षणे॥

सोमेश्वरः

कर्तरि लोहडी—उत्प्लुतिकरणम्.

इयमेव स्वस्तिकाङ्घ्रिकृता कर्तरिलोहडी॥
(इयमिति लोहडी)

वेमः

कर्तरी—

किन्नर्यां दक्षिणहस्तव्यापारः। तत्र द्रष्टव्यम्।

—मृदङ्गे हस्तपाटः

अङ्गुष्ठपार्श्वेनाक्रम्य तर्जनीमूलमादरात्।
प्रसारितास्समाः सर्वा किञ्चिद्विरलिता द्रुताः।
करशाखालगन्त्यन्तर्वर्जयित्वा तलं यदा।
तदा कर्तरिसंज्ञोऽसौ हस्तपाटोऽभिधीयते॥

सोमेश्वरः

—वादनम्. (उभयहस्तव्यापारः)

अङ्गुलीभिश्चतसृभिः क्रमेण करयोर्द्वयोः।
बहिस्तन्त्रीहतिस्तूर्णं कर्तरी कीर्तिता बुधैः॥

शार्ङ्गः

कर्तरी—वीणायामुभयहस्तव्यापारः

चतस्रोऽङ्गुलयो यत्र क्रमेण करयोर्द्वयोः।
घ्नन्ति तन्तीहतं बाह्ये कर्तरी कीर्तिता तदा॥

कुम्भः

—हस्तपाटः

वामहस्ताङ्गुलीनां च चालनात्कर्तरी यथा।
तिरिडिरि डिरिकिटधो दिगि धति रिटिरिटि।
रिकधो धिगटी तिरिटिरि किटझं झं॥

वेमः

कर्तरीमुखः—हस्तः

आश्लिष्टमध्यमा पृष्ठे संस्थिता तर्जनी यदा।
त्रिपताकस्य हस्तस्य तदा स्यात्कर्तरीमुखः॥
मध्यमां तर्जनीस्थाने पुनस्तत्रैव तर्जनीम्।
दधानोऽधो गतोऽथाग्रस्थोत्ताने लेख्यवाचने॥

शार्ङ्गः

कर्तरीमुखवर्तना.

त्रिपताकोक्तरीत्यैव कर्तरीमुखवर्तना।

अशोकः

कर्तरीविकृतिः—हस्तः

वामदक्षिणहस्ताभ्यां कर्तर्यौ तिर्यगाकृती।
मिलिते कर्तरी विकृतिरित्याहुर्नाट्यवेदिनः॥
पुरोभागेत्वयं हस्तः समरतां नियोजयेत्।

विनायकः

कर्तरीस्वस्तिकः—हस्तः

कर्तरीस्वस्तिकाकारः कर्तरीस्वस्तिको भवेत्।
पार्श्वभागे त्वसौ हस्तः वृक्षाणां च निरूपणे॥
शाखासु चादृशि करे विनियोज्यो बुधोत्तमैः।

विनायकः

कर्तर्यञ्चितम्—उत्प्लुतिकरणम्

चरणौ स्वस्तिकीकृत्य क्रियते यत्र चाञ्चितम्।
कर्तर्यञ्चितकं तत्तु कथितं नृत्तवेदिभिः॥

वेमः

कर्तर्युत्प्लवनम्

उत्प्लुत्य प्रपदैस्सम्यक् पादस्यैकस्य पृष्ठतः।
कर्तरी विन्यसेदेषा स्यादुत्प्लवनकर्तरी॥

नाट्यदर्पणे

कर्षकः—देशीतालः

लघुद्वन्द्वं च सगणः कर्षके परिकीर्तितः।

नन्दी

कलम्—धातुः

एकस्वरं यदानानास्थानकं तन्त्रिकाद्वयम्।
अङ्गुष्ठाभ्यामेककाले निहन्ति स्यात्कलं तदा॥

शार्ङ्गः

—वीणावादने गुणः

कपोतकूजितकलं कलमुक्तं कलाविदा।

कुम्भः

—व्यञ्जनधातुः

तन्त्रिकाद्वितयं नानास्थानमेकस्वरं यदा।
हन्यते युगपद्द्वाभ्यामङ्गुष्ठाभ्यां कलं तदा॥

कुम्भः

कलकण्ठी—मेलरागः (गायनप्रियमेलजन्यः)
(आ) स रि ग म प नि ध नि स .
(अव) स नि ध म ग रि स .

मञ्ज

कलगडः—मेलरागः (गायनप्रियमेलजन्यः)
(आ) स रि म ग रि ग म प ध नि स .
(अव) स नि प ध नि ध प म ग रि स .

मञ्ज

कलचारिका—
स्वल्पचिन्दस्य नामान्तरम् ।

कलध्वनिः—देशीतालः
सलपैः स्यात्कलध्वनिः ॥ ऽ । ऽ́

श्रीकण्ठः

कलध्वनिर्लघुद्वन्द्वं गुरुर्लघुरथ प्लुतः ।

हम्मीरः

कलध्वनिः सलप्लुतः ॥ ऽ । ऽ́

मदनः

कलनूपुरम्—पादमणिः
त्रिताडिते या मञ्जीरशिञ्जिते वा (स्थिते यदि) ।
द्वितीयश्चरणस्तिष्ठन्नङ्गुलीपृष्ठभागतः ॥
कुर्यात्स्वकीयं व्यापारं तद्भवेत्कलनूपुरम् ।

वेमः

अन्यत्रापि भवेदेतदौचित्यात्तालवाद्ययोः ।

ज्यायनः

कलपञ्चमः—मेलरागः (मायामालवगौलमेलजन्यः)
(आ) स ध म ग रि ग म प ध नि स .
(अव) स ध प म ग रि स .

मञ्ज

कलमहस्तः
अधोमुखः कपोतश्च कलमो नाम हस्तकः ।
अधोमुखन्त्वयं बध्वा जन्मस्थलनिरूपणे ॥

विनायकः

कलरवा—श्रुतिः
पञ्चमस्य तृतीया श्रुतिः ॥

जग

कलविङ्कविनोदः—चालकः
उद्यतौ मस्तकादूर्ध्वमाकाशलुडितौ करौ ।
क्रिया समभिहारेण पार्श्वयोर्द्रुतमानतौ ॥
क्रियां यदा कुर्वते च पतनोत्पतनात्मकम् ।
कलविङ्कविनोदाख्यश्चालको जायते सदा ॥

वेमः

कलशः—हस्तः
पताके मुष्टिका बद्धा कलशे शिखरान्विता ।

नागमल्लः

कलशवर्तना ॥
नाममात्रप्रसिद्धा ।

कल्लिनाथः

कलहंसः—मेलरागः (यागप्रियामेलजन्यः)
(आ) स रि ग म प ध स .
(अव) स नि ध प म ग रि स .

मञ्ज.

कलहंसः—प्रबन्धः
गद्येन कलहंसः स्यात्स्वराः पूर्वं ततः परम् ।
कलितो भजयैः प्राज्ञैः कलहंसो निगद्यते ॥

श्रीकण्ठः

—प्रबन्धः
एकं पादं पुरो गीत्वा गीयन्ते च स्वरास्ततः ।
झंपादितालसंयुक्तः स भवेत्कलहंसकः ॥

मतङ्गः

पादे न भजयैर्युक्तः कर्तव्यस्त्वमनीषया ।
पश्चात्स्वराः प्रयोक्तव्याः प्रबन्धे कलहंसके ॥
'भुवनधारण महाबलविष्णो', ।
ईदृग्लक्ष्यपदं पूर्वं गीत्वा गायेत्ततः स्वरान् ।
झंपातालेन मेधावी प्रबन्धे कलहंसके ।

सोमेश्वरः

—प्रबन्धः
विहाय प्रथमं पादं स्वरा गेया विशेषतः ।
छन्दसा कलहंसेन झंपातालेन च स्फुटम् ॥
पादान्तरैस्तथाभोगः स्वरैर्न्यासस्य गीयते ।
कलहंसो भवेदेवं,

हरिपालः

अस्य भेदास्तु सङ्गीतसुधायामुक्ताः ।
चतुर्दण्डीप्रकाशिकायां तु कलहंसछन्दोलक्षणं
हंसाख्यवृत्तेनभ्रान्त्या नाम उक्तम् ।

कलहान्तरिता—नायिका.
ईर्ष्याकलहनिष्क्रान्तो यस्या नागच्छति प्रियः ।
सामर्षवशसंप्राप्ता कलहान्तरिता भवेत् ॥

भरतः

कला—तालप्राणः

जातिभेदेन तालानां पादभेदोऽप्यनेकधा ।
चतुरश्रश्चतुष्पादः त्र्यश्रः पादत्रयं भवेत् ॥
कलाशब्दः क्रियायाश्च काले लघुनि वर्तते ।
तत्र चैककलश्चादौ कला वक्रे प्रगीयते ॥
तेषु वक्रप्रमाणेन तालोऽथैककलादिकः ।
वक्रं गुरुः – पारिभाषिकगुरुरित्यर्थः ॥

अयं भावः । एकैकपादे गुरुरेकश्चेदेका कला। गुरुरिति यथाक्षरः पारिभाषिकशब्दः । न तु यश्छब्दश्शास्त्रे वर्तते मात्रभेदेन एकगुरुश्चेदेका कला, द्वेगुरू चेद्द्विकलः, यदि चत्वारो गुरवस्स चतुष्कलः । अयं सम्प्रदायो मार्गताल एव। यथाक्षर इत्यक्षराणामनतिक्रमः । अव्ययीभावः। यथाक्षरमस्यां ते इति मत्वर्थीये । चच्चत्पुटस्य चत्वारः । चत्वारो गुरवः ।

चच्चत्पुटे स्वपादेषु द्विकले द्विकलो मतः ।
चतुष्कलः स्वपादेषु कलानां तु चतुष्टयम् ॥
पादभागैश्चतुर्भिस्तैर्मात्रा स्यान्मद्रकादिषु ।

एककलचच्चत्पुडे चत्वारः पादभागा एका मात्रेति कथ्यते । चतुष्पादो द्विकलोऽपि चतुष्पादश्चतुष्कलो वा मात्रैव । अत्र मात्राशब्दः पारिभाषिकं। चतुरश्रजातौ चतुष्कलचच्चत्पुटतालस्य षोडशगुरवो भवन्ति । सैका मात्रा । लोके द्वे मात्रे गुरुः । अत्र पारिभाषिकमात्रे द्वे पारिभाषिकगुरुर्भवतः । स्वाभाविकगुरवो द्वात्रिंशत्तुल्या भवन्ति । एष पारिभाषिकगुरुरूपचच्चत्पुटः एककलश्चेत्स एव द्विगुणितः द्विकलः । तस्मिन्पारिभाषिकगुरू द्वौ । मात्राश्चतस्रः । चतुष्षष्टिस्वभावगुरवः । सोऽपि द्विगुणितः द्विगुणितचतुष्कलैकद्विकल इति नाम्ना च वर्तते । तस्य स्वभावगुरवोऽष्टाविंशत्युत्तरशतम् । पारिभाषिका। मात्रा अष्टौ। अयं चतुरश्रस्य परमावधिः । अष्टाविंशत्युत्तरशतरूपश्चच्चत्पुटोऽर्धार्धरूपेण विभाजितश्चेदेककल आगछति । वर्धमानकरणे वर्धमानयोगः । हीनकरणं ह्रासयोगः । अपि च

गुरूण्येककले ताले यावन्त्येवं लघुक्रमात् ।
यावन्त्यश्च कला भेगाः तावन्ति परमावधि ॥

अयमर्थः । – चतुरश्रजातौ चच्चत्पुटैककलस्य चत्वारो गुरवः । अष्टौ लघवः । षोडश द्रुताः । द्वात्रिंशदनुद्रुताः । चतुष्षष्टि चतुर्भागाः । साष्टाविंशतिशतं कलाकालाः । एष परमावधि निर्णयः ।

—अत्राशङ्का

कलानिरूपणे तेषां त्रिकला नोच्यते कथम् । उच्यते ।
तथापि चतुरश्रस्य त्रिकलस्य चतुष्कलात् ।
त्र्यश्राद्भेदस्य सिद्ध्यर्थं त्रिकला तेषु नोदिता ।

चच्चत्पुटस्य त्रिकले द्वादश गुरवो भवन्ति । चाचपुटस्य चतुष्कलेऽपि द्वादश कलाः । तयोः संशयः स्यात् ।

—क्षिप्तैककला

प्रत्येकं चतुरश्रादः चतुर्भागाश्च तत्कलाः ।
एकं त्यक्त्वा त्रिभागा स्यात् क्षिप्तैकसंज्ञका बुधैः ॥

अयं भावः– तालकलाः समाहृत्य चतुर्थभागं निरस्य यदि त्रिभागो गृह्यते सा क्षिप्तैककला । एककले चत्वारो गुरवः । द्विकलेऽष्टौ । चतुष्कले षोडश । आहत्याष्टाविंशद्गुरवः । चतुर्थभागे गुरवस्सप्त । क्षिप्तैककलचच्चत्पुटे एकविंशतिगुरवो भवन्ति । तथैव चाचपुटे पञ्चदश गुरवः । एको लघुः एको द्रुतः । अनेन क्रमेण षट्पितापुत्रक संपक्वेष्टाकोद्घट्टतालेष्वपि द्विकलादिवर्धमानयोगो लभ्यते । स्वयमूह्यम् ।

अच्युतरायः

वर्धमानादिनिरूपणावसरे तल्लक्षणं पुनर्वक्ष्यते ।
चाचपुटादितालानां शिष्टानां चायमेव क्रमो वेदितव्यः ॥

कला—वीणाङ्गम् ।

नादं सञ्जीवयत्येषा यतो जीवा ततः स्मृता ।
तामेव च कलां प्राहुस्तन्त्रीपत्रिकयोः कलम् ।

कुम्भः

एकतन्त्री शब्दं पश्यत ।
तन्त्रिका पत्रिकायां तु कचिल्लगतिका न वा ।
लग्ना सैव कला ज्ञेया वीणाप्रावीण्यशालिभिः ॥
वीणालक्षणे द्रष्टव्यम् ।

पार्श्वदेवः

—श्रुतिः

पञ्चमस्य द्वितीया श्रुतिः ॥

जग

कलाः

अङ्गप्रत्यङ्गकोपाङ्गनृत्येष्वेवं विधाः कलाः ।
कथ्यन्ते नागमल्लेन शास्त्र आलोड्य भारतम् ॥
चक्रभ्रमणिका पूर्वं गोलकक्षेपणं ततः ।
कांस्यपात्रस्य शिरसि साम्भसस्स्थितिरेव च ॥
अष्टादशविलासानां सचक्रमधिरोहणम् ॥
चापस्यारोहणं तद्वत्खड्गधाराधिरोहणम् ।
खड्गाग्रस्याथ धरथं ललाटे नासिकाग्रतः ॥
चिबुके चैव चतुरं झकगोलक संयुतम् ।
गुलिकामुखगुम्भश्च वक्षः पूगीविदारणम् ॥

नेत्रसूचीग्रहश्चैव द्वादशीति कलाः किल ।
अनुषङ्गेण चैवासामन्ये भेदाश्चतुर्दश ॥

नागमल्लः

कलाकरणः—देशीताल:

ऽऽ॥ऽ।ऽऽ॥००००ऽऽ॥००००

हम्मीरः

कलाङ्कुरः

एतदीयग्रन्थः – कलाङ्कुरनिबन्धः । तस्माच्छ्लोकाः सङ्गीतनारायणे उदाहृताः । अयं षोडशशतके उद्रदेशे स्यात् ।

कलानिधिः

कलाः षोडश । यस्मिन् वंशे मुखताररन्ध्रयोरन्तरालं षोडशाङ्गुलमानं स कलानिधिः ।

—मेलराग:

(आ) स ० रि ० ग म ० प ध ० ० नि स .
(अव) स नि ० ० ध प ० म ० ग रि ० स .

कलापः—गीतालङ्कारः (मठ्यभेदः)

रङ्गताले च विज्ञेयो लघुश्चैको गुरुद्वयम् ।
कलापो मठ्यकस्तेन रसे रौद्राभिधानके ॥

संगीतसारः

—देशीताल:

कलापे सगणः पश्च ऽऽ।ऽ
(अत्र विन्यासे सगणस्थाने तगणो विद्यते)

कुम्भः

—श्रोणीभूषणम् — पञ्चविंशल्लतायुतम् ।

—हस्तः

कलापस्स च विज्ञेयो संयुतश्च किरीटके ।

नागमल्लः

सभाधीशमुखं हस्तं कृत्वोर्ध्वविरलाङ्गुलिः ।
अस्य पृष्ठे द्वितीयोऽपि तदङ्गुल्यन्तराङ्गुलिः ।
उभयोः करयोः प्रान्ते तथाङ्गुष्ठौ बहिर्गतौ ।
कलापहस्तकं प्राहुः केचिच्छेपकरं त्वमुम् ॥
अभिनेये फणीशेमुं तथा भूमीश्वरे जगुः ।

कुम्भः

कलापमण्ठकः—देशीताल:

कलापमण्ठको ज्ञेयो न गणस्स विरामवान् ।
।।।

दामोदरः

कलापी—अङ्गुलिभूषणम्

कलाभरणं—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स .
(अव) स ध प ग रि स .

मञ्ज

कलामूर्तिः—मेलरागः (भवप्रिया मेलजन्यः)

(आ) स ग रि ग म प स .
(अव) स नि ध प म ग रि स .

मञ्ज

कलावती—मेलरागः (चक्रवाक मेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि प स .
(अव) स नि ध नि प म ग रि स .

मञ्ज

कलासः

मेघपङ्क्तौ यथा विद्युच्चकास्ति सचमत्कृतिः ।
तथा यत्र पताकादीन् प्लुतमानकृतान् करान् ॥
तिर्यगूर्ध्वमधोधश्चेदारादातन्वती नटी ।
विभाति विद्युदाद्यस्तु कलासस्स तदोदितः ॥
विद्युत्कलासः खड्गाद्यः कलासो मृगपूर्वकः ।
बकाद्यः प्लवपूर्वश्च हंसाद्यश्चेति षण्मता ॥
तत्राद्यौ प्लुतमानेन गुरुमानात्ततोऽग्रिमौ ।
पञ्चमो लघुमानेन षष्ठस्स्याद्द्रुतमानतः ॥
तत्राद्यः षड्विधः खण्डकला स याचतुर्विधः ।
तृतीयस्त्वेकधा तुर्यपञ्चमौ त्तश्चतुर्विधौ ॥
त्रिधान्तिमः कलासः स्यादेवं द्वाविंशतिर्मताः ।

अशोकः

कलासः—देशीनृत्ताङ्गम्

विविधैः पादशब्दैश्चालङ्कृतं यतिमिश्रितम् ।
मध्ये पिल्लमुरुयुक्तं ग्रहश्चापि मनोहरम् ।
कलासरूपकं प्रोक्तं सङ्गीतज्ञैः पुरातनैः ।

वेदः

कलासा—देशीलास्याङ्गम्

गीतान्ते स्थापनं चापि लयतालसमं बुधैः ।
कलासा कथितस्सोयं नृत्तस्यापि समाप्तिकृत् ॥

देवणः

कलिककम्—भङ्गतालः

दचतुष्कं गद्वयं पुनस्तथा।
० ० ० ० ऽ ऽ ० ० ० ० ऽ ऽ

नान्यः

कलिङ्गः—देशीतालः

कलिङ्गे स्याद्विरामान्तं बिन्दुत्रयमतः परम्।

लक्ष्मणः

कलिङ्गमण्ठः—देशीतालः

कलिङ्गमण्ठो विज्ञेयो द्रुतो लघुद्वयं भवेत्।
० ।।

दामोदरः

कलुषम्—दर्शनम्

वर्णाऽविभागो निद्रादिर्यस्य तत्कलुषं विदुः।

शारदातनयः

कलोपनता—मूर्छना

मध्यमग्रामे तृतीया।
(आ) रि ग म प ध नि स।
(अव) स नि ध प म ग रि।

पण्डितमन्डली

कालोपनतेत्यपि रूपान्तरं पठति।

नान्यः

कल्पतरुः—मेलरागः

दहीने कल्पतर्वाख्ये तीव्रतीव्रतरौ गरी।
रिषभोद्ग्राहसंयुक्ते षड्जन्याससमन्विते।।
सायं गेयः।।

अहोबिलः

कल्पनृत्तम्—देशीनृत्तम्

कश्चित्करणमाश्रित्य स्थानकं वा यथेप्सितम्।
एवं न्यासविधिं कुर्यात्प्रायो नृत्यविचक्षणः।
प्रायशो गीतनृत्ये तु कल्प्यतालौ बुधैर्मतौ।
यतो विनाभ्यां नाभाति नृत्यं सर्वाङ्गसुन्दरम्।
यो गीताद्यपरस्यादौ तदन्तस्पर्शरञ्जकः।
अपरस्य पदास्यादौ स कल्प इति कथ्यते।।

वेदः

कल्पभूरुहः—देशीतालः

अनुद्रुतमुखान्यष्टावङ्गान्यन्ते तु निध्वनिः।
कल्पभूरुहे।।

लक्ष्मणः

कल्पवल्ली—नृत्तरूपकम्

कल्पवल्ली भवेद्या स्याच्छृङ्गाररसभावयुक्।
उदात्तनायकोपेता पीठमर्दोपनायका।।
अस्या वासकसज्जा स्यान्नायिका वाभिसारिका।
द्विपदी खण्डगेयाढ्या रच्या रासकतालयुक्।
लयतालयुता लास्यदशकेन समन्विता।
ईदृशी कल्पवल्लीस्याद्यथा मणिकवल्लिका।।

शारदातनयः

कल्पवृक्षहस्तः

अधोमुखं तु मुकुलं हंसास्यं हृदग्रे तथा।
बध्वा तूर्ध्वं प्रचलितः कल्पवृक्षाख्यहस्तकः।।
पुरोभागे त्वयं हस्तस्त्वभिलाषार्थसूचने।।

विनायकः

कल्पितोपमा—अलङ्कारः

(उदा–) क्षरन्तो दानसलिलं लीलामन्थरगामिनः।
मतङ्गजा विराजन्ते जङ्गमा इव पर्वताः।।

भरतः

कल्याणः—देशीतालः

ताले कल्याणसंज्ञे तु तृतीयोर्ध्वद्रुतो भवेत्।
० ० ०̇

दामोदरः

—मेलकर्ता

यत्र शुद्धौ सपौ स्यातां गनी च सपतौ सपौ।
साधारणोऽपि गान्धारो मेलः कल्याणसंभवः।।
त्रिषड्जो गीयते सायं पूर्णः कल्याणसंज्ञकः।
रित्रयेणाथवा युक्तः प्रोक्तस्सङ्गीतवेदिभिः।।

श्रीकण्ठः

—मेलरागः

मस्तु तीव्रतरो यस्मिन्गनी तीव्राविति रितौ।
गान्धारोद्ग्राहकल्याणे नारोहे तिष्ठतो मनी।।
तृतीय प्रहरोत्तरे गेयः।

अहोबिलः

कल्याणकरः—गान्धारग्रामे नारदीयतानः

रि ग म प नि

नान्यः

कल्याणकरशुक्लः

सर्वसङ्गीतसारकर्ता।

कल्याणकेसरी—मेलरागः (मेचकल्याणीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग प ध स .
(अव) स ध म प स ग रि स .

मज्ज

कल्याणतरङ्गिणी—मेलरागः[खरहरप्रियामेलजन्यः]

(आ) स म ग म प म ग म नि ध स .
(अव) स नि ध नि प ध म प ग म रि ग रि म ग स

मज्ज

कल्याणनाटः—रागः

कल्याणनाटो विज्ञेयस्संपूर्णो रित्रयो मतः ।
षड्जत्रयेपि कैश्चित्तु संप्रदिष्टो मनीषिभिः ॥

दामोदरः

—मेलरागः

कल्याणमेलसंभूतोऽवरोहे गधवर्जितः ।
षड्जादिमूर्छनोपेतो रागः कल्याणनाटकः ॥
सायं गेयः ॥

अहोबिलः

कल्याणपुरनायकः—देशीतालः

ततश्च कल्याणपुरनायके गौ चतुर्द्रुतौ ।
चापयोरन्तरे बिन्दुश्चतुर्द्रुत्यथ कार्मुके ॥
SSooooSoSooooSS.

गोपतिप्पः

कल्याणमण्ठः—तालः

भाचतुर्लघुनिश्शब्दं भवेत्कल्याणमण्ठके ।
S॥iiii

वेदः

कल्याणमण्ठकाः—देशीतालः

भश्चतुर्लघु निःशब्दं भवेत्कल्याणसंज्ञके ।
S॥iiii

दामोदरः

कल्याणरागध्यानम्

करे कृपाणं तिलकं ललाटे धत्ते प्रतिष्टस्समरे प्रचण्डः ।
आरक्तवर्णस्तपनीयभूषः कल्याणरागो मुनिना प्रदिष्टः ॥

श्रीकण्ठः

कल्याणवराटी—मेलरागः

कल्याणोपपदा या सा वराटी गादिमूर्छना ।
कल्याणमेलसंभूता मपांशन्यासका स्मृता ॥
तृतीयप्रहरोत्तरगेया ॥

अहोबिलः

कल्याणवसन्तः—मेलरागः (कीरवाणी मेलजन्यः)

(आ) स म ग म प ध नि स .
(अव) स नि ध प म ग रि स .

मज्ज

कल्याणहस्तः

अङ्गुल्यः कुञ्चितास्सर्वाः पद्मकोशोपरिस्थिताः ।
कल्याणाभिधहस्तोऽयं कीर्तितो भरतादिभिः ।
पुरोभागे त्वयं हस्तो मधुपर्केनिरूपणे ॥

विनायकः

कल्याणी—मेलकर्ता

बर्हीचतुर्वृषहराजविरुद्धमध्यपञ्चाच्युताश्वहरकुञ्जरमेवनेत्र।
कल्याणिराग इति रम्यमनेकभङ्ग्या
संपूर्णमेव परिनन्दति याज्ञवल्क्यः ॥

सपौ शुद्धौ । रिधौ चतुःश्रुतिकौ । साधारणो गान्धारः।
कालिर्निषादः। कल्याणीति कान्तं शब्दस्वरूपमन्यैः पठितम् ॥

परमेश्वरः

—मेलरागः (मेचकल्याणीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स .
(अव) स नि ध प म गा प रि स .

मज्ज

कल्याणीरागध्यानम्

कणद्वीणाहस्तां कनककुसुमावृतगलां
हरिद्रामुद्राङ्काननरुचिरजलजां धृतवराम् ।
शुकीशारीहंसीमुखमुखरसन्तोषितगलां
सुकल्याणां ध्याये मम मनसि नित्यं क्रतुमतीम् ॥

रागसागरः

कल्लिनाथः

सङ्गीतरत्नाकरव्याख्याता। कर्णाटक देवरायस्यास्थान कविः॥

कालः १४२०

कल्लोलः—मेलरागः (हरिकाम्बरीमेलजन्यः)

(आ) स म ग म प ध नि स .
(अव) स नि ध म ग रि स .

मज्ज

कल्लोलध्वनिः—मेलरागः (सूर्यकान्तमेलजन्यः)

(आ) स रि म ग म प ध प नि ध नि स .
(अव) स नि ध प म नि ध म ग रि स .

कवचहस्तः

प्रसारितार्धचन्द्राभ्यां बाहू सम्यक् पिधाय च ।
व्यत्ययेन भवेद्धस्तः कुवचो देवता रविः ।
दंशने न्यासभेदे च स्त्रीस्तनाच्छादने तथा ।
विनीतभटसेवायां विनियोगोऽस्य कथ्यते ।

गौरीमतम्

कवलम्

बाह्यं शरीरजं चर्म कवलं परिकीर्तितम् ।

सोमेश्वरः

कविकाव्यप्रशंसा—पूर्वरङ्गाङ्गम्

गोत्रं नाम च बध्नीयात्पूजावाक्यं सभासदाम् ।
वाञ्छाकलापस्तु कवेरभीष्टार्थप्रकाशनम् ॥
स्वाभिधेयगतत्वेन तद्द्विधा परिपठ्यते ।
स्वगतं तु स्वगोत्रादि स्वस्य कीर्तिप्रकाशनम् ।
अभिधेयगतं तत्तत्काव्यनाम्ना प्रकाशनम् ॥

शारदातनयः

कवितम्—वाद्यप्रबन्धः

नातिदीर्घं द्विरावृत्तं स्यात्खण्डं शुद्धादिनिर्मितम् ।
यद्वा वर्णसरेणाऽथ तादृक्खण्डं सकृद्भवेत् ॥
इत्युद्ग्राहध्रुवौ कृत्वा स्वोद्ग्राहन्यदलेऽत्र वा ।
स्वोद्ग्राहे यत्र मुक्तिस्तत्कवितं कवयो विदुः ॥
अस्य नामान्तरं प्राहुरन्येऽवच्छेद इत्यपि ।
भवेदिहद्रुतं मानं वर्णा प्रायः स्युरुद्धताः ॥
बाहुल्यं नर्तनं दीप्तं निःशङ्केनेति कीर्तितम् ॥

शार्ङ्ग

शुद्धैः कूटैस्समस्तैश्च व्यस्तैः पाटैर्विनिर्मितम् ।
यद्वा वर्णसरेणाथ भवेदुद्ग्राहखण्डकम् ॥
ध्रुवखण्डं तादृगेव ततो यत्र विधीयते ।
उद्ग्राहस्यान्त्यखण्डे वा मुक्तिरुद्ग्राहकेऽथवा ॥
तद्भवेत्कवितं तद्ज्ञैरवच्छेद इतीर्यते ।
अत्र ज्ञेयं द्रुतं मानं बहुशो दीप्तनर्तनम् ॥
आडम्बरश्च वर्णानां प्रायेण परिकीर्तितः ।

वेमः

उद्ग्राहद्वितयं यत्र वारमेकं यथा ध्रुवः ।
पुनर्ग्राहेण मोक्षश्चेदवच्छेदस्स कीर्तितः ॥

सोमेश्वरः

द्वावुद्ग्राहौ ध्रुवश्चैक उद्ग्राहे चैव मोक्षणम् ।
अवच्छेदोऽयमुदितः कवित्वमिति सोऽपरे ॥

सोमराजः

कविप्रस्थानमार्गाः

सुकुमारः, स विचित्रः मध्यमश्चोभयात्मकः ।

कुन्तकः

कविसमयाः

समयो नातिलङ्घ्यः स्यात्कविभिस्सकलैरपि ।
सतोऽप्युपेक्षणं ज्ञेयं असतश्च परिग्रहः ।
बाहुल्यान्नियमः क्वापि यतश्चैवोपवर्णनम् ।
चतुर्धा समयो वाच्यः यथाशोकतरोः फलम् ।
फलपुष्पे चन्दनस्य नालिकेरस्य फुल्लकम् ।
समुद्रे पङ्कजं वर्ण्यं हंसास्सर्वसरस्स्वपि ।
गिरिषु स्वर्णरत्नानि ज्योत्स्नापानं चकोरकैः ।
यशोहासगतं शौक्ल्यं कार्ष्ण्यं चेतरपापयोः ।
प्रतापस्य च तीव्रत्वं स्वादुत्वं वचसामपि ।
स्वभावस्य च सौरभ्यं रौहित्यं रागकोपयोः ।
नीलश्यामलकृष्णानामैक्यं ज्ञेयं प्रयोगतः ।
नियम्य जातिपुष्पस्य वर्षास्वेवोपवर्णनम् ।
कौमुदीशुक्लपक्षेषु वसन्ते कोकिलध्वनिः ।
.... मलये चन्द्रनद्रुमः ।
सदृशेन पदार्थेन तत्कार्यस्योपपादनम् ।
इत्याद्युन्नेयमन्यत्र प्रसिद्धं सन्निबन्धनम् ।

सङ्गीतमीमांसा

कषायवर्णः

नीलरक्तसमायोगात्कषायो नाम जायते ।

भरतः

कांस्यपात्रधारणं—कला

भूमौ लुठन्ती दधती च कांस्यपात्रं शिरोऽग्रे सजलं हि यत्र ।
नटी समं भ्रामयते कराङ्घ्रिपद्मौ तु चक्राण्यथ सा तरङ्गी ॥

नागमल्लः

कांस्यवडः—तालवाद्यम्

अत्युच्चपृष्ठो वदने विशालः स्यात्पद्मिनीपत्रसमानकान्तिः ।
विन्यस्य रन्ध्रस्य च सूत्रदोरं विधृत्य तस्मिन्नखिलोत्सवेषु ॥
प्रवाद्यते कांस्यवडो विचित्रं दण्डेन पाटैर्विविधैरुपेतः ।

कुम्भः

कालकपादः—तालाक्षरम्

तालाक्षरशब्दे द्रष्टव्यम् ॥

काकली—श्रुतिः

तारधैवतस्य द्वितीया श्रुतिः ।

पार्श्वः

काकिता—फूत्कारदोषः

काकी—वंशे फूत्कारदोषः

काकी काकस्वराकारतारन्यूनस्वरो भवेत्।

कुम्भः

काकी तारशक्तिविवर्जितः,

वेमः

काकुः

शारीर्यामथ वीणायां त्रिभ्यस्स्थानेभ्य एव तु।
उरसः शिरसः कण्ठात्स्वरः काकुः प्रवर्तते।
आभाषणं च दूरस्थे शिरसा संप्रयोजयेत्।
नातिदूरे च कण्ठेन ह्युरसा चैव पार्श्वतः।
उरसोदाहृतं वाक्यं शिरसा दीपयेद्बुधः।
कण्ठेन शमनं कुर्यात्पाठ्ययोगेषु सर्वदा।

काकुर्द्विविधा-साकाङ्क्षं निराकाङ्क्षं चेति। अनियुक्तार्थकं वाक्यं साकाङ्क्षमिति संज्ञितम्।

नियुक्तार्थं तु यद्वाक्यं निराकांक्षं तदुच्यते।

तत्र साकाङ्क्षं नाम तारादिमन्द्रान्तमनियुक्तार्थं अनिर्यातित-वर्णालङ्कारं, कण्ठोरस्स्थानगतम्। निराकाङ्क्षं नाम नियुक्तार्थं निर्यातितवर्णालङ्कारं शिरस्स्थानगतं मन्द्रादितारान्तं।

भरतः

—लक्षणम्

वाक्ये विधीयमानोऽर्थो येनान्यत्वं प्रपद्यते।
भिन्नकण्ठध्वनिर्धीरैः स काकुरिति कथ्यते॥

भोजः

यथा – वेण्यां — स्वस्था भवन्त्विति भीमवाक्यम्।

काङ्गूलः—हस्तः

काङ्गूलेऽनामिका वक्रा भवेदूर्ध्वा कनीयसी।
ऊर्ध्वास्त्रेताग्निसंस्थानास्तर्जन्यङ्गुष्ठमध्यमाः॥
फलेऽल्पे च मिते ग्रासे स्याद्बिडालपदादिषु।
चिबुकग्रहणे चैव बालकानां विधीयते॥

शार्ङ्गः

काञ्ची—कटिभूषणम्

चतुरङ्गुलविस्तारं जघनाभोगवेष्टितम्।
सौवर्णरत्नखचितं सुवृत्तैर्लम्बनैर्युतम्।
काञ्चीदामेति विख्यातं कटिभूषणमुत्तमम्।

सोमेश्वरः

—श्रोणीभूषणम्

एकयष्टियुता। यष्टिः लता।

काञ्चीयमकम्—अलङ्कारः

पादस्यादौ तथान्ते च यत्र स्यातां पदे समे।
तत्काञ्चीयमकं नाम —

(उ-दा.) यामं चन्द्रवर्तीनां द्रवतीनां —

भरतः

काञ्चुकीयाः

ये विप्रास्सत्यसंपन्नाः कामदोषविवर्जिताः।
ज्ञानविज्ञानकुशलाः काञ्चुकीयास्तु ते स्मृताः॥

भरतः

काण्डज्वलनम्—मेलरागः (कामवर्धिनीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

अम

काण्डद्रुमः—मेलरागः (धीरशङ्कराभरणमेलजन्यः)

(आ) स ग म ध म नि स.
(अव) स नि म ग रि स.

मश्र

काण्डबन्धः—श्रव्यकाव्यम्

यत्रेतिहासमखिलं यथास्थितं चैकमेव भाषन्ते।
ऋषयस्स काण्डबन्धो रामायणसन्निभो भवति॥

भोजः

कातरम्—दर्शनम्

सहायान्वेषणपरं यत्तत्कातरमुच्यते।

शारदातनयः

कातरा—देशीचारी

नन्द्यावर्तस्थितौ पादौ पश्चाच्चेदपसर्पतः।
सा चारी कातरा प्रोक्ता देशीनृत्तविचक्षणैः॥

वेमः

कातर्यम्

कातर्यं गतधैर्यता —

भावविवेकः

कादम्बिनी—मेलरागः (चक्रवाकमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स .

(अव) स नि ध म रि ग म ग स .

मञ्ज

कानडा—मेलरागः (धीरशङ्कराभरणमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प म ध नि स .

(अव) स नि ध नि प म प गा रि स .

मञ्ज

कानडादर्बार—मेलरागः

आ – स ० रि ग ० म ० ० ० ध नि ० स .

अव – स ० नि ध ० प ० म ० ग रि ० स .

मेललक्षणे

कानडारागध्यानम्

कटितटकचबन्धां कालिमाङ्गीं कुरङ्गीं
वदननिहितहस्तां चारुभूषाविशेषाम् ।
वटविटपिसमीपावासलोलां सलीलां
मदनरणपरोढां कानडां चिन्तयामि ॥

रागसागरः

कानडी—मेलरागः (मेलकर्ताऽयं रागः)

तीव्रगान्धारसम्पन्ना मध्यमोद्ग्रहधान्तिमा ।
सांशस्वरेण संयुक्ता कानडी सा विराजते ॥
तृतीयप्रहरोत्तरगेया ।

अहोबिलः

कानवसन्तः—मेलरागः (खरहरप्रियामेलजन्यः)

आ – स रि ग म प ध नि स .

अव – स नि ध प म ग रि स .

मञ्ज

कान्तः—(प्रबन्धे) नादः

त्रिस्थानगतिसंपूर्णः श्रोतृपीयूषपेशलः ।
नादः कान्त इति ज्ञेयः कान्तवर्णजनप्रियः ॥

कुम्भः

कान्ता—दृष्टिः

सहर्षा च प्रसन्ना च सकामापाङ्गसङ्गता ।
कान्ता दृष्टिस्तु संभोगशृङ्गारे विनियुज्यते ॥

सोमेश्वरः

यादृश्यमापिबन्तीव भृशं स्वस्था विकासिनी ।
सभ्रूक्षेपकटाक्षा सा कान्ताऽनङ्गविवर्धनी ॥

अशोक

कान्ता—श्रुतिः

षड्जस्य तृतीया श्रुतिः ।

कान्तामणिः—मेलकर्ता (रागः)

स रि ग ० ० म प ध नि ० स .

मञ्ज

कान्तारः—गीतालङ्कारः निसारुकभेदः

लघुद्वयं विरामान्तं ताले कन्दुकनामनि ।
द्रुतलयेन गातव्यः कान्तारो भवति स्फुटम् ॥

संगीतसारः

कान्तारप्रिया—मेलरागः (नटभैरवी मेलजन्यः)

आ – स रि ग म प नि स .

अव – स नि ध म रि ग म रि स .

मञ्ज

कान्तिः—काव्यगुणः

यन्मनः श्रोत्रविषयमाह्लादयति हीन्दुवत् ।
लीलाद्यर्थोपपन्नां वा तां कान्तिं कवयो विदुः ॥

भरतः

यन्मनोविषयमाह्लादयति यथा शृङ्गारविभावरूपं । लीलादिचेष्टालङ्कारसुन्दरं काव्यार्थरूपं तत्कान्तिगुणयुक्तम् । तदेव दीप्तरसत्वमुक्तमन्यैः । विभावादीनां दीप्तत्वमिति यावत् । सुखोच्चारणमाकान्तिः सन्धिस्सन्तानसम्पदा ।

सर्वेश्वरः

औज्ज्वल्यं कान्तिः । बन्धस्यौज्ज्वल्यम् ।

वामनः

मा गर्वमुद्वह कपोलतले इत्यस्मिञ्छ्लोके नायिकायाः सपत्न्यामीर्ष्यानुबन्धेन प्रतिपादितस्य प्रियतमानुरागलक्षणस्य शृङ्गाररस्यौज्ज्वल्यं कान्तिः ॥

साहित्यमीमांसा

कापिः—मेलरागः (खरहरप्रियामेलजन्यः)

आ – स रि ग म प ध नि स .

अव – स नि ध प म रि ग म रि स .

मञ्ज

कापिरागध्यानम्

हेलाया निजनायकाङ्कनिवासिनीं सुविलासिनीं
गौरवर्णविभसितां बहुभूषितां शुकतोषिताम् ।
नीलवस्त्रधरां सुधामयमन्दिरां विजितेन्द्रियां
संस्मरामि हृदयांबुजे मम कापिकां स्मरदीपिकाम् ॥

रागसागरः

कापी—मेलरागः (श्रीरागजोऽयं रागः)

कापिरागे छागगजौ श्रुतियुक्तौ विशेषदः ।
गनी त्रिश्रुतिकौ ॥

परमेश्वरः

काबुलः—ध्वनिभेदः

बाहुल्यान्मन्द्रसंस्पर्शैः माधुर्यगुणसंयुतः ।
काबुलस्स परिज्ञेयो गीतध्वनिविशारदैः ॥

पार्श्वदेवः

कामः—देशीतालः

दद्वयं च गुरुः कामे ० ० ऽ

श्रीकण्ठः

कामकट्टरम्—देशीनृत्तम

वामे करे इक्षुकोदण्डं दक्षिणे पुष्पसायकम् ।
धृत्वा सालङ्कृतः कामो रत्या सह मनोहरः ।
प्रविश्य रङ्गभूमिं च बङ्गालीपात्रवत्तदा ।
संपाद्य विधिमादौ च ततश्शर्तविमोचनम् ।
शङ्करोपरि कुर्याच्च प्रान्तेऽन्तर्धानमाचरेत् ।
कामकट्टरमेतच्च सर्वकामफलप्रदम् ।

वेदः

बङ्गालीपात्रवदिति बङ्गालीकट्टरोक्तलक्षणं सूच्यते ।

कामक्रिया—मेलरागः (कामवर्धिनीमेलजन्यः)

आ – स रि ग म प ध नि स .
अव – स नि ध प म ध म ग रि स .

मल्ल

कामगणाः

अष्टौ मध्याभवा भेदाः प्रोक्तास्ते मान्मथा गणाः ।
तत्रये लघुपूर्वा स्युः तेषु प्रागधिकं लघुः ॥

मोक्षदेवः

कामदः—गीतालङ्कारः (ध्रुवभेदः)

एकविंशतिवर्णा हि पादे शृङ्गारको रसः ।
कामदोऽभीष्टदः पुंसां ताले तुरगलीलके ॥
द्रुतद्वन्द्वे विरामान्ते ताले तुरगलीलके ।

संगीतसारः

कामदः—तानः

मध्यमग्रामे गनिर्हीनौडुवः ।
रि स प ध म .

कुम्भः

कामदत्ता—द्वादशाक्षरवृत्तम्

ननरयाः ॥

भरतः

कामरञ्जनी—मेलरागः (शुभपन्तुवरालीमेलजन्यः)

आ – स रि ग रि म प ध नि स . ,
अव – स नि ध म ग रि ग स ,

मल्ल

कामवर्धिनी—मेलकर्ता (रागः)

स रि ग ० ० ० म प ० ध ० नि स .

मल्ल

कामसंभवः—देशीतालः

कामसंभवताले तु प्लुतो बिन्दुरुदीरितः ऽ ०

लक्ष्मण

कामाङ्गा—श्रुतिः

ऋषभस्य द्वितीया श्रुतिः ॥

सुधा

कामाद्भुताभिनवमृगाङ्कलेखा—सूडप्रबन्धः

आदितालेन तालेन पद्यं पाठाः स्वरास्तथा ।
तेनास्तदन्ता आलापः शृङ्गारः प्रेमनिर्भरः ।
रागो मरुत्कृतिर्यत्र स प्रबन्धो निगद्यते ।
कामाद्भुताभिनवतो मृगाङ्कलेखा प्रबन्धः ॥

कुम्भः

कामिनी—ध्रुवावृत्तम् (सप्ताक्षरम्)

गुरुणा लघुना चैव समं नीता च या ध्रुवा ।
छन्दस्युष्णिहि वृत्तज्ञैर्विज्ञेया कामिनी यथा ॥
बेप्खिऊण आहदं — पेक्ष्य आगतम् ।
(रजगाः)

भरतः

कामिनीहासः—सूडप्रबन्धः

विजयानन्दतालेन गौडीरागे विरच्यते ।
पद्यं पाटाः स्वरास्तेन लीलानायकसंभवाः ।
शृङ्गारः कैशिकीरीतौ कामतृप्तिपुरःसरा ।
कामिनीहासनामायं प्रबन्धः श्रीपतिप्रियः ॥

कुम्भः

कामोदः—मेलरागः (कल्याणमेलजः)

कामोदो गीयते पूर्णो निशादौ सत्रयान्वितः ।
ईषद्भेदो बुधैः प्रोक्तः कल्याणाख्यहमीरयोः ॥

श्रीकण्ठः

—रागः

षड्जधैवतिकोद्भूतः षड्जग्रह ....।
गतारमन्द्रः कामोदो धांशस्सान्तस्समस्वरः ॥

हम्मीरः

—रागाङ्गरागः

कामोदाह्वा क्रौञ्चगामी गौरं नीलाम्बरं स्मृतम् ।

कुम्भः

तारषड्जग्रहस्तारमन्द्रगान्धाररञ्जितः ।
षड्जन्यासो धैवतांशो जातो वेसरषाडवात् ।
गातव्यः पश्चिमे यामे कामोदः पूर्णतान्वितः ॥

भट्टमाधवः

कामोदः—(प्रथमः) ग्रामरागः

सांशन्यासग्रहः षड्जे षाड्जीजातः समस्वरः ।
मन्द्रगान्धारसंभूतः कामोदो गीयते सदा ।
तारषड्जग्रहस्तारमन्द्रगान्धारशोभितः ॥

—(द्वितीयः) ग्रामरागः

षड्जमध्यमिकाजातः षड्जग्रामे समस्वरः ।
षड्जप्रान्तो धैवतान्तः कामोदोऽन्यस्तु गीयते ॥

भट्टमाधवः

—रागः

कामोदः करुणे हास्ये नितारो बहुकम्पनः ।
षड्जो जातिग्रहांशेषु यामाद्वन्यासमन्तकः ॥

नारायणः

यामात् । प्रहरादूर्ध्वं गानकाल इत्यर्थः ।

नारदमते मूर्तिलक्षणम् ।

भर्त्रा समं पाथसि हेमवर्णा पयो विहारेण सरोरुहाणि ।
विचिन्वती सौरभमोदमाना कामोदरागा कथिता विदग्धैः॥

पञ्चमसारसंहिता

—रागः

सदृशरचितशेषः तारगान्धारसार-
स्वरधरकरपूर्णो धैवतीन्यासमन्द्रः ।
धरवविरचितांशो धग्रहन्यासकाम्यः
कथित इह कामोदो दत्तविद्वत्प्रमोदः ॥

नान्यः

गान्धारतारसंपूर्णसाल्पमन्द्रस्समस्वरः ।
कामोदो धैवतन्यासग्रहांशः किल गीयते ॥

मतङ्गः

कामोदनाटः—मेलरागः

अथ कामोदनाटेऽस्मिन् तीव्रगान्धारसंयुते ।
धैवतोद्ग्राहसंपन्नेऽवरोहे गधवर्जिते ।
सन्यासो मध्यमांशः स्यात्सर्वत्र बहुकम्पनम् ॥
सायं गेयः ॥

अहोबिलः

कामोदरागध्यानम्

पीताम्बरः फुल्लसरोजनेत्रो नितम्बिनीमण्डलमध्यवर्ती ।
युवा मनोज्ञः स्मितभासुरास्यः कामोदरागो नितरां विभाति ॥

श्रीकण्ठः

अक्षमालां करे धृत्वा.................।
जपन् जह्नुसुतातीरे कामोदः परिकीर्तितः ॥

अयं कामोदीत्यपि कथिता ।

भर्त्रा समं पाथसि हेमवर्णा
पयोविहारेण सरोरुहाणि ।
विचिन्वती सौरभमादधाना
कामोदरागी कथिता विदग्धैः ।

संगीतसरणिः

कामोदासिंहली—रागः

कमोदोपाङ्गमाख्याता कामोदासिंहलीबुधैः ।
कामोदालक्षणोपेता समन्द्रा कम्पधैवता ॥

हम्मीरः

—रागः

धांशन्यासग्रहा तद्वत् कामोदा भाषया मता ।

मद

म......येव कामोद। धांशन्यासग्रहान्विता ।
समस्वरा तु संपूर्णा गुर्वाज्ञादिषु युज्यते ॥

सोमराजः

धैवतादिग्रहन्यासा संपूर्णास्थानकम्पिता ।
गान्धारतारमन्द्रा च कामोदा परिकीर्तिता ॥

सोमेश्वरः

कामोदिका—रागः

बङ्गालस्यैव भेदोयं शेशे कामोदिका समा ।

हरि

कामोदी—रागः

धांशन्यासग्रहापूर्णा पौरवी मूर्छना मता।
मल्हारनिकटे ज्ञेया कामोदी सर्वसम्मता॥

दामोदरः

—मेलरागः (मल्हारमेलजः)

पूर्णा धत्रयसंयुक्ता मल्हारनिकटस्तथा।
गेया प्रत्यूषकाले सा कामोदी कामदीपिनी॥

श्रीकण्ठः

कामोदीरागध्यानम्

पीताम्बरा काकलिनादिनीयं सुकेशपाशा विपिने रुदन्ती।
विलोकयन्ती भयमुद्वहन्ती कामोदिका नाथमनुस्मरन्ती॥

श्रीकण्ठः

पीतं वसाना वसनं सुकेशी वने रुदन्ती पिकनाददीना।
विलोकयन्ती विदिशोऽतिभीता कामोदिका कान्तमनुस्मरन्ती॥
दीपकभार्या। दामोदरः

काम्भोजी—भाषाङ्गरागः

धान्तग्रहांशा सनिपैश्च भूरिः काम्बोजिकेयं ककुभप्रसूता।
भाषाङ्गकं याष्टिकसंमतस्य काम्बोजिका तुल्यवरा च पूर्णा॥
इमां त्रिषड्जां बिधरं निभूरिं हिन्दोलजामाहुरतद्विदोऽन्ये
शुचौ नियुक्तां करुणे रसे च संचारिवर्णे प्रगुणं वदन्ति॥

कुम्भः

—मेलकर्ता

काम्भोजिराग इति बर्हिणविष्णुवेनु-
साधारणाजशुभमध्यपिकाच्युताश्वा।
तत्रावरोह उदितेत्यपि कैश्यदन्ती
वद्गण्यते जगति षाडवपूर्णजातिः॥
समपाः शुद्धाः। रिधौ चतुःश्रुती। गस्साधारणः। निःकैशिकी॥

परमेश्वरः

—रागः

अनन्तरं तु काम्भोजी हिन्दोलकसमुद्भवा।
षड्जन्यासांशका प्राप्ता बहुत्वं च निषादके।
औडुवा धैवतेनापि रिषभेण विवर्जिता॥

हरि

पञ्चमेन निषादेन तारे मन्द्रे च सोत्कटा।
धैवतर्षभहीना च काम्भोजी गदिता मता॥

सोमेश्वरः

काम्भोजी तु भवेद्भाषा हिन्दोलकसमुद्भवा।
निभूयसी रिधत्यक्ता सांशन्याससमन्विता॥
औडुवेयं परिज्ञेया शृङ्गारे विनियुज्यते।

जगदेकः

षड्जांशकग्रहन्यासा निसगैर्बहुला तथा।
कम्पितागमकाकीर्णा काम्भोजी परिकीर्तिता॥

नान्यः

बहुलनिषादोपेता धनगमकाधरिगुणा च परिहीना।
हिन्दोलिके तु भाषा काम्भोजी भवति लक्षणेन सदा॥

कश्यपः

—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)
(आ) स रि ग म प ध स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

मञ्ज

काम्भोजीरागध्यानम्

करतलधृतवामगण्डभागां
चरणतलेन भुवं सदा लिखन्तीम्।
अविरलसविलासगानलोलां
मनसि ध्यायामि सन्ततं काम्भोजीम्॥

रागसागरः

काम्भोधी—मेलरागः

काम्भोधी तीव्रगान्धारा गान्धारादिकमूर्छना।
आरोहे मनिहीना स्यान्मधांशस्वरभूषिता।
यदा गान्धारहीना स्यान्मूर्छना चोत्तरायता॥
द्वितीयप्रहरोत्तरगेया। अहोबिलः

कारण्डववर्णः—

अङ्गवर्तने उपयोगः। सितनीलसमायोगे कारण्डव इति स्मृतः॥

भरतः

कारवसिंहला—मेलरागः (खरहरप्रियमेलजन्यः)
(आ) स ग रि ग म प ध नि प ध प स.
(अव) स नि प ध म प ग रि स.

मञ्ज

कारिका—

अल्पाभिधानेनार्थो यः समासेनोच्यते बुधैः।
सूत्रतस्सा तु विज्ञेया कारिकार्थप्रदर्शिनी॥

भरतः

कारिका – ज्ञप्तिसाधकत्वात् तदर्थिनी कारिका। सूत्रमपि

कारिका। तत्सूत्रमपेक्ष्य या अनुपश्चात्पठिता श्लोकरूपा सापि कारिका।

क्रियतेऽनेन ज्ञप्तिरिति कारिकालक्षणमिति यावत्। तदर्थ-प्रकाशकत्वात् श्लोकोप्युपचारात्कारिका।

अभिनवः

कारिकातालः—

द्रुतत्रयं लघुश्चैकः कारिकाह्वयतालके।
२॥ मात्राः।

तालप्रस्तारः

कारीरी—तानः

षड्जग्रामे रिपहीनौडुवः।
ध म ग स नि

कुम्भः

कारुणिकः—अङ्गहारः

पादश्चङ्क्रमणाभिख्यो करौ तु मुकुटाभिधौ।
करुणासहितौ ह्यादौ नृत्तिः कारुणिकस्य तु॥
हस्तौ तलमुखाभिख्यौ पादावञ्चितनामकौ।
प्रलोकितदृशा भूयात्सूलनृत्ते विभावयेत्॥
इति क्रमयुते नृत्ते द्वितीयः क्रमणो (करुणो) मतः।
आदौ तु चलितौ पादौ स्थित्वापसरणे भवेत्॥
कलशाभिधहस्तौ तु चलितौ च पुनः पुनः।
आलोकितदृशाभूयात्तृतीयः करुणेऽग्यते॥
पादयोः पार्श्वभागाभ्यां नटनं तु करौ तदा।
उद्वृत्तनाम्ना कथितौ साचीदृष्टिस्तदा भवेत्।
एवं नटनसंयुक्तं तुर्यकारुणिकस्य तु॥

नन्दीश्वरः

कार्मारवी—जातिः

कार्मारव्यामनंशास्तु षड्जगान्धारमध्यमाः।
पूर्णता पञ्चमो न्यासो गान्धारगमनं बहु॥

दत्तिलः

कार्मारवी निषादी सार्षभिकापञ्चमीभ्यः कुर्यात्।
अंशानिषादधैवतपञ्चमरिषभा भवन्ति यत्रामी।
अपि चैतेऽपन्यासा न्यासस्थाने च पञ्चमो यस्याम्॥

नान्यः

कार्मारवी लक्षणमुच्यतेऽस्यामंशा निषादर्षभपञ्चमाश्च।
सधैवतश्चान्तरमार्गयोगादस्यामनंशा बहवो भवन्ति॥
गान्धारकोऽत्यन्तबहुर्मिथः स्यादंशस्वराणामिह सङ्गतिश्च।
चचत्पुटस्तत्र चतुष्कलः स्याद्वयष्टौ कला नाटकपञ्चमाङ्के॥
गाने ध्रुवाया विनियोजनं स्यात्सा मध्यमग्रामगशुद्धमध्या॥

षड्जादिमा मूर्छनिका चतुर्थीन्यासः पुनः पञ्चम एव तस्याम्।
अंशास्त्वपन्यासतयोपदिष्टाः संपूर्णतानः नित्यमुपैति सेयम्॥

रघुनाथः

—पुष्करवाद्ये स्वरयोजनक्रमः

ऋषभः पुष्करे वामे षड्जो दक्षिणपुष्करे।
पञ्चमश्चोर्ध्वके कार्यः कार्मारव्याः स्वरास्त्वमी॥

भरतः

—मार्जना

ऋषभो जायते वामे पुष्करे दक्षिणे पुनः।
षड्जः स्यात्पञ्चमस्तूर्ध्वपुष्करे जायते यदा।
तदा कार्मारवी ज्ञेया मार्जनेयं मनीषिभिः॥

वेमः

कार्यम्—अर्थप्रकृतिः

यदाधिकारिकं वस्तु सम्यक् प्राज्ञैः प्रयुज्यते।
यदर्थश्च समारंभः तत्कार्यमिति कीर्तितम्॥

भरतः

कथाशरीरव्यापिन्यां नायकसहायादिक्रियायां उपलभ्यमान-प्रधानसंबन्धि प्रारम्भफलविशेषः कार्यमित्युच्यते। धर्मार्थका-मानामन्यतमं हि पुरुषार्थं कार्यमित्यामनन्ति। यथा नीतो विक्रमबाहुरिति रत्नावल्यां।

अभिनवः

—लक्षणम्

यत्रापसारयन्दोषं गुणमर्थेन योजयेत्।
गुणाभिवादं दोषाद्वा कार्यं तल्लक्षणं विदुः॥

भरतः

दोषमपसार्य गुणं यदात्वेऽर्थनीये नियोजयति। गुणाभिवादं वा अपसार्य दोषानर्थे योजयति। आश्रित्य तेनार्थं योजयतीत्यर्थः। एतत्कैश्चिद्ग्रहनमित्युक्तम्।

अभिनवः

कार्यदृष्टिः—निर्वहणसन्ध्यङ्गम्

एकत्वं कार्यदृष्टिस्तु समस्तस्यापि वस्तुनः।

सर्वेश्वरः

कार्यमतिः—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग प ध स.
(अव) स नि ध प ध म ग रि स.

कार्यान्वयः—शब्दगुणः

स सिद्धसाध्यसंबन्धः कार्यान्वय इतीरितः ।

कुम्भः

कालः—तालप्राणः

उपर्युपरि विन्यस्य पद्मपत्रशतं सकृत् ।
यः कालः सूचिसंभेदात् क्षणस्सपरिकीर्तितः ॥
लवः क्षणैरष्टभिः स्यात्काष्ठा ह्यष्टलवात्मिका ।
अष्टौ काष्ठाः निमेषः स्यात् निमेषैरष्टभिः कला ॥
कलाभ्यां च चतुर्भागः चतुर्भागावनुद्रुतम् ।
अनुद्रुताभ्यां बिन्दुः स्याद्बिन्दुभ्यां च लघुर्भवेत् ।
लघुद्वन्द्वं गुरुश्चैकः त्रिलघु प्लुत उच्यते ॥

अच्युतरायः

निराकारस्य तालस्य कालादिः प्राण एव न ।
कालादिर्वायुभिन्नश्च न प्राणो भक्तुमर्हति ॥
कालादिर्वायुभिन्नोऽपि तालस्य प्राण इष्यते ।
राज्ञो भृत्य इव प्राणो गौणोऽयं न विरुद्धयते ॥

अच्युतरायः

कालज्ञा—श्रुतिः

तारमध्यमस्य तृतीया श्रुतिः ।

पार्श्वः

कालावस्थानुभवः—संगीतशृङ्गाराङ्गम्

मध्याह्नादिकृतदुःखोपलब्धिः कालावस्थानुभवः ।

भोजः

कालिन्दी—रागः

रिपहीना च कालिन्दी धन्यासा स्वल्पसप्रमा ।
गांशा स्याद्भिन्नषड्जोत्था कालिन्दैर्गीयते जनैः ॥

मोक्षः

भिन्नपड्जसमुद्भूता भवेदन्तरभाषिका ।
कालिन्दी धैवतन्यासा निषादाल्पा समस्वरा ।
गान्धारांशा रिपत्यक्ता विस्मये विनियुज्यते ॥

जगदेकः

कालिन्दिका स्तोकनिषादनादा न्यासस्वरा धैवतधारिणी च ।
गान्धारकांशा च समस्वरा च मुक्तर्षभेणापि च पञ्चमेन ॥

नान्यः

कालिन्दी धैवतन्यासा गान्धारांशा समस्वरा ।
पञ्चमर्षभहीना च निषादेन च दुर्बला ॥

मतङ्गः

अनन्तरं स्यात्कालिन्दी भिन्नषड्जसमुद्भवा ।
समस्वरा निषादाल्पा धैवतन्यासरूपिणी ।
पञ्चमर्षभसंत्यक्ता गान्धारांशविभूषिता ॥

हरिः

काली—श्रुतिः

तारमध्यमस्य चतुर्थी श्रुतिः ।

पार्श्वः

कालोपनता—मूर्छना

कलोपनताया नामान्तरम् ।

कालरूपनताया तु मरुद्भीरिषभे स्वरे ।
स्यात्कालोपनता मूर्छा मरुत्त्वात्राधिदैवतम् ॥

नान्यः

काव्यम्—गीतवाङ्मयभेदः

लयान्तरप्रयोगेण रागैश्चापि विवेचितम् ।
नानारसं सुनिर्वाह्यकथं काव्यमिति स्मृतम् ॥

भरतः

—नृत्तरूपकम्

आक्षिप्तिकाथचर्णो मात्राध्रुवकेऽथ भग्नतालश्च ।
वर्धनिका चर्लतिका यत्र स्युस्तदिह काव्यमिति ॥

भोजः

आक्षिप्तिकादितालभेदेन ध्रुवाभेदाः लयताला इति कथ्यन्ते ॥

काव्यं सहास्यशृङ्गारं सर्ववृत्तिसमन्वितम् ।
सभग्नतालद्विपदीखण्डमात्रापरिष्कृतम् ॥
गर्भावमर्शसन्धिभ्यां हीनमेकाङ्कमेव च ।
क्वचिल्लास्ययुतं वा स्याद्विटचेटसमन्वितम् ॥
कुलाङ्गनावेशयुतं ललितोदात्तनायकम् ।
एवं प्रकल्पयेत्काव्यं तद्रौडविजयो यथा ॥
विप्रामात्यवणिक्पुत्रनायिकानायकोज्ज्वलम् ।
मुदितप्रमदा भाषा चेष्टितैरान्तरान्तरा ॥
ग्रथितं विटचेष्टादिवेषभाषाभिरेव च ।
एवं वा कल्पयेत्काव्यं यथा सुग्रीवकेलनम् ॥

शारदातनयः

खण्डमानमात्राद्विपदी भग्नताल तालकादिविभूषितं चतुर्वृत्तियुतं शृङ्गारहास्यप्रधानं गर्भावमर्शसन्धिशून्यं एकाङ्कम् । यथा – उत्खण्डितमाधवम् ।

सागरः

काव्यमारभटीहीनमेकाङ्कं हास्यसङ्कुलम् ।
गर्भावमर्शसन्धिभ्यां हीनं शृङ्गारभूषितम् ॥
खण्डमात्राद्विपदिकाभग्नतालैरलङ्कृता ।
उदात्तोक्तिसमायुक्तं बहुताललयान्वितम् ।
निदर्शनं तु काव्यस्य विज्ञेयो माधवोदयः ॥

अमृतानन्दी

खण्डमात्राद्विपदिकेति गीतिप्रभेदावुक्तौ ।

काव्यगुणाः

श्लेषः प्रसादस्समता समाधि-
माधुर्यमोजः पदसौकुमार्यम्।
अर्थस्य च व्यक्तिरुदारता च
कान्तिश्च काव्यस्य गुणा दशैते ॥

भरतः

मम्मटादयो गुणत्रयमेवाङ्गीचक्रुः। भोजविद्यानाथादयश्चतुर्विंशतिगुणानूचुः। वामनः दशगुणान्विवृणोति। प्रकाशवर्षो द्वाविंशतिं गुणान्सलक्षणान् रसार्णवे उक्तवान्।

काव्यचित्रं—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स ग रि ग म प ध नि स .
(अव) स नि प म रि स .

मध्र

काव्यजीवितम्

रीतिरात्मा काव्यस्येति वामनः। प्रचीनानां मते गुणालङ्कारावेव काव्यप्राणाः। आनन्दवर्धनो ध्वनिं काव्यजीवितमाह। तेन रसादयो व्यज्यन्ते। कुन्तकस्तु, 'शब्दार्थौ सहितौ वक्रकविव्यापारशालिनि। बन्धे व्यवस्थिते काव्यं तद्विदाह्लादकारिणि' इति वक्रोक्त्याः प्राधान्यं न्यरूपयत्। औचित्यं काव्यप्राण इति क्षेमेन्द्रः। रस एव प्राधान्यमिति भरतादयः। तदनुसारिणो भोजादयः। साहित्यमीमांसाकारस्तु 'साहित्यं सपरिष्कारं कविना परिकल्पितम्। भावयन् रसिको लोके सुखमत्यन्तमश्नुते। वृत्त्यादीनां समष्टिः स्यात्साहित्यं तत्परिष्कृतिः। शब्दार्थयोः परिष्कारः कविस्तस्य प्रसाधकः। सामाजिकः स्याद्रसिकः प्रसिद्धं लोकतस्सुखम्।' इति काव्यनिर्माणास्वादनाङ्गानि विवृणोति।

काव्यदोषाः

गूढार्थमर्थान्तरमर्थहीनं भिन्नार्थमेकार्थमभिप्लुतार्थम्।
न्यायादपेतं विषमं विसन्धि शब्दच्युतं वै दश काव्यदोषाः॥

भरतः

काव्यशास्त्रम्—श्रव्यकाव्यम्

यत्रार्थशास्त्राणां काव्ये विनिवेश्यते महाकविभिः।
तद्वृत्तिकाव्यमुद्राराक्षसवत्काव्यशास्त्रं स्यात्॥

भोजः

काव्यसंहारः—निर्वहणसन्ध्यङ्गम्

वरप्रदानसंप्राप्तिः काव्यसंहार इष्यते।

भरतः

यथा – यातो विक्रमबाहुरित्यादियौगन्धरायणवाक्यं रत्नावल्याम्।

अभिनवः

ईप्सितं दातुमभिलाषः काव्यसंहारः। तज्जनितो भूयः किं ते प्रियमुपकरोमि। स च गृहीतार्थप्रतीच्छति प्रतीच्छति च संपादयितुर्भूयसीमिच्छां दर्शयितुं निबद्धयते। तत्र सर्वस्मिन्नेवेप्सिते संपन्ने प्रस्तुतं काव्यमेव संह्रियते इति काव्यसंहारः।

रामचन्द्रः

काश्यपः

काश्यपसंहिताकारः। अत्र ग्रन्थे देशीरागलक्षणानि सन्ति।

काश्यपसंहिता

काश्यपमुनिकृता। अत्र देशीरागाः लक्षिताः। वृद्धकाश्यपेन स्वराः पञ्चदशेत्युक्तमिति अभिनवेन कुम्भकर्णेन चोक्तम्।

कासीलकः—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स .
(अव) स नि ध म ग स .

मध्र

काहलः—ध्वनिभेदः

काबुलशब्दं पश्यत।

काहला—सुषिरवाद्यम्

धुत्तूरपुष्पवदना रन्ध्रदण्डा सुदीर्घिका।
कार्या ताम्रमयी रौप्यसुवर्णघटिताथवा।
काहलानाम सा प्रोक्ता बुक्का दीर्घतरा भवेत्॥

सोमेश्वरः

ताम्ररौप्यस्वर्णकांस्यादीनामन्यतमेन या।
विधीयतेऽन्तस्सुषिरहस्तत्रितयदैर्घ्यभाक्॥
धत्तूरकुसुमाकारमुखेन समलङ्कृता।
हाहूवर्णोत्करा वीरबिरुदोच्चारकारिणी।
काहला वाद्यते लोके कोलाहलविधायिनी॥

कुम्भः

कांस्यतालः

कांस्यतालौ समाकारौ नलिनीदलसन्निभौ।
त्रयोदशाङ्गुलमितौ विस्तारः स्यात्तयोः पृथक्॥
तले तयोर्विधातव्यं द्व्यङ्गुलं मण्डलद्वयम्।
अन्तर्मध्येऽङ्गुलमिता निम्नता स्यात्तयोर्द्वयोः॥
तयोर्गुञ्जाफलनिभं मध्ये रन्ध्रं विधाय च।
तत्र रज्जू विनिक्षिप्य पृथग्ग्रन्थिं तु कल्पयेत्॥

कराभ्यां रज्जुमालम्ब्य कृत्वा चान्योन्यसम्मुखौ ।
कांस्यतालौ घर्षणेन वादयेद्वादकाग्रणीः ॥
तयोर्ऽनेकटाः पाटा मुख्याः पाटान्तराण्यपि ।
जायन्ते नारदश्चात्र देवता परिकीर्तितः ॥

वेमः

किङ्किणी

कैलासे तु सुवर्णं च रजतं देवमण्डले ।
कांस्यं च मर्त्यलोके तु नटस्सन्धारयन्सदा ॥
शतमेकं वामपादे दक्षिणे च शतं तथा ।
नीलसूत्रेण बध्नीयान्नाट्यशास्त्रेषु निश्चितम् ॥
वामे हंसास्यकं बध्वा दक्षिणे खटकामुखम् ।
हस्तेन किङ्किणीसूत्रं प्रथमं दक्षिणे पदे ।
पश्चाद्वामे तु पादे च पृष्ठभागे तु बन्धयेत् ॥

विनायकः

किञ्चिच्छेषा—अवस्था

नियतां तु फलाप्राप्तिं यदा भावेन पश्यति ।
किञ्चिच्छेषां समाप्तिं तां स गुणां परिचक्षते ॥

भोजः

किट्टम्—वीणावादने दोषः

प्रबला स्याद्रतिर्यत्र तद्वाद्यं किट्टमुच्यते ।

कुम्भः

किञ्चित्सादृश्योपमा—अलङ्कारः

संपूर्णचन्द्रवदना नीलोत्पलदलेक्षणा ।
मत्तमातङ्गगमना संप्राप्तेयं सखी मम ॥

भरतः

किञ्चित्सूची—हस्तः

तर्जन्योमन्त्यरेखायामङ्गुष्ठस्सन्निवेशितः ।
किञ्चित्सूचीहस्तकोऽयं कीर्तितो भरतादिभिः ॥
किञ्चित्सूचीपुरोभागे चलितोऽप्यङ्कुरार्थके ।
मल्लिकाकोरके चापि पुलकाङ्कुरभावने ॥
ओष्ठस्थले तु यो हस्तः चलितो दन्तपङ्क्तिषु ।
किञ्चित्सूच्याख्यहस्तस्य क्षेत्रस्थाननिरूपणम् ॥

विनायकः

कित्तुः—देशीलास्याङ्गम्

स्तनयोरंसयोः कट्योः स्पन्दनं नेत्रनन्दनम् ।
तालेन यत्र नर्तक्या कृतं कित्तुस्स नामतः ॥
ज्यायनाशोकौ 'किन्तु' इतीदं पठतः ।

किन्नरप्रियः—तानः

गान्धारग्रामे नारदीयतानः ।
म प नि रि ग .

तानः

किन्नरावली—मेलरागः (शूलिनीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म ध नि स .
(अव) स नि ध म ग रि स .

मत्र

किन्नरी—वीणा

अनयोर्घटनायोगाद्भवेद्वीणा तु किन्नरी ।
अनयोरिति कपिलासिकारुद्रवीणयोः । घटनायोगादित्यनेन तन्त्रीककुभादिकं कपिलासिकावत्, अपरं रुद्रवीणावदित्यवबोद्धव्यम् ।

नारायणः

किन्नरी—वीणा

किन्नरी द्विविधा प्रोक्ता द्वितुंबा च त्रितुम्बिका ।
द्वितुम्बिका भवेल्लघ्वी त्रितुंबा बृहती भवेत् ॥
पञ्चाङ्गुलाधिकं दैर्घ्यं वितस्तित्रयसंमितम् ।
पञ्चाङ्गुलः परीणाहो वेणुदण्डे सरंध्रके ॥
पञ्चाङ्गुलाग्रतः कार्यस्साधर्ध्यङ्गुलविस्तृतः ।
शाकदारुमयोदग्रः ककुभः कीलकान्वितः ॥
अर्धाङ्गुलेन हीना स्यात्ककुभा पत्रिकायसी ।
दैर्घ्या विस्तारतश्चैव कूर्मपृष्ठी परावरा ॥
गृध्रपक्षास्थिनलिका दण्डपृष्ठे नियोजिताम् ।
चतुर्दशमिताः कार्यास्साधर्ध्यङ्गुलविस्तृताः ॥
वासोमसीविमिश्रैषा मदनेन विधारिता ।
अङ्गुलाद्व्यङ्गुलं यावत् क्रमशः किञ्चिदुच्छ्रितः ॥
आरभ्य त्र्यङ्गुलात्किञ्चिद्यावच्च चतुरङ्गुलम् ।
अग्रादङ्गुलमुत्सृज्य सुषिरं तत्र कल्पयेत् ॥
ततो द्व्यङ्गुलमुत्सृज्य मेडकन्नरपुंखवत् ।
कर्तव्यमङ्गुलोत्सेधं तन्त्रीसारणकारणम् ॥
अयोमयं तत्र तन्त्रीं गजकेशसमां दृढाम् ।
वेष्टयित्वा चले शङ्कौ तां च रंध्रे विनिक्षिपेत् ॥
तच्छिद्रोऽसौ भवेत्कण्ठे द्वितीयः स्थिरकीलकाम् ।
धत्तां रन्ध्रादधस्तच्च प्रथमश्शङ्कुरिष्यते ॥
पुरतो मेदकात्किञ्चित् स्थिरशङ्कुं निवेशयेत् ।

भ्रामयित्वा चलं शङ्कुं तन्तुं कुर्यात्तथा दृढम् ॥
आयसं कीलकं लग्नं चलशङ्कोर्गलस्थले ।
स्थापयेत्स्थिरशङ्कौ तु स्थायिमानप्रमाणतः ॥
स्वराः स्थानेषु संस्थाप्य सारिकास्ताश्चतुर्दश ।
दण्डस्य ककुभस्याधस्सन्धौ तुम्बं निवेशयेत् ॥
तृतीयं तुम्बयोः सार्योर्मध्ये तुम्बं द्वितीयकम् ।
प्रथमं लघुतुम्बं स्याद्द्वितीयं पृथुतुम्बकम् ॥
प्रथिता किन्नरी लघ्वी तुम्बकद्वयभूषिता ।
कथ्यते सांप्रतं रम्या किन्नरी महती मया ॥

सोमेश्वरः

किन्नरीवादनक्रमः

वाममध्यातर्जनीभ्यां सारिकोपरितन्त्रिकाम् ।
समध्यया प्रदेशिन्या दक्षहस्तस्य तामथ ॥
सानामया पार्श्वतन्त्रीयुगलं वादयेन्मृदु ।
कर्मणो दक्षहस्तस्य स्थानमाहुर्मनीषिणः ॥
सारीककुभयोर्मध्ये प्रोच्यन्ते हस्तजाः क्रियाः ।
आसारणं च कर्षश्च तथा कम्पनताडने ॥
खण्डनावर्तिताख्ये च विपर्यस्तं च सप्तमम् ।
इति वामकरस्येमे व्यापाराः सप्त कीर्तिताः ॥
घट्टनं प्रथमं चावघट्टनं तु द्वितीयकम् ।
निरन्तरालविच्छर्दौऽकर्तरी पञ्चमी स्मृता ॥
इति दक्षिणहस्तस्य प्रचाराः पञ्चधोदिताः ।
आसारणं तदा ज्ञेयं यदा गच्छति मध्यमा ॥
निष्पीड्य तन्त्रिकामूर्ध्वं आकर्षोऽस्य विपर्ययात् ।
तर्जनी मध्यमे चैकस्वरां संपीड्य तन्त्रिकाम् ॥
कम्पते चेत्तदाख्यातं कम्पनं पूर्वसूरिभिः ।
तिर्यगस्यास्ताडनया ताडनं परिकीर्तितम् ॥
खण्डनं ताडनादेकस्थाने मध्यमया भवेत् ।
मध्यमातन्त्रिकामेकस्वरस्थाने निपीड्य चेत् ॥
ऊर्ध्वस्वरं सानुनादं गत्वोत्क्षिप्त्वानु तर्जनी ।
पूर्वस्थानादधो गच्छेद्यदैकावर्तितं तदा ॥
मध्यमा तर्जनीकर्म तर्जनी मध्यमागतम् ।
अन्योन्यव्यत्यये कर्म विपर्यस्तं तदोदितम् ॥

इति वामकरव्यापारः ।

यद्यन्तस्तर्जनीं हन्ति तन्त्रिकाघट्टनं तदा ।
तत्त्रिधा कथितं पर्वघट्टनं पार्श्वघट्टनम् ॥
नखाग्रघट्टनं चेति नाम्नैव व्यक्तिलक्षणम् ।
तन्त्रीपृष्ठेनचेद्धन्ति तदा स्यादवघट्टनम् ॥
एतच्चतुर्विधं कर्म कार्यं मध्यमयापि च ।
प्रदेशिनी मध्यमा वा कुर्वती तन्त्रिकाहतिम् ॥
तथा प्रकुरुते वातान्तरं न श्रूयते यथा ।
निरन्तरालमेवं स्याच्छ्रोतृचित्तहरं परम् ॥
इति चेत्तर्जनीबाह्ये तन्त्रिकां मध्यमा तथा ।
अन्तर्घातं प्रकुरुते प्रदेशिन्यनुवर्तिनी ॥
यत्रैवमेतयोर्भूरि क्रिया विच्छर्दकस्तु सः ।
विच्छर्दवत्स्थितिमतीं तर्जनीमनुसृत्य चेत् ॥
मध्यमा बहिराहन्ति तर्जनी कर्तरी तदा ।

इति दक्षिणहस्तव्यापारः ।

कुम्भः

किन्नर्यां सारिकान्तरमानम्

गृध्रवक्षोऽस्थिजा यद्वा तत्पादास्थिसमुद्भवाः ।
कांस्यमय्योऽथवा लोह्यो नलिकास्सारिकाभिधाः ॥
सार्धाङ्गुलाम्नाः परिधौ दण्डपृष्ठे निवेशयेत् ।
मदनेनेष्टकाचूर्णमिश्रेण श्लेषणं दृढम् ॥
यन्मेढाकशिरोमध्याः तदिदानीं निरूप्यते ।
प्रथमं प्रथितं प्राज्ञैः सार्धाङ्गुलचतुष्टयम् ॥
द्वितीयमन्तरं ज्ञेयं सयवैरङ्गुलैस्त्रिभिः ।
तृतीयं तु तृतीयांशाभ्यधिकैस्त्रिभिरङ्गुलैः ॥
चतुर्थं त्र्यङ्गुलं प्रोक्तं पञ्चमं सारिकान्तरम् ।
यवाधिकाभ्यां सार्धाभ्यां अङ्गुलाभ्यां मतं सताम् ॥
अङ्गुलं स यवद्वन्द्वं नवमं दशमं पुनः ।
यवोनमङ्गुलद्वन्द्वमन्तरांत्रितयं पुनः ।
इतः परं तु प्रत्येकं सपादाङ्गुलसम्मितम् ॥

हम्मीरः

तत्र रत्नाकरादीनां दृष्ट्वा सारीप्रकल्पनम् ।
सुखबोधाय शिष्याणां दर्शयत्यवनीपतिः ॥
सारीमस्तकमध्यानां यदिहान्तरमिष्यते ।
मेरुमूर्ध्न उपक्रम्य यथावत्प्रतिपाद्यते ॥
तत्राद्यमन्तरं पञ्चाङ्गुलं सयवमीरितम् ।
तद्द्वितीयं च चतुरङ्गुलकं तत्तृतीयकम् ॥
तुर्यं चैव यवन्यूनं पञ्चमं त्र्यङ्गुलं तथा ।
यवाधिकं ततः षष्ठं यवोनं त्र्यङ्गुलं पुनः ॥
सयवं द्व्यङ्गुलं ज्ञेयमन्तरालं तु सप्तमम् ।

वसुसंख्यं पुनर्ज्ञेयं सार्धद्व्यङ्गुलमन्तरम् ॥
नवमं तु यवार्धोनं दशमं पुनरन्तरम् ।
सार्धाङ्गुलमितं ज्ञेयं यवोनं द्व्यङ्गुलं ततः ॥
एकादशं द्वादशं तु तत्तृतीयांशवर्जितम् ।
त्रयोदशं ततो ज्ञेयं तत्तृतीयांशमङ्गुलम् ।
अङ्गुलं मानमाख्यातमन्तरे च चतुर्दशे ॥

इति बृहत्किन्नरीसारिकामानम् । मध्यमकिन्नर्यां तु —

सारीणामन्तरस्याथ परिमाणमिहोच्यते ।
सार्धाङ्गुलचतुष्कं तु तत्र प्रथममन्तरम् ॥
सयवत्र्यङ्गुलं ज्ञेयं द्वैतीयकमिहान्तरम् ।
तृतीयमन्तरं त्र्यंशाभ्यधिकैरङ्गुलैस्त्रिभिः ॥
पूर्णत्र्यङ्गुलकं तुर्यं पञ्चमं पुनरन्तरम् ।
सार्धद्व्यङ्गुलकं ज्ञेयं यवैकोनाधिकं पुनः ।
षष्ठं यवद्वयं न्यूनं द्व्यङ्गुलं सप्तमं तथा ॥
(अष्टमं यवोनं द्व्यङ्गुलम् । नवमं द्व्यङ्गुलम्)
यवोनमङ्गुलद्वन्द्वमन्तरं दशमं भवेत् ।
सपादाङ्गुलमानानि त्रीण्यन्यान्यन्तराणि च ॥
स्यादेकाङ्गुलमानेन चतुर्दशमिहान्तरम् ।
सारीणामर्धकं चैव यवमानमिह स्मृतम् ॥
अत्रापि त्र्यङ्गुलं वीणादण्डस्य परिशिष्यते ।
लक्ष्मशेषं विजानीयाद् बृहतीकिन्नरीगतम् ॥

कुम्भः

किरणभास्करः—मेलरागः (खरहरप्रियामेलजन्यः)
(आ) स रि ग म नि स.
(अव) स नि ध प म ध म ग रि स.

मजः

किरणावली—रागः

न्यासांशकग्रहणसप्तमरावरम्या
गान्धारमध्यबहुला धरिवर्जिता च ।
मार्गीयुता................यत्र
ताना वदन्ति किरणावलिकां सताराम् ॥

नान्यः

निषादांशग्रहन्यासा सतारा धरिवर्जिता ।
गान्धारमध्यबहुला विज्ञेया किरणावली ॥

मतङ्गः

—मेलरागः (कीरवाणीमेलजन्यः)
(आ) स रि म प ध नि स·
(अव) स नि ध प म ग रि स.

मजः

किरिकिट्टकम्—तालवाद्यम्
शुक्तिशब्दे द्रष्टव्यम् ।

किरीटः—हस्तः

कलाप एव शीर्षस्थः किरीट इति कथ्यते ।
एवं किरीटाभिनये ब्रूते निधिकरात्मजः ॥

निधिकरः विप्रदासस्य पिता ।

विप्रदासः

शकतुण्डावुभौ कुर्यात्सम्मुखे नैव मेलनम् ।
कनिष्ठाग्रे कनिष्ठाग्रमङ्गुष्ठाग्रे तथैव च ।
लगयित्वोच्चकैः कुर्यात्करौ स तु किरीटकः ।
अधिदेवोऽस्य मार्ताण्डः भानुदेवे नियुज्यते ।

गौरीमतम्

किलकिञ्चितम्

हर्षाद्रोदनहासादि प्रोच्यते किलकिञ्चितम् ।

शार्ङ्गः

स्मितरुदितहर्षरोषश्रमभयदुःखाभिलाषाणाम् ।
यत्सङ्करणं स्त्रीणां तदिदं किलकिञ्चितं ज्ञेयम् ॥

भावविवेकः

—अनुभावः
स्मितरुदितहसितादीनां हर्षादसकृदेकीकरणं किलिकिञ्चितम् ।
यथा पाणिपल्लवविधूननमित्यादि ।

भोजः

स्मितहसितरुदितबहुदुःखगर्वश्रमाभिलाषाणाम् ।
सङ्कटकरणं हर्षादसकृत्किलिकिञ्चितं ज्ञेयम् ॥

भरतः

यत्र किल शुष्करुदितहसितक्रोधभयव्यामिश्ररूपमिष्टजनदर्शनाविर्भूतहर्षवशात्क्रियते तत्किलकिञ्चितम् ।

सागरः

कीकराजः
सङ्गीतसारोद्धारकर्ता ।

कीरवाणी—मेलकर्ता (रागः)

स ० रि ग ० म ० प ध ० ० नि स.

मज

कीर्तिः—देशीतालः

कीर्तिताले तु विज्ञेयाः क्रमाल्लपगलप्लुताः॥ । ऽ ऽ । ऽ

वेमः

लगौपगौलपौ चैव कीर्तिता कीर्तितालके ॥ । ऽ ऽ ऽ । ऽ

जगदेकः

लगौपगौ लपौ गश्च कीर्तिताले प्रकीर्तितः॥ ।ऽ ऽ ऽ । ऽ ऽ

संगीत मकरन्दे

लपौ गौललपाश्चैव कीर्तिताले प्रकीर्तिताः॥ ।ऽ ऽ ऽ ॥ ऽ

नन्दी

कीर्तिधारीयम्

कीर्तिधरकृतो ग्रन्थः। अयं कीर्तिधरः नाट्यशास्त्रव्याख्याता। अस्य मतं प्रमाणत्वेन उक्तमभिनवगुप्तेन षष्ठाध्यायव्याख्याने तथा एकोनत्रिंशाध्याये च । विक्रमशके ९०० भरतरससूत्र व्याख्याने।

अयमेव लोल्लटाभिमतं तृतीयाविभक्त्यर्थं परामृश्य षष्ठीविभक्त्यर्थं स्वीकृतवान्। करणलक्षणे अस्य नाम स्मृतं बहुधा जायसेनापतिना।

कीर्तिप्रबोधः—देशीतालः

ऽ ऽ ॥ ० ० ऽ ऽ ऽ ऽ ऽ ऽ ऽ ऽ ॥ ० ० ० ०

हम्मीरः

कीलकः—देशीतालः

द्रुतो लघुद्रुतद्वन्द्वं लघुद्वन्द्वं च कीलके ॥ ० । ० ० ॥

कीलको मध्यतालस्य भेदः।

दामोदरः

कीलकमण्ठः—तालः

द्रुतो लघुर्द्रुतद्वन्द्वं लघुद्वन्द्वं च कीलके॥ ० । ० ० ॥

वेदः

कीलकहस्तः

कनिष्ठे कुञ्चिते श्लिष्टे मृगशीर्षे तु कीलकः।
सम्मुखे कीलकश्चैव नर्मालापे च स्नेहके।
औत्सुक्ये चापि मोहे च कीलकाख्यकरो भवेत्॥

विनायकः

कीलः—गीतालङ्कारः (अट्टतालभेदः)

द्रुतद्वयं विरामान्तं लघुनै न संयुतम्।
झम्पातालो भवेत्तेन कीलो गीतो बुधैः स्मृतः॥

संगीतसारः

कीला—कर्णभूषणम्

ऊर्ध्वछिद्रे कृता उत्तरकर्णिकेति प्रसिद्धा।

अभिनवः

कुकुण्डलीतालः—तालः

भो भौ यो भो यलौ जोल घवोप्यशब्दाः
स्युर्वेदसंख्या कथिता कुकुण्डली।

। । । । । । ऽ ऽ ॥ । । । ऽ ऽ ऽ ऽ ऽ ऽ ॥ ऽ ॥ ऽ ॥ । ऽ ऽ-
ऽ ॥ । ऽ ऽ ॥ ऽ ।

वेदः

कुकुदः—मेलरागः (मायामालवगौलमेलजन्यः)

(आ) स रि ग प नि ध स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

मज

कुकुदश्री—मेलजन्यः (कामवर्धिनीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स.
(अव) स नि प म रि म ग स.

मज

कुङ्कुमाम्बरी—मेलरागः (मायामालवगौलमेलजन्यः)

(आ) स नि ध नि स रि ग म प नि ध स.
(अव) ध प म ग रि स नि ध नि स.

मज

कुचुम्बिनी—पादमणिः

तलाभ्यामस्पृशन् भूमिं पार्श्वोद्वृत्तं द्रुतं यदा।
विधीयेत तदा तज्ज्ञैस्समाख्याता कुचुम्बिनी॥

ज्यायनः

—पाटवाद्यम्

उद्दल्यां स्वस्तिकाकारहस्तद्वितयताडनात्।
खुकारभूरि यद्वाद्यं सा विज्ञेया कुचुम्बिनी॥

वेमः

कालकाख्येन हस्तेन कुकारप्रचुरेण यत्।
मात्राभिष्षोडशैर्वापि द्वात्रिंशद्भिः कुचुम्बिनी॥
द्विविधा सा च विज्ञेया शुद्धा मिश्रेति सूरिभिः।
शुद्धा षोडशमात्राभिरन्याभिरितरा युता॥
कुकुंत कुंत कुकुन्त कुंत कुकुकु।

पार्श्वदेवः

अभिनये कालकाख्यहस्तो नास्ति। मुकुलहस्त इति पाठ एव समञ्जसः।

कुजहस्तः

मयूराभिधहस्ते तु मध्यमा कुञ्चिता तले।
नाम्ना श्लिष्टमयूराख्यो भौमार्थे संप्रयुज्यते ॥

शुङ्गा

कुञ्चितम्—करणम्

वामपार्श्वेऽलपद्मस्स्यादुत्तानो दक्षिणः करः।
यदा तत्कुञ्चितं पादे सव्येऽग्रतलसञ्चरे।
आनन्दनिर्भरसुरानन्दाभिनयने मतः॥

कुम्भः

—दर्शनम्

सङ्कोचेऽभङ्गभागस्य यत्र तत्कुञ्चितं मतम्।

वेमः

अभङ्गभागसङ्कोचो यत्र तत्कुञ्चितं भवेत्।

शारदातनयः

—हस्तप्राणः

कुञ्चनादङ्गुलीनां च कुञ्चितं समुदीरितम्।

शुङ्गा

—जानु

श्लिष्टोरुजङ्घं जानूक्तं कुञ्चितं सद्भिरासने।

अशोकः

कुञ्चितः—कपोलः

कुञ्चितः कृतसङ्कोचः शीतत्रासज्वरादिषु।

ज्यायनः

सङ्कोचितौ कुञ्चितौ च रोमाञ्चज्वरभीतिषु।

वेमः

—पादः

उत्क्षिप्तपाणिमाकुञ्च्य मध्यं सर्वास्तथाङ्गुलीः।
आकुञ्च्यवर्तमानो यः कुञ्चितश्चरणो ह्यसौ।
अतिक्रान्तस्याक्रमणे ग्रहे तुङ्गस्य च स्मृतः॥

विप्रदासः

ग्रहणे तुङ्गवस्तूनामुदात्तगमने तथा।
व्यवर्तितोद्वर्तितादिकरणेष्वप्यसौ भवेत्॥

वेमः

—बाहुः

सूचीं कुर्वन् कूर्परस्तु वक्रितः कुञ्चितो भवेत्।
पानभोजनयोरेष प्रहारे खड्गधारणे॥

अशोकः

कुञ्चितः कम्पितो बाहुः नामितस्तीक्ष्णकूर्परः।
शस्त्रादिधारणे योज्यः प्रहारे पानभोजने॥

सोमेश्वरः

कुञ्चितदाण्डः—स्थलगनृत्तम्

कुञ्चिते चेदुत्प्लुतिः स्यात्पुरो वामः प्रसारितः।
दक्षिणश्चरणो यत्र वामजान्वन्तिके स्थितः॥
एकेन वलनेनाथ दक्षिणेन पदा भुवि।
निपतेत्कुञ्चितो दाण्डः तण्डुना प्रतिपादितः॥

वेदः

कुञ्चितभ्रमरी

निकुञ्च्य जानु भ्रमयेत्कुञ्चितभ्रमरी भवेत्।

नाट्यदर्पणं

—भ्रमरी

भुजङ्गत्रासितां कृत्वा स्थितस्य चरणस्य तु।
नमनोन्नमनोपेतं मुहुर्यत्राप्रदक्षिणम्।
शरीरं भ्रमयेत्सा तु कुञ्चितभ्रमरी मता॥

कुञ्चिताः—चरणाङ्गुल्यः

सङ्कोचात्कुञ्चिता शीतमूर्छात्रासग्रहादिषु।

विप्रदासः

—पादाङ्गुल्यः

सङ्कोचिता यदाङ्गुल्यः कथिताः कुञ्चितास्तदा।
त्रासे ग्रहे च शीतार्तौ नियुज्यन्ते च मूर्छिते॥

सोमेश्वरः

कुञ्चिता—ग्रीवा

निकुञ्चिताकृतिर्ग्रीवा कुञ्चितेत्यभिधीयते।
आत्मनो गोपने मूर्धभारे चैष नियुज्यते॥

वेमः

ऊर्ध्वं संकुचिते मूर्ध्नि कुञ्चिता गलरक्षणे।

ज्यायनः

—दृष्टिः

अनिकुञ्चितपक्ष्माग्रा पुटैराकुञ्चितैस्तथा।
सन्ना पतिततारा च कुञ्चिता दृष्टिरिष्यते॥

शारदातनयः

सन्नेति। निश्चेष्ट तारकाभ्रूसंपुटानां सार उच्यते।

ईषत्कुञ्चितपक्ष्माग्रभ्रूपुटा वक्रतारका।
तिर्यङ्निविष्टा या दृष्टिः कुञ्चिता साभिधीयते॥

विप्रदासः

कुञ्चिता दृष्टिरीर्ष्यायामनिष्टेऽक्षिव्यथासु च ।
तेजोविशेषनिष्प्रेक्षे वस्तुन्यपि च युज्यते ॥
वेमः

कुञ्चिता—भ्रूः

मृदुभङ्गा तु येका भ्रूः यद्वा सार्धद्वितीयया ।
भ्रुवा सा कुञ्चिता प्रोक्ता विलासे किलिकिञ्चिते ।
मोट्टायिते कुट्टमिते नियुक्ता सा प्रयोक्तृभिः ॥
अशोकः

कुञ्चितौ—पुटौ

कुञ्चितौ तु परिज्ञेयौ पुटौ किञ्चिच्च कुञ्चितौ ।
एतौ स्यातामनिष्टस्य दर्शने स्पर्शगन्धयोः ॥
वेमः

कुटिकारः—गायकभेदः

परगीतानुकारं यो ध्वनिचेष्टादिसंयुतम् ।
सम्यक् प्रकुरुते दक्षः कुटिकारः स कथ्यते ॥
सोमेश्वरः

कुटिलम्—दर्शनम्

प्रकटभ्रुकुटी दृष्टिर्यत्र तत्कुटिलं विदुः ।
शारदातनयः

कुटिलः—वर्णालङ्कारः

यत्राद्यं च स्वरयुगं ततः स्वरयुगं पुनः ।
गीयते स द्विरुक्तान्तं कुटिलः स प्रकीर्तितः ॥

यथा – सरिगग रिरिगम्म इति क्रमारोहात् गगरिस्स इत्यवरोहादारोह्यवरोही च कुटिलौ । झम्पतालानुगत्वादलंकारत्वम् ।
संगीतसरणिः

कुटिला—भङ्गतालः

गचतुष्कं लचतुष्कं द्रुतचतुष्कं एको गुरुः ।

ऽ ऽ ऽ ऽ । । । । ० ० ० ० ऽ
नान्यतुम्बुरू
अभिनवस्व

कुट्टनम्—पादचारः

पार्ष्णिना च पदाग्रेण समस्तेन तलेन च ।
यत्ताडनं भूतलं तु कुट्टनं तदुदीरितम् ॥
नाट्यदर्पणे

—चिबुकम्

कुट्टनं द्विजसंघृष्टी रुग्भीशीतज्वरादिषु ।
ज्यायनः

कुट्टनम्—दन्तः

कुट्टनं दन्तसङ्घर्षः शीते भीरुग्ज्वरास्विदम् ।
अशोकः

कुट्टमितम्—अनुभावः

केशस्तनादिग्रहणे हर्षादप्रतिमे सुखे ।
दुःखाविष्करणं तन्व्या यत्तत्कुट्टमितं मतम् ॥
पद्मश्रीः

प्रियस्य रतिसंभोगे गाढपरिपीडनेषु उद्दामहर्षविशेषेन किं पीड्यसि न सहे इति सुखे दुःखाविष्करणं कुट्टमितम् ।
सागरः

भोजस्तु सरस्वतीकण्ठाभरणे एतद्विपरीतं कुट्टमितमाह । यथा

केशस्तनाधरादीनां ग्रहाद्दुःखेऽपि यत्पुनः ।
सुखाविष्करणं तन्व्या तत्तु कुट्टमितं मतम् ॥
कुम्भः

केशस्तनाधरादिग्रहणाद् दुःखेऽपि सुखबुद्धिचेष्टा कुट्टमितं इति शृङ्गारप्रकाशे भोजः ।

कुडुपम्—पादमणिः

एकस्समस्थितः पादस्तथान्यः पार्श्वयोः क्रमात् ।
दधत्पार्श्वोन्मुखं पार्ष्णिं ताडयेद्यदि भूतलम् ।
तदा कुडुपमाख्यातं देशीनृत्तविशारदैः ॥
वेमः

कुडुपः—

पटहादिवादने दण्डोऽथ वा कोणः ।

कुडुपचारणा—पाटवाद्यम्

वादनं कुडुपोद्भूतैः पाटैः कुडुपचारणा ।
कोणः कुडुप इत्युक्तो दण्डो वादनकर्मणि ॥
वेमः

नानापाटाक्षरोद्भूतैः शब्दैः कुडुपताडितैः ।
त्रिवृत्याश्चैव गारुग्या कृता कुडुपचारणी ॥
पार्श्वदेवः

कुडायी—मेलरागः

कुडायी तीव्रगोपेता चारोहे मनिवर्जिता ।
गान्धारोद्ग्राहसंयुक्ता पञ्चमांशेन शोभिता ॥
धयोरन्यतरेणैव यत्रावरोहणं मतम् ।
गान्धारेण विना सा चाप्यवरोहे कचिन्मता ॥

प्रथमप्रहरोत्तरगेया ।
अहोबिलः

कुडायी—रागः

त्रिगान्धारा कुडायी स्यात् देशाख्या सायुता ह्युपा । मदः

देशाख्यसदृशा गेया कुडायी सर्वसम्मता । दामोदरः

कुडुक्कतालः—देशीतालः

स्यातां कुडुक्कताले तु द्वौ दौ लौ द्वौ यथाक्रमात् ० ० ॥ वेमः
सा सा रीग (जग)

कुण्डनाची—देशीतालः

दोलश्च लविरामश्च दो लघू लविरामकः ।
शरो द्रुतो लवुश्चैको लविरामो द्रुतो मतः ।
शरो विरामसहितः कुण्डनाची प्रशस्यते ॥
० । । ० । । । ० । । ० वेदः

कुण्डनाचीतालोडुपम्—देशीनृत्तम्

स्यात्कुण्डनाची तालस्योडुपं नृत्ये प्रसिद्धकम् । वेदः

कुण्डपायनः—तानः

मध्यमग्रामे षड्जहीनषाडवः ।
म ग रि नि ध प.
कौण्डपायन इत्यपि नामान्तरं दृश्यते । कुम्भः

कुण्डलम्—कर्णभूषणम्

अधरपाल्यां धृतम् ।
सोपानक्रमविन्यस्तवक्रपङ्क्तिविराजितम् ।
षडष्टनेमिभिः कान्तं कुण्डलं तत्प्रचक्षते ॥ सोमेश्वरः

कुण्डलहस्तः

तर्जन्यङ्गुष्ठयोरग्रे वलयाकारवेष्टिते ।
मुष्टिहस्ताख्ययोरेवं कुण्डलाख्यकरः स्मृतः ॥

देवता शक्तिराख्याता विष्णुतेजोमयी सदा ।
विनियोगः कुण्डलेषु विश्रुतः परमेष्ठिना ॥ गौरीमतम्

कुण्डलिचारः—चालकः

विलोड्यते यत्र करौ वामदक्षिणयोर्यदि ।
गतागते दधद्दिक्षु तिर्यग्व्यावर्तितः पुनः ।
सद्भिरेतत्समादिष्टं तदा कुण्डलिचारकम् ॥ अशोकः

अयं चालकः वेमभूपालेन वैकुण्ठविलास इति उक्तः समान-लक्षणेन ।

कुण्डली—देशीनृत्तम्

चतुर्विधं तच्च लास्यं कुण्डलीदण्डरासकम् ।
प्रेरणं प्रेक्षणं चेति कुण्डली तेषु शस्यते ॥
शृङ्गाररसभूयस्त्वान्माधुर्यात्सौकुमार्यतः ।
आह्लादकत्वात्सर्वेषामादृतत्वात्सुरैरपि ॥
कुण्डलीं प्रथमं देव्यै महेश्वर उपादिशत् ।
गौरी चाशिक्षयद्दिव्यकामिनीं कुण्डलीं मुदा ॥
तन्नाम्ना तदिदं नृत्यं कुण्डली विबुधा विदुः ।
तन्नृत्यं शिक्षितवती शर्वाणी बालकन्यकाम् ॥
सा च गोपाङ्गनानां च गोप्यस्सौराष्ट्रसुन्दरीः ।
ताभ्यः परम्परायातं देशानन्यानुपागमत् ॥
मतङ्गभरताचार्यकोहलाद्यैश्च लक्षितम् ।
यन्नृत्तं ग्रन्थसन्दर्भे विप्रकीर्णं विविच्यते ॥
तदहं सम्प्रवक्ष्यामि कुण्डलीमणिदर्पणे ।
गीतवाद्यमितस्तालश्रुतिभिर्व्यक्तनर्तनम् ॥
मार्गजं देशजं मिश्रमिति तत्त्रिविधं भवेत् ।
मार्गोक्तचारीकरणस्थानकैर्मण्डलादिभिः ॥
अङ्गहारैश्च निष्पन्नं मार्गजं परिकीर्तितम् ।
देशीसमुदितैः पादपाटाङ्गैश्चारिकादिभिः ॥
लास्याङ्गस्थानकैर्नृत्तं देशसंभवमुच्यते ।
एतयोर्मिश्रसञ्जातमन्तर्भूतं तयोरिह ॥
तत्रादौ वाद्यसूडः स्याद्गीतसूडस्ततः परम् ।
नवतालश्च झङ्कारो रिगोणीगण्डकस्तथा ॥
पल्लवश्च चमत्कारः प्रहारश्चेति सप्तभिः ।
प्रबन्धैर्वाद्यसूडः स्याद्गीतसूडुरथोच्यते ॥
ध्रुवो मठयो प्रतिमठो लम्बको रासकस्तथा ।
अटताल्येकताली च गीतसूडश्च सप्तभिः ॥
सूडुद्वयं च मिश्राख्यं कुण्डल्यां समुदीरितम् ।
यथारुचि तयोरन्ते तत्तज्जातीयमन्वितम् ॥

वादनीयं प्रगातव्याः प्रबन्धाश्चित्तहारिणः ।
एतेषु नर्तनीयाः स्युः पादपाटाङ्गबाहवः ॥
चारिकाकरणस्थानमण्डलभ्रमरीकराः ।
अङ्गहाराः शिरोभेदाः लास्याङ्गानि च दृष्टयः ।
क्रमलक्षणमेतेषां सोद्देशं प्रतिपाद्यते ॥

कुण्डलीमणिदर्पणम्

कुण्डलीभूषणम्

अस्य कर्ता न ज्ञायते। ग्रन्थः प्रौढो लघुश्च। इतः परं न ज्ञातम्।

कुण्डलीमणिदर्पणः

लघुरयं ग्रन्थः। कुण्डलीनृत्तं पुष्पाञ्जलिं चाधिकृत्य प्रवृत्तो यम्। वर्षशतद्वयात्पूर्वं स्यादिति तालकोशवयसा ज्ञायते।

कुतपः—

संफेटकगायनवादकसमूहः। कुः नाट्यभूमिः। तं तपति। उज्ज्वलयतीति कृत्वा। कुतं शब्दं पातीत्यन्ये। प्रत्याहारशब्दे द्रष्टव्यम्।

अभिनवः

कुतुकी—देशीतालः

चतुर्द्वन्द्वी तु लदयोस्ताले स्यात्कुतुकी ।
।०।०।०।०

कुम्भः

कुतूहलम्—शृङ्गारचेष्टा

अनुरागकाल एव प्रियतमोपसर्पणं कुतूहलम्। यथा—
परावत इवानङ्गमोहिते कूजति प्रिये ।
पश्य कौतुकिनी जाया समीपमुपसर्पति ॥

कुम्भः

इष्टे वस्तुन्यविज्ञाते स्वरूपेण व्यथावहम् ।
तदीप्सया पुनः पुंसां व्याकुलत्वं कुतूहलम् ॥

भावविवेकः

कुद्दालकः—देशीतालः

मगणः प्लुतलौ यत्र सोऽयं कुद्दालकाह्वयः ।
१० मात्राः ।

तालप्रस्तारः

कुन्तः—दशतालप्रमाणमायुधम्

कुन्तलः—गीतालङ्कारः (ध्रुवभेदः)

पादैष्षोडशभिर्वर्णैः कुन्तले लघुशेखरः ।
इष्टार्थदरसौख्यदः स्यादद्भुताख्यरसान्वितः ॥
लघुर्गुरुर्भवेद्यत्र —

संगीतसारः

—मेलजन्यः (कान्तामणिमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि ध स.
(अव) स नि ध प म ग म रि स.

मञ्ज

कुन्तलवराटी—उपाङ्गरागः

मन्द्रषड्जवती भूरिनिषादस्वरशालिनी ।
कौन्तली गीयते नित्यं रतौ कम्पितधैवता ॥

रतौ शृङ्गारे।

भट्टमाधवः

—रागः

निषादबहुला पूर्णा षड्जमन्द्रा च ताडिता ।
शृङ्गारे विनियोगः स्यात् सा कुन्तलवराटिका ॥

जगदेकः

कुन्तली वराटी—प्रथमरागः

वराटी कुन्तलीचिह्ना ललिता भूरिसप्तमा ।
षड्जन्यासग्रहांशा स्यान्मन्द्रषड्जविराजिता ॥

मोक्ष

—रागः

अथ कुन्तलपूर्वा या वराटी सा तु कथ्यते ।
निषादबहुला पूर्णा षड्जमन्द्रा तथोदिता ॥

हरिः

कुन्तलवराली—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)

(आ) स म प ध नि ध स.
(अव) स नि ध प म स.

मञ्ज

कुन्तलसारः—मेलरागः (सूर्यकान्तमेलजन्यः)

(आ) नि स रि ग म प ध नि.
(अव) ध प म ग रि स नि ध नि स.

मञ्ज

कुन्दः—गीतालङ्कारः (प्रतिमठ्यभेदः)

द्रुतमेकं भवेद्यत्र स तालः खण्डसंज्ञकः ।
द्रुतलयेन गातव्यः कुन्दश्च प्रतिमठ्यकः ।

संगीतसारः

कुन्दः—देशीतालः

कुन्दाद्विन्दुलयं पश्चाद्लौ मो द्रौ लघुर्भवेत् ।
० ० ० ० । ऽ ऽ ऽ ० ० ।

लक्ष्मणः

—वर्णालङ्कारः

त्रयः स्वराः कला यत्र तदीयाद्यं स्वरं पुनः ।
गीत्वान्याः क्रियते तादृक् तद्ज्ञैः कन्दः स कथ्यते ॥

यथा – स रि ग रि ग म इति क्रमारोहणात् ग रि स म ग रि इति व्युत्क्रमावरोहणाच्च आरोह्यवरोही च कन्दः । त्रिपुटतालानुगत्वेनालङ्कारत्वम् ।
कुन्दः कन्द इति पाठान्तरम् ।

संगीतसरणिः

कुन्दचतुर्थी—संगीतशृङ्गाराङ्गम्

यस्यां यवसंस्तरेषु अबलालोकिनी निशा सा कुन्दचतुर्थी ।

भोजः

कुन्दमालिका—मेलरागः (खरहरप्रियामेलजन्यः)
(आ) स रि ग प ध नि स .
(अव) स नि ध प म ग रि स .

मञ्ज

कुब्जभ्रमरी—भ्रमरी.

मण्डलस्थानके स्थित्वा शरीरं कुब्जतां नयेत् ।
स्थितस्याङ्घ्रेः पुरो न्यस्येत्पादमुद्यम्य कुब्जितम् ।
यत्र सा कथिता कुब्जभ्रमरी वेमभूभुजा ॥

वेमः

कुब्जविराजः—मेलरागः (वाचस्पतिमेलजन्यः)
(आ) स रि ग म प ध नि स .
(अव) स ध प म रि स .

मञ्ज

कुमारद्युतिः—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)
(आ) स ग म नि ध नि स .
(अव) स नि ध प रि स .

मञ्ज

कुमारलीला—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)
(आ) स म प ध नि प नि स .
(अव) स नि ध म ग रि स .

मञ्ज

कुमाररञ्जनी—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)
(आ) स रि ग म प ध नि स .
(अव) स ध प ग रि स .

मञ्ज

कुमारी

अप्राप्तरतिसंभोगा असंभ्रान्ता अनुद्भटाः ।
निभृता यास्सलज्जाश्च ताः कुमार्य इति स्मृताः ॥

भरतः

कुमुदः—देशीतालः

लघुर्द्रुतौ लगौ स्यातां ताले कुमुदसंहिते । ।००।ऽ
अयमेव कुमुन्द इति नन्दी ।

वेमः

—देशीतालः

लौ दौ लगौ च कुमुदोऽथवा लौदौ द्रुतौ गुरु —
।।००।ऽऽ अथवा ॥००००ऽ

कुम्भः

—मेलरागः

नाटमेलसमुद्भूतो रागः कुमुदसंज्ञकः ।
आरोहणे मवर्जोक्तो गान्धारोद्ग्राहशोभितः ॥
सायं गेयः ।

अहोबिलः

कुमुदकम्—मालावृत्तम्

चतुर्मात्रिक एकः पञ्चमात्रिकौ द्वौ भ ग ।

विरहाङ्कः

कुमुदक्रिया—रागः

अंशग्रहगान्धारा सपधपरित्यक्ता ।
कुमुदकृतिरिति हि कथिता ।
मिथिलानाथेन ललितगमकाद्या ॥

नान्यः

निषादतारगान्धारग्रहांशा सधपवर्जिता ।
कुमुदकृतिर्विज्ञेया गमकैर्ललितैश्च संयुक्ता ॥

याष्टिकः

कुमुदप्रभा—द्वादशाक्षरवृत्तम्

रयनयाः अथवा – नयरयाः ।

भरतः

वृत्तमिदं कुमुदनिभा कुमुदवती इत्यपि वदन्ति ।

कुमुदप्रभा—मेलरागः (कामवर्धिनीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग ध नि स.
(अव) स प म ग रि स.

सङ्ग

कुमुदवती—ध्रुवावृत्तम् (पञ्चदशाक्षरम्)

आद्यचतुर्थे पञ्चमषष्ठे नवमदश-
मन्त्यतमं चेद्यत्र तु दीर्घं भवति पुनः।
सा खलु बोध्या पञ्चदशाख्ये कुमुदवती
भूतलतन्वीवृत्तविधाने त्वभिविहिता ॥

वायदि वादो चंडपवाही गगणतले। (वाति वातो चण्डप्रवाही गगनतले।)

भम स भ साः ॥
कुमुद्वतीषु हीनेषु प्रयोज्या तु कुमुद्वती।
चतुरश्रद्वयं चाचपुटोऽन्ते पञ्चमेन तु ॥

पञ्चमेन। पञ्चमरागेण ॥

नान्यः

कुमुदिनी—ध्रुवावृत्तम् (दशाक्षरम्)

दीर्घाणि ह्यथ निधनगतं त्रीणि स्युर्यदि चरणविधौ।
ज्ञेया सा कुसुमसमुदिता पङ्क्तिश्चेद्भवति कुमुदिनी ॥
आदौ लघुत्रयं दद्याद् गुरुरन्ते व्यवस्थितः।
चचत्पुटः कुमुदिनी शेषाष्षट् च द्रुता मताः ॥
उत्तमानां प्रवेशेषु शृङ्गाररससंभवे।
प्रयोजयेत्कुमुदिनीं रागे मालवकैशिके ॥

सोसन्तो पियरहिय जणम्। (शोषयन्प्रियरहितजनम्)

नान्यः

—मात्रावृत्तम्

चतुर्मात्रिकास्त्रयः जः चतुर्मात्रिक एकः गुरुः।

विरहाङ्कः

कुमुदक्री—क्रियाङ्गरागः

न लक्षितेऽप्रसिद्धत्वात्कुमुदक्री शिवक्रिये।

कुम्भः

कुमुद्वती—श्रुतिः

षड्जे द्वितीया श्रुतिः।

कुम्भः—देशीतालः

पञ्चलादौ त्रयो लादौ दोलौ निश्शब्दलत्रयम्।
कुम्भताले द्रुताप्रस्थो निश्शब्द उभयत्रलम् ॥

तालप्रस्तारः

२० मात्राः।

कामबाणद्रुता यत्र करजाख्यस्ततः परम्।
दविरामो लघुश्चैको बिन्दुश्चार्धद्रुतो भवेत् ॥
दविरामो लघुद्वन्द्वं द्रुतो लघुविरामवान्।
कम्भताल इति प्रोक्तस्तालविद्याविशारदैः ॥
० ० ० ० ० ‿ ०ं। ० ‿ ० ०ं॥ ऽ।

दामोदरः

कुम्भतालः—चित्रतालः

दषट्कं च लघुद्वन्द्वं द्रुतद्वन्द्वं लघुत्रयम्।
द्रुतो लघुश्च कथ्यन्ते कुम्भताले मनीषिभिः ॥
० ० ० ० ० ०॥ ० ०।।। ०।
मात्राः १० विषमयतिः द्विकला।

ताललक्षणे

कुम्भभ्रमरी—भ्रमरी

उत्कटस्थानमास्थाय पादाग्रेण महीं स्पृशन्।
कुलालचक्रविन्यस्तकुम्भभ्रमणविभ्रमात्।
शरीरं भ्रामयेद्यत्र सा कुम्भभ्रमरी भवेत् ॥

वेमः

कुम्भसंभवः—देशीतालः

गुरुणा कुम्भसंभवः। ऽ

लक्ष्मणः

कुम्भहस्तः

पद्मकोशाभिधौ हस्तौ स्पृष्टाङ्गुष्ठकनिष्ठिकौ ॥
कुम्भराशौ प्रयुज्येत भरतार्णववेदिभिः ॥

श्रीकार

कुरङ्गः—मेलरागः

रिस्तु तीव्रतरः प्रोक्तो मस्तु तीव्रतरो भवेत्।
अतितीव्रतमो गः स्यान्निस्तीव्रः स्यात्कुरङ्गके ॥

सायं गेयः।

अहोबिलः

कुरङ्गनाटरागध्यानम्

भल्लायुधतिरोधानधारिणं पादचारिणम्।
कुरङ्गनाटरागाख्यं भजामि हृदि सन्ततम् ॥

रागसागरः

कुरञ्जी—मेलरागः (शङ्कराभरणमेलजोऽयं रागः)

कुरञ्ज्यामवरोहे तु धैवतं वर्जयेत्पुनः।
सर्वत्र श्रुतिराहित्यं स्थायिभेदेऽपि सम्मतः ॥

परमेश्वरः

कुरञ्जी—मेलरागः (धीरशङ्कराभरणमेलजन्यः)

(आ) स ग रि ग म प ध.
(अव) स म ग रि स नि स.

मञ्ज

—रागध्यानम्

गौराङ्गीं चन्द्रवदनां सखीं प्रति सुभाषिणीम्।
चलदायतनेत्रां तां कुरञ्जीं संस्मराम्यहम्॥

कुरञ्जीति नामान्तरम्।

रागसागरः

कुरुञ्जीकट्टरम्—देशीनृत्तम्

सुवर्णपेटिकां वामहस्ते धृत्वा मनोरमाम्।
कपर्दं तत्र निक्षिप्य प्रश्नवाक्यप्रदर्शनम्॥
यष्टिकं दक्षहस्ते च जटाभारं च मस्तके।
अलङ्कृता सा कुर्वञ्जी रङ्गमध्ये प्रविश्य च॥
सचतुष्काराणि खण्डानि सदासंख्यानि गायति।
साभोगानि सतालानि पदभावयुतानि च।
पूर्वकट्टरवत्सर्वं कुरुञ्जी कथिता बुधैः॥

पूर्वकट्टरमिति वङ्गालीकट्टरम्।

वेदः

कुरुदेश्यम्—मेलरागः (मेचकल्याणीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म ध नि स.
(अव) स नि ध म ग रि स.

मञ्ज

कुलकम्—मात्रावृत्तम्

पञ्च गाथाः। विरहाङ्कः

—गीतच्छेदः

तत्रावान्तरवाक्यानां प्रबन्धार्थसमन्वयात्।
सति वाक्यैकवाक्यत्वे कुलकं कथितं बुधैः॥

वेमः

कुल्लः—देशीतालः

द्रुतो लघुद्रुतौ लश्च दलौ द्रुतद्वयं तथा।
कुल्लताल इति प्रोक्तस्तालज्ञैः पूर्वसूरिभिः॥
•।०।०।००।०००।००००।

दामोदरः

—तालः

दलौ दलौ दलौ द्रुतौ लदौ द्रुतौ द्रुतो लघुर्यदाभवेत्स कुल्लताल ईरितः। ०।०।०।००।०००।००००।

वेदः

कुलीरिका—देशीचारी

नन्द्यावर्ताभिधे स्थाने स्थितौ तिर्यक् प्रसर्पितौ।
चरणौ यत्र तां चारीं कथयन्ति कुलीरिकाम्॥

वेमः

कुवलप्रिया—मेलरागः (मेचकल्याणीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प नि स.
(अव) स नि प म ग रि स.

मञ्ज

कुवलयमाला—दशाक्षरच्छन्दः

उत्पलमालिकाया नामान्तरम्।

—दशाक्षरवृत्तम्

भरतः

मनयगाः।

उत्पलमालेति नामान्तरम्॥

कुविन्दः—देशीतालः

नो दौ गपौ कुविन्दः स्यात् ।००ऽऽ

कुम्भः

कुशली—देशीतालः

कुशली स्यात्प्लुतैकेन। ऽ̇

लक्ष्मणः

कुसुमजा—मेलरागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स ग म प नि ध स.
(अव) स ध प म रि स.

मञ्ज

कुसुममारुतम्—मेलरागः (सूर्यकान्तमेलजन्यः)

(आ) स म प ध नि स.
(अव) स नि ध प म ग रि ग म स.

मञ्ज

कुसुमरञ्जनी—मेलरागः (झलवरालीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प ध नि स.
(अव) स नि ध नि प म ग रि स.

मञ्ज

कुसुमवती—ध्रुवावृत्तम्

सुकुमारेति नामान्तरमस्या अस्ति। सुकुमारा शब्दे द्रष्टव्यम्।

कुसुमवाद्यम्

मतान्तरे—

द्वादशाङ्गुलविस्तीर्णं ग्रन्थिरन्ध्रादिवर्जितम्।
रक्तचन्दनजं दारु सुषिरद्वयशोभितम्॥

रागप्रसृत्यै कुसुमं चाग्रे निक्षिप्य वादयेत् ।
दण्डेऽधिदेवता वाणी कुसुमे कुसुमायुधः ।
सुषिरे देवता स्कन्दः मुखवीणा त्रिदेवता ॥

चिक्कः

कुसुमावली—मेलरागः (जलार्णवमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

मञ्ज

कुहरः—वादनम् (उभयहस्तव्यापारः)

करस्य किञ्चित्साङ्गुष्ठसकलाङ्गुलिकुञ्चने ।
कनिष्ठाङ्गुष्ठसंस्पर्शस्तन्त्र्यां स्यात्कुहरः करः ॥

शार्ङ्गः

—वीणायामुभयहस्तव्यापारः

साङ्गुष्ठाङ्गुलयो यत्र किञ्चिदाकुञ्चितीकृताः ।
कनिष्ठाङ्गुष्ठसंस्पर्शात् तन्त्र्याः कुहर उच्यते ॥

कुम्भः

कूचिमारपुरुषाभिनयः

उरस्थले अरालहस्तधारणेन कर्तव्यः ।

महाराष्ट्रे

कूचिमारहस्तः

अरालो वक्षसि स्थायी कूचिमारे विशिष्यते ।

शृङ्गारः

कूटकारः—गायकभेदः

कुटिकार एव कूटकारः ।

कूटतानः

कूटतानाः क्रमत्यागात् व्युत्क्रमोच्चारितस्वराः ।
तानशब्दे द्रष्टव्यम् । पण्डितमण्डली

कूणितौ—ओष्ठौ

मुकुलौ तिर्यगावृत्तौ कूणितौ गदितौ बुधैः ।
अमर्षे रोदने स्त्रीणां विनियुक्तिस्तयोर्मता ॥

सोमेश्वरः

कूरेशः—मेलरागः (मेचकल्याणीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प नि स.
(अव) स नि ध प म रि स.

मञ्ज

कूर्पासलक्षणम्

अहो मार्गस्य नृत्तस्य मध्ये दृष्टोर्ध्वताण्डवम् ।
कालौलज्जान्विता जाता तस्यां गीर्वाणसंसदि ॥
स्त्रीभिः कथमिदं नाट्यं कर्तुं संसदि शक्यते ।
इति सञ्चिन्त्य भरतः कूर्पासं पञ्चधाकरोत् ॥
जघनान्तं चोरुमध्यं जान्वन्तं मध्यजानुकम् ।
आगुल्फं सपुरोवस्त्रं किङ्किणीजालसंयुतम् ॥
पट्टसूत्रेण संबध्वा धार्यं स्त्रीभिश्च संसदि ।
अर्धोरुजघनान्तं च पुरुषाणां प्रशस्यते ॥
प्रायः स्त्रीभिर्धार्यमेतत्पुंवेषे नृत्तकर्मणि ।
शुद्धदेश्याख्यनाट्ये च बहुचार्यां तथैव च ।
सङ्कीर्णे मार्गसंकीर्णे शस्तमागुल्फगं क्रमात् ॥

नन्दी

कूर्मतालः—चित्रतालः

लोदो लोदौ लघुर्दाश्च लश्च कूर्माभिघेयकं ।
।०।००।०००।
मात्राः ६ एककला विषमयतिः ।

ताललक्षणे

कूर्मबन्धः—नृत्तबन्धः

आद्यपङ्क्तेरादिपदस्थिता यत्र च नर्तकी ।
तद्द्वितीयं द्वितीयायाः तृतीयं च चतुर्थकम् ॥
ततस्तृतीयपङ्क्तेश्च चतुर्थं च तृतीयकम् ।
तुरीयाया द्वितीयं च प्रथमं च पदक्रमात् ॥
व्रजेदन्या तु पूर्वस्याः पङ्क्तेस्तुर्यं पदं श्रिता ।
क्रमेण शेषस्थानेषु तथा विनिमयाद् भ्रमेत् ।
कूर्मबन्धं समाचष्टे कोमटीश्वरनन्दनः ॥

वेमः

कूर्महस्तः

शुकतुण्डे चोन्मुखेऽसिन् शुकतुण्डमथोमुखम् ।
निधाय चोभयोरङ्गुष्ठे कनिष्ठे प्रसारयेत् ।
कूर्महस्तः कूर्मरूपी देवोऽत्र विनियोगभाक् ॥

गौरीमतम्

कुञ्चिताग्राङ्गुलिश्चक्रे त्यक्ताङ्गुष्ठकनिष्ठकः ।
कूर्महस्तस्स विज्ञेयः कूर्मार्थे विनियुज्यते ।
पुरोभागे त्वयं हस्तः कूर्मार्थे विनियुज्यते ॥

विनायकः

कूर्मा—वीणा

कच्छप्या नामान्तरम् ।

कूर्मा—वीणाजातिः

वक्रा, कूर्मा, अलाबूः – इति त्रयो जातयः ।

कूर्मादिध्रुवा—

श्रुणु देवि त्वया पृष्टं ध्रुवालक्षणमुत्तमम् ।
ध्रुवाविज्ञानमात्रेण फलमिष्टमवाप्नुयात् ॥
ध्रुवाः षोडश पाताले कम्बलाश्वतरोदिताः ।
कूर्मरूपं जलबिन्दुः वायुभेदं विलम्बितम् ॥
रक्तकायं महाश्वेतं हेमवैरिसुभाषितम् ।
जयरूपं महाकालं पञ्चमं सोमभूषणम् ॥
रक्तवक्त्रं जगन्नाथं गरलं षोडश ध्रुवाः ।
त्रयस्त्रिंशाक्षरारंभं द्व्यूनपञ्चाशदन्तिमम् ॥
कूर्मरूपादिवृद्धिः स्यात्स्वरनाम च कथ्यते ।
अयुतं मोहनं मध्यं जनमोहं च षड्जकम् ॥

अन्तश्चक्षुश्च सर्वज्ञः ऋषभोऽष्टस्वरः स्मृतः ।
शृङ्गारहास्यकरुणवीररौद्रभयानकाः ।
क्रोधो बीभत्समित्येते स्वराणां क्रमशो रसाः ॥

उमापतिः

कूर्मालगम्—उत्प्लुतिकरणम्

अलगं चरणं कृत्वा यदि कूर्मासनं भजेत् ।
तदा कूर्मालगं नाम करणं तद्विदां मतम् ॥

वेमः

कूर्मासनम्—देशीस्थानम्

जान्वभ्यन्तरगुल्फाभ्यां पृष्ठतोऽङ्घ्रिः स्पृशेन्महीम् ।
अन्यः कुञ्चितपादश्चेत्पुरः कूर्मासनं तदा ॥

ज्यायनः

कृतकृत्यः

शब्दस्कन्धो नयो धर्म आत्मा विद्या च पञ्चमः ।
कृतकृत्यस्य विज्ञानं कृती तद्वान्नरः स्मृतः ॥

भावविवेकः

कृतप्रतिकृतम्—करणम्

एतत्कृतप्रतिकृतं पश्चात्प्रत्यङ्गवादनं ।

शार्ङ्गः

—अवनद्धे करणम्

यत्रैकं करणं स्यात्तु पुष्करत्रयगोचरम् ।
अन्यैस्तस्यानुकरणं पणवाद्यैरनन्तरम् ॥
वादितेषु मृदङ्गेषु पणवेन यतश्च तत् ।
यदनुक्रियते तत्तु कृतप्रतिकृतं भवेत् ॥

नान्यः

कृतप्रतिकृतम्—वीणाकरणम्

रूपं विधाय तदनु यत्र तदङ्गेन वाद्यते ।
प्रत्यङ्गं नकुलाद्याख्यं कृतप्रतिकृतं तु तत् ॥

कुम्भः

अत्र कालसाम्यनियमात्कृतप्रतिकृतिः । रूपकरणे यौगपद्यमावश्यकम् ।

कृतिः—निर्वहणसन्ध्यङ्गम्

लब्धस्य परिपालनं क्षेमः कृतिः ।

यथा – अभ्यनुज्ञेति वासवदत्तावाक्येन लब्धाया रत्नावल्याः स्थिरीकरणं । अन्ये पुनरस्य स्थाने प्राप्तस्य प्रातिकूल्यशमनं द्युतिमाहुः । अपरे तु क्रोधादेः प्राप्तस्य शमनं द्युतिमामनन्ति । यथा – वेण्यामन्ते भीमेन द्रौपद्याः क्रोधोपशमः ।

रामचन्द्रः

कृतिर्लब्धार्थ संरक्षा ।

सर्वेश्वरः

द्युतिशब्दे द्रष्टव्यम् ।

कृतिश्छन्दोवृत्तानि

कृतिः शतसहस्राणि दशप्रोक्तानि संख्यया ।
चत्वारिंशत्तथाष्टौ च सहस्राणि शतानि च ।
पञ्चषट्सप्ततिश्चैव वृत्तानां परिमाणतः ॥ १०४८५७६.

भरतः

कृतिप्रतिकृतम्—पुष्करे करणम्

यत्रैकं करणं त्रिपुष्कर इत्युद्भावयति यथा

दं खु खुणक्रमस्थिमदां नेठोटकितोटमात्थिमाणकं ।
गुरुखेकिहुले दोहजे दो प्रो धो धो ण खे वाद्यम् ॥

भरतः

कृतोद्धता—ध्रुवावृत्तम् (दशाक्षरम्)

त्रीण्यादौ तु गुरूणि यदा स्युः षष्ठं चान्त्यमुपान्त्यतमं च ।
सा ज्ञेया खलु पादविधाने पङ्क्तिस्सा तु कृतोद्धतनाम्ना ॥
(म स स गाः) विज्जुज्जो य खणंतरदीवं ।

भरतः

चतुर्थः पञ्चमश्चैव सप्तमोऽष्टम एव च ।
द्रुताः षड्गुरवश्शेषः द्रुतेयं चतुरश्रजः ॥
मध्यमाधमभूतानां युद्धवार्तानिवेदने ।
वीररौद्राद्भुतो गेया चित्रपञ्चमभाषयोः ॥

नान्यः

द्रुतेयं । इयं ध्रुवा द्रुतजातिगता ॥

कृतोद्धता—ध्रुवावृत्तम्

त्रीण्यादौ तु गुरूणि यदा स्युः षष्ठं चान्त्यमुपान्त्यतमं च ।
सा ज्ञेया खलु पादविधाने पङ्क्तिरसा तु कृतोद्धतनाम्ना॥
उप्पादे दिव हत्थिसमूहम । (उत्पातेनेव हस्तिसमूहम ।)

भरतः

कृत्तिकाभिनयः

उभयहस्तयोः त्रिपताकहस्तेन कर्तव्यः ।

महाराष्ट्रे

कृत्तिकाहस्तः

चलितस्त्रिपताकस्स्यात्कृत्तिकाया निरूपणे ।

शृङ्गा

कृशः कृशता—वंशे फूत्कारदोषः

कृशः कार्श्यात्प्रकीर्तितः ।

कुम्भः

कृष्णदत्तः

अस्य ग्रन्थस्य नाम न ज्ञातः । परं तु तन्मतमेव सङ्गीतसरणौ (नारायणकृते) गीतप्रकाशे च प्रमाणत्वेनोदाहृतं । तस्मादयं कृष्णदत्तः षोडशशतकात्प्राचीन इत्यूह्यते । अयमौड्रीयो वङ्गो वा स्यात् ।

कृष्णावतरणम्—करणम्

चारीं दिगन्तरालाख्यां पार्श्वगेणाङ्घ्रिणा व्रजन् ।
शकटास्याख्यया चार्या धुतेन शिरसा ततः ॥
शोभते वीरदृष्ट्या यत्किञ्चिदुत्प्लुतिपूर्वकम् ।
कृष्णावतरणं तत्स्याल्लक्ष्मणार्येण भाषितम् ॥

लक्ष्मणः

टीका- मङ्गलारम्भमिति तलपुष्पपुटं मङ्गलान्तं गङ्गावतरणं च महेश्वरस्य ताण्डवविधानानां करणानां भरतमुनिना लक्षितम् । कृष्णावतरणकरणेन गङ्गावतरणानन्तरोक्तेन मङ्गलतोद्देशो विध्वस्तो भवति । कृष्णावतरणमिति कृष्णरायस्य वीरावतारो द्योत्यते । स तु महाताण्डवक्रियास्वसङ्गतमेव । प्रेक्षकाणां शुभावहो पुष्पाञ्जलिनारम्भः अमृतप्रायसलिलाया अवतारेण मङ्गलान्तोऽपि समुचितः ।

कृष्या—क्रिया (तालाङ्गम्)

क्रियाशब्दे द्रष्टव्यम् ।

केतुहस्तः

मुष्टिलाभाङ्कितो हस्तः पुंखितोरस्समाश्रितः ।
केतोरर्थे मल्लयुद्धे युज्यते नाट्यवेदिभिः ॥

शृङ्गार

केदारः—मेलरागः (धीरशङ्कराभरणमेलजन्यः)

(आ) स म ग म प नि स .
(अव) स नि प म ग रि स .

मत्त

—मेलरागः (शङ्कराभरणमेलजोऽयं रागः)

केदाररागे धैवं तु वर्जयेदेव सर्वतः ।

धैवं धैवतः । सर्वतः । आरोहावरोहयोः ।

परमेश्वरः

—मेलकर्ता

यदा समपगाश्शुद्धाः निश्शुद्धा षड्जमध्यमौ ।
पताद्यौ रागकेदारमेलः प्रोक्तस्तथा बुधैः ॥

निषादत्रयसंयुक्तः केदारो वा रिपोज्झितः ।
धीरैः प्रगीयते सायं काकलीस्वरभूषितः ॥

श्रीकण्ठः

केदारगौडः—रागः

केदारे रिपहीनस्स्यात् गौडो नित्रिः सुरागजः ।

रागजः – रागाङ्गभवः ॥

मद

केदारगौलः—मेलरागः (काम्भोजीमेलजोऽयं रागः)

केदारगौलस्सङ्गत्या भेदाद्यदुकुलोपमः ।

यदुकुलः । यदुकुलकाम्भोजी ।
सङ्गत्या । स्वरयोः संगमेन ॥

परमेश्वरः

—मेलरागः

अथ केदारगोलः स्यात्तीव्रगान्धारसंयुतः ।
रजनीमूर्छनायुक्तो रिपयोगेन मण्डितः ।
तथैव मपयोगेन पञ्चमांशेन शोभितः ॥

तृतीयप्रहरोत्तरगेयः ॥

अहोबिलः

केदारगौलः—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प नि स .
(अव) स नि ध प म ग रि स .

मञ्ज

केदारनाटः—मेलरागः

अथ केदारनाटेऽस्मिन्नारोहे रिधवर्जिते ।
मादिमे च गनी तीव्राववरोहे धगोज्झिते ॥
सायं गेयः ॥

अहोबिलः

केदारगौलरागध्यानम्

सखीपदाग्रे स्वपदाग्रयोजिनीं तथा कराग्राणि विपर्ययाणि ।
ईषत्तिरश्चीनकृताङ्गरेखां केदारगौलां मनसा स्मरामि ॥

रागसागरः

केदाररागध्यानम्

गङ्गाधरः सुन्दरचन्द्रमौलिः भुजङ्गमोद्भासुरयज्ञसूत्रः ।
ध्याने निविष्टो धृतयोगपीठः केदाररागो जटिलो विभाति ॥

श्रीकण्ठः

केदारिकारागध्यानम्

जयं दधाना सितचन्द्रमौलिर्नागोत्तरीया धृतयोगपट्टा ।
गङ्गाधरध्याननिमग्नचित्ता केदारिका दीपकरागिणीयम् ॥

दामोदरः

केदारी—रागः

केदारी रिधहीना स्यादौडवा परिकीर्तिता ।
निषया मूर्छना मार्गी काकलीस्वरमण्डिता ॥

दामोदरः

—मेलरागः

गनी तीव्रौ तु केदार्यां रिधौ न स्तोऽथ गादिमा ।
तृतीयप्रहरोत्तरगेयः ॥

अहोबिलः

केदारीरागध्यानम्

शिवालयपुरोभागवासिनीं रुचिरांबराम् ।
शुकपुस्तकपाणिं तां ध्याये केदारिकां सदा ॥

रागसागरः

केयूरम्

कूर्परस्योर्ध्वतः भूषणम् ।

केशबन्धवर्तना

केशबन्धाभिधौ हस्तौ निर्गतौ केशदेशतः ।
विचित्रवर्तनायोगादेकधातः क्रमाहतौ ।
वर्तितौ तत्र यत्रासौ केशबन्धाख्यवर्तना ॥

केशबन्धौ—नृत्तहस्तौ

उत्तानितौ मुखाध्वेन विचित्रौ स्कन्धदेशतः ।
निष्क्रान्तौ पूर्ववच्चैतौ केशबन्धावुदाहृतौ ॥

पूर्ववदिति पल्लवहस्तलक्षणं परामृश्यते ।

पताकौ त्रिपताकौ वा केशदेशाद्विनिर्गतौ ।
अस्पृशन्तौ करौ पार्श्वौ पार्श्वदेशसमुत्थितौ ॥
उत्तानाधोमुखश्शश्वत् निक्षिप्योपशिरस्थितौ ।
पृथगुत्तानितौ चेत्तौ केशबन्धौ तथोदितौ ॥

केसरावती—मेलरागः (सूर्यकान्तमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स .
(अव) स ध प ग रि स .

केसरावलोकः—मेलरागः (हेमवतीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प ध स .
(अव) स नि ध प म ग रि स .

केसरी—मेलरागः

आ – स ० रि ० ग म ० प ० ध ० ० स .
अव– स नि ० ध ० प ० म ग ० रि ० स .

कैकुटी—वाद्यम्

शुकवक्त्रः स्फुरितको घोषः स्यादर्धकर्तरी ।
क्रमादेते करा यत्र तामाहुः कैकुटीं बुधाः ॥

—वीणावादनप्राणः

कैकुटी सा तु विज्ञेया यत्र ते क्रमतः कराः ।
शुकवक्त्रः स्फुरितको घोषः स्यादर्धकर्तरी ॥

सुखेन स्फुरितेनापि निर्घोषेण च पाणिना ।
संयुक्तं चार्धकर्तर्या कैकुटीवादनं विदुः ॥

कैमुरिः—पुष्पाञ्जलिभागः

कलामातनुते वर्णैर्विज्ञेया सा कलासिका ।
आदौ तालध्वनिर्धातुरिछा या कैमुरिस्स्मृता ॥

कैरश्रीः—मेलरागः (नीतिमतीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स .
(अव) स नि प म ग रि स .

मत्त

कैलासवीणा

इयमेव कपिलासिकेत्यूह्यम । तल्लक्षणमुक्तमन्यत्र । इयं सकल-नाम्नि वाद्ये गणिता भवति ।

कैवाडः—प्रबन्धः

पाटैर्बहुविधैर्भव्यैस्तालेन च समन्वितः ।
वर्ण्यनामसमोपेतः कैवाडः परिकीर्तितः ॥

सोमेश्वरः

कैवारम्— नृत्ते बन्धः

(चतसृणां पङ्क्तीनां) चक्राकारप्रचारस्तु कैवारमिति कथ्यते ।

कैवारः – **कैवाडः**—प्रबन्धः

स तालैर्हस्तपाटैश्च गेयः कैवाडको बुधैः ।
सार्थैर्निरर्थकैर्वाऽपि सोऽयं पाटो द्विधा मतः ॥
पाटैश्शुद्धैश्च मिश्रैश्च शुद्धमिश्राविति द्विधा ।
आभोगोऽन्यपदैः कार्यः कैवाड इति कीर्तितः ॥

हरिपालः

कैशिकः—रागः

षड्जाख्यस्वरमंशकग्रहपदं धत्ते भवेन्मध्यमो
न्यासस्थानगतस्सवो वृषभकोपन्यासवान्कैशिकः ।
शृङ्गारस्सकलस्वरैरुपचितो गान्धारकाख्यस्वर-
स्स स्यात् सप्तमकस्वरेण यदि च प्रव्यक्तयुक्तस्वनी ॥

नान्यः

षड्जांशो मध्यमन्यासः कैशिकीजातिसंभवः ।
तथा कार्मारवीजातस्संपूर्ण इति कैशिकः ॥

मतङ्गः

अन्तरस्वरसंयुक्ता काकली यत्र दृश्यते ।
कश्यपः कैशिकीं प्राह मध्यमग्रामसंभवाम् ॥

नारदः

—रागः

कार्मारवीकैशिकाभ्यां सृष्टस्स्याच्छुद्धकैशिकः ।
षड्जतारग्रहांशोऽयं पञ्चमान्तस्सकाकलिः ॥
वर्णस्वरो ह्यलंकारः प्रसन्नान्तो भवेदिह ।
संपूर्णो मूर्छिते षड्जे स्यादेवं शुद्धकैशिकः ॥ हरिः

कैशिकः—न्यायप्रविचारः

कैशिकं प्रविचारस्तु बुधैर्भारतवत्स्मृतः ।
शस्त्रपातस्तु कर्तव्यो मस्तकेऽत्र मनीषिभिः ॥
शस्त्राणि शक्तिकुलिशकुन्तादीनि विचक्षणः ।
एषु न्यायप्रचारेषु प्रयुञ्जीत ससौष्ठवम् ॥
न सौष्ठवं विना न्यायाः शोभां पुष्णाति भूयसीम् ।
संज्ञयैवास्त्रशस्त्राणां मोक्षः कार्यो न वास्तवः ॥

वेमः

कैशिकमध्यमः—रागः

कैशिकीषड्जमध्याभ्यां सृष्टः कैशिकमध्यमः ।
षड्जांशो मध्यमो न्यासो युक्तत्रिश्रुतिपञ्चमः ॥
षड्जस्तारग्रहांशोऽपि न्यासो भूयोऽपि मध्यमः ।
अल्पो निषादे गान्धारे पञ्चमर्षभवर्जितः ॥
निषादे काकलीयुक्तष्षाडवस्तदनन्तरम् ।
अलङ्कारप्रसन्नान्त इति कैशिकमध्यमः ॥

हरिः

कैशिकी—रागः

कथ्यते कैशिकी पूर्वं शुद्धपञ्चमसंभवा ।
संपूर्णा मध्यमे मन्द्रा तारसप्तस्वरा क्रमात् ।
पञ्चमांशग्रहन्यासा तथर्षभसमन्विता ॥

हरिः

अंशो न्यासः पञ्चमश्चेद् ग्रहस्थोऽ
पन्यासस्थो मध्यमो मन्द्रता चेत् ।
संपूर्णा स्यात् कैशिकी कैशिकोत्था
तद्बाहुल्यात्पञ्चमस्यर्षभस्य ॥

नान्यः

सप्तस्वरानुरम्या कैशिकजनिता तु कैशिकी कथिता ।
पञ्चमबहुला मापन्यासेन च भवति लक्षणतः ॥

कश्यपः

—रागः (वंशे वादनक्रमः)

स्थायिनं पञ्चमं कृत्वा तृतीयं च द्वितीयकम् ।
क्रमादुक्त्वा तृतीयं च स्पृष्ट्वा प्राञ्चं तु वादयेत् ॥
पुनस्तृतीयं स्पृष्ट्वा च द्वितीयं तु विलम्ब्य च ।
कम्पिते चेद्ग्रहे न्यासः कैशिकी जायते तदा ।
स्वस्थानमाद्यंशोऽस्याः तृतीयो लक्ष्यते ग्रहः ॥

वेमः

कैशिकी—वृत्तिः

याश्लक्ष्णनैपथ्यविशेषयुक्ता स्त्रीसंयुता या बहुगीतनृत्ता ।
कामोपभोगप्रभवोपचारा तां कैशिकीवृत्तिमुदाहरन्ति ॥

भोजः

कैशिकी—वृत्तिः

भोजदेवेन शृङ्गाररसो धर्मार्थकाममोक्षोपयोगित्वेन चतुर्धा विभक्तः । तेषां नायकनायिकावृत्तिरीतिप्रवृत्तय उक्ताः । तत्र धर्मशृङ्गाराङ्गं भारतीवृत्तिः । अर्थशृङ्गारस्यारभटी । कामशृङ्गारस्य कैशिकी । मोक्षशृङ्गारस्य सात्वतीति । तासां वृत्तीनां प्रत्येकं भेदाश्चत्वार उक्ताः । वृत्तीनां व्याख्योदाहरणानि धर्मादिपुरुषार्थानुसारधर्माश्रयेणोक्तानि । तथाहि कामशृङ्गारस्य धीरललितो नायकः कैशिकी वृत्तिः । दाक्षिणात्या प्रवृत्तिः । वैदर्भी रीतिः । सर्वा नायिकाः शृङ्गारप्राया कैशिकी । कैशिकी तु शृङ्गारप्रायेत्यनेनोत्तमं युवप्रकृतीः प्रतिपादयति । श्लक्ष्णनैपथ्यविशेषचित्रेत्यनेन संभोगयोग्या नाभिगामिका वैहारिकादिविशेषानुपदिशति स्त्रीसंयुतेत्यनेनायतनसंप्रयोगस्य प्राधान्यं गमयति । गीतनृत्तेति गोष्ठीसमवायसमापानप्रदोषसङ्गीतकादीन निर्दिशति । कामोपचारप्रभवोपयोग्येत्यनेन समस्तसांप्रयोगिकाधिकरणोक्तचातुष्षष्टिकप्रयोगाननुबध्नाति । अङ्गेषु नर्मणा रहः परिहासविस्रंभादिभिः शृङ्गारावस्थामवस्थापयति । नर्मस्पन्दे प्रथमानुरागे दूतीसंप्रेषणाभिसरणानि संस्थाप्य प्रमातिरेकादनुभावव्यभिचारिसाक्षिकानां पुष्टिमभिधत्ते । नर्मगर्भेण दक्षिणे नायके शठधृष्टचेष्टितं व्याचष्टे । तल्लक्षणानां तथाविधार्थविशेषयोगात् । तथाहि – आस्थापितशृङ्गारं वचोविचेष्टितं परिहासं नर्म । प्रथमसङ्गमे भयावसाने संभोगवेषवाक्यादिकर्म नर्मस्पन्दः । आविर्भूताभिलाषान्नर्मस्फोटः । तस्य कार्यहेतोः स्वरूपविज्ञानादिप्रच्छादनं नर्मगर्भः ।

भोजः

या श्लक्ष्णनैपथ्यविशेषचित्रा स्त्रीसंयुता या बहुनृत्तगीता ।
कामोपभोगप्रभवोपचारा तां कैशिकीं वृत्तिमुदाहरन्ति ॥
बहुवाद्यनृत्तगीता शृङ्गाराभिनयचित्रनैपथ्या ।
माल्यालङ्कारयुता प्रशस्तवेषा च कान्ता च ॥
चित्रपदवाक्यबन्धैरलङ्कृता हसितरुदितरोषाद्यैः ।
स्त्रीपुरुषकामयुक्ता विज्ञेया कैशिकीवृत्तिः ॥

भरतः

श्लक्ष्णः । सुकुमारः । श्लिष्यति हृदये इति कृत्वा । नैपथ्यविशेषो वस्त्रमाल्यादिः । तेन चित्रा । बहुविपुलं । गीतं नृत्तं च यस्यां । कामोपभोगो रतिः । ततः प्रभवो यः स शृङ्गारः । तद्बहुल उपचारो व्यवहारो यस्यां सा तथोक्ता । अभिनवः

कैशिकी हास्यशृङ्गारनाट्यनर्मभिदात्मिका ।

अतिशायिनः केशाः सन्त्यासामिति कैशिकाः स्त्रियः । स्तनकेशवतीत्वं हि स्त्रीणां लक्षणम् । तत्प्रधानत्वात्तासामियं कैशिकी । हास्यशृङ्गाराभ्यां स्त्रीबाहुल्यविचित्रप्रकारनैपथ्यकामव्यवहाराणां सद्भावमाह । अग्राम्येष्टजनावर्जनरूपो वाग्वेषचेष्टाभिः परिहासो नर्म । अत्र शृङ्गाररसेन रत्याख्यो मानसो हास्येन नर्मभेदैश्च वाचिको नाट्येन कायिकश्च व्यापारः संगृहीत इति व्यापारत्रयसङ्करात्मिकेयम् ।

रामचन्द्रः

शृङ्गाराभिनयोद्भासिपाठ्यमाल्यविभूषणा ।
नृत्तवादित्रगीताढ्या कामसंभोगलक्षणा ॥
सुकुमारकाव्यबन्धामुज्ज्वलवस्त्राभरणवेषां च ।
कामोपचारबहुलां भाषन्ते कैशिकीं कवयः ॥

सागरः

कैशिकी—भाषारागः

शुद्धपञ्चमसंभूता मापन्यासा मपोत्कटा ।
पञ्चमांशग्रहन्यासा तारता तारमध्यमा ।
कैशिकी गीयते भाषां मन्द्रमध्यमकम्पिता ॥

भट्टमाधवः

—भाषाङ्गरागः

या पञ्चमे मतङ्गेन भाषा कैशिकिकोदिता ।
सैव भाषाङ्गमित्याह कालजिद्रागराजिवित् ।
डोलारूढा सुगौराङ्गी गीतगानरता सदा ॥

कुम्भः

कालजित् इति – कालसेनो ग्रन्थकारः ।

भिन्नषड्जस्य भाषाया ललिता तत्समुद्भवा ।
भाषाङ्गं कैशिकी ज्ञेया गातव्या प्रहरेऽग्रिमे ।
समस्वरारितारा च मन्द्रमानोत्सवे भवेत् ॥

भट्टमाधवः

—रागः

कैशिकी सगमैस्तारैस्संपूर्णा शुद्धपञ्चमात् ।
मृदुत्वं मध्यगेनाभ्यां बहुमध्यमपञ्चमौ ॥

मोक्षदेवः

कैशिकी षड्जभूयिष्ठा रागाङ्गा पञ्चमोज्झिता ।

मद

—जातिः

अंशो निषादो यदि धैवतो वा न्यासस्तदा पञ्चम एव नान्यः ।
यदा निषादस्त्वथ धैवतांशो न्यासौ च तावेव मतान्तरे तु ।
निषादगान्धारकमध्यमाश्च न्यासा भवन्तीत्यवधारणीयम् ॥

विनार्षभं षाडवतौडुवत्वं स्याद्धैवतस्याप्यृषभस्य लोपात् ।
अत्रर्षभोऽल्पो बहुलो निषादः सपञ्चमः संहतिरंशयोः स्यात् ॥
सपञ्चमेंशे यदि षाडवत्वे नैवर्षभस्यात्र यतो न लोपः ।
अंशो यदा धैवतकस्तदा स्यान्नैवौडुवत्वं रिधयोरलोपात् ॥
स्यात् षट्पितापुत्रक एव तालः त्रेधा किलैकत्रिचतुष्कलात्मा ।
यदा भवेदेककलः स चित्रमार्गस्तथा मागधिका च गीतिः ॥
भवेद्यदायं द्विकला तु गीतिः संवादिता वार्तिक एव मार्गः ।
चतुष्कलश्चेत्स तु दक्षिणः स्यान्मार्गस्तदानीं पृथुला च गीतिः ॥
स्यात् पञ्चमांकं किल नाटकस्य गाने ध्रुवाया विनियोजनं स्यात् ।
स्यान्मध्यमग्रामभवा तु गीतिः स्यान्मूर्छना तत्र च हारिणाश्वा ॥

रघुनाथः

तत्र सूत्रम् ।

धैवत्यार्षभिकाभ्यां योगात्सा कैशिकी जातिः । इति ॥

अंशाः पञ्चमगान्धाररिषभाख्यस्वरास्त्रयः ।
अपन्यासास्त्रयश्चैव षष्ठपञ्चमसप्तमाः ॥
गान्धार एको न्यासस्तु दुर्बलौ धैवतर्षभौ ।
नित्यपूर्णतया नात्र विद्येते षाडवौडवे ॥

नान्यः

कैशिक्यां रिषभोऽनंशो विन्यासौ द्विश्रुती स्मृतौ ।
रिषभो धैवतश्चैव हेयावस्यां यथाक्रमम् ॥
पञ्चमोऽपि भवेन्न्यासो निषादेंशेऽथ धैवते ।
ऋषभः स्यादपन्यासः कैश्चिदुक्तोंशवत्तथा ।
पञ्चमो बलवानस्यां स्यान्निषादस्तथैव च ॥

दत्तिलः

कैशिक्यङ्गानि

नर्म च नर्मस्फुञ्जो नर्मस्फोटोऽथ नर्मगर्भश्च ।
कैशिक्याश्चत्वारो भेदा ह्येते समाख्याताः ॥

भरतः

कैशिक्याश्चत्वार्यङ्गानि । नर्माख्य नर्मोपपदानि च । तत्र नर्मणः शृङ्गारस्थापकत्वं । हासप्रधानता च तदेति सामान्यलक्षणम् ।

कोकिलः—तानः

षड्जग्रामे नारदीयतानः । स ग म प नि .

नान्यः

—वर्णालङ्कारः

(१) सरिग, सरिगम, (२) रिगम, रिगमप, (३) गमप, गमपध, (४) मपध, मपधनि, (५) पधनि, पधनिस.

प्रतापसिंहः

कोकिलः—स्वरजातिः

स्वरैस्त्रिचत्वारिंशद्भिः सानुतारैस्तु कोकिलः ।

सोमापतन्

सानुतारैः । तारानुताराभ्यात् । द्व्यधिकेति यावत् ।

—मेलरागः

कल्याणमेलसंभूतो रागः कोकिलसंज्ञकः ।
सर्वदा मनिहीनः स्याद्गान्धाराधिकमूर्छनः ॥

सायं गेयः ।

अहोबिलः

पञ्चमः कोकिलपर्यायशब्दैरुच्यते ।

कोकिलपञ्चमः—मेलरागः (झल्वरालीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग प ध नि स .
(अव) स नि ध प म ग रि स .

मत्र

कोकिलप्रियः—देशीतालः

क्रमेण गलपाः प्रोक्तास्तालेऽस्मिन् कोकिलप्रिये ऽ । ऽ

वेमः

—मेलकर्ता (रागः)

स रि ० ग ० म ० ० प ० ध ० नि स .

मत्र

कोकिलरवः—मेलरागः (कोकिलप्रियमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध स .
(अव) स नि ध प म ग रि स .

मत्र

कोकिलवराली—मेलरागः (हरिकाम्भोजीमेलजन्यः)

(आ) स रि म प ध स .
(अव) स नि ध म प म ग रि ग स .

मत्र

कोकिलवर्धनी—मेलरागः (मायामालवगौलमेलजन्यः)

(आ) स म ग प ध नि स .
(अव) स नि ध म ग रि स .

मत्र

कोकिलारणितः—देशीतालः

कोकिलारणिते बिन्दुयुग्मात्संकीर्णलो भवेत् ० ० ।

लक्ष्मणः

कोणः

कोणः कुणप इत्यपि ।
वीणादिवादनो दण्डः प्रवीणैरुपवर्ण्यते ॥

कुम्भः

कोणा—गतिः

कोणात्कोणं गता परा ।

देवणः

कोणाहतः—हस्तपाटः

मुहुः कनिष्ठिकाङ्गुष्ठाङ्गुल्यौ संयोज्य चाङ्गुली ।
अपराश्चलयेद्यत्र स स्यात्कोणाहतो यथा ॥

वेमः

खुं खुं धरि खुं खुं धरि करकिट करकिट ।
अत्र चलयेदिति लीनां विवर्तनं सूचयति ।

कोण्डिनाचीतालः—चित्रतालः

दौलोर्धविन्दू विन्दुश्च लदलाश्चार्धविन्दुकौ ।
लोऽर्धविन्दू दलौ दौलः कोण्डिनाचीति कथ्यते ॥
० ० । ◡ ◡ ० । ० । ◡ ◡ । ◡ ० । ० । ० ० ।

ताललक्षणे

कोदुम्भकः—मात्रावृत्तम्

भ, (अथवा) गग, रः, पञ्चमात्रिक एकः द्वौ सगणौ,
ज, ग.

विरहाङ्कः

कोपः

हन्म्येनं छेदयिष्यामीत्येवं बुद्धिप्रवर्तिनी ।
मानसो विक्रिया कोपो वाच्यावाच्याविलोचनी ॥

भावविवेकः

—नृत्तम्

एकत्रिपञ्चसप्ताख्या विषमा गीतयः किल ।
स्थानचार्यादिभेदेन कोपा इत्यवदन्नटाः ॥
एकांघ्र्यादिप्रभेदेन समतापि परे जगुः ।
केचिदत्रैव वर्णैर्हि कोपत्वे च समादधुः ॥

देवेन्द्रः

कोपुः—अभिनयः

काद्यैरङ्गैरुपगतं नर्तनं कोपुरुच्यते ।
काद्यैशिर आद्यैः ॥

कोमलम्—दशनम्

कोमलं तु यदव्याजस्निग्धं मुग्धावलोकनम् ।

शारदातनयः

कोमलम्

यावती यस्य पुष्टिः स्यादुचितां वृद्धिमेयुषः ।
अव्याहता हि सततं तावती कोमलं मतम् ॥

भावविवेकः

कोमलता—फूत्कारगुणः

सौकर्यं कोमलता,

कुम्भः

कोमलिका—देशीलास्याङ्गम्

अङ्गानां यत्र तन्वङ्ग्याः सौकुमार्यतरङ्गितैः ।
नर्तनावलनाद्यैस्तु ललितैश्चेष्टितैर्युता ।
नृत्तक्रिया नवीना तु तज्ज्ञैः कोमलिका स्मृता ॥

वेमः

कोलाहलः—रागाङ्गरागः

शुकयाना रक्तवस्त्रा गौरवर्णेति कश्चन ।

कुम्भः

टक्काख्यग्रामरागस्य गीतज्ञा अङ्गमूचिते ।
कोलाहलं स्वरे तारे संपूर्णे तु प्रकल्पितः ।
वर्षासु टक्कवद्गेयः रौद्रे वीरेऽद्भुते स्मृतः ॥

भट्टमाधवः

—मेलरागः (धीरशङ्कराभरणमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प नि ध नि स .
(अव) स नि प ध म ग रि स .

[illegible]

—प्रथमरागः

कोलाहलो मध्यममन्द्रहीनस्सांशस्तदन्तग्रह ऐष रम्यः ।
निषादतारोभवकारणं च रागोऽस्य टक्को मुनिभिः प्रदिष्टः ॥

मोक्षः

—रागः

कोलाहलो नितारस्स्यात् मन्द्रमध्यमगर्जितः ।
षड्जांशष्टक्करागोऽस्य कारणं जगदुर्बुधाः ॥

हम्मीरः

अंशे न्यासे ग्रहे षड्जो रागात्कोलाहलो मतः ।
रागात् – रागाङ्गः ॥

मत

कोलाहला—रागः

कोलाहला पहीना स्यात्सधमन्द्रा मजायसी ।
विचित्रा सर्वगमकैः सरिगमधनिस्वरैः ॥

मोक्षः

—भाषारागः

षड्जग्रहांशमन्यासा मध्यमस्वरभूयसी ।
षाडवेयं मतङ्गस्य मते पञ्चमलोपतः ॥

औडुवा निपलोपेन याष्टिकस्य मते सतः ।
मन्द्रधैवतषड्जाख्या कलहे विनियुज्यते ।
कोलाहला टक्कभाषा षड्जग्रामसमाश्रया ॥

कुम्भः

भावविवेकः

कोलाहला—रागः (षाडवः)

षड्जन्या सग्रहा कोलाहला टक्ककुलोद्भवा ।
मध्यमांशा पहीना च कलहे गमकोत्कटा ॥

कोलाहला, कोलाहल इति रूपद्वयं दृश्यते ।

नारायणः

दृश्यते नैव कुत्रापि रागाणां लिङ्गनिर्णय इति वचनादुभयं सम्मतमिति ज्ञेयम् ॥

—रागः

चलन्मध्यमरावा च षाडवा गमकान्विता ।
पञ्चमेन परित्यक्ता सा हि कोलाहला मता ॥

नान्यः

सरिगमधनिभिर्मधुरैर्विचित्रितामध्यमोबला सहिता ।
कोलाहला तु षाडवगमकयुता पञ्चमेन संत्यक्ता ॥

कश्यपः

मध्यमांशा च तन्न्यासा पञ्चमर्षभवर्जिता ।
नाम्ना कोलाहला ह्येषा कथिता सोमभूभुजा ॥

सोमेश्वरः

कोल्लहासः—मेलरागः

मोज्झितः कोल्लहासः स्याद्गान्धारादिकमूर्छनः ।
अवरोहे धवर्जः स्यात् षाडवः परिकीर्तितः ॥

प्रातर्गेयः ॥ अहोबिलः

अयमपि भूपालीमेलजन्यः स्या

—रागः

अंशन्यासपदस्थितर्षभसुखोपन्यस्त......
तारस्सप्तम एव मन्द्रभवने यत्र स्वरः पञ्चमः ।
मूर्छा यत्र सदा कलोपनतिका............
......तत मध्यमायुत इह स्यात्कोल्लहासः पुनः ॥

नान्यः

अंशन्यासर्षभस्तारः सप्तमो मन्द्रमध्यमः ।
अपन्यासस्तु गान्धारः कथितः कोल्लहासकः ॥

कश्यपः

कोशः—श्रव्यकाव्यम्

कोश इव यस्सुभाषितरत्नसमूहात्मकस्समुद्ध्रियते ।
महतः काव्याम्भोधेः स कोश इव सप्तशतिकादि ॥

भोजः

कोपावती—श्रुतिः

मन्द्रमध्यमतृतीया श्रुतिः । मण्डली

कोसलः—मेलरागः (कोसलप्रियामेलजन्यः)

(आ) स रि म प ध स .
(अव) स नि ध प म ग रि स .

मञ्ज

कोसलप्रिया—मेलकर्ता (रागः)

स रि ग ० म प ध ० नि स .

मञ्ज

कोसला—रागः

ऋषभांशग्रहयुक्ता निन्यासा दीर्घमन्द्रषड्जा च ।
धपहीना च विशाला मूर्छा कल्याणकस्तानः ॥
वीररौद्राद्भुतरसे रुद्रेन्द्रब्रह्मदेवता ।
सर्वदा गीतिकुशलैः कोसला परिकीर्तिता ॥

नान्यः

ऋषभांशग्रहन्यासा सनिषादा धवर्जिता ।
दीर्घमन्द्रा च षड्जे तु कोसला सर्वदा स्मृता ॥

मतङ्गः

कोहलः

अयं नाट्यशास्त्रकर्ता । भरतेनैव स्वशास्त्रे उत्तरतन्त्रे कोहलः कथयिष्यतीत्युक्तम् । तस्मादयं मुनेः साक्षाच्छिष्य इत्युक्तम् । कोहलीयग्रन्थस्य भागा एव त्रुटिताः कचित्कचिद्दृश्यन्ते । अनेनोपरूपकाणि विंशतिरुक्तानि । न तु तेषां लक्षणानीति वेमभूपेनोक्तम् ॥

कोहलमतम्

कश्चिल्लघुग्रन्थः पुष्पाञ्जलिलक्षणप्रतिपादकोऽनेन नाम्ना दृश्यते ।

कोहलरहस्यम्

अयं ग्रन्थः कोहलकृत इति दृश्यते ।

रघुः

कोहलमतस्यानुवादस्स्यात्

कोहलीयम्

अयं ग्रन्थः त्रुटित एव कचित्कचिल्लभ्यते ।

कोहलकृत इति ज्ञायते ।

कौचटम्—देशीनृत्तम्

एकवारं मुखेहस्तद्वयेऽपि स्याद्द्विवारकम् ।
गणेशशब्दसञ्चारः तथैवाङ्गान्तरे भवेत् ।
कौचटं तद्भवेत्तद्वदन्यान्यपि च कल्पयेत् ॥ वेदः

कौण्डपायनः—तानः

कुण्डपायनशब्दे द्रष्टव्यम् ।

कौतम्—पुष्पाञ्जलिभागः

पाटाक्षरैरेकताले यत्स्यात्पादचतुष्टये ।
तत्कौतमिति विज्ञेयं तद्बिम्बे कूटमानकम् ॥

नन्दी

कौन्तली—रागः

स्युर्वराटया उपाङ्गानि सन्यासांशग्रहानि षट् ।
समन्द्रा कौन्तली तत्र......निगपधारतौ ॥

हम्मीरः

उपाङ्गा कौन्तली ज्ञेया ग्रहांशन्यास षड्जभृत् ।

मद

कौमारी—मेलरागः

गौरीमेलसमुद्भूता धैवतोद्ग्राहशोभिता ।
धन्यासांशापि कौमारी प्रायशः कम्पितस्वरा ॥

प्रथमप्रहरोत्तरगेया ।

अहोबिलः

—श्रुतिः

तारषड्जस्य द्वितीया श्रुतिः ।

पार्श्वः

कौमुदी—प्राकृते मात्रावृत्तम्

पञ्चमात्रिकौ द्वौ ललगाः।

५ + ५ + ललग।

विरहांकः

कौमुदीप्रचारः—संगीतशृङ्गाराङ्गम्

आश्विनपौर्णमासीविलासः ।

भोजः

कौमोदः—मेचकल्याणीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म नि स .
(अव) स नि म ग रि स .

मञ्ज

कौर्परी—कला

चतुर्विलासेष्वथ कूर्परं यान्यस्यैकमन्येषु च तेषु चान्यम् ।
पश्चात्प्रदेशेन मुखाग्रतोऽङ्गीकृत्वेति गृह्णात्युत पाव्नमाभ्याम् ॥
साम्भस्तु तन्मूर्ध्नि ददाति चक्राण्युद्भ्रामयन्त्येव च हस्तपादैः।
यत्नाद्भुतात्यद्भुतकारिणी सा राज्ञा प्रदिष्टा भुवि कौर्परीयम् ॥

नागमल्लः

कौशलम्—देशीलास्याङ्गम्

तालारम्भेऽवसाने च कौशलं सन्धिनैपुणम् ।

देवणः

कौशिकी—रागः

पञ्चमांशा सुसंपूर्णा तारगान्धारशोभिता ।
षड्जमन्द्रा मध्यर्षभा कौशिकीनामतो हि सा ॥

कौशिकलता—मेलरागः (खरहरप्रियामेलजन्यः)

(आ) स ग म ध म ध प नि ध नि स .
(अव) स नि ध म ग स रि स .

मञ्ज

क्रमः—गर्भसन्ध्यङ्गम्

भविष्यतत्वोपलब्धिः क्रमः ।

सागरनन्दी

भावज्ञानं क्रमो यद्वा चिन्त्यमानार्थसङ्गतिः ।

सिंगः

क्रमस्संचिन्त्यमानाप्तिज्ञानं भावस्य वा यथा ।

अमृतानन्दी

क्रमो भावस्य निर्णयः । भावस्य पराभिप्रायस्य अथवा भाव्यमानस्यार्थस्य ऊहप्रतिभादिवशान्निर्णयः । यथावस्थितरूपनिश्चयः क्रमः । यथा – देवीचन्द्रगुप्ते ध्रुवदेवीं दृष्ट्वा सा 'लज्जाकोपनिषादभीत्यरतिभिः क्षेत्रीकृता ताम्यती'ति ध्रुवदेव्यभिप्रायस्य चन्द्रगुप्तेन निश्चयः ।

रामचन्द्रः

—वर्णालङ्कारः (सञ्चारी)

आद्यस्वराद्यास्तिस्रस्स्युः कला द्वित्रिचतुस्स्वराः ।
द्वितीयाद्याः पराश्चैव यत्रायं क्रमसंज्ञितः ॥

सरि सरिगा सरिगमा रिगरिगमा रिगमपा गम गमपा गमपधा मप मपधा मपधनी —

मोक्षदेवः

—गर्भसन्ध्यङ्गम्

मनसाऽचिन्त्यमानस्य प्राप्तिरेव क्रमो मतः ।

सर्वेश्वरः

भावतत्वोपलब्धिस्तु क्रम इत्यभिधीयते ।

भरतः

भावस्य भाव्यमानस्य वस्तुनो भावनातिशये सति ऊहं प्रतिभावनादिबलात् स्यात् या परमार्थोपलब्धिः स क्रमः । बुद्धिर्हि तत्र न क्रमते न प्रतिहन्यते । यथा – रत्नावल्यां ह्रियेत्यादिश्लोको राज्ञः ।

अभिनवः

क्रमताडितम्—पादमणिः

यस्मिन्नङ्गुलिपृष्ठेन तिष्ठन्तौ चरणौ क्रमात् ।
तलाभ्यां भुवि कुर्याते सशब्दं ताडनं मुहुः ।
यत्र तन्नृत्ततत्त्वज्ञैः कथ्यते क्रमताडितम् ॥

वेमः

क्रमपादनिकुट्टिता—मुडुपचारी

एवं त्र्यङ्घ्रिकृता सैव क्रमपादनिकुट्टिता ।
सेति पादस्थितिनिकुट्टिता ॥

अशोकः

क्रमरेचितः—वर्णालङ्कारः

आदावन्ते मूर्छनायाः स्वरश्चाद्यो द्वितीयकः ।
मध्ये यदि भवेदेका कलेयं प्रथमा मता ॥
यदि मध्यप्रथमयोः तत्तृतीयचतुर्थकौ ।
सा द्वितीयकला यत्र पञ्चमायास्त्रयः स्वराः ॥
मध्ये स्थितः प्रथमयोः चिरयोः सा कलान्तिमा ।
इत्थं कलात्रयोपेतं क्रमरेचितमूचिरे ॥

सा रि सा सं गमसं पधनिसं इति

पण्डितमण्डली

षड्जाख्यं स्थायिनं कृत्वा एकद्वित्रिक्रमेण तान् ।
स्वरानुच्चारयेत्तत्र त्यक्त्वा मध्योदितस्वरान् ।
त्रिरावृत्तिकरत्वेन स भवेत्क्रमरेचितः ॥

जगद्धरः

क्रमसंहृतिः—देशीतालः

नजौ सद्वितयं यश्च प्लुतश्च क्रमसंहृतौ ।
२३ मात्राः ।

तालप्रस्तारः

क्रान्तम्—करणम्

कृत्वा चारीमपक्रान्तां पात्यमानं निकुञ्चितम् ।
पृष्ठतः स्थापयित्वाङ्घ्रिं पुरतस्तं प्रसारयेत् ॥
व्यावर्तितेन निष्क्रान्तमाक्षिप्तपरिवर्तितम् ।
करं वक्षसि तद्दिक्कं विदध्यात्खटकामुखम् ।
यद्वाङ्क्रान्तरमप्येवं तदा क्रान्तमुदीरितम् ॥

ज्यायनः

उद्धतस्य परिक्रमे विनियोगः ।

कुम्भः

—मण्डलम्

कुरुते दक्षिणस्सूचीमपक्रान्तां तु वामतः ।
ततः पादौ सव्यवामौ पार्श्वक्रान्तमतःपरम् ॥
मण्डलभ्रमणं कृत्वा वामः पादस्तु सूचिकाम् ।
दक्षिणाङ्घ्रिरपक्रान्तां चारीं तु कुरुते यदि ।
तन्मण्डलं बुधैः क्रान्तं स्वगतौ परिकीर्तितम् ॥

वेमः

क्रिया—तालप्राणः

क्रिया मार्गदेशीभेदेन द्विधा मार्गक्रिया निःशब्दा सशब्देति द्विधा भिद्यते । निःशब्दाऽपि आवापनिष्क्रामविक्षेपप्रवेशकभेदैश्चतुर्धोक्ता । सशब्दा तु ध्रुवशम्यातालसन्निपातभेदैः चतुर्धा भिन्ना ।

मार्गदेशीक्रिया द्वेधा तत्राद्यस्य क्रिया द्विधा ।
निश्शब्दा शब्दयुक्ता च निश्शब्दा तु कलोच्यते ॥
स्यादावापोऽथ निष्क्रामो विक्षेपोऽथ प्रवेशकः ।
निश्शब्दोऽत्र चतुर्धोक्तः सशब्दापि चतुर्विधा ।
ध्रुवश्शम्या तथा तालः सन्निपात इतीरितः ॥

अच्युतरायः

अत्र कलासंज्ञा पाक्षिकी ।

सर्वपातानुगामित्वात्तत्र स्यात्प्रथमं ध्रुवः ।
शम्या दक्षिणहस्तस्य प्रयोगस्तदनन्तरम् ॥
तदनन्तरतस्तालः पातो वामकरोद्भवः ।
तथोभयकरोत्पाद्यः सन्निपातस्ततो भवेत् ॥
उत्तानस्य करस्य स्यादावापोऽङ्गुलिकुञ्चनात् ।
निष्क्रामोऽधस्तलस्य स्यादङ्गुलीनां प्रसारणात् ॥
विक्षेपः पार्श्वतः क्षेपात्पाणेरुत्तानितस्य तु ।
प्रसारिताङ्गुलीकस्य निर्दिष्टः पृथिवीभुजा ॥
पाणेरधस्तलस्य स्यात्प्रवेशोऽङ्गुलिकुञ्चनात् ।
तयोरेकतरस्यात्र छोटिकाशब्दपूर्वकम् ॥
पाणेस्संपातनादुक्तो ध्रुवो विश्लेषवर्जितः ।
गातुः पापस्य शमनाच्छम्या दक्षिणपाणिना ॥
वामपाणितलाघातादुक्ता प्रत्यर्थिघातिना ।
प्रतिष्ठार्थतया धातोरदृष्टस्थापकत्वतः ॥
तद्विपर्ययतस्तालस्तालविल्कीर्तिनोदितः ।
सन्निपातो मिथस्सम्यक्पाणिद्वयनिपातनात् ॥

कुम्भः

तद्विपर्ययेति । शम्यायाव्यत्यस्त इत्यर्थः । वामपाणिना दक्षिणतलाघातः तालः ।

छोटिकेति देशभाषासु छिटिकेत्युक्तम् ।

अथ देशीक्रियाः ।

ध्रुवका सर्पिणी कृष्या पद्मिनी च विसर्जिता ।
विक्षिप्ता च पताका च मात्रा स्यात्पतिताष्टमी ॥

एताः क्रमाद्दक्षिणमार्गेऽष्टौ मात्रिकाः ।

सशब्दा ध्रुवका ज्ञेया सर्पिणी वामगामिनी ।
कृष्या दक्षिणतः पातः पद्मिनी स्यादधोगता ॥
विसर्जिता बहिर्याता विक्षिप्ता कुञ्चितात्मिका ।
पताका चोर्ध्वगमना पतिता करपातना ॥
पताकाकारहस्तस्य चाङ्गुलीनां तलस्य च ।
घातशब्देन युक्ता या ध्रुवका सैव कथ्यते ॥

अत्राष्टासु क्रियासु पताकहस्तो योज्यते ।

ध्रुवके एका मात्रिका । चित्रमार्गे ध्रुवका पतिता च क्रिया वार्तिके तु ध्रुवका सर्पिणी पताका पतिता च । दक्षिणमार्गेऽष्टौ च क्रियाः । ध्रुवकादयः क्रियाः देशीमार्गे एव वर्तन्ते ।

अच्युतः

क्रियाङ्गरागः

क्रियाङ्गानि च कथ्यन्ते दीपकादिक्रियायुजः ।
श्रोतृचित्तोत्साहकरगुणयोगाच्च कोविदैः ॥

कुम्भः

क्रियाङ्गाः

कर्णोत्साह सशोकादि प्रबला या क्रिया ततः ।
जायन्ते च ततो नाम क्रियाङ्गास्ते न कारणात् ॥

तुलजः

क्रियापरः—गायकभेदः

यथाशास्त्रप्रयोगेण मार्गं देशीयमेव च ।
यो गायति विना दोषैः कथ्यते सः क्रियापरः ॥

सोमेश्वरः

क्रियापरिभाषा

आ – आवापः श – शम्या.
नि – निष्क्रामः ता – तालः
प्र – प्रवेशः सं – सन्निपातः
वि – विक्षेपः

क्रियाभरणम्—मेलरागः (मेचकल्याणीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प नि ध स .
(अव) स नि ध म ग रि स .

मज्ञः

क्रियाभेदनम्—नर्म

क्रियया भेदनं भर्तुः क्रियाभेदनमुच्यते ।

सर्वेश्वरः

क्रियाविरामः—मेलरागः (सूर्यकान्तमेलजन्यः)

(आ) स रि ग रि म प ध नि स .
(अव) स नि ध प म ध म ग रि स .

मज्ञः

क्रियाशुद्धम्—नर्म

नेत्रवक्त्रभ्रुवां चेष्टाविशेषैर्लोकहासकृत् ।
यत्तदर्म्याद्विधैस्सर्वैः क्रियाशुद्धं निगद्यते ॥

सर्वेश्वरः

क्रीडनकः—प्राकृते मात्रावृत्तम्

चतुर्मात्रिकास्त्रयः. रो वा नगौ वा. लः गः

विरहाङ्कः

क्रीडातालः—देशीतालः

क्रीडाताले समाख्यातौ विरामान्तौ द्रुतावुभौ ऽ ऽ

वेमः

क्रीडापर्वतविहारः—संगीतशृङ्गाराङ्गम्

संभोगविशेषार्थमाक्रीडशैलसेवा ।

भोजः

क्रीडामतिः—मेलरागः (शुभपन्तुवरालीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध नि स .
(अव) स ध प ग रि स .

मज्ञः

क्रीडितम्—शृङ्गारचेष्टा

बाल्यकौमारयौवनसाधारणो विहारविशेषः क्रीडितम् । यथा 'मन्दाकिनी सैकतवेदिकाभिः' (कुमा. १-२९) । क्रीडितमेव प्रियतमविषयं केलिः ।

भोजः

बाल्य एव कुमारीणां यौवनोपरिखेलनम् ।
शृङ्गारशास्त्रतत्त्वज्ञैः क्रीडितं तदुदाहृतम् ॥

कुम्भः

क्रुद्धा—दृष्टिः

स्थितोद्वृत्तपुटा रूक्षा संस्तब्धोद्वृत्ततारका ।
कुटिला भ्रुकुटीदृष्टिः क्रुद्धा क्रोधेऽभिधीयते ॥

सोमेश्वरः

क्रोधः—सन्ध्यन्तरम्

क्रोधस्तु चेतसो दीप्तिरपराधादिदर्शनात् ।

सिंगः

क्रोधः कोपः । यथा – वेण्यां प्रथमेऽङ्के 'शैलूषापसद' इति भीमवाक्यम् ।

सागरः

योसौ पुरुषार्थसिद्धिहेतुः क्रोधः स्थायीभावः सोऽयं न सन्ध्यन्तरं भवति। यथा – श्रीविशाखदेवकृते अभिसारिकावञ्चितके संभावितपुत्रवधार्ये पद्मावत्यै क्रुद्धो वत्सराजोऽभ्यधात्।

प्रदुष्टोग्रग्राहां सरितमवगाढः क्षमवशा-
दुपालीनश्शाखां फलकुसुमलोभाद्विषतरोः।
फणालीरत्नार्थी च्युतपरिचयां क्रौर्यनिरतां
विषज्वालागर्भां चिरमुरगकन्यामनुसृतः॥

भोजः

क्रोधः—स्थायिभावः

आधर्षणाक्रुष्ठकलहविवादप्रतिकूलादयोऽस्य विभावाः। विकृष्टनासापुटोद्वृत्तनयनसन्दष्टोष्ठपुटगणविस्फुरणादयो ऽनुभावाः।

रिपुजो गुरुजश्चैव प्रणयिप्रभवस्तथा।
भृत्यजः कृतकश्चेति क्रोधः पञ्चविधः स्मृतः॥
भ्रुकुटीकुटिलोत्कटमुखसन्दष्टोष्ठः स्पृशन् करेण करम्।
क्षुद्रः स्वभुजप्रेक्षी शत्रौ निर्यन्त्रणं रुष्येत्॥
किञ्चिदवाङ्मुखदृष्टिः साश्रः स्वेदापमार्जनपरश्च।
अव्यक्तोल्बणचेष्टो गुरौ विनययन्त्रितो रुष्येत्॥
अल्पतरप्रविचारो विकिरन्नश्रूण्यपाङ्गविक्षेपैः।
सभ्रुकुटीस्फुरितोष्ठः प्रणयोपरतां प्रियां रुष्येत्॥
अथ परिजने तु रोषस्तर्जननिर्भर्त्सनाक्षिविस्तारैः।
विप्रेक्षणैश्च विविधैरभिनेयः क्रूरतारहितः॥
कारणमवेक्षमाणः प्रायेणायासलिङ्गसंयुक्तः।
वीररसान्तरचारी कार्यः कृतको भवति कोपः॥

भरतः

क्रोधा—श्रुतिः

गान्धारस्य द्वितीया श्रुतिः।

क्रौञ्चः

मध्यमः क्रौञ्चपर्यायशब्दैरुच्यते।

क्रौञ्चपदः—प्रबन्धः

पदैः स्वरैः स्वरन्यासः प्रतितालेन गीयते।
बुधैः क्रौञ्चपदः क्रौञ्चपदाख्यच्छन्दसाकृतिः॥

श्रीकण्ठः

क्रौञ्चपदी—पञ्चविंशत्यक्षरवृत्तम्

भ म स भ न न न न गाः॥

भरतः

क्रौञ्चा—ध्रुवावृत्तम्

पञ्चत्वादौ यत्र तु दीर्घं नवममपि च गुरुसमयकृतं।
दीर्घं चान्त्यं अष्टममन्तं लघुविरचितमिह चरणविधौ॥
वृत्ते ज्ञेयं जगतिरपीयं बहुविविधनिचयचितविहिते
क्रौञ्चं नाम्ना छन्दसि चोक्ता द्विजगणमुनिगण परिपठिता॥
पासादाणं कारयमाणो सितपटनिवसणमिव विपुलम्।
(प्रासादानां क्रियमाणं सितनिवसनमिव विपुलम्)

भरतः

क्लान्तम्—देशीस्थानम्

चिबुकं कर्कटे हस्ते न्यस्तमंसस्थितं शिरः।
शून्यो यत्रेन्द्रियग्रामः स्फुरद्बाष्पे विलोकने॥
तत्क्लान्तं स्थानमाख्यातमेतत्तु विनियुज्यते।
निगृहीते निर्जिते च चिन्तायां ध्यानशोकयोः॥

वेमः

—स्थानकम्

यत्रेन्द्रियाणि सर्वाणि गुप्तशोककृतं स्मृतम्।
रणरङ्गपराभूते शोकव्याकुलितादिषु।
क्लान्तमित्यभिधा यस्य कथयन्त्यपरे पुनः॥

ज्यायनः

क्वाडभृङ्खला—देशीनृत्तम्

रामबाणार्जुनशरौ हारबन्धश्च चक्रकः।
मूलगण्डः सर्वगण्डः षड्धा ते तालधारिणाम्॥
विदिताश्चतुरस्त्वन्ये नागवृक्षकबन्धकौ।
गोमूत्रिका च पातालसूचीति गदिता बुधैः।
एतेषां लक्षणान्येवमूहनीयानि पण्डितैः।
दशस्वेतेष्वाद्यषट्कलक्षणं लक्ष्यतेऽधुना॥

वेदः

क्षणम्—हस्तः

पाणिद्वन्द्वं समाश्लिष्य ऋजुपार्श्वद्वयेऽपि च।
यत्तु प्रहर्तुमुद्योगः तत्क्षणं परिकीर्तितम्॥

उमा

क्षमा—लक्षणम्

दुर्जनोदाहृतै रूक्षैः सतां मध्येऽभिताडितः।
अक्रोधः क्रोधजननैः वाक्यैर्यः सा क्षमा भवेत्॥

भरतः

दुर्जनोक्तैर्वचनैः क्रोधजननैः सभायां ताडितोऽपि यः पुरुषः क्रोधहीनः स एव क्षमावान्। तद्वर्णनोचितः कविव्यापारः क्षमेत्यर्थः। अनेन च यथोचितमिश्रवृत्तिसञ्चयः सर्वो विभावादृयुचितो निर्वर्त्यमानः काव्यलक्षणत्वेन सूचितः।

भरतपाठान्तरम् –

सिद्धान्बहून्प्रधानार्थान् त्यक्त्वा यत्र प्रयुज्यते।

विशेषयुक्तं वचनं विज्ञेयं तद्विशेषणम् ॥

सिद्धानिति लोकप्रसिद्धान्प्रधानभूतान्, अशक्यापनयान् त्यक्त्वा अनादृत्य क्रोधाद्यद्वचनविशेषेण युक्तं तद्विशेषणम् ॥

अभिनवः

प्रतिक्रियासमर्थस्य पात्रौचित्यवशेन यः।
अपकारेऽप्युपशमः सा क्षमेति प्रकीर्तिता ॥

यथोत्तरचरिते – 'ईदृशो मां प्रर्ता' त्यादि लवस्य वाक्यम्।

भोजः

क्षान्तिः—श्रुतिः

मध्यमस्य तृतीया श्रुतिः।

क्षामम्—उदरम्

तनुक्षामं स्मृतं हास्यजृम्भानिश्वासरोदने।

ज्यायनः

क्षामः—कपोलः

गण्डाववनतौ क्षामौ तौ ज्ञेयौ दुःखलज्जयोः।

विप्रदासः

क्षितिः—श्रुतिः

पञ्चमस्य प्रथमा श्रुतिः

क्षिप्ता—जङ्घा

पादविक्षेपणात्क्षिप्तं व्यायामोद्धतनृत्तयोः।

ज्यायनः

क्षिप्तमित्यूरुकर्म।

क्षिप्ताभवद्बहिः क्षेपा व्यायामे स्याच्च ताण्डवे ॥

वेमः

क्षीरार्णवः—मेलरागः (मेचकल्याणीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म प ध स.
(अव) स नि ध प म ग रि स.

मज

क्षुद्रकथा—श्रव्यकाव्यम्

क्षुद्रकथा मन्थुली येह महाराष्ट्रभाषया भवति।
गोरोचनेन कार्या सानङ्गवतीव वा कविभिः ॥

भोजः

महाराष्ट्रभाषा । शुद्धप्राकृतभाषा। गोरोचनः प्राकृतभाषाकविः ॥

क्षुद्रघण्टा—तालः

क्षुद्रघण्टा कांस्यमयी पुटद्वितयसंयुता।
अन्तर्गोलयुता पृष्ठे सरन्ध्रकशिखान्विता ॥
सैव घर्घरिकेत्युक्ता प्रसिद्धा मञ्जुलस्वना।
ता रज्जुगुम्भिता पादे कार्याः पेरणिनर्तने ॥

वेमः

कुशानुनिर्दग्धविशुद्धकांस्यसंभूतरानत्पुटयुग्मकत्राः।
कनिष्ठिकापर्वसमीकृतार्धप्रमाणदेहास्तघनास्तमात्र।
कर्कन्धुकाबीजसमानपिण्डाः श्लक्ष्णा मनोज्ञाः परिवर्तुलाश्च।
मण्डूकवक्त्राकृतिवक्त्रदेशा गर्भे दधानाः किल लोहगोलम्।
शिखासु रन्ध्रद्वितयोपनीतबन्धार्थरज्जूपचितोर्ध्वदेशा।
स्युः क्षुद्रघण्ठाः किल घर्घराह्वास्ताः पुनर्घर्घरिकाभिधानाः॥

कुम्भः

क्षेत्रराजः

अयं संगीतग्रन्थकारः। चालकलक्षणे कल्लिनाथेन वर्णालङ्कारलक्षणे कुम्भकर्णेन च स्मृतः, नान्यादिभिरपि।

अयमभिनवगुप्तनान्यदेवयोः प्रचीन इति ताभ्यामुदाहृतत्वात् ज्ञायते। देवणभट्टोऽपीमं स्मरति। क्षेत्रराजीयग्रन्थो नाद्यापि लब्धः। प्रायोऽयमष्टमशतके स्यात्।

क्षेत्राश्चितम्—उत्प्लुतिकरणम्

उत्कटस्थानके स्थित्वा विधायाश्चितमाशु च।
पुनरप्युत्कटे तिष्ठेत्क्षेत्राश्चितमुशन्ति तत् ॥

वेमः

क्षेपः—आविद्धधातुः

क्षेपो लघुगुरुभ्यां स्यात्।

शार्ङ्गः

लगुरुभ्यां भवेत्क्षेपो गलघुभ्यामितीतरे।
द्वाभ्यामथ लघुभ्यां स्यादयमित्यपरे जगुः ॥

कुम्भः

क्षोभः—लक्षणम्

परदोषैर्विचित्रार्थैर्यत्रात्मा परिकीर्त्यते।
अदृष्टोऽन्योऽपि वा कश्चित् स तु क्षोभ इति स्मृतः ॥

भरतः

यथा रत्नावल्यां – सागरिकैवेति मत्वा वासवदत्तामुपलालयतो राज्ञः सा स्वावकुण्डनमपनीय वैलक्ष्यमुत्पादितवती। अन्ये तु आत्मन्यभूततद्भावभावनम् इति। परे तु 'अन्यगते हेतावन्यस्मिन् कार्यकल्पनम्' इति च ॥

—नाट्यालङ्कारः

अनिष्टदर्शनात्तारतम्यम्। यथा – रत्नावल्यां 'उत्क्षिप्यतामयं पाशः' इति राजवाक्यम्।

सागरः

क्षोभिणी—श्रुतिः

निषादस्य द्वितीया श्रुतिः।

पुलिन्दीरागध्यानम्

गुञ्जापुञ्जोल्लसद्भूषफलत्वाग्कृताम्बरा।
कण्डालवीणां दधती पुलिन्दीन्दीवरद्युतिः॥

इयमौडवा। सर्वकाले गेया। संगीतसरणिः

खगेश्वरः—देशीतालः

खगेश्वरे गपौ लश्च ऽ ऽ। लक्ष्मणः

खचरः—देशीतालः

विरामलो मिश्ररूपः खचरे षड्लघूत्तरे।।।।।।। लक्ष्मणः

खञ्जकः—प्राकृते मात्रावृत्तम्

विषमः — चतुर्मात्र एकः रः
समः — चतुर्मात्र एकः द्वौ लघू रः

विरहाङ्कः

खञ्जरीटगतिः—गतिः

समपादं समारभ्य यागतिर्द्रुतमानतः।
खञ्जरीटखगस्येव खञ्जरीटगतिर्मता॥

देवेन्द्रः

खञ्जिका—गतिः

खञ्जिका गतिरेव स्यात्खञ्जवद्गमनं तथा।

देवणः

खटकामुखः—हस्तः

अनामिका कनीयस्यावुत्क्षिप्ते कुटिलीकृते।
विरले चेत्कपित्थस्य तदा स्यात्खटकामुखः॥
उत्तानस्तुरगादेस्स्याद्वल्गा चामरधारणे।
कुसुमापचये मुक्तस्रग्दामधरणे तथा॥
शरमन्थाकर्षणे च संमुखे दर्पणग्रहे।
कस्तूरिकादिवस्तूनां पेषणेऽधस्तलौ करौ।
ताम्बूलवीटिकावृन्तच्छेदनादौ च स स्मृतः॥

शार्ङ्गः

खटकामुखवर्तना

सव्यापसव्यतो नाभिदेशे या खटकाख्ययोः।
भ्रान्तिरामणिबन्धं सा खटकामुखवर्तना॥

अशोकः

खटकावर्धमानः—हस्तः

परस्परस्याभिमुखौ द्वौ हस्तौ खटकामुखौ।
मणिबन्धस्वस्तिकौ वा खटकावर्धमानकः॥
प्रणामकरणे पुष्पग्रथने सत्यभाषणे।
सूर्योदयादावुत्तानः स्यादयं प्रथमे मते।
ताम्बूलग्रहणे यूनोर्द्वितीयस्तिर्यगाननः॥

विप्रदासः

नेपथ्यरचनायां च पुष्पायां ग्रथनेऽपि च।

सोमेश्वरः

खटकावर्धमानकः—हस्तः

खटकामुखयोः पाण्योः स्वस्तिके मणिबन्धने।
अन्योन्याभिमुखत्वे वा खटकावर्धमानकः॥
ताम्बूलग्रहणादौ स्यात्कामिना प्रथमे मते।
पुष्पाणां ग्रथने सत्यभाषणादौ मतान्तरे॥

शार्ङ्गः

खट्वाहस्तः

चतुरे चतुरं न्यस्य तर्जन्यङ्गुष्ठमोक्षतः।
खट्वाहस्तः पुरोभागे खट्वादिषु नियुज्यते॥

विनायकः

खडहडकम्—मात्रावृत्तम्

भ्रमरावली गाथा च। विरहाङ्कः

खड्गकलासः—प्रथमः

वामं करं कटौ न्यस्य परं खड्गकृतं करम्।
कृत्वा स कम्पं चेदर्धचन्द्रमास्ते तदादिगः॥

—द्वितीयः

कृत्वा कपोतमूर्ध्वं चेदधोमुष्टिं करं ततः।
यत्र तिर्यक्पताकाख्यं करं कुर्यात्तदाभिधा।
द्वितीया खड्गपूर्वस्य कलासस्य निरूपितः॥

—तृतीयः

विधाय त्रिपताकौ द्वौ यस्य यश्चरणः पुनः।
घातयन्निव तत्रैतं योजयेत्सतृतीयकः॥

अशोकः

—चतुर्थः

स्वस्तिकं कर्कटं चैव मुष्टिकं च पताककम्।
चतुरः क्रमतः कुर्यात्करान्यत्र तु नर्तकी॥
धृतौ मोहे तदाघाते पाते स स्याच्चतुर्थकः।

घातस्तत्र चतुर्धा स्यादूर्ध्वाधः पार्श्वयोर्द्वयोः।
खड्गपूर्वकलासस्य भेदा एते चतुर्विधाः ॥

कुम्भः

—खड्गकलासः

चकितेव निरीक्षन्ती पश्चाद्वामेतरं मुहुः।
प्रचारं धृतखड्गे च तन्वती विविधं द्रुतम् ॥
प्लुतमानादसंबाधं विदधाति करानपि ।
तत्रार्धचन्द्रप्रभृतीन् स खड्गाद्यः कलासकः ॥

कुम्भः

खड्गनारायणः—देशीताल:

द्द्वयाज्जगणो वक्रः खड्गनारायणो मतः ।
० ० । ऽ । ऽ

कुम्भः

खड्गवर्तना

कुञ्चितो मुष्टिरेकोऽन्योऽञ्चितस्स्यात्खटकामुखः।
इमौ कीर्तिधरः प्राह खड्गवर्तनिकाख्यया ॥

अशोकः

खण्डः

खण्डस्त्रिभिस्स्यात्करणैर्व्यायामो मध्यमस्त्वसौ ।

वेमः

खण्डकः—वाद्यप्रबन्धः

खण्डः स्यात्खण्डमध्येऽपि खण्डशो वादने सति।

शार्ङ्गः

वाद्यखण्डस्य मध्येऽपि खण्डशो यत्र वादनम् ।
स खण्डक इति प्रोक्तो वाद्यलक्षणवेदिभिः ॥

वेमः

खण्डकङ्कालः—देशीतालः

द्रुतौ द्वौ द्वौ गुरू खण्डे ० ० ऽ ऽ

सोमराजः

ज्ञातव्यं खण्डकङ्काले द्रुतद्वन्द्वं गुरुद्वयम् ० ० ऽ ऽ

सुधा

खण्डकङ्कालताले स्याद् द्रुतद्वन्द्वं गुरुद्वयम् ० ० ऽ ऽ

वेमः

खण्डकथा—श्रव्यकाव्यम्

ग्रन्थान्तरप्रसिद्धं यस्यामितिवृत्तमुच्यते विबुधैः।
मध्यादुपान्ततो वा सा खण्डकथा यथेन्दुमती ॥

भोजः

खण्डकर्तरी—हौडुकिकहस्तपाठः

विरलाङ्गुलिघातेन दक्षिणेन करस्य तु ।
अङ्गुष्ठघातैरपि च वामहस्तेन पीडनात् ।
खण्डकर्तरिकासंज्ञो हस्तपाटः प्रकीर्तितः ॥

वेमः

विरलाङ्गुलिना घाताद्दक्षिणेन करेण च ।
वामेनाङ्गुष्ठघातैश्च पीडनात्खण्डकर्तरी ॥
दां कुखुरां कुखुदां कुकुग धोण्ढ दें झें दों गिधों टे।

शार्ङ्गदेवः

खण्डचालिः—वाद्यप्रबन्धः

अस्य नामान्तरमोता ॥

खण्डच्छेदः—वाद्यप्रबन्धः

खण्डच्छेदो भवेत्खण्डच्छेदसंज्ञः प्रबन्धयोः ।
मेलनादथवा छेदैः व्यक्तैरुक्तः परैः स्मृतः ॥

वेमः

खण्डछेदो भवेत्क्लृप्तः यत्रा स्रोतोवहाख्यया ।

सोमराजः

खण्डछेदसमायोगात्खण्डछेदप्रबन्धयोः ।
छेदैर्व्यक्तैस्समायुक्तं खण्डछेदं परे जगुः ॥

शार्ङ्गः

खण्डडिण्डिमः—देशीतालः

दलौ दलौ दलौ दलौ नलप्लुतप्लुताः ।
गुरुप्लुतौ गुरुप्लुतौ गुरुश्च खण्डडिण्डिमे ।
३ मात्राः ॥

तालप्रस्तारः

खण्डधारा—भङ्गतालः

द्रुतद्वयं विरामान्तं ततो लघुचतुष्टयम्।
द्विधैवं परिसंस्थाप्या खण्डधारा भवेत्तदा ॥
० ०̇ । । । । ० ०̇ । । । ।

नान्यः

खण्डनम्—दन्तः

मुहुर्दशनसंश्लेषविश्लेषः खण्डनं मतम् ।
संलापेऽध्ययने तत्स्याज्जपभक्षणयोरपि ॥

अशोकः

छेदनात्खण्डनाः प्रोक्ता दन्ता योज्या विशारदैः ।
वीटिकाछेदने चैव मध्ये चार्द्रकभक्षणे ॥

सोमेश्वरः

—चिबुकम्

असकृत्खण्डनं दन्तसंपेटो जपभक्षयोः ।
संलापेऽध्ययने चैतद्विजानन्ति विचक्षणाः ॥

ज्यायनः

खण्डनम्

किन्नर्यां वामहस्तव्यापारः। तत्न द्रष्टव्यम्।

खण्डपाटः—वाद्यप्रबन्धः

खण्डपाटो भवेद्वाद्ये कृतैः पाटैस्तु खण्डशः। वेमः

पाटस्य खण्डनाद्वाद्ये खण्डपाटोऽभिधीयते। शार्ङ्ग

खण्डमुकुलहस्तः

पूर्वोक्तमुकुले हस्ते तर्जनी संप्रसारिता।
नाम्नायं खण्डमुकुलो मूषिकार्थे तु पुङ्खितः॥ शृङ्गारशेखरः

खण्डयतिः—वाद्यप्रबन्धः

कृत्वा खण्डं पाठबद्धं यतिवद्वादनं भवेत्।
एवमावृत्तिकरणादाहुः खण्डयतिं बुधाः॥ शार्ङ्ग

खण्डपाटैः प्रकर्तव्यो यतिभिश्चात्र खण्डकैः।
एवं निरन्तरं वाद्यं तत्खण्डयति कथ्यते॥ सोमेश्वरः

पाटबन्धं यदा खण्डं यतियुक्तं पुनः पुनः।
वाद्यते यत्र वाद्यज्ञैः सा खण्डयतिरुच्यते॥ वेमः

खण्डवर्णः—देशीतालः

खण्डवर्णे प्लुतौ गश्च द्रुतो गश्च गुरुर्लगौ।
ऽ̇ ऽ̇ ऽ ० ऽ ऽ । ऽ　नन्दी

खण्डसूचितम्—देशीस्थानम्

एकोऽङ्घ्रिः कुञ्चितस्सम्यगन्यस्तिर्यक् प्रसारितः।
चरणो यत्र कथितं स्थानकं खण्डसूचितम्॥ वेमः

खण्डसूचीभ्रमरी—तिरिपनृत्ताङ्गम्

खण्डसूच्यां तिर्यगूर्ध्वं पताकः प्रसृतो यदा।
वामो दक्षिणहस्तस्तु पार्श्वदेशे प्रसारितः॥
तावेव शिखरौ स्वान्ते कृत्वा वामपदं ततः।
दक्षिणे जानुमूलान्तः दक्षिणावर्ततो भ्रमिः।
त्रिवारं च भवेदन्ते खण्डसूची भ्रमिर्भवेत्॥ वेदः

खण्डहुल्लः—वाद्यप्रबन्धः

श्रोतोगताख्यया यत्या खण्डहुल्लोऽभिधीयते। शार्ङ्गः

खण्डिका—भङ्गतालः

लघुद्वयं द्रुचतुष्कं विरामः पुनस्तथैव।
॥ ० ० ० ० ̇ ॥ ० ० ० ० ̇　नान्यः

—रागः

खण्डिका त्वथ गान्धारग्रहांशन्याससंयुता।
समस्वरा तारहीना सन्त्यक्तर्षभपञ्चमा।
षड्जमन्द्रा तथा चेयं रागज्ञैरभिधीयते॥ हरि

खण्डिता—नायिका

व्यासङ्गादुचिते यस्या वासके नागतः प्रियः।
तदनागमदुःखार्ता खण्डिता सा प्रकीर्तिता॥ भरतः

व्यासङ्गादिति। अन्यनारीविषयादित्यर्थः।

खण्डहुल्लकः—वाद्यप्रबन्धः

यद्वाद्यं वाद्यते यत्र यत्या स्रोतोवहाख्यया।
स खण्डहुल्लकः प्रोक्तो वाद्यलक्षणपण्डितैः॥ वेमः

खनटनातिः—मेलारागः (नटभैरवीमेलजन्यः)

(आ) स रि ग म ध म प ध नि स.
(अव) स नि ध प ग रि स.　मत्त

खभेदनृत्तम्—देशीनृत्तम्

चतुरश्रकराकारौ चतुरश्रे च पल्लवौ।
करवर्तनिकापादकुट्टनं च शिरो दृशः॥
कुतकालश्च तिरिपः करमोक्षो यथोचितम्।
सम्प्रदायाततधा झम्पातालेन नर्तनम्।
करोति हि खभेदाख्यं कथितं पूर्वसूरिभिः॥ वेदः

खम्भारी—रागः

षड्जांशाधैवतन्यासा पञ्चमेन च दुर्बला।
धैवतर्षभकम्पाढ्या खम्भारी नामतो हि सा॥ सोमेश्वरः